

LINDA HOWARD

GIZÍ

myslenky

Linda Howard

CIZÍ MYŠLENKY

1999

Copyright © 1994 by Linda Howington
Translation © 1999 by Jiřina Stárková

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být přenášena
nebo reprodukována bez předchozího písemného souhlasu držitele práv.

Z anglického originálu DREAM MAN
vydaného nakladatelstvím Pocket Books, New York 1995,
přeložila Jiřina Stárková
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Korektura: Michaela Lednická
Technický redaktor: Martin Pěch
Sazba: Dušan Žárský
Obálka: Radek Urbiš
Vytiskla tiskárna Finidr, spol. s r. o., Český Těšín
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Bohumínská 63, Ostrava,
v roce 1999

ISBN 80-86128-40-7

*Joyce, Liz, Marilyn, Beverly, Cheri a Kathy za důvěru a účast;
Garymu, který se o mě staral po dlouhé měsíce, kdy jsem se stěží
udržela na nohou; Robinovi za povzbuzení; Claire za trpělivost;
Iris a Catherine, Fayrene a Kay za podporu.*

Díky, přátelé.

~ 1 ~

Bylo půl dvanácté, když Marlie Keenová odcházela z multikina Cinemaplex s ostatními návštěvníky pátečního nočního filmového představení. Nenáročná bláznivá veselohra ji několikrát upřímně rozesmála, navodila skvělou náladu a zanechala v ní bezstarostný pocit. Když rychlou chůzí mířila ke svému autu, napadlo ji, že podle chování lidí dokáže odhadnout, kdo zhlédl který film. Nebylo to těžké: mladé páry, jež se držely za ruce nebo se dokonce zastavovaly a líbaly na parkovišti, ještě prožívaly romantický příběh na plátně; výbojná skupinka dospívajících chlapců se vracela z nejnovějšího filmu s tematikou bojového umění; elegantně oblečení mladí intelektuálové živě diskutovali o parafrázi proslulé Thelmy a Louisy. Marlie byla ráda, že si vybrala komedii.

Plně si to uvědomila až během jízdy po jasně osvětlené městské dálnici: cítila se báječně. Zdaleka nejlépe za poslední roky. Přesněji řečeno za posledních šest let. Po chvilkové úvaze překvapeně dospěla k závěru, že už několik měsíců se cítí vyrovnaná, ale rutina poklidného života, jež vedla, ji pohltila natolik, že si toho nevšimla. Dlouho prostě jen existovala, ale čas vykonal svou nenápadnou práci a ona se nakonec uzdravila jako člověk po amputaci, který se snaží s náhle nepochopitelnou skutečností vypořádat, až konečně znovu začne vychutnávat život. Ale její zranění bylo spíše duševní než fyzické a na rozdíl od pacienta, který se podrobil amputaci, se v dlouhých bezesných nocích modlila, aby se psychická stránka její osobnosti už nikdy nezotavila. Nicméně od jistého, blíže nespecifikovaného okamžiku přestala trnout hrůzou, že se její schopnosti obnoví, a začala normálně žít.

„Normální“ život jí vyhovoval. Líbilo se jí chodit do kina jako ostatní lidé, byla ráda, že se může vmísit do davu; to předtím nedokázala. Před několika lety, když si uvědomila, že by se mohla vrátit do běžného života, se z ní stala vášnivá filmová divačka a hladově hltala příběhy, jež považovala za neškodné. Nějakou dobu nemohla snést pohled na jakékoli násilí, ale v posledních letech tu a tam vydržela i kriminální film, ačkoli tento žánr nepatřil k podívané, jíž by vyhledávala. Spíš ji překvapilo, že nemůže sledovat sexuální scény. Byla přesvědčená, že pohled na násilí bude zvládat nesrovnatelně obtížněji, ale ukázalo se, že mnohem větším problémem je vizuálně ztvárněná intimita. Doktor Ewell s oblibou tvrdil, že lidská psychika je nevyzpytatelná, a Marlie mu musela dát za pravdu. Násilí, jež vstoupilo do jejího života, bylo traumatické a pustošivé, kdežto sex byl pouze nepříjemný. A byly to právě zamilované výjevy, při kterých měla křečovitě zavřené oči tak dlouho, dokud scéna neskončila.

Odbočila z dálnice na dvouproudou silnici a u jejího ústí musela zastavit na červenou. Rádio měla naladěné na stanici s nočním blokem příjemné hudby. Marlie se blaženě nadechla a vychutnávala pomalou melodii spolu s dosud přetrvávajícím bezstarostným dojmem ze shlédnutého filmu, jenž navozoval nádherný, téměř hmatatelný pocit spokojenosti...

Prostorem se mihlo matně se lesknoucí ostrí nože. Následoval tupý tlumený zvuk. Čepel, z níž stékala krev, se znovu pozvedla...

Marlie se s trhnutím napřímila a bezděčně popřela děsivé skutečnou představu, jež jí právě prolétla myslí. „Ne,“ zasténala tiše. Slyšela svůj vlastní dech, pronikavý a sípavý.

„Ne,“ pronesla znovu, ačkoli věděla, že odpor je zbytečný. Svírala volant tak křečovitě, až jí zbělaly klouby prstů, ale ani to nestačilo, aby ovládla chvění, jež stoupalo od špiček nohou a šířilo se

postupně do celého těla. Otupeně sledovala, jak jí ruce roztrásla první vlna začínajícího záchvatu.

Temná, škodolibá rozkoš. Vítězství. Pohrdání...

Stalo se to znovu. Kristepane, vrać se to! Domnívala se, že je svobodná, ale zmýlila se. Hrůzná vidina začínala být intenzivnější, hlubší, zřetelnější, a Marlie podle předešlých zkušeností věděla, že ji zanedlouho pohlťí. Neobratně, protože již měla silně narušenou koordinaci, stočila vůz doprava, aby nebránila v průjezdu ostatním. Zaječel klakson, když se ocitla v nebezpečné blízkosti jiného projíždějícího auta, ale zvuk vnímala jen nejasně a jakoby z dálky. Vidění se zhoršovalo. Zoufale dupla na pedál a zatáhla ruční brzdu. Doufala, že se jí podařilo zajet až ke kraji vozovky a že její vůz nikomu nepřekáží. Ale to už se děsivý přízrak vracel a zasáhl ji naplno jako kužel světla z reflektoru, jež o ni zavadil, než zamířil k hledanému cíli.

Ruce jí bezvládně klesly do klína. Seděla v autě a nevidomě civěla přímo před sebe. Víčka znehybněla, veškeré smyslové vjemy se soustředily do jejího nitra.

Dýchal chrčivě. V hrdle se jí tvořily drsné zvuky, ale ona je neslyšela. Pravá ruka se pomalu zvedla z klína a sevřela se v pěst, jako by cosi uchopila. Pěst sebou třikrát krátce trhavě zazmítala. Nekompromisně ukázněný pohyb napodobující bodání. Pak Marlie znovu znehybněla, obličej strnulý a bez výrazu jako socha, prázdný pohled upřený do tmy.

Vyburcovalo ji až ostré klepání na postranní okno. Zmatená a vyčerpaná v prvním hrůzném okamžiku netušila, kde je, ani co se stalo. Do očí jí šlehaly záblesky nepřírozeně modrého světla. Ochromeně se otočila a upřela nechápavý pohled na muže, jenž nahlížel dovnitř vozu a ťukal na okno jakýmsi lesklým předmětem. Toho muže neznala. Nic nechápala. Věděla jen, že cizí člověk se

snaží vniknout do jejího auta. V ústech ucítila pronikavou a ostrou příchuť paniky.

Pak ji prudce probralo poznání, požehnané poznání, jež s sebou přinášel návrat do reality. Z lesklého předmětu, jímž onen člověk ťukal do okénka, se vyklubala baterka.

Záblesk na jeho hrudi získal podobu odznaku. Svráštěné čelo a panovačný hlas – zkrátka to byl policista. Jeho služební auto se zapnutým majákem stálo v ostrém úhlu před Marliiným vozem.

Ale děsivé představy byly dosud živé a hrozivě skutečné. Věděla, že je musí vypudit z mysli, jinak se z jejich vlivu nevymaní. Musíš se ovládnout, přikazovala sama sobě. Mlhavě si uvědomovala, že jí hrozí nějaké nejasné nebezpečí, jakási vzpomínka se jí drala na povrch mysli, ale postrádala zřetelné obrysy. Zoufale zahнала opar obluzení a netečně stáhla okénko. I tak nepatrný úkon ji stál nadlidské úsilí. Duševní vyčerpání z ní vysálo energii a změnilo svaly v kaši.

Otevřeným okénkem se dral teplý vlhký vzduch. Paprsek světla z baterky pročešával vnitřek vozu. „Co se vám přihodilo, paní?“

Měla úplně vymetený mozek a otupené myšlenkové pochody, ale byla natolik duchapřítomná, aby si uvědomila, že policistovi nesmí říct pravdu. Okamžitě by se ocitla v podezření, že je pod vlivem nějaké, pravděpodobně halucinogenní drogy. Noc strávená ve vězení je i pro normálního člověka dost nepříjemná. Pro ní – vzhledem k jejímu stavu a okolnostem – by mohla znamenat katastrofu.

Neměla ponětí, kolik uplynulo času, ale věděla, že jí duševní vysílení odsálo z obličeje barvu a že vypadá vyčerpaně.

„Já... omlouvám se,“ vypravila ze sebe. I hlas se jí chvěl. Zoufale vymýšlela věrohodné vysvětlení.

„Víte... jsem epileptička. Udělalo se mi zle, a tak jsem zastavila. Myslím, že se o mě pokoušel slabý záchvat.“

Světlo baterky teď zkoumalo její tvář, přejíždělo po rysech obličeje.

„Vystupte si, prosím.“

Znovu se roztřásla. Nebyla si jistá, zda ji nohy nezradí. Ale nakonec se přidržela dvířek a vystoupila z auta. Do očí jí zaútočily modré záblesky majáku. Odvrátila se od oslepující záře, která ji přikovala na místo. Chvěla se jako osika.

„Mohu si prohlédnout váš řidičský průkaz?“

Končetiny měla jako z olova. Namáhavě se sklonila pro kabelku, ale ta jí vzápětí vypadla z ruky a její obsah se vysypal částečně na podlahu auta, částečně na vozovku.

Naštěstí byl zcela nevinný: žádná krabička aspirinu, žádné cigarety. Ani po šesti letech se neodvažovala užívat léky bez předpisu, protože jejich účinky by mohly být nepředstavitelné.

S usilovným soustředěním ovládla ochromující únavu, zvedla ze země pouzdro s doklady a vylovila z něj řidičský průkaz. Policista jej mlčky prohlížel a pak jí ho vrátil.

„Potřebujete pomoc?“ zeptal se nakonec.

„Ne, už se cítím líp. Až na t-tu t-třesavku,“ vykoktala přes drkotající zuby. „Nebydlím daleko. Určitě domů dojedu.“

„Chcete, abych jel za vámi a ujistil se, že dojedete v pořádku?“

„To budete hodný,“ řekla vděčně. Byla ochotna vymyslet si cokoli, jen aby se ji nesnažil odvézt do nemocnice. Padla na ni nevýslovná únava a dozvuky záchvatu jí tentokrát připadaly mnohem horší než kdykoli předtím. Pustošivá představa, poznání či vzpomínka – to nedokázala určit – ji dosud neopustila. Měla by se s ní vypořádat, ale prozatím ji aspoň vytlačila z mysli. Nesmíš se tím zabývat, poručila si. Momentálně se musíš soustředit na to, co je v

dané chvíli nezbytné. Uvažovat logicky, držet se zpříma a fungovat aspoň do té doby, než se dostaneš domů.

Policista jí pomohl posbírat předměty ze země a v příštím okamžiku už zase seděla za volantem. Pomaloučku vjela do středu vozovky. Řídila s nesmírnou opatrností, protože každý pohyb pro ni představoval nadlidské úsilí. Dvakrát se přistihla, jak se jí klíží víčka a neúprosně se propadá do temnoty bezvědomí.

Pak byla konečně doma a odbočila na příjezdovou cestu. Podařilo se jí vystoupit a zamávat policistovi. Opřela se o auto, dívala se, jak hlídkový vůz odjíždí. Jakmile zmizel za rohem, pustila se do nelehkého úkolu, jímž bylo překonání vzdálenosti od auta ke dveřím domku, za nimiž bude v bezpečí.

Oslabenýma, třesoucýma se a neohrabanýma rukama si zavěsila řemínek kabelky kolem krku, aby ji cestou neupustila. Chvíli odpočívala a sbírala nové síly, pak se odrazila od auta směrem k přední verandě. Skok postrádal švih. Potácela se jako opilá, motaly se jí nohy a rozostřovalo vidění. Její stav se neustále zhoršoval s prohlubující se únavou, která rostla jako živoucí věc, zaplavila jí svalstvo, jež přestala ovládat. Stanula před dvěma schody vedoucími na verandu, pomalu se kývala dopředu a dozadu, rozmazané vidění upřené na ony dva stupně, jejichž zdolání normálně nevyžadovalo žádnou námahu. Chtěla zvednout nohu na první schod, ale nestalo se nic. Prostě to nedokázala. Kotníky jí svazovalo železné závaží a stahovalo ji k zemi.

Roztřásla ji zimnice, další reakce, kterou mnohokrát prožila už dávno předtím. Věděla, že má jen pár minut na to, aby se dostala dovnitř, než se úplně zhroutí.

Těžce klesla na kolena; výslednou bolest vnímala jen jako tupý, vzdálený pocit. Slyšela vlastní chrčivý, namáhavý dech, jenž jí dutě rezonoval v hlavě. Pomalu, trýznivě se vlekla po schodech, bojovala

o každý centimetr a zaháněla temnotu, jež ji měla každou chvíli obklopit.

Konečně dospěla ke dveřím. Klíč. Potřebuje klíče, aby se dostala dovnitř.

Myšlenky vzdorovaly její vůli. Černá mlha, již měla naplněný mozek, ji ochromovala. Nedokázala si vzpomenout, co udělala s klíči. Jsou v kabelce? Nebo zůstaly v autě? Nebo jí cestou upadly? V žádném případě se nemohla vrátit ve svých stopách, protože začala ztrácet vědomí. Prohrabovala se v kabelce v naději, že nahmatá přívěšek od klíčů. Měla by jej poznat po hmatu; byl to pružný náramek, který se dal navléknout na zápěstí. Dotkla se kovu, ale ten se vzpíral úchopu prstů.

Náramek...

Navlékla se klíče na zápěstí. Byl to hluboce zakořeněný zvyk a jen zřídka jej prováděla vědomě. Třesavka byla stále intenzivnější; Marlie stáhla kroužek ze zápěstí a pokoušela se vsunout příslušný klíč do zámku. Nic neviděla, teď už ji zcela obestřela neproniknutelná tma. Pokus zoufale zopakovala. Umístění zámku víceméně tušila a soustředila poslední zbytky síly na herkulovský úkol nasměrovat klíč do otvoru ... Hotovo! S těžkým oddychováním otáčela klíčem, dokud necítila cvaknutí. To bychom měli. Je odemčeno.

Nesmím zapomenout na klíče, nesmím je nechat v zámku, umiňovala si navlékla náramek zpátky na zápěstí a lomcovala dveřním knoflíkem. Dveře se rozlétly. Předtím se o ně plnou vahou opírala a jakmile povolily, Marlie se rozplácla na prahu. Polovinou těla se ocitla v domě, polovinou na verandě.

Ještě kousíček, pobízela se v duchu a namáhavě se vztyčila na rukou a na kolenou. Musíš se dostat dovnitř, abys mohla zavřít dveře. Nic víc.

Její pohyby teď už ani nepřipomínaly plazení. Dovlekla se dovnitř s usilovným sténáním, ale k uším jí žádné zvuky nepronikly. Dveře. Musí zavřít dveře. Teprve pak může podlehnout temnotě.

Slabě pohnula paží, ale dveře byly mimo její dosah. Vyslala povel své noze a ta ji jakýmsi zázrakem poslechla, zvolna se zvedla a kopla – pohyb postrádal sebemenší sílu – a dveře se potichu zavřely.

A pak ji obestřela tma.

Nehybně ležela na zemi, zatímco mýjely hodiny. Šedivé světlo nového dne měkce ozářilo místnost. Čas plynoucího dopoledne zaznamenávala dráha slunečních paprsků pronikajících oknem. Světlo sklouzlo po stěně na podlahu a konečně jí dopadlo na tvář. Až tehdy se neklidně pohnula, aby unikla žáru, a hlubokou strnulost vystřídal normální spánek.

Zvedla se až v pozdním odpoledni. Podlaha nebyla zrovna nej pohodlnější místo k spánku; každou změnu polohy doprovázel protest ztuhlých svalů, který ji probouzel k vědomí. Ozývaly se i další fyzické potřeby. Snad nejnaléhavěji se hlásil plný močový měchýř a trápila ji žízeň.

Vyškrábala se na všechny čtyři, hlavu svěšenou jako maratónský běžec v cíli. Bolela ji kolena. Zajíkla se ostrou, nejasnou bolestí. Co se jí stalo s koleny? A proč leží na zemi?

Omámeně se rozhlédla kolem a poznala svůj bezpečný, důvěrně známý byt, útulné prostředí malého obývacího pokoje. Così ji svazovalo a mařilo pokusy o napřímení – chvíli se potýkala se zkrouceným řemínkem a konečně se oné věci zbavila. Zamračila se, protože jí předmět připadal povědomý. Kabelka. Ale proč ji měla pověšenou na krku?

Na tom nezáleží, mávla v duchu rukou. Jsem jen unavená, strašně unavená... i kosti jako bych měla duté.

Po čtyřech dolezla k nedaleké židli, vzepřela se o ni a pomalu se vztyčila. Nekoordinovaně se zapotácela a jako opilec prudce zavrávorala směrem k cíli, jímž byla toaleta.

Jakmile vyhověla nejnutkavější potřebě, z kohoutku v koupelně natočila do sklenice vodu a hltavě pila. Voda jí stékala po bradě, ale toho si nevšímal. Nepamatovala si, že by kdy měla tak velkou žízeň nebo byla takhle unavená. Tentokrát to bylo zdaleka nejhorší, dokonce horší než pře šesti lety, když...

Ztuhla a náhle zděšeným pohledem vyhledala svůj vlastní obraz v zrcadle. Žena, která se na ni dívala, měla její tvář, ale ta postrádala konejšivě obyčejné rysy, na které si zvykla. Byla to tvář, jež jí patřila před šesti lety, tvář spojená se životem, který, jak se domnívala a jak doufala, navždy skončil.

Bledá pokožka byla poznamenaná vypětím. Pod očima se objevily tmavé kruhy, které odbarvily modř očí do kalného odstínu. Tmavě hnědé hlasy, obvykle upravené, tvořily kolem obličeje rozježenou změť. Vypadala na víc než na svých osmadvacet let. Výraz obličeje vypovídal o člověku, který už hodně viděl a hodně prožil.

Připomněla si chladnou krvavou vizi, uragán temné, násilné emoce, která ovládla její smysly a zanechala jí prázdnou a vyčerpanou jako pokaždé, když jí zachvátily podobné představy. Myslela si, že to skončilo, ale mýlila se. Doktor Ewell se mýlil. Vidiny se vrátily.

Nebo to byl záblesk minulosti? Ta možnost ji děsila snad ještě víc, protože už to nechtěla prožívat znovu. Ale najednou se to zdálo být pravděpodobné, protože proč by jinak by viděla mihající se čepel nože, zkrvavenou po každém dalším zásahu...

„Přestaň,“ napomenula se nahlas, pohled upřený na svůj obraz v zrcadle. „Nech toho.“

Její mysl reagovala pomalu, jak se dosud potýkala s následky dlouhé strnulosti a s tím, co se stalo. Pocity, které v ní vyvolal záblesk minulosti, se nápadně podobaly vjemům, jež ji zaplavovaly při skutečné vizi. Mozek tedy reagoval stejně jako před šesti lety a účinek vidiny na Marliiny tělesné a duševní funkce byl i tentokrát neméně pustošivý.

Napadlo ji, že zavolá doktoru Ewellovi, ale dělila je propast šesti let a ona ji nechtěla překlenout. Kdysi se na něj ve všem spoléhala, a ačkoli jí za všech okolností podržel a ochránil, zvykla si starat se o sebe sama. Nezávislost jí vyhovovala. Po dusivé péči, jež ji obklopovala prvních jednadvacet let jejího života na každém kroku, vychutnávala Marlie samotu a samostatnost posledních šesti let plnými doušky. Vzpomínky na minulost zvládnu sama, umínla si.

~ 2 ~

Zazvonil zvonek u dveří. Detektiv Dane Hollister otevřel jedno oko, zamžoural jím na budík a s tlumeným zaklením je znovu zavřel. Bylo teprve sedm hodin ráno a navíc sobota, tedy začátek jeho prvního volného víkendu za uplynulý měsíc, a nějaký idiot se mu opírá o zvonek. Doufal, že ať to je kdokoli, brzy to vzdá.

Zvonek se ozval znovu a jeho řinčení doplnily dva naléhavé poklepy na dveře. Dane něco zamumlal, odhodil zmuchlanou přikrývku a nahý vyskočil z postele. Popadl zmačkané kalhoty, které si včera večer svlékl, natáhl si je a zapnul zip, knoflíku nevěnoval pozornost. Čistě ze zvyku, který měl tak silně vštípený, že o něm už nepřemýšlel, vytáhl z nočního stolku pistoli devítimilimetrové ráže. Nikdy nechodil otevřít neozbrojený. Z téhož důvodu nevybíral beze zbraně schránku. Jeho poslední přítelkyně, která s ním vydržela jen krátce, protože jí nevyhovovaly Daneovy nevypočitatelné služební hodiny, uštěpačně prohlásila, že nezná dalšího mužského, který s sebou nosí zbraň i do koupelny.

Neměla valný smysl pro humor, a tak Dane upustil od zamýšlené lechtivé poznámky týkající se mužských zbraní obecně. Opomeneme-li chybějící sex, ulevilo se mu, když oznámila, že toho má dost.

Odtáhl závěs, podíval se ven, s dalším pepným zaklením odemkl a otevřel dveře. Na malinké verandě stál jeho přítel a společník Alejandro Trammell. Trammell pozvedl jedno elegantní černé obočí, zatímco zkoumal Daneovy pomačkané plátěné kalhoty.

„Slušivé pyžamo,“ pokýval Trammell hlavou.

„Víš vůbec, kolik je hodin?“ vyštěkl na něho Dane.

Trammell se podíval na náramkové hodinky značky Piaget, tenounké jako oplatka.

„Sedm a dvě minuty. Proč?“ ležérním krokem vešel dovnitř a Dane prudce zabouchl dveře.

Trammell se zastavil a poněkud opožděně se zeptal: „Máš společnost?“

Dane si prohrábl rukou vlasy, pak si promnul tvář. Pod mozolnatou dlaní zaslechl šustění strniště. „Ne, jsem sám.“ Zívł a zkoumavě si prohlížel svého společníka. Trammell byl dokonale upravený, ale jeho oči rámovaly tmavé kruhy.

Dane znovu zívł. „Je pozdní noc, nebo už časně ráno?“

„Od obojího trochu. Měl jsem špatnou noc. Nemohl jsem usnout. Napadlo mě, že zajdu na kafe a na snídani.“

„To je od tebe velkorysé, že se mnou chceš sdílet svou nespavost,“ mumlal Dane, ale to už měl namířeno do kuchyně. Sám prožil nejednu zlou noc, a proto měl pro přítele pochopení. Trammell mu v takových případech nikdy neodmítl společnost. „Postavím na kafe a pak tě na chvíli opustím. Musím se oholit a osprchovat.“

„Na to zapomeň,“ prohlásil Trammell. „Kafe uvařím já. Chci, aby se dalo pít.“

Dane se s ním nepřel. Vůči kávě, kterou si vařil, neměl výhrady, zato všichni ostatní jí otevřeně pohrdali. Na chuti mu pramálo záleželo. Hlavní zájem měl na kofeinovém povzbuzení, kvalita byla druhořadá.

Nechal Trammella v kuchyni a ospale se vrátil do ložnice, kde si svlékl kalhoty a odložil je na jejich původní místo, tedy na podlahu. Postavil se pod sprchu a zatímco mu voda bubnovala do skloněné hlavy, jednou rukou se opíral o dlaždičkovou stěnu. Po deseti minutách strávených pod silným proudem vody mu časně probuzení připadalo o něco přijatelnější; při holení si uvědomil, že by bylo

přínejmenším vhodné, aby se probral, ale v odhodlání dostat se do bdělého stavu ho utvrdilo až říznutí do brady. S mumláním si poklepával na krvácející ranku. Podle jeho teorie každý den, který začne říznutím při holení, nestojí od začátku do konce za nic. Bohužel, drobné říznutí nebylo pro něj ničím výjimečným. Holení mu nikdy nešlo příliš od ruky. Trammell mu kdysi poradil, aby přešel na elektrický strojek. Dane však nesnesl představu, že by nad ním měl zvítězit holící přístroj, a tak se držel žiletky a skrápěl svou krví oltář zarputilosti.

Aspoň oblékání bylo snadné. Dane prostě sáhl po čemkoli, co bylo po ruce. Protože si někdy zapomněl uvázat kravatu, vždycky vozil jednu rezervní v autě; možná se nehodila k oblečení, které měl právě na sobě, ale dospěl k názoru, že kravata je kravata a že záleží spíše na podstatě věci než na stylu. Šéf chtěl, aby detektivové nosili kravatu, a tak ji Dane nosil. Trammell se při pohledu na Daneovy oděvní kreace někdy tvářil zděšeně, ale Trammell byl elegant vyznávající italské hedvábné obleky a Dane si jeho názor nebral k srdci.

Kdyby se některý jiný policista oblékal jako Trammell nebo jezdil v bouráku, kterým se vozil Trammell, chlápci z osobního oddělení by mu šli tvrdě po krku – což je ostatně náplň činnosti příslušného oddělení. Ale Trammell byl finančně zcela nezávislý, protože zdědil slušnou sumičku po své kubánské matce a několik prosperujících firem po otci, obchodníkovi z Nové Anglie, který se na dovolené v Miami zamiloval a zbývajíc část svého života strávil na Floridě. Trammellův dům měl nejméně milionovou hodnotu a jeho majitel se ani nesnažil zastírat svou životní úroveň. Trammell byl zkrátka nevyzpytatelný a Dane nevěděl, zda žije na vysoké noze jednoduše proto, že se mu to náramně zamlouvá a že vlastní příslušné prostředky, nebo jestli chce jen vytočit tu zatracenou bandu

z osobního oddělení. Dane měl podezření, že druhý důvod je pravděpodobnější, a polně jej schvaloval.

Dane byl v mnoha ohledech pravým opakem svého přítele. Trammell byl štíhlý a šlachovitý a pohyboval se jako kočka. Za všech okolností vypadal elegantně, choval se kultivovaně a obleky mu dokonale padly. Měl rád – skutečně měl rád – operu a balet. Dane byl úplně jiný: mohl mít na sobě oděv z nejdražšího materiálu, ušitý přesně na jeho svalnatou atletickou postavu, a přesto vypadal poněkud neupraveně. Rád sportoval a miloval country hudbu. Kdyby se oba muži měli převtělit do typu auta, z Trammella by se stal jaguár a z Danea dodávka.

A naopak, přemítal Dane, když se vracel do kuchyně, podle našich tváří lze jen těžko určit, jakou má který z nás povahu. Ve skutečnosti byl Trammell uhlazený, pohledný muž, kdežto na fotografiích získal jeho obličej zlověstný výraz. Naopak Dane, jehož buldočí výraz občas děsil děti i domácí zvířátka, vypadal na snímcích jako sympatík Trammell mu vysvětlil, že to způsobují drobné plošky a křivky tváře. Trammell byl nadšenec do fotografování a zpracoval už kilometry filmu; bez fotoaparátu se nehnul na krok. Vzhledem k tomu, že Dane byl jeho blízký spolupracovník a pohyboval se v jeho společnosti, objevoval se na fotografiích často. Tvrdé rysy vysedlých lícních kostí, hluboko posazených očí a hranatá brada jako by na snímcích změkly. I přeražený nos vypadal na fotografiích zcela přirozeně, přestože se Dane pokaždé tvářil zasmušile a unavené oči jednoznačně prozrazovaly policistu.

Dane si nalil šálek kávy a posadil se ke stolu. Trammell se točil kolem plotny, odkud se linula lákavá vůně.

„Co máme k snídani?“ zeptal se Dane.

„Celozrnné vafle s čerstvými jahodami.“

Dane si odfrkl. „V mé kuchyni nikdy nebyla celozrnná mouka.“

„Já vím. Proto jsem ji vzal s sebou.“

Zdravá strava. Na tom Daneovi pramálo záleželo. Snědl téměř cokoli, když vařil někdo jiný. Ve službě se většinou spokojil s jednoduchým a rychlým jídlem, a tak jen uvítal, když své stravovací hříchy ta a tam vyvážil nízkotučným, výživným pokrmem. Dokonce si zvykl na růžičkovou kapustu. Chutnala jako zelené arašidy, čerstvě sklizené a ještě nezralé, s ne zcela ztvrdlými slupkami. Když byl ještě kluk, spořádal spoustu zelených oříšků a dával jim přednost před plně vyzrálými, které musel vyloupávat.

„Co ti včera v noci rušilo sladké sny?“ zeptal se Trammella.
„Něco konkrétního?“

„Ne. Byla to jen jedna z nocí, kdy se ti začnou zdát děsivé sny, jakmile začneš klimbat.“

Dane už dlouho přemítal, jak sny vznikají a probíhají. Všem policajtům se něco zdá, ale on i Trammell před několika lety, bezprostředně po onom střeleckém souboji, prožívali peklo. Sny se nějaký čas vracely každou noc. Většina jejich kolegů za celou dobu své aktivní služby nevytáhla pistoli z pouzdra, ale Dane a Trammell takové štěstí neměli.

Tenkrát se pokoušeli najít maníka, který se zapletl do přestřelky, a jeho zhrzená přítelkyně je přivedla přímo do doupěte rozsáhlé sítě překupníků drog, kterou neřídil nikdo jiný než onen podezřelý chlápek. Tak obvykle končí zloduchové: většinou je nevypátrá bystrozraký detektiv, ale někdo je jednoduše práskne.

Bohužel v tomhle případě, místo aby vyskákali z oken nebo zmizeli kryší dírou, se ti kriminálníci rozhodli, že se vzájemně postřílejí. Dane a Trammell se vrhli na zem do sousední místnosti a pět nejdelších minut svého života byli drženi v šachu. Než dorazila posila v podobě snad všech policajtů z blízkého i vzdáleného okolí, uniformovaných či v civilu, kteří zachytili Daneovo volání o pomoc,

tři ze zlosynů a přítelkyně velkého šéfa byli postřeleni. Ta dívka a jeden z mužů zranění podlehl. Zbloudilá kulka se po odrazu od jakési tvrdé plochy roztránila a její úlomek trefil Danea do zad, bezprostředně vedle páteře.

Bohužel i tak stačil nadělat dost škody: zlomil mu žebro a provrtal levou plíci. Okamžiky po zranění si později vybavoval jen mlhavě s výjimkou jedné chvíli, kdy vedle něho Trammell klečel, klel jako pohan a pokoušel se zastavit krvácení. Strávil tři dny na jednotce intenzivní péče, dva týdny v nemocnici a trvalo celkem devět neděl, než se mohl vrátit do služby. Po tom zážitku oba nějaký čas pronásledovaly noční můry.

Když Trammell naložil na talíře vafle, zazvonil telefon. Dane se natáhl po sluchátku.

V tom okamžiku ožilo Trammelovo pípátko. „Do prdele!“ zakleli jednohlasně a zadívali se na sebe.

„Je sobota, sakra!“ odsekl Dane do telefonu. „Máme volno.“

Poslouchal a díval se, jak Trammell do sebe rychle obrátil šálek kávy. Pak vzdychl:

„Jo, rozumím. Trammell je tady. Vyjíždíme.“

„Co nám zhatilo dovolenou?“ chtěl vědět Trammell, když spěchali ke dveřím.

„Stroud s Keeganem pracují na jiném případě. Worley ráno volal, že je mu špatně. Freddie je na zubní pohotovosti.“

„To se stává. Nemá smysl se tím vzrušovat. Budu řídit.“

„Kam vůbec jedeme?“

Dane mu nadiktoval adresu a Trammell si ji zapsal. „Nějakej chlápek volal, že jeho manželka byla zraněná. Vyrozuměli pohotovost, ale naše hlídka byla na místě dřív. Stačil jeden pohled, strážmistr odvolal pohotovost a zavolal kriminálku.“

Za deset minut byli na místě. Dům si nemohli splést. Ulice byla zatarasená policejními auty, sanitkami a dalšími úředními vozidly. Na malém trávníku postávali neuniformovaní policisté, sousedé vytvořili sevřené hloučky, mnozí čumilové byli ještě v nočním úboru. Dane se automaticky soustředil na okounějící dav. Pátral po něčem, co nesesedlo, po někom, kdo sem nějakým způsobem nezapadal nebo byl přehnaně zvědavý. Je udivující, jak často se vrah vmísí do davu bezprostředně po činu.

Dane si navlékl tmavě modré sako, sáhl na zadní sedadlo po rezervní kravatě a volně si ji uvázal kolem krku. Neuniklo mu, že Trammelovi se podařilo dokonale si upravit kravatu už v autě. Znovu vrhl na přítele letmý pohled. Sakra, to snad není možný! Ten šviháckej mizera se v den svého volna oblékl dvouřadé sako v italském stylu! Nejspíš se do něho nasoukal, když spěchali ke dveřím... Někdy si Dane dělал starost, jestli je Trammell vůbec normální.

Ukázali služební odznaky policistovi u vchodu. Muž okamžitě ustoupil, aby mohli vejít dovnitř. „Cejtím hovna...“ ucedil Dane polohlasně, když se pořádně rozhlédl po místnosti a nasál vzduch.

„A jiné tělesné výměšky,“ doplnil ho Trammell stejně znechuceným tónem.

Ohledání místa činu pro ně nebylo nic nového. Za nějaký čas všichni policisté dospějí k bodu, kdy násilné zločiny považují svým způsobem za běžnou praxi. Případů ubodání a zastřelení bylo za krejcar tucet. Kdyby se Danea někdo zeptal zhruba před hodinou, odpověděl by, že on i Trammell už jsou ve službě tak dlouho, že je málokterý výjev dokáže šokovat. Ale tohle bylo něco jiného.

Krev byla všude: po stěnách, na podlaze, dokonce na stropě. Viděl až do kuchyně, odkud se krvavá stopa vinula přes obývací

pokoj do úzké předsíně a snad ještě dál. Pokoušel se přestavit si zápas, při němž mohlo dojít k takovému krveprolití.

Dane se otočil k uniformovanému policistovi, který střežil dveře. „Už dorazil někdo z laboratoře?“

„Ještě ne.“

„Do háje,“ utrousil. Čím déle odborníkům z laboratoře nebo soudním lékařům cesta trvala, tím víc bylo místo činu ohroženo. Určitému zničení stop se nelze vyhnout nikdy, s výjimkou případu, kdy technici najdou oběť jako první a neprodleně zajistí okolí. Ale příslušní odborníci zatím nepřijeli a dům byl plný uniformovaných i civilně oděných policistů, kteří pobíhali z místa na místo a nevratně kalili důkazní vody.

„Nepouštějte sem nikoho kromě Ivanových kluků,“ nařídil strážmistrovi. Ivan Schaffer byl šéf kriminální laboratoře. Tahle situace mu pořádně zvedne mandle.

„Poručík Bonness už je na cestě.“

„Toho můžete pustit dovnitř taky,“ odpověděl Dane a zkrivil ústa.

Dům byl vybavený běžným nábytkem, ničím přepychovým. V obývacím pokoji byla pohovka, křeslo, nízký dlouhý konferenční stolek a dva menší stoly vykládané dřevem, před televizorem stál velký pohodlný gauč. Ted' na něm seděl nějaký muž a upíral pohled do prázdna. Podle Daneova odhadu se mu blížila padesátka, možná ji už překročil. Pravděpodobně manžel oběti. Na dotazy informovaného policisty odpovídal jednoslabičně.

Oběť ležela v ložnici. Dane a Trammell si klestili cestu davem do malé místnosti. Na místě byl fotograf, který se už pustil do práce, ale tentokrát postrádal obvyklý nadhled.

Nahá žena vžela v těsném prostoru mezi nočním stolkem a stěnou. Byla mnohočetně pobodána – rozsekána by byl výstižnější

výraz. Snažila se utéct, a když byla zahrnuta do ložnice, pokoušela se bránit – tomu nasvědčovaly hluboké rány v pažích. Útočník jí téměř odřízl hlavu od těla a prsa znetvořil nekonečným počtem bodných ran. Prsty na ruku jí uřezal. Dane se rozhlédl po pokoji, ale chybějící části těla nespatriel postel byla ustlaná, přehoz potřísněný krví.

„Našel se vražedný nástroj?“ zjišťoval Dane.

Policista přikývl. „Ležel hned vedle těla. Kuchyňský nůž. V kuchyni jej jich celá sada. Vypadá to, že jsou tak ostrý, jak o nich tvrdí televizní reklama. Myslím, že je pořídím svý ženě.“

Jiný policista si odfrkl: „Bejt sebou, tak to zvážím, Scanlone.“

Dane ignoroval černý humor, který všem policistům pomáhal překlenout hrůzu, s níž se denně setkávali.

„Co ty prsty?“

„Nikde nic.“

Trammell si vzdychl. „Nejspíš si promluvíme s manželem.“

Je prokázáno, že většinu vražd, s výjimkou těch, které byly připisovány násilnickým pouličním tlupám, spáchal někdo, kdo oběť znal: kamarád, soused, kolega z práce nebo příbuzný. Byla-li obětí žena, běžný seznam podezřelých se ještě o něco zúžil, protože vrahem byl buď manžel, nebo přítel. Častokrát to byl právě vrah, kdo „objevil“ tělo a ohlásil zločin.

Vrátili se do obývacího pokoje a Dane pokynul policistovi, který zpovídal manžela oběti.

„Řekl něco?“ zeptal se Dane.

Policista zavrtěl hlavou. „Většinou neodpovídal na dotazy. Řekl, že jeho manželka se jmenovala Nadine, příjmením Vinicková. On se jmenuje Ansel. Bydlí tady třiadvacet let. Kromě toho neřekl nic.“

„To on nám volal?“

„Jo.“

„Dobře. My to převezmeme.“

Dane a Trammell zamířili k panu Vinickovi. Dane se usadil na pohovku, Trammell usedl na židli; záměrně pana Vinicka vzali mezi sebe.

„Pane Vinicku, jsem detektiv Hollister a tohle je detektiv Trammell. chtěli bychom s vámi mluvit a položit vám pár otázek.“

Pan Vinick upřeně zíral na podlahu. Velké ruce měl volně svěšené podél opěradel pohovky. „Jasně,“ řekl apaticky.

„To vy jste našel svou ženu?“

Neodpověděl, jen civěl na koberec.

Trammell se do toho vložil. „Pane Vinicku, vím, že to není snadné, ale potřebujeme vaši spolupráci. Vy jste zavolał policii?“

Zvolna zavrtěl hlavou. „Nevolał jsem policii. Vytočil jsem číslo 911, nouzové volání.“

„V kolik hodin jste volal?“ zeptal se Dane. Čas bude bezpochyby zaznamenaný, ale lháři obvykle selžou v nejbanálnějších podrobnostech. V tuhle chvíli je Vinick hlavním podezřelým, protože je manžel oběti.

„Nevím,“ zašeptal Vinick. Zhluboka se nadechl, zdálo se, že se snaží soustředit. „V půl osmé nebo tak nějak.“ Přejel si obličej chvějící se rukou. „Z práce jsem odjel v sedm. Cesta domů mi trvá dvacet, pětadvacet minut.“

Dane zachytil Trammellův pohled. Už viděli nespočet mrtvých, aby poznali, že paní Vinicková zemřela před několika hodinami, nikoli před půl hodinou. Soudní lékař stanoví čas smrti přesně, a jestli pan Vinick byl v té době v práci, jestli svědkové jednoznačně vypovědí, že neodešel, budou muset pátrat po jiných možnostech. Možná měla přítele. Třeba někdo zahříval postel, zatímco pan Vinick dřel na noční směně.

„Kde pracujete?“

Žádná odpověď. Dane to zkusil znovu. „Pane Vinicku, kde pracujete?“

Vinick se pohnul a jmenoval místní speditérskou společnost.

„Chodíte normálně na noční směnu?“

„Jo. Pracuju ve skladu, nakládám a vykládám kamiony. Většina přijíždí v noci, aby přes den splnila dodávku.“

„Kdy jste včera v noci odcházel do práce?“

„Jako obvykle. Kolem desáté.“

Konečně z něho vypáčili kloudnou odpověď. „Máte v práci píchačky?“ zeptal se Trammell.

„Jo.“

„Pícháte bezprostředně po příchodu do práce, nebo čekáte na začátek směny?“

„Píchám hned po příchodu. Směna začíná v půl jedenáctý. Máme půl hodiny na jídlo. V sedm končíme.“

„Zaznamenáváte si svačinu?“

„Jo.“

Vypadá to, že noc pana Vinicka bude klíčovým okamžikem. Musí se prověřit všechno, co jim řekl, ale to nebude těžké.

„Všiml jste si dnes ráno něčeho neobvyklého?“ zeptal se Dane. „Myslím, než jste vešel do domu.“

„Ne. Až na to, že ... dveře byly zamčené. Nadine obvykle vstává a odemyká je, pak udělá snídani.“

„Vracíte se zadními, nebo předními dveřmi?“

„Zadními.“

„Co jste viděl, když jste otevřel dveře?“

Panu Vinickovi se zachvěla brada. „Nejdřív nic. Závěsy byly zatažený a nesvítilo se. Všude byla tma. Napadlo mě, že Nadine zaspala.“

„Co jste dělal potom?“

Pan Vinick polkl. Otevřel ústa, ale nedokázal promluvit. Přiložil se dlaň na oči. „Krev...“ vypravil ze sebe. „Všude... byla krev. Zpočátku to vypadalo jako ... kečup. Myslel jsem, že upustila láhev s kečupem, a ta se rozbila. A pak – pak mi došlo, co to je. Vyděsilo mě to. Napadlo mě, že se ošklivě pořezala. Vykřikl jsem její jméno a běžel jsem do ložnice. Hledal jsem ji.“

Odmlčel se. Očividně nemohl pokračovat v líčení výjevu. Roztrásl se a ani si nevšiml, že Dane a Trammell vstali a odešli a nechali ho o samotě s žalem a hrůzou.

Konečně přijel Ivan Schaffer se svým asistentem a nezbytnými kufříky a ihned zapadli do ložnice, aby posbírali veškeré důkazy, jež mohou z tratoliště krve zachránit. Poručík Gordon Bonness dorazil prakticky vzápětí. Zarazil se na prahu pokoje se šokovaným výrazem ve tváři. „Kristepane,“ ucedil.

„Tak nějak,“ prohodil Trammell k Daneovi, když se připojili k poručíkovi.

Bonness nebyl špatný chlap. Pocházel z Kalifornie a na jisté věci měl dost podivínský názor. Oddělení však řídil svědomitě, toleroval poklesky a svérázné pracovní návyky detektivů, a to stačilo, aby mu Dane dostatečně důvěřoval.

„Co jste zjistili?“ ptal se Bonness.

„Máme tady paní, kterou někdo rozsekal na kusy, a manžela, který byl v práci. Jeho alibi prověříme, ale mám tušení, že je v tom nevinně,“ odpověděl Dane.

Bonness vzdychl. „A co přítel?“

„Tak daleko jsme se nedostali,“

„Fajn, tentokrát sebou musíme hodit. Kristepane, podívejte se na stěny.“

Vešli do koupelny a poručík zbledl. „Kristepane,“ opakoval.

„To je na blití.“

Dane na něho upřel zkoumavý pohled a sevřel se mu žaludek. Záda mu zmrazil pocit hrůzy. Na blití. Jo, je to na blití. Najednou ho zachvátily mnohem větší obavy než předtím.

Dřepł se vedle Ivana. Vysoký hubený muž úzkostlivě hledal vlákna textilií, vlasy nebo cokoli, co by po analýze vyjevilo své tajemství. „Našel jsi něco?“

„Nevím. Nejdřív to musím vzít do laboratoře.“ Ivan se rozhlédl. „Pomohlo by, kdybychom našli její prsty. Pod nehty mohla uvíznout kůže. Pár lidí se prohrabuje v popelnících v sousedství. V domě není centrální odpad, tak jsme nález prstů přímo na místě činu vyloučili.“

„Byla znásilněna?“

„Nevím. Nikde jsme nenašli semeno.“

Pocit hrůzy zesílil. Zpočátku to vypadalo poměrně jednoduše, i když děsivě, ale vražda se komplikovala. Danea instinkt zradil málokdy a tentokrát poplašné kontrolky blikaly jako o závod. Vydal se zpátky po krvavých stopách k jejich počátku, do kuchyně. Trammell mu byl v patách a oba muži stanuli v malé, přívětivé místnosti. Nadine Vinicková očividně s oblibou vařila; kuchyně s naleštěnými přístroji a zařízením byla modernější než ostatní části domu. Nad kuchyňským pracovním stolem visely opotřebené, ale nablýskané hrnce a pánve různých velikostí. V řeznickém špalíku na konci pultu byla zapíchána sada nožů. Jeden chyběl.

„Jak se ten hajzl dostal dovnitř?“ mumlal Dane. „Pátral někdo po stopách násilného vniknutí, nebo všichni vycházejí z toho, že ji zamordoval manžel?“

Trammell s ním pracoval dostatečně dlouho, aby poznal, kam míří. „Máš z toho nějaký pocit?“

„Jo, dost mizernej.“

„Nemyslíš, že mohla mít přítele?“

Dane pokrčil rameny. „Možná ano, možná ne. Inspirovalo mě spíš to, jak poručík řekl, že je to na blití. A má pravdu. Z toho jsem nespůj. Pojd', pokusíme se zjistit, jak se sem dostal.“

Netrvalo jim to dlouho. Ve spodní části sítě proti hmyzu na okně v ložnici pro hosty byl proříznutý malý otvor. Sít' byla na svém místě, ale neupevněná, a západka na okně nebyla zasunutá. Ale s tou by si poradil i odhodlaný desetiletý dareba. „Dojdu pro Ivana,“ prohlásil Trammell. „Třeba najde nějaké otisky nebo dokonce pár zbloudilých nití.“

Daneovo tušení bylo minutu od minuty horší. Násilné vniknutí zcela měnilo situaci a nasvědčovalo skutečnosti, že pachatelem byl někdo cizí. Rozhodně to nevypadalo jako loupež, která se vystupňovala v krveprolití poté, co vetřelec náhle narazil na paní Vinickovou. Běžný zloděj by nejspíš vzal nohy na ramena, a i kdyby zaútočil, provedl by to rychle. Útok na paní Vinickovou byl veden chladnokrevně a trval dlouho.

Zkrátka to bylo *na blití*.

Vrátil se do kuchyně. Došlo k prvnímu střetu tady, nebo paní Vinicková vetřelce zahlédla a pokoušela se utéct zadním vchodem, ale nedostala se dál než do kuchyně? Dane zíral na nablýskané přístroje, jako by mohly vypovídat. Čelo mu zčeřila drobná vráska a zamířil ke kávovaru, který byl zabudovaný pod horní kredenci, aby nezabíral místo na pracovní ploše. Káva ve skleněné nádobě by naplnila přibližně pět šáleků. Hřbetem ruky se dotkl skla. Bylo chladné. Ohřívací plotna pod nádobou se po dvou hodinách automaticky vypínala. Na kraji pultu stál hrnek s kávou, po okraj plný. Vypadalo to, že od té doby, co byl naplněn. Se jej nikdo nedotkl. Dane ponořil prst do tmavé tekutiny. Taky studená.

Z kapsy vyndal chirurgické rukavice a natáhl si je. Postupně zotvíral všechna dvířka kredence, při tom se dotýkal jen dřevěných

okrajů, kovovým částem se vyhýbal. Za druhými dvířky objevil nádobu s mletou kávou bez kofeinu. Paní Vinicková ji mohla pít i pozdě v noci, aniž se musela obávat, že ji potrápí nespavost.

Vařila kávu; byla tedy zde, v kuchyni. Nalila si první hrnek a skleněnou nádobu postavila zpět na ohřívací plotnu. Dveře do obývacího pokoje měla napravo za zády. Dane se postavil na místo, kde v osudný okamžik pravděpodobně byla paní Vinicková, a napodobil pohyby při nalévání kávy. Podle polohy šálku na pultu bylo zřejmé, že paní Vinicková stála nepatrně nalevo od kávovaru. Ve chvíli, kdy vrátila nádobu s kávou na místo, spatřila vetřelce. Kávovar s vestavěným časovým spínačem měl tmavý, lesklý povrch, téměř jako zrcadlo. Dane se pokrčil v kolenou, aby se přiblížil výšce postavy paní Vinickové. Na povrchu kávovaru se odrážely otevřené dveře.

Hrnku s čerstvě uvařenou kávou se ani nedotkla. Spatřila odraz postavy a otočila se, v první chvíli možná v domněnání, že manžel něco zapomněl a vrátil se domů. Než si stačila uvědomit svůj omyl, násilník se na ni vrhl.

Pravděpodobně v kuchyni nestála nahá, ale Dane byl policajtem dost dlouho, a nic tudíž nepovažoval za nemožné. Byl to jen další záchvěv intuice. Byla nahá, když vrah dokončil své krvavé dílo, a nejspíš byla nahá, když zahájil útok.

Je pravděpodobné, že ji znásilnil s nožem přiloženým k hrdlu přímo tady, v kuchyni. Nepřítomnost semene nic neznamenala; po tolika hodinách a marném zápase, jenž následoval, musí situaci posoudit lékař. V mnoha případech násilník nedospěje k vyvrcholení. Orgasmus není hlavním smyslem znásilnění.

Po souloži přišel na řadu nůž. Do té doby byla sice vyděšená, ale ještě doufala, že až bude po všem, muž prostě odejde. Jakmile ji bodl poprvé, pochopila, že má v úmyslu ji zabít, a začal bojovat o život.

Utekla mu, nebo ji možná nechal uniknout on, aby získala pocit, že se jí podařilo utéct, ale pak ji snadno dostihl znovu. Jako když si kočka hraje s myší. Jak dlouho si s ní takhle úchylně prohrával, než ji v rohu ložnice nakonec ubodal k smrti?

Co měla na sobě? Odnesl si vrah její oblečení s sebou jako upomínkový předmět nebo trofej?

„Cos zjistil?“ oslovil ho Trammell tiše ode dveří a tmavýma očima bedlivě pozoroval Daneovu shrbenou postavu.

Dane vzhlédl. „Kde je oblečení?“ zeptal se. „Co měla na sobě?“

„Možná to bude vědět pan Vinick.“ Trammell odešel a za necelou minutu byl zpátky.

„Když odcházel do práce, už na sobě měla noční košili. Prý bílou s modrým vzorkem.“

Pustili se do hledání chybějícího oděvu. Bylo překvapivě snadné jej nalézt. Trammell otevřel zasouvací dveře, za nimiž stála pračka a sušička, a košile byla na světě; pečlivě složená na hromadě prádla v koši stojícím na sušičce. Byla postříkaná krví, ale nikoli nasáklá. Neměla ji tedy na sobě, když na ni zaútočil nožem. Možná ležela na zemi a krev ji ztropila později.

Dane na košili upřeně civěl. „Po tom, co ji znásilnil a zabil, dal ten chlívák košili do špíny?“

„Znásilnil?“

„To si piš.“

„Na kliku jsem nesahal. Možná Ivan získá nějaké otisky. V druhé ložnici to vyšlo naprázdno.“

Danea zaplavila další vlna předtuchy; tentokrát byla horší než ty předešlé. „Obávám se, že vyjdeme naprázdno se vším,“ prohlásil ponuře.

~ 3 ~

Nebyl to záblesk minulosti.

Poznala to, protože skutečné záblesky minulosti zažila už nespočetněkrát; byly to hrůzyplné, oživující vzpomínky, jež jí udolaly a zcela ovládly, a když se později vrátila do reality, zanechaly ji ochromenou a vyčerpanou.

Marlie znala podrobnosti té dávné noční můry, byla s nimi důvěrně obeznámená jako s rysy vlastní tváře; ale detaily, jež jí nyní zaměstnávaly mozek, byly nové, odlišné. Když se předcházející odpoledne probrala ze strnulosti, nedokázala si vzpomenut na víc než na obraz míhajícího se nože a byla tak unavená, že stěží vykonávala základní lidské činnosti. Šla spát brzy a měla hluboký, bezesný spánek až do svítání, kdy vyplouvaly na povrch podrobnosti.

Vlny vzpomínek pokračovaly celý den. Ještě se nevzpamatovala z jedné, když její vědomí zaplavila další, sugestivní a strašlivá. Takhle to nikdy neprobíhalo. Vize byly vždycky zdrcující a vyčerpávající, ale pokaždé je dokázala okamžitě zahnat. Tyto opakující se útoky ji mátly a záchvatu nedokázala odolat. Několikrát byla v pokušení zatelefonovat doktoru Ewellovi a svěřit se mu s hrůzným vývojem svého stavu, ale cosi jí v tom pokaždé zabránilo.

Byla zavražděna jakási žena. Nepochybovala, že k tomu došlo. Bůh mi pomáhej, pomyslela si. Nechtěná schopnost „vidět“ se vrátila, ale měla jinou podobu, a ona nevěděla, co má dělat. Vize byla zřetelná, naléhavější než všechny předešlé, ale Marlie neměla ponětí, kdo se stal obětí, ani nebyla schopná určit, kde ke zločinu došlo. V minulých případech měla aspoň nejasnou představu, nějaké vodítko k identitě a místu činu, ale tentokrát ne. Její zmatená mysl nedokázala zachytit sebemenší signál a zoufale tápala v prostoru jako

bláznivě se točící kompasová strelka pátrající po magnetickém pólu, jenž není v dosahu.

Průběh vraždy se jí v myšlenkách neustále opakoval a pokaždé vycházely najevo další podrobnosti, jako by vítr rozháněl vrstvy mlhy. A pokaždé ji odvíjející se vidina znovu vyburcovala, citelněji vyčerpala a silněji vyděsila.

Zločin viděla *jeho* očima.

Vrahova mysl splynula s její, duševní síla jeho vzteku prorazila šestiletou prázdnotu a znovu ji uvrhla do mimosmyslového vnímání. Nezaměřil se na ni, něco takového nedokázal. Obrovský nával mentální energie byl bez cíle, bez záměru; ten člověk nevěděl, co způsobil. Normální lidé si neumí představit, že existují takoví jedinci, jako je ona, jedinci s tak citlivou myslí, že dokáží zachytit elektrické signály myšlení, rozluštit doznívající vibrace událostí dávno minulých, ba dokonce předpovídat sled událostí, jež se dosud neodehrály. Ten vrah byl jistě podle běžných měřítek nenormální, ale Marlie už hodně dlouho třídila lidi podle zcela jiných kritérií: normální byli ti, kteří o ničem nevěděli. Ona byla bohužel obdařena schopností, která, která ji odnepaměti odlišovala od ostatních. A pak ji před šesti lety posedla noční můra, která ji nemilosrdně pronásledovala, než se příslušná část jejího mozku uzavřela, zřejmě vyčerpaná nedávným vypětím. Šest let žila jako normální člověk a tento předtím nepoznaný stav jí nesmírně vyhovoval. Chtěla, aby to trvalo věčně. Jen pomalu a až v průběhu let začala věřit, že schopnost „vidět“ se už nikdy neobnoví. Mýlila se. Možná, že její mysl potřebuje delší čas k zotavení, ale vidiny se každopádně vrátily, byly silnější a vyčerpávaly ji nesrovnatelně víc než kdy předtím.

Na zločin se dívala očima vraha.

Cosí v jejím nitru ještě doufalo... v co? Že to přece jen nebylo skutečné? Že ji opouští zdravý rozum? Raději by podlehla klamu či

dokonce šílenství, než aby připustila, že vidiny se vrátily a že její bezpečný, normální život skončil.

Listovala nedělními novinami, ale nedokázala se soustředit; záblesky vzpomínek byly příliš časté, příliš silné. Nenašla žádnou zmínku o vraždě, která by jí v mysli vyvolala nějakou odezvu. Ta zpráva v novinách možná byla, ale ona ji přehlédla. Ale ani tím si nebyla jistá. Možná k vraždě nedošlo nikde v okolí, ale čirou náhodou se jí podařilo zachytit vrahovy duševní signály. Pokud oběť žila v jiném městě, například v Tampě nebo v Daytonu, orlandské noviny se o vraždě nezmíní. Marlie se tedy nedoví ženinu totožnost ani její adresu.

Pud sebezáchovy způsobil, že se chovala zbaběle. Nechtěla o tom vědět, nechtěla se vrátit do minulého života. Tady v Orlandu si vybudovala jisté bezpečí a zázemí, které ovšem bude narušeno, jakmile do toho znovu spadne. Věděla přesně, co bude následovat: nedůvěra a posléze výsměch. Jakmile jsou lidé nuceni přijmout pravdu, stanou se podezíravými a bojácnými. S radostí využijí jejich schopností, ale nebudou se chtít sblížit.

Budou se jí vyhýbat, malé děti jí budou odvážně nakukovat do oken a s křikem utečou, když je nachytá. Starší děti na ni budou pokřikovat „čarodějnice“. Nevyhnutelně dojde k tomu, že nějaký náboženský zaslepenec začne šířit zvěsti o „d'áblově vyslankyni“ a před domem budou co chvíli postávat skupinky demonstrantů. Musela by být blázen, kdyby se znovu zapojila do vyšetřování.

Ale tu ženu nedokázala pustit z hlavy. Zoufale toužila znát její jméno. Po smrti člověka by se mělo zveřejnit aspoň jméno zesnulého, vytvářející slabé pouto s nesmrtelností, jež hlásá: Tento člověk žil mezi námi. Existoval. Beze jména zela kdesi v prostoru bezedná propast.

Ještě se chvěla únavou, když zapnula televizor a omámeně čekala na začátek místních zpráv. Několikrát se přistihla, jak klimbá, ale pokaždé se probírala.

„Nejspíš to nic neznamená,“ ujišťovala se nahlas. „Možná jenom přicházíš o zdravý rozum. Nic víc.“ Podivný způsob uklidňování sebe sama, ale proč vlastně ne? Každý člověk má strach z něčeho jiného. To se raději zblázní, než aby se její vidina potvrdila.

Obrazovka blikla, jak komentátoři přešli k další zprávě, tentokrát k minutové hloubkové reportáži o vlivu lupičů a pouličních band na obyvatele měst. Marlie sebou trhla, náhle vyděšená, že zrakové obrazy ji zavalí duševními vjemy, jako k tomu došlo už tolikrát předtím, když zachytila emoce lidí, které sledovala. Ale nic takového se nestalo. Její mysl zůstala nedotčena. Po minutě napětí se uklidnila a úlevně vydechla. Nic se nedostavilo, žádné zoufalství ani beznaděj. Trochu se jí zlepšila nálada; když není schopná vnímat emoce a představy jako dřív, možná že přece jen kapánek blázní.

Dívala se dál a znovu ji přemohla dřímota. Cítila, jak podléhá únavě, nenásilně se nechává ukolébat spánkem, ačkoli si umiňovala, že musí zůstat vzhůru celé zpravodajství...

„... NADINE VINICKOVÁ...“

Marlie sebou prudce trhla, když jméno halasně zavřísklo uvnitř i vně její hlavy, podvědomí ještě zesílilo zvuk jména, vysloveného hlasatelkou. S námahou se napřímila na pohovce, aniž si uvědomila, že se v polospánku skulila na bok. Srdce jí divoce tlouklo do žeber a slyšela svůj rychlý a povrchní panický dech, zatímco upřeně civěla na obrazovku.

„Orlandská policie zatím nezveřejnila žádné informace o vraždě paní Vinickové vzhledem ke skutečnosti, že zločin se stále vyšetřuje.“

Na obrazovce se objevila fotografie oběti. Nadine Vinicková. To je ta žena, kterou Marlie viděla ve svých představách. Její jméno předtím nikde neslyšela, ale cítila, že je zřetelně rozeznává, tak zřetelně, že je nemůže ignorovat. Pouhý zvuk jména vysloveného v televizi jí zlověstně hučel v hlavě jako lodní siréna. Je to tedy pravda. Skutečně se to stalo.

Schopnost „vidět“ se vrátila.

A znovu jí rozmetá život na kusy, začne-li v tomto směru cokoli podnikat.

V pondělí ráno si Dane prohlížel snímky z místa činu a znovu a znovu zkoumal každíčkou podrobnost. Popustil uzdu myšlenkám v naději, že se zaměří na nějakou podstatnou, dosud opomíjenou skutečnost, jež by pátrání udělila aspoň počáteční směr. Sakra, nemáme se čeho chytit, absolutně ničeho. Sousedce v domě přes ulici se zdálo, že kolem jedenácté zaslechla psí štěkot, ale ten záhy ustal, a tak to pustila z hlavy až do té doby, než se jí policie začala vyptávat. Bylo potvrzeno, že pan Vinick přišel ten den do práce; jinému dělníkovi ve skladu pomáhal vykládat kontejner. Měl dokonalé alibi. Soudní lékař nebyl schopen přesně určit dobu smrti a do časového úseku, v němž podle něj s největší pravděpodobností došlo k vraždě, bohužel spadala i půlhodina před odchodem pana Vinicka do práce. Ale Dane naslouchal své intuici: Vinick to neudělal. Podle výpovědi svých spolupracovníků obvykle vtipkoval. To by dokázal jen chladnokrevný netvor, jímž pan Vinick podle všeho nebyl. Ubodat manželku, nevzrušeně uklidit, převléknout se a pak jako obvykle a beze stopy nervozity vyrazit do práce...

Semenó se nenašlo, ačkoli lékař podle výsledků prohlídky vagíny paní Vinickové zjistil, že došlo k násilné souloži. Kriminalisté nenašli žádná textilní vlákna, která by do domu vnesl cizí člověk –

jedinou výjimku představovaly částechky ošacení mužů z orlandské policie. Neměli k dispozici vzorky vlasů ani pohlavního ochlupení. Nepodařilo se sejmout žádné otisky. Prsty Nadine Vinickové jako by se propadly do země.

„Nemáme vůbec nic,“ mumlal a hodil fotografie na stůl.

Trammell souhlasně zabručel. Oba byli unavení; nezastavili se celých osmačtyřicet hodin, tedy od okamžiku, kdy vešli do domu Vinickových. S každou míjející hodinou slábl naděje na dopadení vraha paní Vinickové. Zločiny jsou buď objasněny rychle, nebo se nevyřeší vůbec. „Podívej se na podrobný průzkum jejich odpadu.“

Podal Daneovi list papíru. Dane se sklonil nad seznamem, který obsahoval typické položky: zbytky jídla, prázdné krabice od mléka a obilných vloček, rozmanitou nedůležitou korespondenci, plastické nákupní tašky z několika obchodů, použité kávové filtry, krabice od pizzy se dvěma nedojedenými porcemi, špinavé papírové utěrky, starý nákupní seznam, televizní program z minulého týdne, útržek papíru se dvěma rukou psanými telefonními čísly, prázdné obaly od sprejů, staré noviny – Vinnickovi očividně kašlali na třídění odpadu. Nic neobvyklého.

„A co ta telefonní čísla?“ nadhodil.

„Na obě jsem volal.“ Trammell se opřel v židli a položil na stůl nohy v luxusní obuvi značky Gucci. „Jedno patří pizzerii s donáškovou službou, druhé telekomunikační společnosti.“

Dane zavrčel. Pohodlně se posadil a po chvíli se ocitly na stole i jeho nohy. Žádný Gucci, ale mokasíny z obchodáku, a ještě navíc odřené. Ale co na tom záleží? Přes dva stoly a dva páry nohou si s Trammellem vzájemně hleděli do očí. V téhle poloze je často napadaly nejbystřejší myšlenky.

„Donáška pizzy představuje vstup cizí osoby do domu a je padesátiprocentní naděje, že telekomunikace k Vinickovým poslaly svého opraváře.“

Trammellův šlachovitý, tmavý obličej byl zamyšlený. „I kdyby tam poslali opraváře, nepřišel by v noci.“

„A bylo by bláhové doufat, že paní Vinicková si objednala pizzu tak pozdě v noci, aby ji spořádala sama. Analýza obsahu jejího žaludku...“ Dane natáhl paži a probíral se papíry poházenými po stole, až konečně vylovil z nepořádku hledanou zprávu. „Tady je to. doktor tvrdí, že nejméně poslední čtyři nebo pět hodin před smrtí nic nejedla. Rozhodně ne pizzu. Zbytky pizzy v odpadcích byli starší, minimálně od oběda. Možná i z předcházejícího dne.“ Během let strávených u policie se setkal s mnoha kuriózními a nepravděpodobnými pachateli zločinu, ale nikdy mezi nimi nebyl poslíček s pizzou.

„Pan Vinick nám může přesně říct, kdy si pizzu objednali. A telekomunikační společnost nám bezpochyby sdělí, kdy poslala k Vinickovým opraváře.“

„Takže máme každopádně jednoho, možná i dva cizí lidi, kteří vešli do domu. Poslíček s pizzou zůstal venku, ale mohl s paní Vinickovou mluvit. Opravář určitě vešel dovnitř a ...“

„Každá ženská si s opravářem povídá,“ doplnil ho Dane, oči přimhouřené, jak sledoval nit svých dedukcí. „Možná ho požádala, aby se choval tiše, protože manžel odpočívá po noční směně. Chlápek na to, že to se rozumí, že on taky dělá na tři směny, a není to žádný med. Kde její manžel pracuje? Ona mu to poví, možná se dokonce zmíní, kdy odchází do práce a kdy se vrací domů. Proč by s tím dělala tajnosti? Copak by telekomunikační společnost zaměstnala někoho, kdo není počestným občanem? Ženský neváhají pustit do domu opraváře a zatímco pracuje, vylejou si mu srdce.“

„Dobrá.“ Trammell vzal blok a položil si jej na nohy. „Za prvé – zjistíme od pana Vinicka, kdy jim byla doručena pizza. Možná dokáže popsat toho poslíčka.“

„Nebo spíše osobu, která pizzu donesla. Mohla to být dívka. I opravář mohl být ženského pohlaví.“

„To je možné, připustil Trammell. když si na to Vinick nevzpomene, dozvíme se jméno v pizzerii a začneme tam. Za druhé – stejným způsobem zapracujeme u telekomunikační společnosti.“

Dane se hned cítil líp. Aspoň začali něco dělat, vydali se směrem, kde zahájí pátrání.

Na jeho stole zazvonil telefon. Stiskl tlačítko a zvedl sluchátko. „Hollister.“

„Dane,“ promluvil poručík Bonness, „přijď s Trammellem do mé kanceláře.“

„Už pádíme.“ Zavěsil. „Touží po nás šéf.“

Trammell spustil s vervou nohy ze stolu a vstal. „Cos zase provedl?“ zjišťoval.

Dane pokrčil rameny. „Nic, o čem bych nevěděl.“ Rozhodně nebyl typ drsného policajta z filmů, ale měl schopnost šlapat lidem na paty a lézt jim na nervy. To se stává. Na zbytečné řeči zkrátka neměl trpělivost.

Bonnessova kancelář byla ohraničena dvěma průhlednými stěnami; naproti poručíkovi a zády ke dveřím seděla nějaká žena.

„Kdo je to?“ zamumlal Dane a Trammell zavrtěl hlavou na znamení, že nemá tušení. Dane zaťukal na sklo a poručík Bonness jim pokynul, aby vešli.

„Pojďte dál a zavřete dveře.“

Jakmile byli uvnitř, poručík řekl: „Slečno Keenová, to je detektiv Hollister a detektiv Trammell. Pracují na případu Vinicková. Slečna Marlie Keenová pro nás má zajímavé informace.“

Trammell se posadil z druhé strany k poručíkovu stolu, bokem k slečně Keenové. Dane se opřel o stěnu naproti, mimo její přímý zorný úhel, ale tak, aby jí ještě viděl do tváře. Jemu ani Trammelovi nevěnovala jediný pohled. Nedívala se ani na poručíka. Zdálo se, že se soustředí na žaluzie zakrývající okna.

Rozhostilo se ticho. Marlie Keenová nejspíš sbírala odvalu. Dane ji zvědavě pozoroval. Byla tak našponovaná, že skoro viděl, jak má napnuté svaly. Něčím ho fascinovala. Nespouštěl z ní oči. Nebyla to žádná krasavice, i když její obličej se vyznačoval pravidelnými, jemnými rysy, ale rozhodně se nesnažila upoutat na sebe pozornost. Měla na sobě prosté černé střevíce s nízkým podpatkem, úzkou černou džínovou sukni sahající do poloviny lýtek a bílou halenku bez rukávů. Husté, tmavé pěstěné vlasy byly upraveny do přísného francouzského copu. Zkušeným okem policajta ji automaticky odhadl asi na třicet let. Výšku postavy lze u sedícího člověka jen obtížně určit, ale nejspíš byla středně vysokého vzrůstu, spíš menší; možná o něco hubenější, než by se Daneovi zamlouvalo – její váhu odhadl přibližně na šedesát kilo, a on dával přednost kypřejším ženám před kostnatými.

Ruce měla křečovitě sevřené v klíně. Pozorně si je prohlížel: byly štíhlé, s jemnými kostmi, bez šperků, a zřetelně prozrazovaly napětí ještě dřív, než si všiml jejího strnulého držení těla.

„Jsem senzibilka,“ prohlásila bezvýrazně. Dane se stěží udržel, aby pohrdavě neodfrkl. Jeho pohled se na zlomek vteřiny setkal s Trammelovým. Oba napadla stejná myšlenka: Další z poručíkových podivínských kalifornských výstřelků!

„Minulý pátek v noci jsem se vracela autem z nočního filmu,“ pokračovala jednotvárným tlumeným hlasem, který však nezastřel hluboký, chraplavý tón jejího hlasu. Kuřačka, napadlo ho, až na to, že by se vsadil o cokoli, že nekouří. Podobné nervózní typy málokdy

podlehnuou světským neřestem. „Z kina jsem odcházela asi v půl jedenácté. Zrovna jsem sjela z dálnice, když se mi v mozku začala odvíjet vražda, k níž v tu chvíli někde došlo.

Ty vize jsou... zdrcující. Podařilo se mi sjet ke kraji vozovky.“

Odmlčela se, jako by se zdráhala pokračovat, a Dane pozoroval, jak k sobě tiskne ruce tak usilovně, až byly téměř odkrvené. Zhluboka se nadechla.

„Vidím to jeho očima,“ prohlásila bezbarvě. „Vnikl dovnitř oknem.“

Dane ztuhl a sklouzl pohledem do jejího obličeje. Ani se nemusel podívat na Trammella, aby poznal, že i jeho přítel zbystřil pozornost.

Recitace pokračovala v pomalé, stejnoměrně členěné kadenci, jež působila podivně hypnoticky. Rozšířené, nezaměřené oči upírala do prázdna, jako by hleděla do svého nitra.

„V místnosti je tma. Tam počká, až bude sama. Slyší, jak v kuchyni mluví s manželem. Manžel odchází. Vrah čeká, až manželovo auto odjede po příjezdové cestě, pak otevře dveře a vyjde. Připadá si jako lovec.

Ale ona je snadná kořist. Je v kuchyni a nalévá si kávu. Ten muž vytáhne nůž ze špalku, který stojí na lince, jakoby tam na něj čekal. Ona ho slyší a otočí se. Zavolá:

„Ansele?“, ale pak ho spatří a otevře ústa k výkřiku.

Je blízko. Už je u ní, dlaní jí zakrývá ústa, k hrdlu přiloží nůž.“

Marlie Keenová zmlkla. Dane nespouštěl pohled z její tváře. Všiml si, že má bledou, odkrvenou pokožku, v obličeji zářily jen rudé rty. Cítil, jak mu chlupy na šíji reagují na děsivý přítomný čas, jež při líčení používá, jako by se vražda odehrávala právě teď.

„Pokračujte,“ vybídl ji poručík.

Trvalo chvíli, než znovu promluvila, a její hlas byl snad ještě jednotvárnější než předtím, jako by jí mohl poskytnout jistý odstup. „Přiměje ji svléknout košili. Ona pláče a prosí ho, aby jí neubližoval. To se mu zamlouvá. Chce, aby žadonila. Chce, aby se domnívala, že když se mu plně podřídí, nic se jí nestane. Tohle pojetí ho mnohem víc vzrušuje, protože –“

Zarazila se, větu nedokončila. Po chvíli pokračovala. „Používá kondom. Je mu za to vděčná. Dokonce mu poděkuje. Jde na ni pomalu, skoro něžně. Ona se začíná uvolňovat, i když pořád pláče. Vlastně jí tolik neubližuje a ona doufá, že až skončí, tak odejde. On ví, jak ty hloupé husy přemýšlejí.

Když je hotov, pomáhá jí vstát. Drží ji za ruku. Skloní se a políbí ji na tvář. Ona tam jen tak stojí, dokud neucítí nůž. První řez je jen povrchní, ale stačí, aby vytušila, co bude následovat. Vrah pozoruje panický výraz v jejích očích a zároveň si uvědomuje, že první rána by neměla být moc vážná, aby oběť příliš neoslabila a nezpomalila následnou honičku. Pak by to už pro něj nebylo tak zábavné.

Žena se vyděsí; vykřikne a snaží se mu utéct. Zlost v něm vzkypí naplno. Až do téhle chvíle se ovládal, pohrával si s ní, vychutnával si její strach a ponížení, poskytl jí naději, ale teď už se nemusí omezovat. Teď může udělat to, kvůli čemu sem přišel. Tohle má nejraději: naprostou hrůzu, jež se oběti zrcadlí v očích, pocit vlastní nepřemožitelnosti. Může s ní dělat, co se mu zlíbí. Má nad ní absolutní moc a v tom si libuje. Je jejím bohem; její život nebo smrt má ve svých rukou, záleží jen na něm. Pochopitelně volí smrt, protože ta ho uspokojuje nejvíc.

Ona se brání, ale bolest a ztráta krve ji oslabují. Podaří se jí utéct do ložnice, kde padá na zem. Je zklamaný. Chce, aby boj pokračoval déle, rozzuří ho, že je tak slabá. Skloní se, aby jí podřízl hrdlo a

ukončil to, ale ta děvka zničehonic zaútočí. Slabost jen předstírala. Udeří ho. Chtěl to skončit rychle, ale teď jí ukáže. Neměla se pokoušet ho přechytračit. Zuřivost je jako obrovský rudý balón, nafukuje se a zatemňuje mu smysly. Bodá ji znovu a znovu, dokud není unavený. Ne, to není únava. Na to je příliš silný, aby ho zmohla únava. Je spíše znuděný. Skončilo to moc brzy. Ale dostala co proto. Nebyla s ní taková zábava, jak doufal.“

Rozhostilo se ticho. Po několika vteřinách se Dane uvědomil, že skončila. Seděla strnule na židli, pohled upřený na žaluzie na okně.

Poručíka Bonnesse zřejmě zklamal nedostatek zájmu obou detektivů. „Tak co?“ dotíral netrpělivě.

„Co jako?“ Dane se odlepil od stěny. V průběhu monotónního, nevzrušeného líčení v něm bublal vztek, ale byla to chladná, snadno utajitelná zloba. Netušil, proč sem ta ženská přišla, ale jedno věděl jistě. Nemusel být žádným jasnovidcem, aby to poznal – byla při tom. Možná že paní Vinickovou zavraždila. Možná že ne, ale v době vraždy byla určitě v domě. Přinejmenším byla vrahovou společnicí, a jestli se domnívá, že sem může vplout s těmi nesmyslnými povídkami a získat pozornost sdělovacích prostředků, tak to narazila na nesprávného člověka.

„Co si o tom myslíš?“ odsekl Bonness, popuzený, že se musí ptát.

Dane pokrčil rameny. „Senzibilka? Vzpamatuj se, poručíku. Větší blbost jsem nežral.“

Marlie Keenová sebou zavrtěla, pomalu uvolnila sevření rukou, jako by jí ten pohyb dělal potíže. Stejně pomalu otočila hlavu a poprvé se zahleděla na Danea. Navzdory ledovému vzteku se mu svalstvo břicha prudce sevřelo. *Není divu, že se Bonness nechal napálit!* Její oči měly barvu bezedné, tmavé, neproniknutelné mořské hlubiny. Byly to oči, do kterých se muž podívá a okamžitě

zapomene, co říkal. Bylo na nich něco exotického, co nesouviselo s jejich barvou, cosi z jiného světa, čemu nedokázal porozumět. Přesto byl jejich snadno čitelný a Dane beze vší pochybnosti věděl, že ji svým kouzlem rozhodně neoslnil.

Vstala a otočila se němu, zaujala vyzývavý postoj, jako by byli dva protivníci z Divokého západu, kteří se chystají tasit kolty. Výraz v obličeji ztvrdl a podivně odcizil.

„Řekla jsem vám, co se stalo,“ prohlásila jasným, rozvázným hlasem. „Můžete tomu věřit, nebo ne. Mně na tom nesejde.“

„Ale mělo by,“ odpověděl stejně rozvázně.

Neptala se proč, ačkoli se odmlčel, aby ji vyprovokoval k otázce. Ústa jí zkřivil nepatrný, neveselý úsměv. „Uvědomuju si, že jsem se právě stala vaší hlavní podezřelou,“ odtušila. „Ušetřím čas sobě i vám. Moje adresa zní Hazelwood číslo 2411, číslo telefonu je 555-9909.“

„Znáte předpisy,“ prohlásil s ironickým obdivem. „To mě nepřekvapuje.“ Postoupil k ní o krok, natolik blízko, aby vnikl do jejího osobního prostoru a pohrozil jí. „Nebo mi jednoduše čtete myšlenky, protože máte *okultní schopnosti*.“ Na poslední slova položil nelichotivý důraz. „Možná mi můžete říct, jak to bude pokračovat, pokud ovšem nepotřebujete křišťálovou kouli, která by vám vyjevila, co si myslím.“

„Kvůli tomu nemusím umět číst myšlenky. Nejste příliš originální.“ Odmlčela se a znovu mu věnovala onen nevýrazný úsměv. „Nemám v úmyslu odjet z města.“ Neustoupila a jeho břišní svalstvo se znovu sevřelo. Na první pohled vypadala jako obyčejná holka, nicka, která se bojí vypadat přitažlivě, ale stačilo, aby jí pohlédl do očí, a svůj názor okamžitě změnil. Té ženě rozhodně nechybělo sebevědomí a ani v nejmenším ji nezastrašil, i když byl o

dobrých deset centimetrů vyšší než ona. Náhle jeho smysly zaplavilo cosi jiného.

Zatraceně ... Ucítil její vůni, sladkou, jemnou vůni, kterou nevydával parfém, ale její ženská podstata. Vlastní bezděčná reakce ho ještě víc popudila.

„Ať vás to ani nenapadne!“ vyštěkl na ni hrubě. „Vidíte ještě něco v té své křišťálové kouli, co byste mi chtěla sdělit?“

„Samozřejmě,“ broukla a náhlý záblesk v jejích modrých očích mu naznačil, že si o to koledoval. „Jděte se vycpat, detektive.“

~ 4 ~

„Sakra, Hollistere!“ Bonness ho propaloval pohledem. „Musel ses chovat jako naprostej pitomec? Ta žena sem přišla, aby nám pomohla. Svěřila nám ohromující zkušenost...“

„Prý ohromující, to mě podržte,“ přerušil ho Dane, kterého dosud neopustil vztek, i když teď jej zčásti namířil proti sobě samému. „Pokud to rovnou neudělala, tak byla u toho.“

Nadinu Vinickovou zamordovala, nebo je vrahova komplicka. A ještě má tu drzost sem přijít a krmit nás tou svou nesmyslnou, šílenou historkou.“

„Odříkávala podrobnosti, které nezná nikdo jiný než vrah – nebo vrahové.“ Přidal se Trammell rázně. „Sakra, každý z nás už slyšel tolik keců, co takzvaný senzibilové popisovali ve svých takzvaných vizích. ‚Získávám pocit písmene C‘,“ pitvořil se. „ ‚Souvisí to s písmenem C. A je to mokré... Ano, ano, zřetelně cítím mokro. Tělo je blízko vody.‘“

„A celý to je kardinální blbost,“ dokončil Dane. „To nebyla vidina senzibila, co popisovala. To bylo líčení očitého svědka. Tahle dáma byla při tom, když se to stalo, a právě se vyhoupla na první místo seznamu podezřelých.“

„Nemohla to udělat,“ protestoval Bonness chabě. Z jeho hlasu zaznívalo jasné zklamání.

„Sama ne,“ souhlasil Dane. „Na to není dost silná.“

„Tu slečnu si každopádně prověříme,“ rozhodl Trammell.

Poručík vzdychl. „Vím, že to považujete za bláznivý nápad, ale tihle lidé opravdu pomohli vyřešit několik případů, na kterých jsem spolupracoval.“

Dane si odfrkl. „Podle mě je senzibil synonymem pro psychopata.“

„Dobrá, dobrá.“ Bonness se nepřestával tvářit sklíčeně a mávnutím ruky oba detektivy propustil. „Sežeňte o ní co nejvíc informací.“

Trammell byl Daneovi v patách, když se vraceli do své kanceláře. „Co je to s tebou, sakra?“ mumlal Daneovi do zad.

„Na co narážíš? Chceš říct že jsem měl předstírat, že jí věřím?“

„Ne, chci říct, že se ti postavil jako pendrek, a byl jsi tak blízko, žes jí ho málem zapíchl do břicha,“ odsekl Trammell.

Dane se otočil a zpražil svého společníka pohledem, ale vhodná výmluva ho nenapadla. Nevěděl, co se stalo; uvědomoval si jen to, že od chvíle, kdy na něj upřela ty svoje tmavě modré oči, měl tak silnou erektci, že si toho musel všimnout i Bonness. Ještě se úplně nevzpamatoval. „Nevím, co se mnou bylo, sakra,“ řekl konečně.

„Jestli seš tak nadrženej, kámo, měl by sis někde užít, než se s ní zase potkáš. Ta dáma buď umí zacházet s kudlou, nebo to táhne s nějakým řezníkem. Já bych rozhodně nerad, aby některá vyčnívající část tvýho těla přilákala její pozornost.“

„Přestaň mi rejt do sexuálního života,“ doporučil mu Dane hrozivě. „O Marlii Keenové musíme zjistit, co se dá.“

Ještě nikdy s ní necloumal takový vztek. Marlie byla zvyklá na směsici nedůvěry a výsměchu, ale pokaždé cítila téměř zoufalou potřebu přimět lidi, aby jí uvěřili, přesvědčit je, že může být něco platná, že její tvrzení je pravdivé. V případě detektiva Danea Hollistera takovou potřebu necítila. Bylo jí jedno, co si ten neurvalec myslí, pokud ovšem tuto ryze lidskou schopnost má vůbec vyvinutou.

Možná to bylo tím, jak dlouho váhala, než zašla na policii, protože si plně uvědomovala, jaký dopad bude mít tento krok na její pečlivě vybudovaný život. Nebo to bylo prostě jen tím, že se změnila ona. Ale když se zachoval tak urážlivým způsobem, necítila nic než vztek. Rozhodně tam nehodlala zůstat a žadonit, aby jí uvěřil. Věděla, že už takhle přijde pozdě do práce, a i když oznámila, že se zdrží, litovala, že se docela zbytečně dostala do takových nepříjemností. Dobrovolně postoupila muka vyplývající z rekapitulace všeho, co viděla, a ten svalnatý tupec to označil za blbost!

Trhanými pohyby řešila situace v hustém provozu v ulicích a jen pouhou silou vůle se ovládala, aby nezpůsobila dopravní nehodu. Na takové hlupáky narazila už mnohokrát. Nebyla to neznámá situace, s výjimkou toho, že přistoupil tak blízko k ní a snažil se ji zastrašit svou fyzickou převahou. Musela v sobě vzburcovat veškerou odvahu, aby mu dokázala stát tváří v tvář, aby snesla jeho bezprostřední blízkost. Svou mužskost použil jako zbraň svědomím, že každá žena by cítila strach, kdyby se nad ní tyčil muž jeho vzrůstu, zvlášť když působil dojmem, že je vytesaný ze dřeva a denně snídá hřebíky. Jeho vzhled ho automaticky řadil mezi „zlé poldy“. Každý, kdo má všech pět pohromadě, nemůže od takového chlapa čekat shovívavost ani uznání.

Málem zpanikařila, když k ní přistoupil tak blízko. Ještě cítila žár, který vydávalo jeho tělo a který naplnil nepatrný prostor, jenž je od sebe dělil. Popuzeně přemítala, zda by se zachoval stejně, kdyby byla muž; instinkt ji ujistil, že ne. Tuhle taktiku používají muži jen vůči ženám; její název zní: Hrozba přímého kontaktu. Je zvláštní, že něco tak prostého může za jistých okolností vyvolat strach.

Zachvěla se. nesnesla by, kdyby se jí opravdu *dotkl*. Vzala by do zaječích jako naprostý zbabělec.

Protože jela pozdě, nebylo snadné najít místo k parkování před bankou, kde pracovala. Musela třikrát objet parkoviště, než odjel jeden ze zákazníků, a jí se podařilo vjet na jeho místo dřív, než to stihl udělat jiný řidič. Zůstala sedět v autě ještě několik minut, zhluboka dýchala a pokoušela se znovu nabýt pošramocenou rovnováhu. Upřeně civěla na budovu banky, v jejíž kompaktnosti nalézala jistotu. Účetnictví byla příjemná, bezpečná a klidná práce prostá jakýchkoli emocí. Zvolila si tento obor záměrně, když se přistěhovala do Orlanda. Čísla ji nebombardovala myšlenkami ani pocity a nic od ní nežádala. Jejich hodnota se nikdy neměnila; nula byla za všech okolností zase jen nula. Stačilo seřadit čísla do sloupců, vložit je do počítače a pozorně sledovat kreditní a debetní položky. Čísla byla jednoznačná, nikoli nepříjemně komplikovaná jako lidé.

Dělalo jí dobře, že se dokáže sama uživit, ačkoli věděla, že by nemusela pracovat. Malý domek, kde si vytvořila domov, jí poskytl institut parapsychologie, s nímž kdysi spolupracovala. Stačilo jim jen říct, že chce žít na Floridě, co nejdále od Washingtonu. Doktor Ewell navrhl, že může měsíčně dostávat šek, jestli bude chtít. Ale ona jeho nabídku odmítla. Dala přednost nezávislosti na podpůrných systémech Asociace. Stačilo kdykoli zvednout sluchátko a zatelefonovat doktoru Ewellovi, požádat o pomoc a on by jí zařídil vše nezbytné. Ačkoli to nebyla jeho chyba – ve skutečnosti to nebyla ničí chyba – doktor Ewell si neustále kladl vinu za to, co se stalo před šesti lety.

Vzdychla. Byla placena od hodiny. Každá minuta, kterou proseděla v autě, se odečítala z její výplaty. Rezolutně vypudila detektiva Hollistera z mysli a vystoupila z vozu.

„Hej, zlato, zjistils něco zajímavého?“ Vyšetřovatelka Fredericka Brownová, slyšící pouze na jméno Freddie, poplácala Danea po hlavě, když mýjela jeho židli. Freddie byla vysoká, štíhlá, roztomile nepohledná žena, jejíž vrozená veselost a pobavený výraz vyprovokovaly u jejích kolegů úsměvy. Pro ženu nebylo snadné být policistkou, a zvlášť vyšetřujícím detektivem, ale Freddie tohle povolání padlo jako ulité. Byla šťastně provdaná za trenéra středoškolského fotbalového týmu, mohutného, svalnatého chlapíka, který se tvářil, jako by se chystal utrhat všechny končetiny každému, kdo by se na jeho manželku jen křivě podíval. Se všemi ostatními detektivy jednala Freddie jako s dospívajícími kluky z manželova mužstva – se znepokojující směsicí lehkého flirtování a mateřství.

Dane se na ni zaškaredil. „Měl to být tvůj případ. My měli volný víkend.“

„To mě mrzí,“ řekla rozverně a úsměvem pozdravila Trammella, který vzhlédl do telefonu, jehož sluchátko měl už od rána přivařené k uchu.

„Co dělá zub?“ zeptal se Dane.

„Je to lepší. Špičák mám doslova obalený antibiotiky a prášky proti bolesti. Byl to absces a čistili mi kanálky v kořeni,“ posteskla si Freddie.

„To je zlý.“ Daneův soucit byl upřímný.

„Přežiju to, ale protože беру léky, musí řídit Worley.“ Worley byl její parťák. „Můžeme vám s něčím pomoci? Mámě dost vlastních případů, ale podle toho, co jsem slyšela, vypadalo sobotní ráno jako vystřižené z hororu.“

„Nebylo to nic pěkného,“ silně podcenil skutečnost. Freddie ho znovu poplácala, tentokrát po rameni, a věnovala se své práci. Dane udělal totéž.

Práce detektiva byla většinou nudná: telefonování, pročitání rozmanitých dokumentů, výslechy. Dane strávil poslední dvě hodiny prvními dvěma činnostmi z uvedeného výčtu. Obvykle tuto část práce lépe zvládal trpělivější Trammell, ale v tomhle případě se do toho Dane pustil se zarputilým odhodláním. To, co potkalo Nadinu Vinickovou, se už nesmí stát žádné jiné ženě, ale hlavně ho nebetyčně štválo, že se mu neustále připomínala Marlie Keenová a její vědomosti o vraždě.

„Zjistils už něco?“ zeptal se Trammell, když zavěsil. Z jeho hlasu zaznívalo ryzí zklamání: „V pizzerii i u telekomunikací jsem vyšel naprázdno. Poruchu měla celá ulice. Oprava proběhla v místní rozvodně, asi blok od Vinických. Nebylo nutné chodit po domech. Pizzu přinesla šestnáctiletá holka. Pan Vinick jí osobně zaplatil. Uvázli jsme na mrtvém bodě.“

„Já taky nic nemám,“ hučel Dane. „Zatím.“ Doposud zjistil, že Marlie Keenová nebyla nikdy zavřená ani nedostala pokutu za nesprávné parkování. Ale počátečním neúspěchem se nenechal zviklat. Co když „Marlie Keenová“ je pseudonym? Je-li tomu tak, stejně to dříve nebo později zjistí. Totožnost lze ověřit pomocí čísel na pojistných smlouvách nebo na finančním úřadu a desítkami dalších způsobů. Věděl, kde Marlie Keenová pracuje a v jakém autě jezdí. Už požádal o některé informace, například o záznam jejích telefonických hovorů. A až s prověřením její osoby skončí, bude znát i velikost její podprsenky.

Vlastně by vsadil cokoli, že ji odhadl docela přesně: 75C. Zpočátku tipoval jen velikost B, ale ta cudně bílá halenka klamala. Všiml si svůdné zakulacenosti...

Do háje! Musí přestat myslet na sex, aspoň ve spojení s ní. Kdykoli si připomněl onu záhadnou, děsivou historku, již vytvořila, málem se zakl vztekem. Nadine Vinicková vytrpěla před smrtí

nevýslovné peklo a Marlie Keenová, pokud to bylo její pravé jméno, se to pokouší změnit v pouťovou atrakci. Nepřekvapilo by ho, kdyby mu zavolali z místní televizní společnosti a zjišťovali, zda je něco pravdy na tom, že orlandská policie spolupracuje při pátrání po vrahovi se senzibilem. Jestli Marlie Keenová z jakéhokoli zvráceného důvodu touží po slávě, co nejdříve uvědomí sdělovací prostředky.

Její nestydatost ho šokovala. Tomu blábolu o senzibilních schopnostech nepřikládal pražádný význam. Průběh vraždy mohla znát jediné díky skutečnosti, že byla při tom. Nemohl vědět, zda vražda přesně odpovídala jejímu líčení, ale některé podrobnosti byly zarážející. Důvodem, proč se odvážila přijít se svou historkou na policii, mohl být fakt, že ji se zločinem nespojují žádné důkazy. Vrah byl úzkostlivě opatrný; technici nenalezli na místě činu sebenepatrnější stopu, žádné otisky, vlákna ani vlasy. Nejspíš to udělala čistě z pocitu výjimečnosti a kvůli vzrušení, které jí poskytla návštěva policejního oddělení. Jednoduše se chtěla pochlubit detaily s vědomím, že jí nemohou nic dokázat.

Tu noc ovšem nůž v ruce nedržela. Tím si byl téměř jist. Skutečným vrahem byl někdo, koho znala nebo kdo jí byl blízký. Možná její bratr nebo přítel. Někdo, s kým mohl sdílet potěšení z utrpení a z vraždy. Představil si ji v posteli s tím hajzlem, který ubodal paní Vinickovou, a sevřel se mu žaludek.

Udělala chybu, že se mu svými vědomostmi vysmívala. Marlie Keenová je Ariadninou nití, která ho přivede k vrahovi, a on ji nespustí z očí, dokud nedojde na její konec.

Vstal a zval si sako. „Jdeme,“ pokynul Trammelovi.

„Kam máme namířeno?“

„Jdeme si promluvit se sousedy slečny Keenové. Musíme zjistit, jestli má nějakého přítele.“

* * *

Zjistili, že žádného přítele nemá. Sousedé nalevo, důchodci z Ohia, si tím byli jistí. Bill a Lou, jak se představili, líčili Marlii jako tichou, přátelskou ženu, která jim ochotně krmila kočku a vyzvedávala noviny a poštu pokaždé, když odjeli na návštěvu k dceři do Massillonu. Málokterý z ostatních sousedů je tak obětavý, prohlásili.

„Všimli jste si, že by někdo vycházel nebo vycházel do jejího domu? Měla hodně návštěv?“

„Nikoho jsem neviděla, ale pochopitelně netrávím veškerý čas pozorováním Marliina domu,“ ohradila se Lou s oprávněným rozhořčením člověka, který dělá přesně to, vůči čemu má výhrady. „Myslím, že jsem tady nikdy nikoho neviděla. Co ty, Bille?“

Bill se poškrábal na bradě. „Já taky ne. Víte, ona je to moc milá sousedka. Vždycky s námi promluví, když se potkáme, a není nafoukaná jako spousta jiných. A vzorně se stará o předzahrádku.“

Dane si něco zamračeně zapisoval do malého notesu, který policisté nosí všude s sebou. „Opravdu žádné návštěvy?“ zdůraznil. „Nikdy?“

Lou a Bill se na sebe podívali, bezradně pokrčili rameny a zavrtěli hlavami.

„Nechodí za ní rodiče a ni sourozenci?“

Zarputilé popření.

„A co kamarádky?“ zavrčel.

„Ne,“ odpověděla Lou poněkud nedůtklivě. „Ani jedna. Předzahrádku dokonce upravuje sama, místo aby si najala chlapce od sousedů. Nikdy jsem u ní nikoho neviděla. Snad jen pošťáka.“

A zase jsou ve slepé uličce. Upřímně ho to zmátlo. Pohlédl na Trammella a spatřil drobnou vrásku svědčící o tom, že i jeho přítel je

vyvedený z konceptu. Muži bývají samotáři, ale ženy zřídka. „Chodí často pryč?“

„Ne, často ne. Myslím, že občas zajde do kina. Nevěřím, že by se do něčeho zapletla. Když si Bill před dvěma lety zlomil nohu, zůstávala u něho, kdykoli jsem musela odejít.“ Lou se na něho zaškaredila. Dane si všiml, že nepřátelskými pohledy častuje jen jeho, Trammella svých projevů nesouhlasu ušetřila.

Zaklapl notes. „Díky za pomoc,“ řekl. Za jakou? pomyslel si našťavaně.

Od sousedů napravo se dověděli totéž v bleděmodrém. Tamější paní domu pro změnu prohlásila, že jí věčně visí na sukních dvě ječící děti, takže nemá moc času věnovat pozornost cvrkotu u sousedů. Ne, nikdy nevěděla, že by Marlii kdokoli navštívil.

Vrátili se k autu a nastoupili dovnitř. Oba seděli mlčky a zírali na dům číslo 2411. byl to úpravný, pevný malý přízemní domek, typická stavba z padesátých let. Tento však byl vyřezávaný studenou pískovou barvou a oživený typickými doteky ženské ruky; úprava jinak fádního exteriéru byla provedena v barvách, kterým, jak se domníval, se říká pastelové, a jejichž názvy znají jen ženy a homosexuálové. Přední verandu oživovalo pár kapradin a nějaké růžové květiny, všechny v květináčích zavěšených na háčcích. Co tedy zjistili? Že jejich hlavní podezřelá bude nejspíš jeptiška?

„Ta rána, co jsme právě slyšeli, znamená, že jsme my dva narazili do skleněné zdi,“ pronesl Trammell konečně.

Dane se zachmuřil, ale kamarádova slova nepopíral. Byl zklamaný a měl vztek, ale v zásadě cítil jistotu... byla to úleva? Sakra, co je to s ním? Ulevilo se mu, protože vyšetřování vraždy se změnilo v urputný bohlav a on nedokázal přijít na nic, co by jejich hlavní podezřelou spojovalo s případem. No to jsou věci!

„Musela být u toho,“ prohlásil. „Ví toho nějak moc.“

Trammell pokrčil rameny. „Je ještě další možnost.“

„Jaká?“

„Třeba je fakt senzibilka,“ nadhodil.

„Dej s tím pokoj.“

„Tak mi to vysvětli jinak. Mě nic nenapadá. Přemýšlel jsem o tom a nic z toho, co jsme o ní dokázali zjistit, ani v nejmenším nenasvědčuje tomu, že by do toho byla zapletená.“

„Jo. A na trávníku před Bílým domem přistanou mimozemšťani.“

„Smiř se s tím, kamaráde. Ta její sousedka je přesně ten typ, co vykoukne z okna pokaždé, kdy ulicí projede dodávka s pizzou. Kdyby Marlie Keenová někam šla, nebo ji někdo navštívil, buď si jistý, že by si toho ta ženská odvedle všimla.“

„Zatím jsme neproklepli její spolupracovnice, se kterými chodí na oběd.“

„Jasně. Dej mi vědět, jak pokračuješ. Já od toho dávám ruce pryč. Na rozdíl od tebe totiž poznám, že jsem se vydal po falešné stopě.“

~ 5 ~

Spatřila ho vzápětí poté, co vyšla z banky. Seděl v autě a vyhlížel ji. Od předního skla se odráželo odpolední slunce a znemožňovalo pohled do jeho obličeje, ale Marlie věděla, kdo sedí za volantem. Detektiv Hollister. I když ho poznala jen podle mohutných ramenou a tvaru hlavy, některý ze základních pudů sebezáchovy – snad ostražitost – jí napověděl, s kým má tu čest.

Nevystoupil, nezavolal na ni. Jen ji pozoroval.

Marlie došla k svému vozu a zatvrzele odmítala reagovat na Hollisterovu přítomnost. Když vyjela z parkoviště, zařadil se hned za ni.

Pověsil se jí na zadní nárazník, zatímco si klestila cestu odpolední dopravní špičkou. Jestli se domnívá, že ji vyděsí svou dětinskou hrou, čeká ho překvapení. Její nervy už zakusily vypjatější situace, než byla tahle. A vyšla z nich vítězně. Musí zařídit spoustu věcí, které by normálně stihla během víkendu, kdyby ji nepronásledovala ta děsivá vidina. Rozhodně se nenechá vyvést z míry jeho přítomností. Jestli ho zajímá, co dělá po práci, čeká ho vskutku vzrušující zábava. Zastavila se v čistírně, kde nechala pár kusů špinavého oblečení a vyzvedla si čisté. Příští zastávkou byla knihovna; vrátila dvě knížky. Pak zašla do nedalekého obchodu s potravinami. Při každé zastávce zaparkoval co možná nejbližší od ní – dvakrát dokonce přímo vedle jejího auta – a nerušeně čekal, až se vrátí. Když vyšla ze samoobsluhy, sledoval, jak k zadní části auta tlačí vozík naložený čtyřmi plnými papírovými taškami. Zabrzdila vozík nohou, aby neujel, a odemkla kufr.

Vystoupil a stanul vedle ní dřív, než ji mohlo varovat bouchnutí dvířek. S trhnutím zvedla hlavu. Kde se vzal, tu se vzal, pochmurný

jako podzimní bouřka. Oči mu zakrývaly velké sluneční brýle. Černé brýle ji pokaždé nejasně znervózňovaly. Stejně jako poprvé byla i teď jeho fyzická přítomnost nabitá údernou silou. Marlie se musela ovládat, aby bezděčně neustoupila. „Co chcete?“ zeptala se ledovým, bezvýrazným hlasem.

Jeho velká pracka hmátla po jedné papírové tašce ve vozíku a uložila ji do kufru. „Jen vám pomáhám s nákupem.“

„Celý život jsem se bez vás obešla, detektive. Zvládnou to sama i tentokrát.“

„Udělám to pro vás rád.“ Úsměv, jímž ji obdařil, byl mírně posměšný, ale postrádal jakoukoli emoci. Nerušeně narovnal do kufru i zbývající tři tašky. „S projevy díky se neobtěžujte.“

Marlie pokrčila rameny. „Fajn.“ Otočila se, odemkla dvířka a vklouzla za volant. Parkovací místo před sebou měla volné, a to znamenalo, že nemusí couvat. Vyjela a nechala ho, aby vozík zaparkoval nebo s ním naložil podle chuti. Na vděčnost neměla náladu. Byla unavená, oslabená a rozzlobená. Ale zdaleka nejhorší byl strach. Nebála se detektiva Hollistera, i když byl značně nepříjemný. Její obavy měly mnohem hlubší podstatu.

Měla strach z té zrůdy, která zavraždila Nadinu Vinickovou.

Měla strach sama ze sebe.

Než po odjezdu z parkoviště před samoobsluhou zastavila na druhé světelné křižovatce, Hollister se na ni lepil znovu. Ten člověk se umí pohybovat v dopravní špičce, všechna čest.

Pohled na vlastní domek v ní nevyvolával tak hřejivý dojem jako obvykle. Byla si téměř jistá, že klid její svatyně naruší vpád mohutného zasmušilého muže, kterému je od prvního pohledu očividně nesympatická. Byla zvyklá ne nedůvěru, ale nesympatie pro ni byla něco nového. Jeho postoj ji lehce urazil, přesto ji udivilo, že si jeho názory tak bere k srdci.

Detektiv Hollister pro ni přece nic neznamená, důvodem jejího roztrpčení je spíš přirozená lidská touha po uznání.

Podle očekávání odbočil na příjezdovou cestu dřív, než stačila vypnout motor. Vystoupil u auta, sundal si brýle a vsunul je do kapsy od košile. Sluneční brýle ji sice zneklidňovaly, ale v tu chvíli by uvítala, kdyby si je nechal. Jeho hnědozelené oči s odleskem zarudlých paprsků podvečerního slunce byly nelítostné a nepříjemně pronikavé.

„Co ještě chcete?“ zaútočila. „Nebo jste sem jel jen proto, abyste mi pomohl s nákupem?“

„Říkala jste, že se beze mě obejdete,“ připomněl. „Napadlo mě, že si chvíli popovídáme.“

Ze dveří sousedního domu kdosi vyšel. Vzhledla a spatřila Lou. Žena stála na verandě a zvědavě si oba prohlížela. Marlie na ni zamávala a zavolala na pozdrav. Detektiv Hollister zamával také.

„Rád vás vidím!“ zavolal.

Marlie měla co dělat, aby nevybuchla. Mohlo ji napadnout, že nelenil a vyzpovídal její sousedy. Co jiného od něho mohla čekat? Dnes ráno jí dal zřetelně najevo, že ji podezírá.

Otevřela kufr a on navzdory svým slovům sáhl dovnitř a do každé ruky uchopil dvě tašky s nákupem. „Až po vás,“ řekl zdvořile.

Pokřčila rameny. Jestli jí chce odnést nákup, nic proti tomu. Odemkla přední vchod a podržela mu dveře, pak ho následovala dovnitř a nasměrovala ho do kuchyně, kde složil tašky na stůl.

„Děkuju,“ ucedila.

„Proč mi děkujete teď, když předtím jste to neudělala?“

Pozvedla obočí. „Protože jste řekl, abych neděkovala.“ Odsunula nákup stranou. „Co máte na srdci, detektive Hollistere?“

„Vraždu.“

Okolnosti smrti Nadiny Vinickové nelze zlehčovat. Tvář jí poznamenal stín napětí, když pronesla: „Já taky.“ Měla rozšířené a vyděšené oči.

Opřel se o kredenc a zamyšleně pozoroval, jak se pohybuje po kuchyni, sklání se, aby uklidila skleničku s kořením, natahuje se, aby jinou postavila na polici. Neunikl mu její napjatý výraz.

Rozhlédl se. Kuchyně se mu líbila, což ho hned zpočátku zneklidnilo. V jejím domě čekal cokoli, ale rozhodně ne tuhle konejšivou útulnost. Jeho vlastní kuchyně byla přísně funkční; Trammell se obklopil spoustou nejmodernějších přístrojů, což Daneovi nahánělo strach. Kuchyně Marlie Keenové působila uklidňujícím dojmem. Na okně nad dřezem se v malých květináčích zelenaly rozmanité bylinky a prosycovaly vzduch svěží vůní. Dlaždičky na podlaze byly krémově bílé se světle zeleným a bleděmodrým vzorkem. Otevřené okenice měly týž modrý odstín. Nad stolem visel bílý ventilátor.

„Dověděl jste se o mně něco zajímavého?“ zeptala se, zatímco rovnala na polici potraviny.

Neodpověděl, jen ji zadumaně pozoroval. S postupem vyšetřování se jí nehodlal svěřovat.

„Řeknu to za vás,“ nabídla se vesele. „Zjistil jste, že jsem nikdy nebyla zavřená, nikdy jsem nedostala pokutu za dopravní přestupek a podle nejlepšího vědomí svých sousedů nemám přítele ani ke mně nikdo nechodí. Účty platím řádně, nepoužívám kreditní karty, knihy do knihovny vracím včas, i když dneska jsem měla namále.“

„Co kdybyste mi znovu vyprávěla o páteční noci,“ navrhl úsečným tónem. Příčilo se mu, s jakou přesností načrtla pracovní náplň jeho dnešního dne. Zlost, která v něm od rána vřela, jakžtakž ovládal, ale jen se značným úsilím. Slečna Keenová ho pořádně dopalovala.

Viděl, jak jí ztuhla ramena. „Čemu jste konkrétně nerozuměl?“

„Rád bych to slyšel celé znovu. Pobavte mě. Spusťte pěkně o začátku.“

Odvrátila se. byla stejně bledá jako tehdy ráno, kdy poprvé líčila průběh vraždy. Neuniklo mu, že ruce spuštěné podél těla má křečovitě sevřené v pěst.

„Nechce se vám o tom mluvit?“ zeptal se nevzrušeně. Doufal, že téma vraždy je jí nepříjemné. Jestli ji trápí svědomí, možná se podřekne. Někdy se stávalo, že z hlouposti a jakéhosi zvrhlého druhu pýchy se pachatel k činu přiznal.

„Uhodl jste. Vám by nevadilo, kdybyste to vyslechl znovu?“

„Bezpochyby bylo mnohem horší to vidět.“

„To jistě,“ zašeptala a na okamžik se jí v očích objevil jasně čitelný výraz. V těch temně modrých hlubinách byla patrná bolest a zloba, ale snad nejvýraznější emocí byla bezútěšnost, jež ho zasáhla přímo do žaludku.

I on musel sevřít ruce v pěst, aby odolal nutkavé potřebě vrhnout se k ní a uchlácholit ji. Najednou vypadala tak křehce, jako by měla každou chvíli omdlít. Ale možná, že je jen zatraceně dobrá herečka, napadlo ho pochmurně a zapudil nechtěný a pro něho netypický zájem o podezřelou. „Povídejte mi o páteční noci,“ vybídl ji. „Co jste říkala, že jste dělala?“

„Šla jsem na devátou do kina,“

„Jaký film jste viděla?“

I na tuhle otázku mu odpověděla a pak řekla: „Počkejte, možná mám ještě někde vstupenku. Obvykle si ji dávám do kapsy. Od té doby nebyly kalhoty v prádelně, takže by tam měla být.“ Rychle vyšla z místnosti; nevydal se za ní, ale bedlivě naslouchal a sledoval její pohyby po domě, aby mu bez jeho vědomí nemohla uniknout, pokud měla útěk v úmyslu. Mimoto jí svým autem zablokoval

výjezd, ale podvědomě pochyboval, že by se chtěla vypařit. Proč by to dělala, když si je jistá, že proti ní nemá důkazy? Bohužel měla pravdu.

Vrátila se za necelou minutu a podala mu natrženou vstupenku. Přitom úzkostlivě dbala, aby se vyhnula přímému dotyku a zmuchlaný kousek papíru mu prostě pustila do nastavené dlaně. Pak o pár kroků ustoupila. Zatrpkle se usmál, když si toho všiml. Neexistoval výmluvnější způsob, jak dát najevo, že nestojí o jeho přítomnost. Zadíval se na vstupenku na své dlani. Byla vytištěná počítačem a stálo na ní jméno filmu, datum a začátek představení. To dokazovalo, že si koupila lístek, nic víc. Chyběly důkazy, že film opravdu zhlédla. On sám jej neviděl, a tak se nemohl vyptávat na podrobnosti jeho děje.

„V kolik hodin jste odešla z kina?“

„Po skončení filmu. Asi v půl dvanácté.“ Marlie strnule stála u stolu.

„Kudy jste jela domů?“

Odříkala mu i čísla výjezdů z dálnice.

„A kde jste byla, když začala ta vaše takzvaná vize?“

Sevřela rty, ale ovládla se. Hlas se jí ani nezachvěl. „Jak jsem už řekla ráno, bylo to poté, co jsem sjela z dálnice. Ty vize jsou pokaždé velmi... vyčerpávající, tak jsem zajela ke straně vozovky.“

„Vyčerpávající? V jakém smyslu?“

„Ztratila jsem vědomí,“ odpověděla bezvýrazně.

Pozvedl obočí. „Ztratila jste vědomí?“ opakoval se zřetelnou nedůvěrou. Marlii zasvrběla dlaň. Nejraději by mu vytřala políček. „Chcete říct, že jste omdlela vyčerpáním?“

„To není přesné.“

„A co je *přesné*?“

Bezradně pokrčila rameny. „Vize mě zcela pohltí. Nic jiného nevidím, neslyším, nic jiného nevnímám.“

„Chápu. Seděla jste v autě, dokud vize neskončila, a pak jste klidně odjela domů a šla spát. Když jste si tak jistá, že jste senzibilka, slečno Keenová, proč jste čekala dva dny, než jste nám o vidině řekla? Proč jste nám nezavolala hned? Možná bychom toho chlápka mohli chytit poblíž místa činu nebo dokonce ještě v domě, kdybyste nás uvědomila.“

Po jeho sarkastickém proslovu ztratila Marliina tvář poslední zbytky barvy.

Neexistoval způsob, jak by mu vylíčila události, ke kterým došlo před šesti lety. Nedokázala vysvětlit, proč ji některé podrobnosti máty, proč nedokázala rozlišit, zda na ni útočí vzpomínky, nebo zda se jí vrací mimosmyslové schopnosti. Věděla jen, že se nemůže vydat napospas neznámému člověku a odhalit mu svou duši; detektiv se nesmí dovědět o jejím strachu a zranitelnosti. Soustředila se tedy na jedinou věc, kterou řekl a kterou mohla vyvrátit.

„N-ne,“ vykoktala. Měla vztek, že se jí chvěje hlas. Zhluboka se nadechla, aby zahnala nejistotu. „Nejela jsem rovnou domů. Policista z hlídkového vozu si mého auta všiml a zastavil, aby zjistil, jestli se něco nestalo. Od okamžiku, kdy jsem zajela ke kraji silnice, si nic nepamatuju, kromě své vize. Pak zaťukal na okénko auta a vytrhl mě z tranzu. Poznal, že nejsem v pořádku, a tak jsem mu řekla, že jsem epileptik a nejspíš jsem měla slabý záchvat. Tvářil se trochu podezíravě a žádal mě, abych vystoupila. Nakonec mě nechal odjet a dokonce mě doprovodil domů, aby se ujistil, že dojezu v pořádku.“

Dane zůstal přilepený ke kredenci a každá křivka jeho těla vypovídala o maximálním soustředění. „Kolik bylo hodin?“

„Nevím.“

„Odhadněte to. Z kina jste odešla v půl dvanácté. Kdy začaly ty vize?“

„V jedenáct čtyřicet, možná ve tři čtvrti na dvanáct. Nejsem si jistá.“

„V kolik hodin jste přijela domů? Jak dlouho ta vidina trvala?“

„Já nevím!“ vykřikla a prudce se od něho odvrátila. „Stěží jsem se dovlekla domů.“

Zhroutila jsem se a probudila se až v sobotu odpoledne!“

Dane zkoumal její strnulá záda. Třásla se, zcela neznatelně, ale přesto mu to neuniklo. Měl by být rád, že ji vyvedl z míry, ale místo toho cítil nepochopitelné nutkání dodat jí odvalu.

„Ozvu se vám,“ oznámil zničehonic a odešel dřív, než stačil svému nutkání podlehnout. Sakra, co na ní vidím? Zřetelně si uvědomoval tlak v klíně a věděl, že kdyby se na něj pořádně podívala, jistě by jí to neuniklo. Díkybohu se dívala všude možně, ale hlavně ne na něj. Slyšel o policajtech, které vzrušuje nebezpečí, ale on k takovému typu nepatřil. Co se to se mnou děje? Ptal se sám sebe zmateně.

Jakmile nasedl do auta, uvědomil si, že za ní vůbec neměl jezdit, a pokud ano, tak společně s Trammellem. Zdánlivě se spolu dohodli, že pro dnešek s vyšetřováním skončili, ale Dane to nedokázal. Místo toho na ni čekal na parkovišti před bankou a sledoval ji domů. Hloupý krok; co kdyby zavolala poručíkovi a stěžovala si, že ji obtěžuje? Bonness mu dal zelenou, ale Dane věděl, že dnes odpoledne zašel příliš daleko.

Aspoň mu poskytla důležitou informaci, kterou si mohl ověřit. Jestli nějaký policista zastavil u podezřelého auta, nebude těžké to zjistit. Dane znal místo a datum a věděl, že k tomu došlo v průběhu noční směny. Bude to hračka.

Vrátil se do kanceláře a začal žhavit telefon. Trvalo hodinu, než zjistil jméno dotyčného policisty: Jim Ewan, šest let služby v terénu. Když zavolal Ewanovi domů, nikdo se nehlásil.

Počkal ještě hodinu, než pokus čtyřikrát bezvýsledně zopakoval. Pohlédl na hodinky: bylo skoro osm a dostával hlad. Napadlo ho, že když si zítra ráno přivstane, zastihne Ewana před odchodem ze služby. Ale když za něčím šel jako buldok, nikdy nedokázal být trpělivý. Ewan za necelé tři hodiny nastoupí na noční. Dane dospěl k názoru, že mezitím by se mohl v klidu najíst, pak se vrátit a zavolat policistovi ještě dnes v noci. Námět k přemýšlení mu poskytnou jakékoli informace.

Odjel domů a připravil si pár sendvičů. Zatímco večerel, vyslechl zprávy ze záznamníku a zjistil umístění baseballových mužstev na počátku sezóny. Dosud měl vztek na své oblíbené San Francisco Giants a přál si, aby v lize zvítězil kterýkoli jiný tým.

Baseball však jeho pozornost cele nezaměstnal. Přistihl se, že se myšlenkami toulá u Marlie Keenové. V duchu viděl její temně modré oči, v kterých bylo víc stínů než v hrobce. Ať už na něho hrála cokoli, tahle role jí nevyhovovala; při sebemenší zmínce o páteční noci viditelně zneklidněla. Ani nositelka Oscara by nedokázala na povel zblednout, jako se to dnešní odpoledne podařilo Marlii.

Připomněl si, jak se její křehká postava chvěla, a znovu jej zachvátila touha vzít ji do náručí, pevně ji obejmout a ujistit, že všechno bude v pořádku. Proč ho i vůči ní pořád pronásledují nepochopitelné sklony k ochranné péči? Byl si vědom, že mu přirozený mužský instinkt velí chránit ženu; on je větší a silnější, tak proč by se nepostavil mezi ženu a jakékoli nebezpečí, jež jí hrozí? Proč by ženu nehlídal, když jde po schodech, a nebyl vždy ve střehu, připravený ji zachytit, kdyby ji zradily ony záludné vysoké podpatky? Proč by za ni nedělal nepříjemnou a špinavou práci,

kdyby mu ji přenechala? Když sloužil jako řadový policista v terénu a vyšetřoval dopravní nehodu, pokaždé nejprve zkontroloval zdravotní stav žen a dětí, pokud se nějaké nehody účastnily, a prováděl to zcela automaticky. Ale jeho péče se nikdy nevztahovala na ženu podezřelou z vraždy.

On je policajt; ona je podezřelá. Neodvážil by se jí dotknout, s výjimkou situací v jeho povolání nezbytných. Objímání slečny Keenové neměl v popisu práce.

Ale toužil o tom. Sakra, tolik po tom toužil! Chtěl, aby mu položila hlavu na rameno, chtěl ji hladit po tváři, po šíji, nechat ruku sklouznout níž a lehce jí přejíždět po nadrech, po křivce břicha, po měkké štěrbině mezi jejím a nohama...

S tlumeným klením vyskočil na nohy. Dneska ráno ji viděl poprvé a od té doby na ni ani na okamžik nepřestal myslet. Stará odvěká chemie ho zcela zaslepila.

Zkontroloval čas: čtvrt na deset. Co kdyby zašel na stanici a počkal tam na strážníka Ewana? Běžné řeči vedené na oddělení by ho aspoň odpoutaly od myšlenek na ni. Chvilí neklidně přecházel po pokoji, pak sáhl pro klíče od auta a vyrazil.

Většina policistů měla ve zvyku chodit do práce brzy a strážník Ewan nebyl výjimkou. Je to zcela pochopitelné. Každý chce mít dost času na převlečení, na klidnou chvilku u kávy a před začátkem služby pokud možno nenásilně vplout do vod každodenní rutiny. Jim Ewan byl ve všech ohledech průměrný. Průměrná výška, průměrná hmotnost, průměrné rysy v obličeji. Přesto měl ostražitě, cynické oči zkušeného policisty, který je zvyklý leccos vídat a kterého nic nepřekvapí.

Příhodu z páteční noci si zřetelně vybavil.

„Bylo to kapánek děsivé,“ přiznal. „Jen tak seděla v autě, jako socha. Měla otevřené oči a upírala je do prázdna. Nejdřív mě

napadlo, že jsem našel mrtvolu. Rozsvítil jsem baterku, ale v autě jsem nic podezřelého neobjevil. Hned bylo zřejmé, že ta žena dýchá. Zaklepal jsem na okno baterkou, ale chvíli trvalo, než se vzpamatovala.“

Dane cítil mrazení v zádech. „Neomdlela?“

Ewan pokrčil rameny. „Pokud jsem kdy někoho viděl s tak vytřeštěnýma očima, byl buď mrtvý, nebo šílený. V mdlobách jsou oči prostě zavřené.“

„Co se stalo pak?“

„Vypadalo to, že je opravdu zmatená, a zpočátku se tvářila vyděšeně. Pohybovala se jen s obtížemi, jako člověk, který se probouzí z narkózy. Ale pak se jí podařilo stáhnout okno a řekla mi, že je epileptička a že nejspíš měla záchvat. Požádal jsem ji, aby vystoupila, a ona poslechla. Byla roztřesená, celá se chvěla. Alkohol jsem necítil ani jsem neměl pocit, že je na drogách. Mezitím jsem si ověřil číslo jejího auta. Bylo v pořádku, tak jsem neměl důvod k zadržení. Jak jsem řekl, doslova se potácela, tak jsem za ní jel až domů, abych se ujistil, že to zvládla.“

„Kolik bylo asi hodin?“ zeptal se Dane.

„Počkejte... Můžu se podívat do nočního hlášení. Tam je uvedený přesný čas, jestli ho chcete vědět. Ale mám dojem, že bylo něco kolem půlnoci, možná čtvrt na jednu.“

„Díky,“ přikývl Dane. „Moc jste mi pomohl.“

„S radostí.“

Cestou domů si Dane v duchu zopakoval Ewanovu výpověď. Za poměrně krátkou dobu získal spoustu cenných informací. Za prvé: Marlie Keenová byla v době vraždy Nadiny Vinickové na opačné straně města, než v jaké se nalézá dům Vinických.

Slova strážníka Ewana potvrdila, co mu Marlie řekla o účinku vizí na svůj organismus.

K jakému závěru tedy dospěl? Logicky vzato ji už nemůže považovat za podezřelou; jako by mu v tu chvíli spadl kámen ze srdce. Na místě činu nebyla, protože má alibi. S tou vraždou ji nic nespojuje ... s výjimkou jejích slov. Průběh vraždy viděla. Jiná možnost neexistuje. Ale jak je to možné?

Určitě něco ví. Něco, s čím se mu nesvěřila. Něco, co její oči naplňuje stíny. Měl v úmyslu přijít na to, co před ním tají, zjistit, jak je s tímhle zločinem spojena. Jediná možnost je ta, že je skutečně senzibilka. Ale na to jí jen tak neskočí. Aspoň prozatím. Ale možná, že na to nepřistoupí nikdy... Zatím rozhodně ne.

~ 6 ~

Díval se za odcházející ženou a cítil, jak v něm doutná vztek. Ale přísně se ovládal; byl pyšný, že se dokáže ovládat za všech okolností. Ještě nenastala chvíle, kdy mohl dát svůj vztek najevo. To by bylo nepatřičné. Všechno má svůj čas. Zadíval se na formulář pro reklamaci, který žena vyplnila, a s úsměvem si přečetl jméno: Jacqueline Sheetsová, Cypřišová terasa, číslo 3311. Jistota, že se jí dostane zasloužené odplaty, mu vnesla do duše dočasný klid. Pak, jakmile se ujistil, že Annette jej nevidí, vsunul formulář do kapsy. Zbaví se ho později. Jen hlupák by jej nechal povalovat na stole, aby do něj mohl nahlédnout nějaký příčinlivý ouřada a zapamatovat si jméno a adresu. Carroll Janes se za hlupáka rozhodně nepovažoval. Právě naopak. Byl hrdý na to, že myslí i na sebenepatrnější podrobnosti.

„Nechápu, jak můžete zůstat klidný, když na vás někdo takhle štěká, pane Janesi,“ ozvala se za jeho zády Annette. „Já bych jí nejradši dala pěstí.“

Jeho výraz byl dokonale vyrovnaný. „Však i na ni jednou dojde,“ prohodil. Měl Annette rád. Musela čelit stejnému tlaku jako on a pokaždé, když na něj byl některý ze zákazníků hrubý, dala mu najevo své sympatie. Většina lidí se chovala v mezích přijatelné slušnosti, ale vždycky se našlo pár takových, kteří zasloužili tvrdou lekci. Avšak Annette byla za všech okolností zdvořilá a oslovovala ho pane. Její chování náležitě oceňoval. Byla to taková obyčejná ženská, malá, tmavovlasá a nevýrazná, ale celkem vzato přívětivá. Nepopuzovala ho nadutostí a malichernostmi jako spousta ostatních žen.

Carroll Janes se nosil pěkně zpříma, skoro jako voják. Často ho napadlo, že by se skvěle hodil do armády – jako vyšší důstojník, pochopitelně. Mít možnost studií, na každé akademii by patřil k nejlepším žákům. Bohužel neměl dostatek protekce, která by ho na některou z vojenských akademií protlačila. Bez vlivných známých se člověk neobejde, a kdo je nemá, může to rovnu zabalit. Tím způsobem si vyšší společenské kruhy drží odstup od ostatních. A pro Janese zase bylo nemyslitelné, aby se přihlásil na akademii jako řadový uchazeč. Odborný výcvik záložních důstojníků a Úřad civilní služby také zavrhl, protože obě instituce byly jen odvarem akademie. Místo důstojné vojenské kariéry, která mu proklouzla mezi prsty, trčel v tomhle ponižujícím zaměstnání a vyřizoval reklamace zákazníků podřadného obchodního domu. To ovšem neznamená, že sleví ze svých osobních nároků.

Měřil sice stěží sto sedmdesát centimetrů, ale díky vzpřímenému držení těla budil dojem, že je o něco vyšší. Byl přesvědčený, že je obecně považován za pohledného muže. Díky pravidelným návštěvám posilovny měl sportovní postavu; byl pyšný i na husté, vlnité světlé vlasy a souměrné rysy. S oblibou se vybraně oblékal a až hystericky dbal ne pečlivě upravený zevnějšek. Věnovat se, či nevěnovat podrobnostem znamenalo úspěch, nebo krach. Na to nikdy nezapomínal.

Byl zvědavý, co řekne Annette, až objeví jeho moc, kterou se rozhodl skrývat až do té doby, než přijde čas ji uvolnit. Zatím nikdo nic netuší a nejméně ze všech Annette. Dařilo se mu všechny dokonale oklamat, což mu poskytovalo nezměrné uspokojení. Poldové jsou pitomci; já jsem nejmín o třídu lepší, holedbal se sám před sebou.

Trpělivě čekal, až Annette odejde na odpolední svačinu, aby mohl zasednout k počítači a zjistit, zda Jacqueline Sheetsová má v

obchodním domě úvěrové konto. K jeho velkému potěšení je měla. Když má člověk přístup k informacím, jde všechno jako po másle. Ale její platby ho nezajímaly. Hledaná informace z úvěrového konta každého zákazníka byla hned na začátku spisu: jméno manžela a jeho povolání. Jacqueline Sheetsová byla rozvedená. Mlaskl jazykem o patro. Jaká škoda, že jí manželství nevydrželo.

To samozřejmě neznamená, že žije sama. Možná má děti, stálého přítele nebo dokonce lesbickou spolubydlící. Třeba bydlí s matkou. Každá z uvedených možností mu znesnadňuje úkol, ale nic není neřešitelné. Skoro doufal, že se taková komplikace vyskytne, neboť to byla ta pravá zkouška jeho nervů a inteligence. Bylo neobvyklé, že další hříšnice se objevila tak brzy po té první. Byl zvědav, zda on sám se uchýlí k opatrnější strategii, jako atlet, který volí obtížnější stupeň tréninku, nebo naopak v opatrnosti poleví. Doufal, že bude ještě silnější a rychlejší, mozek bude pracovat dokonaleji a on bude odměněn intenzivnějším pocitem moci.

Při odchodu z práce už cítil, jak mu tělem vibruje vzrušené očekávání. Bylo by snadné podlehnout slastnému pocitu, ale musel se soustředit na běžné věci. Zatím se nesmí nechat strhnout vítězstvím; ještě nenadešel čas. Čekání dodává rozkoši na intenzitě, a až se jí cele oddá... Dojel autem domů, přečetl si noviny a vložil do mikrovlnné trouby večeři. Zatímco se jídlo ohřívalo, prostřel stůl: podložka pod talíř, ubrousek, zkrátka všechno, jak má být. Jenom proto, že žije sám, nemusí slevovat ze svých nároků.

Teprve když se venku úplně setmělo, rozprostřel na stole mapu Orlanda a našel Cypřišovou terasu; trasu vyznačil žlutým zvýrazňovačem a dbal, aby si zapamatoval, kde má odbočit. Bylo to blíž, než očekával, z domova necelých patnáct minut jízdy autem. To mu vyhovovalo.

Poté vyrazil na příjemnou, pomalou projížďku a vychutnával vlahý jarní večer. Při prvním průzkumu terénu nestačilo jen projet trasu, prohlédnout si dům a uložit jej do paměti. Musel si všímat i jiných detailů: jak daleko jsou sousední domy, zda jsou v okolí nějaká domácí zvířata, kolik dětí se potuluje po ulicích, jestli je zahrádka oplocená, kolik automobilů parkuje na příjezdové cestě, nebo jestli je u domu garáž. Takové podrobnosti nesměl opomenout, později zjistí víc, mnohem víc. Při každé obhlídce zaznamenaná další skutečnosti a vrcholem bude poslední návštěva, kdy vnikne do domu a prohlédne řešení bytu. Tehdy povolí uzdu slastnému pocitu, protože procházka místnostmi, když je dům prázdný, má v sobě zvláštní, lahodnou příchut' – bude se dotýkat jejích věcí, nahlížet do skříní a do koupelny. Už v tu chvíli jí jeho penis vnikne do těla, aniž by si to uvědomovala. Jen finále bude chybět.

Projel kolem čísla 3311. Místo garáže byl k domu přilepený přístřešek pro auto, pod nímž stál pět let starý pontiac. Jiná auta neviděl, nikde žádná kola ani hračky, nic, co by nasvědčovalo, že má děti. Svítilo jen jedno okno. To znamenalo, že v domě je jediný člověk, nebo jsou všichni ve stejné místnosti. Obvykle platil první předpoklad.

Objel blok a míjel dům podruhé. Při první návštěvě si dovolil jen dvě obhlídky. Kdyby ho kdokoli sledoval, což bylo nepravděpodobné, druhý průjezd by považoval za bloudění, kdežto třetí by mu mohl být podezřelý. Podruhé si všiml plotu na levé straně domu, na opačné straně, než na jaké byl přístřešek pro auto. Výborně. Plot je dobrý úkryt. Pravá strana byla podle jeho vkusu zbytečně otevřená, ale celkem zato hodnotil situaci jako příznivou. Vskutku příznivá. Všechno do sebe dokonale zapadalo.

Marlie seděla stočená na pohovce, četla nenáročnou knihu a postupně se uvolňovala. Pocit napětí ji pronásledoval celý den.

Během pracovní doby přemítala, zda na ni detektiv Hollister zase bude čekat na parkovišti jako předcházející den. Nebyla si jistá, jestli se dokáže vypořádat s dalším nepřátelským střetem, ale zároveň si připadala podivně nesvá, když vyšla z budovy a on tam nebyl. Jako by dnešní den zůstal jaksi nedokončený.

Položila hlavu na zadní opěradlo pohovky a zavřela oči. Za víčky spatřila jeho tvář: hrubé rysy, nerovný nos, hnědozelené, hluboko posazené oči. Nebyl to obličej kultivovaného člověk. I kdyby jeho rysy byly pravidelnější, výraz očí by ho stejně prozradil. Měl pronikavé oči dravce, jenž je vždy ve střehu. Napadlo ji, že obyvatelé Orlanda mohou pokládat za štěstí, že detektiv Hollister je na straně zákona a že jeho přirozenou kořistí jsou zločinci a nikoli počestní občané. Kromě silné povahy ho dotvářel zvláštní pohled na svět, který dříve či později získají všichni policisté: všezahrnující cynismus a chladný odstup; zeď, již ti, kdo prosazují zákon, vztyčili mezi sebou a těmi, kterým slouží.

Poznala spoustu policistů a všichni byli stejní. Dokázali se uvolnit jen mezi svými kolegy, mezi lidmi, kteří takřka denně vídají stejné výjevy ze života a jejichž pracovní náplň je totožná. Žádný z nich po návratu domů nevypráví své manželce o hanebnostech a zvrácenostech, s nimiž se přes den setkal. Náramné téma k večeři! Policisté mají nejvyšší rozvodovost. Tlak a napětí je nezměrné.

Nikdy nevěděli, jak se k ní mají chovat. Zpočátku její výpověď považovali za dobrý důvod k pobavení. Ale jakmile se prokázalo, že má pravdu, značně znejistěli, protože její duševní schopnosti se nepřímou dotýkaly i jejich osoby. Policistovi rozumí zase jen policista. To je zkrátka fakt. Ale ona jejich pocity zná, chápe jejich obavy i nechuť. Ta pomyslná zeď je před ní neochrání, a proto se cítí být tak ohrožení.

Před šesti lety se musela naučit vnímat emoce lidí jako všichni ostatní, rozeznávat jemné náznaky podle řeči těla, tónu a barvy hlasu, podle výrazů tváře. Pripadala si jako dítě, které se učí mluvit, protože nikdy předtím se nemusela spoléhat jen na vizuální podněty. Zpočátku se učit nechtěla. Toužila jen po klidu. Ale naprosté odloučení není lidskou přirozeností; i poustevníci se obvykle sžijí aspoň se zvířaty. Jakmile se cítila v bezpečí, instinktivně začala pozorovat lidi a snažila se jim porozumět. Ale porozumět detektivu Hollisterovi nebylo snadné. Koutky úst jí zvlňil nepatrný úsměv. Možná jí to působí obtíže právě proto, že se na něj nemůže ani podívat. Ne že by ji odpuzoval vzhledem, ale spíš jí vadilo, že je tak dotěrný. Jeho pronikavý pohled ji zneklidňoval, vpíjel se do ní tak dlouho, dokud ji nepřiměl vyvolat vzpomínky, jež by raději pohřbila na dně paměti.

Neměla z něho strach. Ačkoli se hodně snažil, nedokázal ji spojit s vraždou Nadiny Vinickové, protože žádné takové pouto není. Nemůže najít neexistující důkaz. Najednou ji zaplavil podivný neklid...

Marlie strnula. Vytřeštila oči a upřela je do prázdna, jak její mysl prozkoumávala pocit, jež se jí zmocňoval. Nebyla to vize ani nic podobně zdrcujícího. Cítila jen nejasné chladné zlo, jakousi hrozbu.

Vyskočila na nohy a začala přecházet po pokoji ve snaze uspořádat si myšlenky. Co se stalo? Vracelo se tušení, nebo prožívala normální reakci, jež byla důsledkem nevýslovného napětí?

Premýšlela o Hollisterovi a najednou se jí zmocnil neklid a něco ji vyděsilo. Není divu, byl-li zdrojem oné hrozby Hollister. Většinu lidí by takové vysvětlení uspokojilo, ale když Marlie pocit znovu analyzovala, v souvislosti s vyšetřováním neobjevila ani stín strachu z detektiva Hollistera.

Zlo jako by na ni zaútočilo znovu, tentokrát o něco silněji. Marlie potlačila náhlý nával nevolnosti. Něco se děje. Kristepane, něco se děje! Ale co? Souvisí to s Hollisterem? Ocítl se v nebezpečí? Přemítala zmateně.

Zprudka se zastavila a sevřela ruce v pěst. Možná by mu měla zavolat, přesvědčit se, že je v pořádku. Ale co by mu řekla? Nic. Nemusím mu nic říkat, uvědomila si. Jestli Hollister zvedne sluchátko, bude jasné, že mu nic není. Mohla bych prostě zavěsit.

To je dětinské, zamítla svůj nápad. Ale nejasná hrozba ji ochromovala. Zmítána nerozhodností se začala potit a zničehonic ji přemohly dávné instinkty. Snažila se přesně zaměřit své myšlenky na Hollistera a pokoušela se proniknout děsivou mlhovinou, která zaplavila její mysl. Bezhlavě pátrala po nějaké spojitosti mezi svým chvilkovým rozpoložením a situací, v níž se detektiv možná ocítl. Marliino úsilí se podobalo tápání v šeru, kdy se člověk snaží zachytit pevného bodu. Na nic se však nedokázala upnout.

Se záupněním klesla na pohovku. Co jsem si od toho pokusu slibovala? Útočila popuzeně sama na sebe. Šest let jsem se bránila navázání kontaktu s cizími myšlenkami, uvažovala o něco klidněji, a najednou mi záleží na tom, aby se moje schopnost obnovila? Kvůli jedné zmatené vidině se přece nemohu domnívat, že se na povel naladím na duševní vlny toho chlapíka od policie, plísnila se v duchu. Jak se ale mám zbavit panického strachu vyvolaného nejasným pocitem, že Hollisterovi hrozí nebezpečí?

Co když je v bezvědomí? Blesklo jí hlavou. V tom případě nedokážu zachytit jeho emoce. „Přestaň panikařit!“ okřikla se nahlas, ale ochromující stísněnosti se nezbavila. Vtom si vzpomněla na Hollisterova parťáka Alexe Trammella. Uvědomovala si, že Trammelovi nevěnovala valnou pozornost, ale jeho tvář si naštěstí zapamatovala. Zavřela oči a usilovně se soustředila. Slyšela svůj

ostrý, zrychlený dech, zatímco pátrala po Trammelových rysech. *Mysli! Nabádala se vztekle. Mysli na Trammella.*

Usoudila, že její snaha je zbytečná.

S tlumeným klením popadla telefonní seznam, prstem klouzala po sloupcích se jmény začínajícími písmenem H, dokud nenarazila na Hollistery. Sakra, proč jich je tolik? Zaklela nakvašeně. Konečně! Tady je. Dane Hollister. Zvedla sluchátko a vymačkala číslo dřív, než jí v tom mohl zabránit ostych.

Zničehonic věděla, že je v pořádku.

Schopnost „vidět“ nebyla stejná jako předtím. Marlie se nenaladila na Hollisterovy emoce, neexistoval příval duševních signálů. Prostě byla přesvědčená, že Hollister je v naprosté pohodě. Viděla ho, jak sedí bosý a svlečený do půli těla před televizorem, sleduje baseballové utkání a popíjí pivo. Zaklel, když zvedl sluchátko...

„Prosím.“

Marlie nadskočila. To slovo znělo přesně tak, jak si zobrazila v mysli způsob jeho řeči.

„Hm...já...to je omyl,“ vykoktala a upustila sluchátko do vidlice. Zůstala civět na telefon a nevěděla, co má dělat. V pozadí zaslechla charakteristické zvuky basebalového utkání.

Dane popuzeně pokrčil rameny a zavěsil. Jenom na okamžik spustil obrazovku z očí a už zmeškal aut. S temným mručením se zase posadil, bosé nohy položil na stůl a zkřížil je v kotnících. Takhle dobře už mu dlouho nebylo: bez košile, bez bot, v ruce plechovka piva tak příjemně studeného, že se nemohl dočkat, až nápoj ucítí na jazyku.

Volala mu nějaká žena. Poznal to, i když hlas ve sluchátku byl hluboký a nezvykle zastřený. Hlas kuřáčky.

Vzpomněl si na Marlii Keenovou. I ona má mírně chraplavý hlas; pouhý jeho zvuk mu způsobil erekci. Bezděčně se zadíval do klína. A tumáš!

Sáhl po telefonu.

„Vy jste mi před chvílí volala?“ dožadoval se odměřeně po krátkém telefonátu na místní informace.

„Já...ano, promiňte.“

„Měla jste pro to nějaký důvod?“

Slyšel její dech, rychlý a povrchní. Něco ji rozrušilo. „Měla jsem starost,“ přiznala konečně.

„Starost? O koho?“

„Myslela jsem, že máte nějaké potíže. Spletla jsem se. Promiňte,“ omlouvala se znovu.

„Spletla jste se,“ papouškoval se vzrůstajícím údivem. „Kdo by to byl řekl!“

Práskla sluchátkem. Trhl sebou, vztekle stiskl tlačítko s pamětí, ale volbu zrušil. Místo sarkastických poznámek se měl snažit zjistit, co ji rozrušilo. Možná jí zatížila svědomí Nadine Vinicková. Třeba chtěla kápnout božskou. Strážmistr Ewan jí poskytl alibi, aniž o tom věděla, ale Dane by se přesto vsadil o cokoli, že Marlie Keenová zná totožnost vraha. A teď jen kvůli své prostořekosti pohřbil možnost dovědět se víc, protože je nad slunce jasnější, že po tomhle extempore už s ním nebude chtít mluvit.

Náhle si uvědomil, že se ani jeden z nich nepředstavil. Věděla, s kým mluví, a on věděl, kdo mu zavolal.

V jedné věci se nemýlila. *Měl* potíže. Znovu pohlédl do klína. Značné potíže. V mysli mu hlodalo pokušení. Postavil pivo na stůl tak prudce, až z plechovky vystříkla pěna. Pak, proklínaje vlastní hloupost, zvedl sluchátko a stiskl tlačítko pro opakované vytáčení čísla.

„Co je?“ vyštěkla. Ozvala se dřív, než doznělo první zazvonění.

„Co se děje? Povězte mi to?“

„Co byste rád slyšel?“ zeptala se sladce.

„Třeba pravý důvod, proč jste mi volala.“

„Už jsem vám řekla, že jsem se spletla.“

„Heleďte, tohle vám nezbaštím.“ Ani při sebevětší snaze se nedokázal zbavit nedůvěřivého tónu v hlase.

Zhluboka se nadechla. „Podívejte se – měla jsem nepříjemný pocit, že se vám něco stalo. Ale zmýlila jsem se.“

„Podle čeho jste usoudila, že ten pocit souvisel se mnou?“

Rozhostilo se ticho. Čekal, ale Marlie mlčela. Ticho nerušil ani její dech. Zamrazilo ho v zádech. „Jste v pořádku?“ zjišťoval naléhavě. „Marlie?“ Ticho. „No tak, zlato, mluvte se mnou, nebo za vámi přijedu.“

„Ne!“ Její hlas zněl přidušeně. „Ne – nechod'te sem.“

„Není vám nic?“

„Ne, jsem v pořádku. Jen jsem... Napadlo mě něco jiného.“

„Co?“

„Možná to nesouviselo s vámi. Třeba šlo o někoho jiného. Musím o tom přemýšlet. Na shledanou.“

„Nezavěšujte,“ varoval ji. „Zatraceně, Marlie, nezavěšujte... Do prdele!“ zaklel, když se mu v uchu ozval oznamovací tón. Praštil sluchátkem a vstal. Zajde za ní, zjistí, jestli...

Jestli co? Upřímně pochyboval, že mu otevře. A ani neměl důvod k návštěvě, protože strážmistr Ewan ji zbavil podezření. Tím pomyšlením se Dane užíral celý den; jestli nenajde něco jiného – a zatím to vypadalo beznadějně –, nemá důvod s ní mluvit. Vyřešení vraždy Nadiny Vinickové jako by se ztrácelo v nedohlednu. Nebetyčně ho štvalo, že všechno nasvědčuje tomu, že případ bude

skutečnou záhadou. Když vrah sáhne na život člověku, s nímž se vzájemně neznají, pátrání je vždy komplikované a ne vždy vede k úspěšnému konci. A to si paní Vinicková nezaslouží.

V té chvíli věděl jistě jen to, že Marlii Keenovou už nechce nikdy vidět. Jestliže nemá s tím případem nic společného – a jemu nezbývalo než si to přiznat –, musí pátrání zaměřit jiným směrem. Nezamlouvalo se mu, jaké pocity v něm Marlie vyvolává, ale byly příliš silné, aby je dokázal ignorovat.

Marlie přecházela po obývacím pokoji, střídavě nadávala a otírala si slzy. Ztracený Hollister! Dopálil ji tak, že mít ho po ruce, s chutí by mu jednu vrazila. Ale Hollister ji tolik netrápil. Schopnost „vidět“ se nade všechnu pochybnost vracela, i když v poněkud jiné podobě než kdysi. Možná není tak empatická jako dřív. Třeba je v tom i kus jasnovidectví. Jak jinak by mohla vědět, že Hollister sleduje baseballový zápas? Jak jinak mohla předvídat jeho odpověď přesně na vteřinu? Něco podobného se jí nikdy nestalo.

Co se poznali, tu a tam na něj myslela, spíše mimoděk. Každopádně se jí však honil hlavou ve chvíli, kdy ji přepadla ona divná tíseň a pocit nebezpečí. Automaticky si ten divný pocit s ním, ale mýlila se. Nejspíše na něj myslela tak intenzivně, že v daném okamžiku nedokázala oba pocity rozlišit a spojila si napětí s ním. Z toho usoudila, že stojí před dvěma problémy. Ne, před třemi. Za prvé: její mimosmyslové schopnosti se nárazově vrací. Obešla by se bez nich až do smrti, ale když už se projevíly znovu, musí se z nimi vypořádat. Bylo to nepříjemné poznání, ale pro tu chvíli se to rozhodla neřešit. Věděla totiž, že tento fenomén sice ovlivní její život nejcitelněji, ale zároveň si uvědomovala, že zbývající dva problémy jsou naléhavější.

Za druhé: detektiv Hollister jí značně zkomplikuje život. Vlastně už jí ho zkomplikoval. Rozzuřil ji víc než kdokoli jiný, a ani se o to nemusel moc snažit. Připadal jí jako předpotopní obluda, jízlivá a nedůvěřivá, a Marlie cítila, jak ji stravuje jeho vlastní zloba. Byl tak neodbytný, že při každém setkání s ním by si nejraději zakryla obličej. Vyzařovalo z něho syrové mužství, které ženy vzruší, kdykoli se na něho jen podívají. Marlie sice neměla s muži valné zkušenosti, ale to neznamenal, že by byla úplně nevšímavá. I ona na něj reagovala citlivě a zcela nepřiměřeně. Poslední, co v tu chvíli potřebovala, bylo sexuální jiskření, zvláště pokud by ten vztah neměl žádnou budoucnost. Zděšeně si uvědomila, že Hollister patrně cítí něco podobného. Řekl jí „zlato“. Jediné, co ho jakž takž drželo v patřičných mezích, bylo podezření, které se rozplyne s nedostatkem důkazů. Muži jeho typu neváhají, když zatouží po ženě. Jakmile dospěje k přesvědčení, že nemám s vraždou Nadiny Vinickové nic společného, budu muset čelit jeho útokům, uvědomila si.

To ji navedlo ke třetímu problému, tak zneklidňujícímu, že jeho analýzu raději odložila na jindy: zlo, jež cítila a jež ji natolik vyvedlo z míry, mělo stejnou... strukturu či podstatu jako síla, kterou cítila tu noc, kdy byla zavražděna Nadine Vinicková. Nepochybovala, že je to týž člověk. Je někde blízko a svou zlovůli teď soustřeďuje na někoho jiného. Prozatím se na něj nedokázala plně soustředit; zachytila jen dozvuky zla. A věděla, že se ten muž chystá zaútočit znovu a že ona je jediná naděje, kterou policie i jeho budoucí oběť mají, aby mu tentokrát zabránila dokončit děsivý plán.

Ale neměla se čeho chytit. Neznala jeho tvář ani jeho jméno. Zatím. Jednoho dne se jí ho podaří zaměřit, napojit se na jeho mysl, a on se bezpochyby dopustí nějaké chyby, jež jí prozradí jeho totožnost.

Bude muset spolupracovat s policií, a to znamená spolupracovat s Hollisterem. Nepochybovala, že to bude nepříjemná a obtížná situace, ale neměla na vybranou. Vězela v tom až po uši a už nemohla couvnout.

~ 7 ~

Následující ráno se Marlie právě oblékla do práce, když ji vyděsilo rázné zaklepání na dveře. Rozmrzele se zamračila. Sevřel se jí žaludek. Nebylo pochyb, kdo jí buší na dveře v půl osmé ráno. Nepotřebovala žádné zvláštní nadání, aby to poznala.

Napadlo ji, že nejlíp se s ním vypořádá, nedá-li mu najevo, že jí není lhostejný. Její zlost si vyloží jako slabost a s pomocí boží snad nezachytí a ni sebenepatrnější náznak bezděčné přitažlivosti, kterou k němu cítí. Detektiv Hollister je poněkud agresivní, aby jejího chvilkového selhání nevyužil ve svůj prospěch.

Neměla v úmyslu ho pozvat dál. Musí odjet do práce, a nenechá se od něho zdržovat. S kabelkou a klíči v ruce zamířila ke dveřím. Otevřela a stanula mu tváří v tvář. Jednou rukou se opíral o zárubeň, druhou se znovu chystal zaklepat na dveře. Blízkost jeho těla ji na okamžik zbavila dechu. Aby svou reakci zakryla, vyšla ven a otočila se s úmyslem zabouchnout mu dveře před nosem. Neustoupil ani o krok a Marlie teď stála těsně u něho; byl samý sval a sálal z něho žár. Prakticky se mu ocitla v náručí, stačilo, aby ji objal, a byla by v pasti.

Neochvějně se soustředila na zamykání a snažila se ignorovat situaci. Letmý pohled do jeho tváře jí prozradil, že má mizernou náladu, ale kromě duševního rozpoložení vycítila i znepokojivou mužskou nervozitu. Byl podrážděný jako hřeben, jenž cítí klisnu ochotnou se pářit.

Jeho přítomnost na ni zapůsobila tak neblaze a jednoznačně, až se jí divoce rozbušilo srdce. Otočená zády k němu se potýkala se vzdorovitým zámekem, když si náhle uvědomila tlak jeho těla na své hýždě. Dotíral na ni neomylný hrbolek v jeho klíně, mohutný a tvrdý, bezostyšný a naléhavý.

Zámek konečně klapl. Stála bez hnutí, nerozhodnost ji přikovala k zemi. Když se pohne, otře se o něj; když se nepohne, mohl by to považovat za výzvu. Zavřela oči před zákeřnou touhou otočit se k němu čelem a udělit mu tím němé svolení. Pouze jistota, že to nevyjde, že ztuhne pod nápirem šest let starého děsivého zážitku, jí v tom zabránila. Znovu by to nesnesla.

Přiměla se, aby reagovala aspoň hlasem. „Co chcete, detektive?“ Vzápětí se málem kousla do jazyka. Za daných okolností zvolila nevhodná slova. Jeho erekcce byla dostatečně výmluvná. Několik vteřin mlčel. Cítila, jak se zvolna nadechl. A pak, díkybohu, o krok ustoupil. „Nejsem tady jako detektiv. Přišel jsem se podívat, jestli jste v pořádku.“

Dusné sexuální ovzduší se uvolnilo vytvořením nepatrné vzdálenosti mezi jejich těly. Měla pocit, jako by se osvobodila z okovů. Úlevou se jí zatočila hlava. Nečekané reakci čelila akcí. „Nic mi není,“ odvětila bryskně a sešla ze schodů, než jí v tom mohl zabránit. Zatraceně. Jeho auto stálo na příjezdové cestě a blokovalo její vůz. Zastavila se. Už se ovládala natolik, že trvalo jen zlomek vteřiny, než se k němu znovu otočila. „Musím odjet. Nechci přijít pozdě do práce.“

Vrhl letmý pohled na hodinky. „Jízda do banky trvá čtvrt hodiny. Máte dost času.“

„Ráda jezdím dřív pro případ, že by se něco přihodilo.“

Její vysvětlení s ním nepohnulo. Hnědozelené oči pod těžkými víčky si ji prohlížely neproniknutelným výrazem. „Včera v noci vás něco vyděsilo.“

„Nebyla jsem vyděšená.“

„Mám jiný názor.“

„Nebyla jsem vyděšená,“ opakovala, tentokrát skrz sevřené zuby. Hollisterova zatvrzelost jí šla na nervy. Musí uniknout jeho zhoubnému vlivu. *Okamžitě!*

„Ale byla. A jste zase.“ Znovu jí zhodnotil pohledem. „Jenomže z jiného důvodu,“ pronesl tiše. Když tentokrát pohnul víčky, spatřila v očích žhnoucí mužské odhodlání.

Marlie strnula návalem mrazivého porozumění. Ani se nemusel bůhvíjak snažit, aby dal jednoznačně najevo své mužské instinkty. Bude mnohem obtížnější se mu vyhnout, než se původně domnívala, protože vycítil odpověď, kterou nedokázala zcela potlačit. Sešel po schodech k ní. Rychle ustoupila k autu. Trhnutím otevřela dvířka, vklouzla za ně a použila je jako zátaras.

Zapíchl do ní pronikavý pohled. „Uklidněte se, proboha. Nemusíte hned takhle jančit.“

Probodávala ho očima, rozrušená až k hranici snesitelnosti. Věděla, že jestli ten zatracený chlap co nejdřív neodejde, přestane se ovládat a řekne něco, čeho bude litovat. Přidržela se dveří, až jí klouby na prstech zbělaly úsilím. „Nechte mě odjet, detektive. A bez povolení ke vstupu se do mého domu nevracejte.“

Tys to teda vymňoukl, Hollistere. Dane měl na sebe vztek a v duchu se proklínal. Upíral plamenný pohled na desku stolu a ani nevnímal hluk překřikujících se hlasů a řinčení telefonů u ostatních stolů. Byl ztělesněním zklamání, sexuálního i profesionálního. V případě Vinicková neměli žádné stopy, žádné důkazy. Vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě a vypadalo to, že jeho ryze soukromý zájem o Marlii Keenovou rychle směřuje tamtéž.

Co jiného očekával? Že nezaznamenaná jeho erekci natlačenou na svých zádech? Je zázrak, že nespustila křik.

Měl ustoupit ve chvíli, kdy vyšla z domu, ale neudělal to. Při prvním náhodném kontaktu se jejím tělem zůstal stát jako opařený, všechny smysly bolestivě soustředěné na dotek. Vyvolávalo to v něm tak příjemný pocit, že jej téměř nesnesl, ale zároveň s pouhým dotekem nespokojil. Chtěl víc. Chtěl ji svléknout donaha a vniknout do ní. Chtěl cítit její nohy ovinuté kolem svých boků, chtěl cítit její narůstající vzrušení. Chtěl ji ovládnout, prolomit její vzdor, podrobit ji své vůli tak dokonale, že by ji mohl mít, kdykoli by po ní zatoužil... a chtěl ji chránit před vším a přede všemi. Proto k ní dnes ráno přišel. Celou noc nezamhouřil oči, zmítán přesvědčením, že ji něco vyděsilo, ale byl si jistý, že by jeho zájem neuvítala, kdyby jí znovu zatelefonoval. Ráno nedokázal odolat pokušení. Musel se přesvědčit na vlastní oči, že Marlie Keenová je v pořádku.

A co tím dokázal? Znepřátelil si ji ještě víc. Od samého začátku to vzal za nesprávný konec a zatím nevěděl, co má podniknout dál. Strážmistr Ewan jí poskytl alibi na dobu, kdy byla Nadine Vinicková zavražděna, ale Marlie Keenová očividně o zločinu něco ví a přišla vypovídat na policii. Jak se k ní mám chovat? Přemítal zoufale. Jako k podezřelému, nebo jako ke svědkyni? Logicky se nabízela první možnost, ale jakýsi nejistý pocit napovídal tu druhou. Ovšem jeho frantíkovi na tom houby záleželo.

„Máš náladu pod psa,“ líně konstatoval Trammell když zpozoroval Daneův výraz.

Zavrčel. Nemělo smysl to popírat.

„Mluvil jsi v poslední době s Marlií?“

Dane na něj vrhl znechucený pohled. „Dneska ráno,“ odušil.

„A?“

„A nic.“

„Nic? Tak proč jsi jí volal?“

„Nevolal jsem jí.“ Dane nervózně kroutil v prstech tužkou.
„Zajel jsem za ní.“

„To snad ne! Tak ty máš před svým parťákem tajnosti?“

„O žádných tajnostech nevím.“

„Tak proč jsi za ní jezdil?“

Kamarádovi všetečné dotazy ho dráždily. Danea na okamžik přemohl soucit s podezřelými, které on a Trammell hodiny vyslyšali. Ale byl to jen docela kratičký okamžik. „Žádný důvod jsem neměl,“ odsekl. Nebyla to zrovna nejmoudřejší reakce, ale v té chvíli mu houbu záleželo na tom, jestli se Trammell něco dovtipí.

„Tak žádnéj důvod, jo?“ bavit se Trammell. tmavé oči mu jiskřily smíchem. Už se obával, že se nedožije dne, kdy jeho odvěkého kamaráda Danea vyvede z míry ženská, a tak se teď rozhodl vychutnat každou vteřinu. Dane se ženskými nikdy potíže neměl. Odjakživa se o něho zajímaly mnohem víc než on o ně, což mu ve vztazích s něžným pohlavím poskytovalo nesmírnou výhodu. Nikdy se nechoval k ženám hrubě, avšak jejich vliv na něho byl jen nepatrný. Když se jim nelíbila jeho pracovní doba, měly smůlu. Co na tom, že zmešká rande? Kromě svého těla nevěnoval žádné ženě nic jiného, protože práce pro něj byla prvořadá. Dane byl zatraceně dobrý policajt, jeden z nejlepších. A zatím proplouval rozbouřenými vodami lásky bez pohromy, na rozdíl od ostatních, kteří byli nuceni řešit střet povolání a milostných vztahů. Pro Trammella bylo neskonalé příjemné stát se svědkem toho, jak se Dane dusí ve vlastní šťávě.

Trammell znovu podráždil šelmu: „Co říkala?“

Dane se zamračil a vrhl na přítele další popuzený pohled. „Proč jsi tak zvědavej?“

Trammell rozhodil ruce, nevinnost sama. „Myslel jsem, že na tom případě makáme společně.“

„S případem to nemělo nic společného.“

„Tak proč jsi za ní jel?“

„Jen jsem ji chtěl zkontrolovat.“

Trammell nedokázal zadusit smích, s jehož zvukem se v tu chvíli mísilo zvonění telefonu.

Dane zvedl sluchátko. „Detektiv Hollister,“ vyštěkl.

„Konečně jsem vyčmuchal něco o té vaší Keenové, jaks mě prosil,“ zaznělo Daneovi lakonicky do ucha. „A je to zatraceně zajímavý.“

Dane strnul při zvuku Marliina jména a náhle zpozorněl. „Jo? A co?“

„To si musíš přečíst sám, kamaráde. Nafaxuju ti to. Netušil jsem, že tě tyhle nesmysly zajímají. Mimochodem, je to pěkná ženská.“

„Jo,“ přitakal bezmyšlenkovitě. „Díky, Badene. Máš to u mě.“

„To si hned poznamenám,“ odpověděl Baden vesele. „Nashle.“

Dane zavěsil a neuniklo mu, že z Trammellova výrazu se vytratilo pobavení a že ho kolega pozoruje s neskrývaným zájmem. „Co se děje?“

„Baden mi faxuje jisté informace o Marlii Keenové.“

„Teda řeknu ti,“ Trammellovo obočí vylétlo vzhůru, „že už jsem přestal doufat, že o ní někdo něco zjistí.“

„A vidíš, zjistil.“ Faxový přístroj v rohu místnosti začal monotónně příst a chrlit pás papíru. Dane vstal a přistoupil k němu, tvář měl náhle nezvykle vážnou. Nebyl si jistý, zda se vůbec chce něco dovědět. Ještě před dvěma dny by s radostí skočil po jakékoli informaci o Marlii, ale teď o to nestál. Od té chvíle, co mu včera večer telefonovala, přestal sám sobě nalhávat, že mu je úplně lhostejná. Toužil po ní, přímo bláznivě po ní toužil. A chtěl, aby byla nevinná. Uvítal by, kdyby se její pondělní vyprávění dalo nějakým

způsobem vysvětlit. Trammell se postavil vedle něho a upřel na Danea neproniknutelný pohled.

Vyjel první list. Byla to fotokopie novinového článku. Rychle přečetl nadpis:

NEZLETILÁ SENZIBILKA NALEZLA POHŘEŠOVANÉ DÍTĚ.

Trammell téměř nezvučně zahvízdal.

Přístroj chrлил stránku za stránkou. Všechny měly společného jmenovatele: duševní schopnosti Marlie Keenové. Některé články pravděpodobně pocházely z časopisů o psychologii nebo o parapsychologii. Nechybělo ani několik hrubě zrnitých fotografií s mladší, téměř dětskou Marliinou podobiznou. Většina článků byla vystřižená z novin a pojednávala o tom, jak „slavná senzibilka“ Marlie Keenová spolupracovala s policií na vyřešení rozmanitých případů. Všiml si, že články jsou vesměs ze severozápadu státu. Většinou z Washingtonu či z Oregonu, ale některé pocházely z Idaha, jeden ze severní Kalifornie a poslední z Nevady.

Některé ji popisovaly jako „mladou jasnovidku“, jednou „půvabnou“, dvakrát „výjimečnou“. Všechny články však měly něco společného: místní policie byla pokaždé zpočátku nedůvěřivá a z jejích tvrzení si tropila posměch, dokud Marlie nedokázala své schopnosti. Obvykle měla najít pohřešovanou osobu, i když při několika příležitostech pomohla vypátrat únosce dětí. Párkrát bylo uvedeno, že když slečna Keenová zrovna nepomáhá policii, žije v Boulderu ve státě Colorado, v Ústavu parapsychologie. Padlo jméno doktora Sterlinga Ewella, který v uvedeném ústavu působil jako profesor.

Trammell stál bezprostředně za Daneovými zády a spolu s ním četl jednotlivé listy. Oba mlčeli. Přestože na to byli předem

upozornění i samotnou Marlii, bylo poněkud zneklidňující, když to viděli černé na bílém. Z přístroje se vynořil list s palcovými titulky:

VRAH ZAÚTOČIL NA SENZIBILKU.

Dane list popadl a oba nedočkavě četli senzační článek, jak postupně vylézal z faxu. V odlehlé části Washingtonu došlo k několika únosům dětí; jedno dítě bylo nalezeno mrtvé, zbývající dvě se dosud pohřešovaly. Marlii přivedl místní šerif, s nímž už předtím spolupracovala na pátrání po dětech. Bezprostředně před jejím příchodem se ztratilo další dítě. Týž den místní noviny zveřejnily o Marlii obsažný článek.

Té noci Arno Gleen unesl Marlii z motelového pokoje a odvezl ji na místo, kde skrýval poslední z pohřešovaných dětí, pětiletého chlapce. Ale někdo ho při tom spatřil a šerif vyhlásil stav pohotovosti. K únosu došlo v malém městě, kde Gleena znali a dokázali ho vystopovat. Když se policisté dostali na místo, chlapec byl mrtev, a ačkoli přišli včas, aby zachránili Marlii život, Gleen ji ošklivě zmlátil.

Následující článek popsal její stav jako „vážný“. Konec. Nic víc. Fax ztichl. Dane zjistil datum poslední novinové zprávy. Byla stará něco málo přes šest let. Na šest let se tedy po Marlii Keenové doslova slehla zem. Proč se přestěhovala na Floridu? Jakmile ho ta myšlenka napadla, představil si mapu. Hned věděl proč. Florida leží poměrně daleko od Washingtonu. Ale proč po šesti letech anonymity a zcela normálního života vešla do poručíkovy kanceláře a popsala vraždu Nadiny Vinickové?

„To jistě nebylo snadné,“ mumlal Trammell, jehož myšlenky se očividně ubíraly stejným směrem. „Znovu do toho vpadnout rovnýma nohama po tom, co ji potkalo posledně.“

Dane si prohrábl vlasy. Částečně byl v povznesené náladě, protože se zbavil posledních zbytků pochybností o Marliině nevině.

Už neexistoval žádný důvod, kvůli němuž by si od ní měl zachovávat odstup. Teď může následovat hlas svého těla, které po ní toužilo od samého začátku. Ale zároveň – a to bylo poněkud zvrácené – se odmítal smířit s tím, co právě četl. Zkrátka to bylo značně nepravděpodobné a odporovalo to všem zásadám člověka, který vyznával realitu a fakta. Informace byly celkově vzato alarmující. Sakra, co když je to pravda? Nestál o to, aby mu někdo četl myšlenky, i když po chvíli připustil, jak by bylo příjemné, kdyby žena poznala, co se mu honí hlavou, aniž by o tom musel hovořit.

Znepokojovalo ho ovšem cosi hlubšího. Je přece policista, leccos viděl, slyšel, dokázal, a tudíž nechtěl, aby s *kteroukoli* ženou sdílel své myšlenky. To by mohl pochopit zase jen policista. Jejich povolání je zřetelně a navždy odlišovalo od civilistů. Umínil si, že některé případy s sebou vezme do hrobu, zůstanou jen v jeho myšlenkách. Věděl, že na tváře mnohých obětí do smrti nezapomene.

Nechtěl, aby někdo narušoval soukromí jeho mozku. Dokonce ani Marlii by to nedovolil. Jeho noční můry patří jen a jen jemu.

Srovnal nafaxované listy. „Chci si to ověřit,“ prohlásil. „Promluvím se doktorem Ewellem a zjistím, co dělala posledních šest let.“

Trammell se tvářil nevyzpytatelně. Ve tváři se mu zračila směs pobavení a pochopení. Dane se na něj zamračil. Úzký pracovní kontakt s parťákem se někdy podobá životu se senzibilem; jeden druhého má časem dokonale přečteného. Trammell byl navíc sadista a působilo mu potěšení, že se jeho přítel kroutí před ženskou.

„Co je tady k smíchu?“ zavrčel Dane.

Trammell pokrčil rameny. „Vypadá to, že s ní budeme spolupracovat, a zrovna jsem si představoval, jak se jí pokoušíš vetřít do přízně, když vám to spolu tak klope. Lépe řečeno neklape.“

Dane se vrátil ke stolu a řešil dilema. S trpkým pocitem si vzpomněl na okamžik, kdy se vrhl na detektivní dráhu. Představoval si, že většina práce bude probíhat v terénu. Domníval se, že bude sbírat důkazy jako Sherlock Holmes. Místo toho strávil nekonečné hodiny u telefonu a záhy zjistil, že detektiv je něco jako dobrý čmuchal. Mazaný detektiv si pěstuje styky na ulici a bratříčkuje se s pochybnými existencemi, které jsou ochotné kupovat si beztrestnost za informace. Škoda, že nezná žádné pochybné existence v sousedství Vinických.

Na informacích zjistil telefonní číslo do Ústavu parapsychologie v Boulderu. Za necelou minutu měl na drátě doktora Sterlinga Ewella.

„Doktore Ewelle, tady je detektiv Dane Hollister z orlandského policejního oddělení.“

„Ano?“

Dane se lehce zachmuřil. To jediné slovo vibrovalo opatrností.

„Chtěl bych vám položit pár otázek týkajících se Marlie Keenové. Kdysi byla přijata za členku vašeho Ústavu.“

„Je mi líto, detektive,“ odtušil profesor nevzrušeně, „ale o svých spolupracovnících nepodávám informace po telefonu.“

„Slečna Keenová nemá žádné problémy s po...“

„To by mě ani ve snu nenapadlo.“

„Potřebuju zjistit jen pár důležitých skutečností o její minulosti.“

„Už jsem řekl, je mi líto. Nemohu vědět, zda jste ten, za koho se vydáváte. Reportéři bulvárních plátků často tvrdí, že patří k tomu či onomu policejnímu oddělení, jen aby ze mě tahali informace.“

„Ověřte si to u orlandské policie,“ navrhl Dane upjatě. „Vyžádejte si mě k telefonu.“

„Ne. Jestli se chcete něco dovědět o Marlii Keenové, budete se muset dostavit osobně. Pochopitelně s platným průkazem totožnosti. Poroučím se, detektive.“

Ozvalo se cvaknutí a Dane s jadrným zaklením zavěsil. Trammell zjišťoval: „Neměls štěstí?“

„Ani se mnou nechtěl mluvit.“

„Důvod?“

„Říká, že po telefonu informace nepodává. Jestli se prý chci o Marlii něco dovědět, musím zajet do Boulderu a promluvit s ním osobně.“

Trammell potřásl hlavou. „Co je na tom tak strašného? Tak jed' do Boulderu.“

Dane ho obdařil dotčeným pohledem. „Starej Bonness se bude tetelit štěstím, že Marlie je opravdu senzibilka, ale určitě mi neproplatí letenku jen proto, abych si opatřil informace o minulosti někoho, kdo není ani podezřelý.“

„Těžko říct, dokud to nezkusíš.“

O deset minut později získal odpověď, kterou očekával. Bonness se nepokrytě radoval, že jeho předtucha ohledně Marlie byla správná, a dokonce jako by se nepatrně chlubil, že i on je obdařen jakousi nadprahovou vnímavostí. Dane měl co dělat, aby při jeho slovech neobrátil oči v sloup. Poručík nicméně nenalézal vhodné zdůvodnění výdajů na Daneovu cestu do Colorada, kde by ověřil něco, co ve skutečnosti ověřit není nutné. Vždyť už mají v rukou všechny trumfy, nebo snad ne? Šest nepopsaných let označil za nedůležitou věc a odmítl se jimi zabývat. Prý se musí šetřit a finanční zdroje jsou určené na pátrání po zločincích, nikoli na čmouchání v soukromí lidí, kteří neprovedli nic špatného.

Zato pro Danea bylo těch šest let zatraceně důležitých. „Budete mít něco proti, když si zítra vezmu volno a vypravím se tam?“

Bonnesse to udivilo. „Chcete říct, že si cestu uhradíte sám?“

„Přesně to chci říct.“

„Nevidím žádný problém, až na to, že jste s Trammellem zahájil vyšetřování případu vraždy.“

„To spolu souvisí. A vyšetřování uvízlo na mrtvém bodě. Nemáme důkazy, motiv ani podezřelého.“

Bonness vzdychl. „Tak dobrá. Ale jen zítra. V pátek ráno vás chci vidět v práci.“

„Spolehněte se.“

Dane se vrátil ke stolu, vylíčil Trammellovi průběh rozhovoru a sáhl po telefonu. Musel obvolat tři letecké společnosti, než našel vhodnou linku. Když si objednal letenku, zatelefonoval doktoru Ewellovi a kategoricky mu oznámil, kdy za ním přijede.

Dane si bez pistole připadal jako nahý, ale vzhledem k tomu, že necestoval jako úřední osoba, zdráhavě ji nechal doma. Přesto nedokázal vyjít na ulici beze zbraně; nosil s sebou kapesní nůž, nepatrně menší, než jsou běžné nože. Nebylo na něm nic pozoruhodného, ale jedna z čepelí byla vyrobena ze zvláštní slitiny, která je tvrdší než ocel. Nůž byl dokonale vyvážený a tedy vhodný k vrhání na cíl. Házení nožem Dane považoval za nezvyklou dovednost, jíž se naučil sám na základě teorie, že by se mu to jednou mohlo hodit. Nůž se pistoli sice nemohl vyrovnat, ale bylo to lepší než nic.

Letadla neměl v lásce. Samotné létání mu nevadilo, spíš ho znervózňovalo, že je uzavřen v těsném prostoru s tolika cizími lidmi. Dávno zažitých návyků se nedokázal zbavit, jen stěží rozlišoval, kdy je či není ve službě. Za všech okolností se choval stejně. Každého automaticky pozoroval, podvědomě zaznamenával podivínské chování, zkoumal výrazy ve tvářích lidí, neustále hodnotil situaci. A

situace byla obvykle k uzoufání nudná, což ovšem neznamenal, že jí přestal věnovat pozornost. Byl přesvědčený, že jakmile odloží opatrnost, něco se stane. Tak zněl nepsaný zákon.

Zvolil první ranní linku. Vzhledem ke dvouhodinovému časovému rozdílu mezi Orlandem a Coloradem dorazil do Denveru před obědem. Neměl zavazadla, a tak stačilo zajít k přepážce, u níž jistá společnost pronajímal auta, a půjčit si vůz na jeden den. Boulder byl od hlavního města vzdálený pětadvacet mil směrem na severozápad.

Po příjezdu do Boulderu si zjistil adresu ústavu a zeptal se na cestu. V půl jedné se ocitl na místě. Nikde nebyly žádné ploty ani brány a zkušeným okem zhodnotil, že bezpečnostní opatření jsou mírně řečeno lajdácká. Na dveřích bylo připevněno poplašné zařízení, které by dokázal vypojit zloděj třetí kategorie. Dvojitě skleněné dveře nesly velký úhledný nápis ÚSTAV PARAPSYCHOLOGIE. Opřel se do dveří a marně očekával zvukový signál oznamující jeho příchod. Vypadalo to, že dovnitř může vejít kdokoli z ulice.

Přibližně po dvaceti metrech narazil na levé straně chodby na kancelář s otevřenými dveřmi. Dane vešel, chvíli stanul na prahu a prohlížel si upravenou ženu ve středních letech, která seděla před počítačem. Očividně něco zapisovala podle diktátu ze sluchátek, která měla na uších. Dane si odkašlal, žena vzhledla a tvář se jí rozzářila jako sluníčko. „Dobrý den. Čekáte dlouho?“

„Ne. Zrovna jsem vešel.“ Měla radostný, nakažlivý výraz a Dane jí úsměv opětoval. Tady si zřejmě s formalitami nelámou hlavu, napadlo ho. Ani s bezpečnostním opatřením.

„Jsem Dane Hollister z orlandské policie. Přijel jsem z a profesorem Sterlingem Ewellem.“

„Uvědomím ho, že jste tady. Čeká vás, a proto si dneska vzal oběd sem, místo aby se najedl venku.“ Bezelstná odpověď u Danea znovu vyvolala úsměv. Její hnědé oči na něj zamrkaly. „Je to můj manžel,“ svěřila se. „Když chci, dokážu mu pěkně pošramotit důstojnost. Ne že by mu na ní zvlášť záleželo.“ Zvedla sluchátko a stiskla dvě tlačítka.

„Sterlingu, je tady detektiv Hollister. Fajn.“

Zavěsila. „Jděte za ním do kanceláře. Šla bych s vámi, ale mám práce nad hlavu. Dejte se příští chodbou doprava. Jeho kancelář je úplně na konci chodby.“

„Díky,“ řekl a před odchodem na ni mrkl. Pobavilo, když paní Ewellová zamrkala také.

Profesor Ewell byl vysoký muž s mohutným hrudníkem, hustými bílými vlasy a vráscitým obličejem. Očividně to byl veselý člověk, stejně jako jeho manželka, a ani on nevyznával formality. Měl na sobě ošoupané plátěné kalhoty, vybledlou modrou košili a na nohou sešlapané boty. Dane okamžitě vycítil spřízněnou duši. Profesor zřejmě považoval styl oblékání za nepodstatný. Modré oči vyzařovaly inteligenci a smysl pro humor, ale dlouze a ostražitě si Danea měřily, než z nich vyprchalo počáteční, téměř neznatelné podezření.

Dane Ewellův postoj chápal. „Ty řeči o reportérech z bulvárních plátků byly jen takový zastírací manévr, vidíte?“ ujišťoval se Dane. „Vy jste...“ Zarazil se, protože nechtěl profesora nařknout z něčeho, v co ve skutečnosti sám nevěřil.

„Senzibil,“ doplnil ho profesor nevzrušeně. Pokynul velkou rukou směrem k pohodlné židli. „Posad'te se.“ Když mu Dane vyhověl, sedl si i Ewell. „Nijak zvlášť schopný senzibil,“ pokračoval. „Rozhodně podradnějšího formátu než jsou někteří lidé, se kterými spolupracuji. Ale jsem obdařen jednou takříkajíc normální, leč

cennou vlastností, totiž že při osobním styku odhadnu, co jsou lidi zač. Proto neposkytuji žádné informace po telefonu. Na dálku fungují moje instinkty prachmizerně.“ Smutně se usmál.

„Nečtete tedy myšlenky?“

Profesor se zasmál. „Ne. V tomto směru můžete být klidný. Telepatie mezi mé schopnosti rozhodně nepatří, jak by vám ochotně sdělila moje žena. Povězte mi o Marlii. Jak se jí daří?“

„Doufal jsem, že informace o ní mi poskytnete vy,“ odtušil Dane.

„Zatím jste se na nic nezeptal,“ zdůraznil profesor. „Zato já ano.“

Dane váhal, zda má dát najevo netrpělivost, nebo pobavení. Ten přívětivý pan doktor měl v sobě něco, co Daneovi připomínalo šestiletého kluka. Nechal tedy zvítězit smysl pro humor a přistoupil na profesorovu hru. „Nevím, co bych vám o ní měl říct. Nemá mě zrovna v oblibě,“ připustil a zamyšleně si mnul bradu. „Naposledy jsem ji viděl včera ráno. Řekla mi, abych nevstupoval do jejího domu bez úředního povolení.“

Profesor blaženě vzdychl. „To je celá Marlie. Obával jsem se, že to trauma na ní zanechalo trvalé následky. Umí být trpělivá, když chce, ale někdy je trochu nedůtklivá.“

„To mi povídejte,“ mumlal Dane a hned se chytil profesorových slov. „Zmínil jste se o jakémsi traumatu. Souvisí to s Gleenem?“

„Ano. Bylo to příšerné. Marlie byla týden naprosto apatická a téměř dva měsíce nepromluvila. Všichni, včetně samotné Marlie, se domnívali, že ztratila své mimořádné duševní schopnosti.“ Bystré oči si Danea zkoumavě prohlížely. „Podle vašeho zájmu přepokládám, že se ty schopnosti obnovily.“

„Možná.“ Dane se nechtěl závazně vyjadřovat.

„Chápu. Nedůvěřujete. Přesto vás fascinuje, co vám řekla. Jinak byste nevážil tak dlouhou cestu. To je v pořádku, detektive. Nedůvěra se nejen očekává, ale dokonce je i zdravá. Pochyboval bych o vašem duševním zdraví, kdybyste uvěřil všemu, co vám kdo napovídá. V první řadě byste selhal ve svém povolání.“

Dane nesmlouvavě nasměroval rozhovor k původnímu tématu. „Ještě k tomu únosu. V jednom novinovém článku se psalo, že ji Gleen surově zbil.“ Nemilosrdně potlačil nutkání vybavit si v mysli detaily; viděl spoustu zbitých obětí a v takovém stavu si Marlii odmítal představit. „Od té doby se o ní média nezmínila. Chcete říct, že zranění byla natolik vážná...“

„To vůbec ne,“ přerušil ho profesor. „Nemám v úmyslu podceňovat vážnost jejích zranění, ale zotavila se z nich dřív, než znovu promluvila. V tomto případě napáchalo největší škody duševní trauma.“

„K čemu přesně došlo?“

Profesor se tvářil zamyšleně. „Co víte o parapsychologii?“

„Umím to slovo napsat.“

„Chápu. Podle toho soudím, že většinu svých informací jste čerpal z televizních zábavných pořadů a od kartářek na poutích.“

„Tak nějak.“

„Zapomeňte všechno, co si myslíte, že víte. Podle mě je podstata velmi prostá: elektrická energie. Každý pohyb a každá myšlenka využívá elektrickou energii, kterou lze zaznamenat. Někdo je citlivý na včelí jed, někdo je citlivý na energii. Míra citlivosti je různá, někdo je jen mírně citlivý a někteří jedinci jsou extrémně citliví. Nechápu, proč jsou senzibilové označováni za podvodníky, ačkoli připouštím, že existují šarlatáni, kteří sami sobě přisuzují fantastické schopnosti, ale v podstatě umí kulové...“ Profesor se odmlčel a vrhl

na Danea schlíplý pohled. „Omlouvám se. Moje žena tvrdí, že se často nechávám unést.“

To má pravdu. Dane se usmál. „Chápu. A co Marlie?“

„Marlie je výjimečná. Většina lidí má mimosmyslové vnímání do jisté míry vyvinuté. Říká se tomu tušení, podezření, intuice, zkrátka jak chcete. Ale jejich schopnost je jen nepatrná. Někdo je o něco vnímavější. Pár dalších je o něco citlivějších, do té míry, že se jejich schopnost dá ověřit. A pak existují naprosté výjimky, jako je Marlie. Je nejcitlivějším příjemcem, s jakým jsem se v životě setkal. Abyste tomu lépe rozuměl, nabídnu vám srovnání: většina lidí jsou dvojplošníky, nemnozí jsou cenníci a Marlie je nadzvukový bojový tryskáč.“

„Pochopitelně jste ji testoval, že?“

„Kristepane, Marlii testovali téměř nepřetržitě od jejích čtyř let! Už v tomhle věku byla vzpurná,“ dodal skoro pyšně.

„Jak se nazývá její, hm... nadání?“

„Především empatie.“

„Cože?“

„Je empatická. Vcítuje se do pocitů druhých, a to tak silně, že pouhá chůze po zalidněné ulici jí působí nevýslovnou frustraci. Ze všech stran ji bombardují rozmanité pocity. Kdysi to popsala jako směsici výkřiků a statické elektřiny. Největší potíže měla se sebeovládáním, se schopností tyto vjemy odblokovat, aby mohla normálně žít.“

„Řekl jste především empatie. Co umí ještě?“

„Vyjádřil jste se, jako by byla cvičený poník,“ poznamenal profesor nesouhlasně.

„Nechtěl jsem ji urazit. Budu k vám upřímný. Netvrdím, že všemu věřím, ale zajímá mě to.“ Řekl jsem to přinejmenším velmi zdrženlivě, pomyslel si.

„To se změní,“ ujistil ho profesor Ewell s jistou dávkou potměšilého uspokojení.

„Všichni uvěříte, až s Marlii strávíte nějaký čas.“

„Kteří, všichni?“

„Policisté. Jste nej cyničtější skupina lidí, ale nakonec vám nezbude nic jiného než uznat, co Marlie dokáže. Ale zpět k vašemu dotazu – je taky částečně jasnovidec, ale ne do té míry, jaký je empatik. Musí se soustředit, aby zablokovala své empatické schopnosti, ale to se jí nikdy úplně nepodařilo. A na druhou stranu – musí se soustředit, aby své jasnovidectví dokázala využít.“

„Naznačujete, že ví, co se stane?“

„Ne, to umí prorok.“

Dane si přejel dlaní čelo. Rozbolela ho hlava. „Obávám se, že v tom mám zmatek. Odjakživa jsem si myslel, že jasnovidec je člověk s křišťálovou koulí, který věští budoucnost.“

Profesor se zasmál. „To je podvodník.“

„Už mi svítá. Dobrá. Empatický člověk je schopný přijmout a cítit emoce druhých.“

Ewell přikývl. „Jasnovidec cítí vzdálené předměty a vnímá události probíhající kdesi daleko. Prorok ví, co se stane v budoucnosti. Telekinetik dokáže pohybovat hmotnými předměty silou své vůle.“

„Třeba ohnout kovovou lžičku.“

„To jsou většinou zase podvodníci,“ mávl profesor zamítavě rukou. „Netvrdím, že by pár jedinců skutečně nemělo telekinetické schopnosti, ale spíš jde o velkolepou podívanou. Mimosmyslové schopnosti nelze jednoznačně rozškatulkovat, protože míra jejich intenzity je u každého člověka jiná.“

„A právě díky směsici nadání dokáže Marlie vypátrat konkrétního člověka?“

„Ano. Je to neuvěřitelné. Její empatie byla tak silná, že když se soustředila na konkrétního člověka...zkrátka, nazývala to ‚vizemi‘. Ale já jsem ji v průběhu toho procesu pozoroval a použil bych jiné slovo. Vizi lze snadno narušit. Spíš to vypadalo, jako by jí vynechával mozek, ale k tomu pochopitelně nedocházelo. Každá vize ji zcela pohltila. Dokázala se vcítit do myšlenek druhého tak silně, že nic jiného nevnímala. Pro ni to bylo značně vyčerpávající. Pak se doslova zhroutila. Ale ve chvíli propojení myslí stačila zmapovat okolí natolik, že bylo možné určit místo činu, a vždy se jí podařilo ubránit se únavě do té doby, než stačila policii poskytnut cenné podrobnosti.“

„A co Arno Gleen?“

Výraz v profesorově tváři se najednou změnil a vystřídala ho směsice utrpení a nenávisti. „Gleen byl zrůda. Pedofil, sadista, vrah. Potrpěl si na malé chlapečky. Unesl je, odvezl na odlehlé místo, jeden dva dny je zneužíval a pak je zavraždil. Bohužel na malém městě se nic neutají, a tak když šerif požádal Marlii o pomoc, do večera toho bylo plné město. Následující den zveřejnil místní deník obsáhlý článek o Marlii, zmínil se o jejích schopnostech a oznámil, kdy přijede. Gleen vyčkával. Jakmile osaměla, unesl ji.“

„Ale když je empatik, jak tvrdíte, proč o něm nevěděla?“

„To už se naučila blokovat myšlení a dělala to pokaždé, když se ocitla ve městě. Byl to jediný způsob, jak to přežít ve zdraví. Existují i lidé, kteří mimoděk brání přenosu svých myšlenek; mezi ně možná patřil i Gleen. Možná že byl prostě jen sociopat a necítil nic, co by mohla zachytit. To mi neřekla. Vlastně o tom s nikým nemluvila.“

Danea se zmocňoval nepříjemný pocit, pocit jisté pravděpodobnosti. „Znásilnil ji?“ zeptal se tlumeným, chraplavým hlasem.

Profesor zavrtěl hlavou. „To se mu nepodařilo.“

Dane vydechl a na zlomek vteřiny zavřel oči.

„Ale pokusil se o to.“ Profesor sklopil pohled na své ruce a sevřel rty. „Odvezl ji na místo, kde skrýval svou poslední oběť. Toho chlapce přivázal k posteli a nelidským způsobem ho zneužíval. Myslím, že mu bylo pět let. Gleen srazil Marlii na zem, strhal z ní šaty a pokusil se ji znásilnit. Ale nebyla malý chlapeček, a tak nedocílil erekce. Pokaždé, když selhal, udeřil ji a sám se vybičoval k maximální zuřivosti. Nejspíš se domníval, že ho vzruší, když jí způsobí bolest. Ale nepomáhalo to. V záchvatu vzteku se vrhl na toho chlapce a přímo před ní ho ubodal k smrti. Na jeho těle bylo nalezeno sedmadvacet bodných ran. V obličeji, na prsou a na břicho. Celou tu dobu byla Marlie s dítětem spojena. Cítla, jak umírá.“

~ 8 ~

Dane měl pocit, jako by mu někdo spaloval vnitřnosti. Ani nemusel zapojit fantazii, aby si představil, co Marlie prožívala. Jako policajt viděl tolik zvěrstev, že nemusel spoléhat na představivost, jež by mu poskytla hrůzné podrobnosti. Věděl, jak vypadají do krve zmlácené oběti. Už tolikrát viděl ubodaného člověka. Dokázal si lehce vybavit, že místo činu bylo doslova zkropeno krví; snad každý předmět byl zbarvený do červena, myšlenky se odvíjely pod příkrovem rudé mlhy. V uších mu zněl chlapcův křik a vzlykot, v jeho tváři spatřil hrůzu, beznaděj, bolest, naprostou bezmocnost.

Tohle všechno Marlie prožívala na vlastní kůži. Když se jí před očima odehrávala vražda Nadiny Vinickové, kolik utrpení jí působily tytéž výjevy, tytéž detaily? Podobnost byla odporná.

V jednom okamžiku během návštěvy profesora Ewella ho zcela opustil cynismus. Bylo zaseto semínko pravděpodobnosti. Příliš se mu to nezamlouvalo, ale vzdor své nedůvěře musel připustit, že Marlie „viděla“ paní Vinickovou umírat. Možná se jednalo jen o tenhle jediný případ. Podle profesorových slov ji po zotavení z fyzického utrpení a emocionálního traumatu možná zcela opustila schopnost myšlenkového vnímání. Poprvé mohla vést normální život. Po něčem takovém vždycky toužila, ale cena byla strašná. Pomyslný dluh splácí ještě po šesti letech. Teď už Dane chápal, proč nemá žádného přítele.

Ta skutečnost ještě podnítila jeho přesvědčení, že právě on celou situaci změní.

Objektivně vzato by ho vír protichůdných názorů, jenž mu provětrával mozek a nahlodával myšlenky, měl pobavit. Odjakživa si uměl zachovat určitý odstup a starosti ostatních policistů ho většinou

ani trochu nevzrušovaly. Ovšem subjektivně se nebavil vůbec. Na paranormální jevy nevěřil a vysmíval se všem, kteří měli jiný názor. Teď dospěl k závěru, že jím nejen začal napůl věřit, ale pokoušel se přijít na to, jak využít Marliiny pomoci v pátrání po vrahovi paní Vinickové.

Při poslední myšlence se mu lehce sevřely vnitřnosti. Chtěl ji chránit. Nestál o to, aby měla cokoli společného s další vraždou, byť v sebemenší míře. Uvědomoval si ale, že je policajt a jeho povinností je využít při řešení zločinu veškeré možné zdroje a metody, tuhle krutou nevyjímaje. Je třeba udělat vše pro to, aby se ten netvor přestal pohybovat na svobodě mezi nic netušícími lidmi. Navzdory základnímu mužskému instinktu, jenž mu velel, aby z toho Marlii vynechal, věděl, že bude-li to jen trochu možné, využije ji. Udělá cokoli, aby ji nevystavil nebezpečí, ale nutnost dopadnout vraha a zlikvidovat ho byla prvořadá. Pokud ten chlap nebyl a nebude úředně prohlášený za nesvéprávného, za takhle brutální čin dostane trest smrti. S tím Dane stoprocentně počítal... ale nejprve ho musí chytit.

Kromě profesionálního dilematu však Dane řešil i problém s typickou mužskou slabostí. Žádný z jeho kolegů nepřistoupil ochotně na zmatky a omezení provázející citový vztah se ženou, a ani on nebyl výjimka. Se svým životem byl spokojený. Nechtěl být připoután k jedné ženě. Neměl zájem zpovídat se komukoli, jak a kde tráví svůj čas. Ale teď potkal Marlii a podle všech signálů a příznaků byl zahnán do úzkých. Přitahovalo ho už hodně žen, ale dosud žádná tak silně jako Marlie. Bylo to jako horečka, věčně hlodající potřeba, která ani na chvíli nepolevila. Teprve před čtyřmi dny vešel do Bonnessovy kanceláře, kde ji viděl poprvé, a od té doby jí měl plnou hlavu. Čím víc se o ní dovídal, tím víc se do toho zamotával. Hnětlo ho, že ona se vůbec nesnaží mu to usnadnit. Veškeré úsilí vynakládal jenom on a bojoval s ní o každou píd'.

Věděl, že se vyhýbá mužům od té doby, co ji Gleen téměř zničil život. Dane se už několikrát pokoušel poručit sám sobě, aby na ni netlačil, aby jí poskytl čas i prostor, než mu začne důvěřovat, ale věděl, že svůj vnitřní hlas neuposlechně. Nepatřil mezi ty, co sedí a čekají. Marlie bude jeho – a v duchu si umínil, že k tomu dojde zatraceně brzo. Plně chápal, že má ze sexu strach. Jedině on má právo jí dokázat, že ve skutečnosti sex přináší potěšení. Nikdy na žádnou ženu nežárnil, ale teď ho žárlivost doslova szírala. Nežárnil na Gleena, ale na ostatní muže, kteří se po jediném pohledu utopí v jejích bezedných modrých očích. Chtěl disponovat právem majetnický si ji přitáhnout k sobě a proklát pohledem každého, kdo by se odvážil civět na ni nestydatě dlouho.

Trammell by řval smíchy. Daneovi nikdy nedělalo potíže oddělit lásku od svého povolání, protože práce měla vždycky přednost. A najednou byl posedlý ženou, která by ho mohla přivést na stopu vraha.

Na letišti v Orlandu přistáli v půl desáté večer. Byl unavený, protože ráno vstával nezvykle brzy, nehledě na to, že v letadle strávil spoustu hodin. Z letištní haly se telefonicky ohlásil Trammellovi a slíbil, že mu všechno vyličí zítra ráno v práci. Když zavěsil, zůstal ještě chvíli stát na místě a přemýšlel. Byl utahaný, oblek měl pomačkaný, a navíc ho ovládla rozmrzelost. Měl by jet domů a pořádně se vyspat, leccos promyslet. Věděl, co by měl udělat, ale rozhodl se na to kašlat. Cítil nutkavou potřebu vidět Marlii. Uvědomoval si všechny možné komplikace, které může návštěva u ní přinést, ale na druhou stranu se nemohl dočkat, až ho pohltí jako noční můru vrhající se v závratí do plamenů.

Marlie zprudka otevřela dveře po pátém naléhavém zaklepání. Nakvašeně stála na prahu a svým vzezřením dává neomylně najevo,

že ho odmítá pustit dovnitř. „Je půl desáté, detektive,“ řekla ledově. „Jestli nemáte povolení, vypadněte z mé verandy.“

„S radostí,“ prohlásil Dane a vykročil k ní. Na tenhle úskok nebyla připravena a bezděčně ustoupila, aby mu uvolnila cestu. Pak se však zarazila. Vzpamatovala se a snažila se držet dveře, ale bylo pozdě. Už překročil práh.

Zabouchla za ním dveře. Ani na okamžik z ní nespustil oči. Měla na sobě džíny ušitý do půli stehem, vytahané ponožky a chatrné staré triko, které obepínalo její ňadra stejně pevně jako její vlastní pokožka. Nádherná prsa, pomyslel si, aniž se snažil zakrýt směr svého pohledu. Pevná, výrazně modelovaná, s tmavými bradavkami, tvořícími v látce drobné hroty. Vyschlo mu v ústech a v klíně cítil tlak. Jeho tělo neomylně reagovalo na její přítomnost. Už si na tu odezvu začínal zvykat, smířil se s ní a dokonce se na ni těšil.

Nedbalost jejího oblečení jím otrásla a poprvé vzal na vědomí Marliinu škrobenost, s níž obvykle vystupovala. Za tou maskou se skrývala žena, jejíž přirozená smyslnost mu brala dech a přiměla ho, aby si uvědomil, jak úspěšně se jí to daří skrývat. V duchu zavrtěl hlavou nad takovým plýtváním a zároveň děkoval Bohu, že žádný jiný muž její ochrannou slupkou nepronikl.

Nitro měla obklopené větším počtem vrstev, než má cibule, a byla odhodlaná skrývat je za ostatním krunýřem, který si vytvořila. Šízravý pohled, který na něho upírala, mu měl vysušit pokožku, ale instinktivně vycítil, že za nepřátelským postojem jen zakrývá zranitelnost. Nemohl jí zazlívat, že na něj má vztek, kvůli počáteční nedůvěře a netaktnímu výslechu, ale v tu chvíli u ní převažovalo zděšení, že ji zastihl takhle, bez ochrany chladně zdvořilého převleku.

S trpělivostí u ní nepochodí. Je zvyklá ukrývat se a bránit. On musí tu ochrannou zeď prolomit a přimět ji, aby mu dovolila přiblížit se. Při představě, jak toho dosáhne, mu tělem projela horká vlna.

Rozvážně si ji prohlížel. Lesklé hnědé vlasy měla rozpuštěné na ramenou. To se mu líbilo. A nahé nohy... znovu ho ovládla touha. I nohy má nádherné. A ňadra tak svůdná, až se mu v ústech vytvořily sliny a pak už se jen mlčky zalykal nadšením. Nehodlal svou náklonnost tajit už ani vteřinu. Nejvyšší čas, aby si na to začala zvykat.

Marlie zrudla zlostí, když nespouštěl zrak z jejích prsou. Zkřížila paže na hrudi v napůl agresivním, napůl v obranném gestu.

„Jestli nemáte zvlášť pádný důvod k návštěvě, podám na vás stížnost,“ varovala.

Zaostřil pohled na její tvář. „Byl jsem v Boulderu,“ oznámil zničeně. „Před hodinou jsem se vrátil.“ Odmlčel se v očekávání náznaku nějaké reakce. Nedala nic najevo, ale už se naučil číst jí z očí. Skrýt jejich výraz se jí zatím příliš nedařilo. „Mluvil jsem s doktorem Ewellem.“

Rozšířily se jí zorničky. Možná už se ani nesnažila zamaskovat údiv. Strnula a vpíjela se do něho pohledem. „No a?“

Přistoupil k ní blíž, tak blízko, aby si byl jistý, že cítí jeho žár, tak blízko, aby ji zastrašil svou mohutností. Bylo to úmyslná taktika, kterou používal během výslechů, ale tentokrát byl v jeho postoji značný rozdíl. Rozhovor s ní byl neméně důležitý, ale zásadní byla mocná sexuální potřeba, která ji o něm informovala jako o muži. Blízkost jeho těla ji ohromila; viděl, jak zavravorala, spatřil, jak jí do tváří vstoupila krev, všiml si poplašeného třepotání víček. Neustoupila před ním, ale znehybněla a jen mírně se chvějící chrípí naznačovalo, že nasává dech jeho horké pokožky.

Když postoupil ještě o krok, nenásilně ho obklopila její vůně. Voněla mýdlovou čistotou, neklamná známka toho, že se docela nedávno sprchovala, smíšenou s typickou, ryzí vůní ženy. Tužil se k ní sklonit a zabořit tvář do jejího krku, nechat se vést tou nevýraznou vůní až k jejímu zdroji, prozkoumat všechna vzrušující místa, odkud mohla pocházet.

Ale to až později. Ted' je ještě příliš brzy.

„Ten vlídný pan doktor mi řekl spoustu zajímavých věcí,“ zašeptal. Začal ji zvolna obcházet v kruzích, při tom se tu a tam lehce otřel o její tělo; téměř nepatrné doteky mu rozechvívaly nervy jako elektřina. Jako hřebec, který krouží kolem klisny a umožňuje jí, aby si pozvolna zvykala na jeho doteky, jeho vůni, zatímco se jí snaží zkrotit. „Vypadá to, že jste jakýsi zázrak v oblasti mimosmyslového vnímání, pokud ovšem na tyhle věci člověk věří.“

Sevřela rty do úzké linky. Už se zase dokonale ovládala, nevěnovala mu jediný pohled. Zatímco kolem ní kroužil jako hladová šelma, ignorovala letmé doteky jeho paže, hrudi, stehna. „Vy pochopitelně ne,“ dodala po chvíli.

„Ne,“ odtušil rozmarně. Nebyla to tak docela pravda, ale přece jí nebude tvrdit, že ho profesor už napůl přesvědčil. Věděl, že v rozčilení mu Marlie řekne mnohem víc, a rozhodl se na tom postavit svou taktiku. „Ledaže byste mi to dokázala. Co kdybyste to zkusila? Do toho, Marlie, prozrad'te mi, na co myslím.“ Pomalu, pomalounku spouštěl síť, do které ji chtěl lapit. Ani na okamžik nepřipustil, aby se vyhnula kontaktu s jeho rozpáleným tělem.

„To neumím. Musel byste aspoň na něco myslet.“

„Oceňuju vaši snahu, ale zatím to nic nedokazuje.“ Mluvil s ní tlumeným hlasem, téměř jako by broukal. „Přesvědčte mě.“

„Pout'ové triky neprovozuju,“ odsekla, dohnaná k zuřivosti. Byla čím dál strnulejší, jeho blízkost ji vysilovala.

„Ani nechcete dokázat svou nevinu?“ zaútočil. „Nejsme na pouti, zlato, pokud vám to uniklo.“

S trhnutím k němu otočila hlavu, tmavé vlasy rozevláté do stran, a upřela na něj modré oči přimhouřené jako oči kočky připravené ke skoku. „Myslím, že bych vás dokázala proměnit v žábu,“ pronesla zamysleně a pak pokrčila rameny. „Ale někdo mě už předešel.“

Jeho ostrý smích ji vylekal. „Nejspíš se díváte na senzační „čarodějnické“ pořady. Ale ty nemají s mimosmyslovým vnímáním nic společného.“

Pomalé kroužení ji konečně otrávil. Prudce vyrazila směrem ke kuchyni. Nechal ji jít a vydal se za ní. „Kafe,“ utrousil. „Dobřej nápad.“

Pochopitelně neměla v úmyslu vařit kávu. Chtěla mu utéct. Ale podle jeho předpokladů se vděčně chopila nějaké činnosti. Vyvedl ji z míry a ona se bránila zuby nehty. Začínal si uvědomovat, jak je pro ni sebeovládání důležité. Smůla, že ji v tomto ohledu nevyjde vstříc.

Otevřela dvířka kredence a vyndala nádobu s kávou. Ruce se jí viditelně třásly. Pak se zarazila a opatrně položila nádobu na pult. „Nečtu myšlenky,“ vyhrkla otočená zády k němu. „Nejsem telepat.“

„Že nejste?“ Se slovy doktora Ewella to úplně nesouhlasilo. Pocítil přídech vítězství. Konečně přestala vzdorovat a začala s ním mluvit. Chtěl ji obejmout a přitisknout k sobě, ochránit ji před traumatem jejích vlastních vzpomínek, ale pro to ještě nedozrál čas. Fyzicky si ho už uvědomovala, ale ještě byla příliš vyděšená a nepřátelská.

„Nejsem klasický telepat.“ Upřela zrak na nádobu s kávou. Všiml si, že se jí pořád chvějí ruce.

„Co tedy jste?“

Co tedy jsem? Otázka jí rezonovala myslí. *Podivín*, řekl by někdo. *Šarlatánka*, vyjádřili by se jiní. Detektiv Hollister šel ve své

neomalenosti ještě dál. Nazval ji podvodnicí a dokonce ji obvinil ze spoluúčasti na vraždě, což byl samozřejmě nesmysl. Musel se té domněnky vzdát, protože neměl v rukou žádné důkazy ani motiv. Ale informoval se na mě, uvědomila si znovu. Vypravil se do Boulderu a hovořil s doktorem Ewellem. Už o mně leccos ví. Možná ještě tak docela nevěří v mé schopnosti, ale místo obviňování mi už aspoň klade otázky. Co všechno se asi v Boulderu dověděl? Doktor Ewell by mohl učit diskrétnosti diplomaty, kdyby se mu zachtělo; kolik toho prozradil cizímu člověku, byť oním dotyčným byl policajt? Marlie zoufale doufala, že mu nevyklopil všechno, protože Hollister by se jí na to začal ptát, a ona si nebyla jistá, zda by to snesla. Připadala si zvláštním způsobem zranitelná, nechráněná a měla zjitřené nervy. To on všechno způsobil. Dostal se tak blízko k ní, že žár jeho těla jí propaloval pokožku, záměrně se o ni otíral, bezostyšně jí civěl na prsa.

Nepřála si, aby se jí dostal pod kůži hlouběji. Osamělost jí poskytovala bezpečí.

„Co tedy jste?“ opakoval nevzrušeně.

Pomalu a s rozvahou se k němu otočila. Napřímila se, jako by se připravovala na tvrdou zkoušku. „Jsem jasnovidecký empatik. Lépe řečeno byla jsem.“ V náhlém zmatku si dlaní přejela čelo. „Myslím, že ještě jsem.“

„Ale kdysi jste četla myšlenky.“

„Možná. To není přesné.“ Jak jen mu vysvětlit, že občas vznikne mezi lidmi tak silné spojení, že prostřednictvím emocí se dají tlumočit jejich myšlenky?

„Podle doktora Ewella jste byla nejvnímavější příjemce, s jakým se ve své praxi setkal,“ naléhal Dane.

Vrhla na něj vyplašený pohled. „Příjemce není nejvhodnější výraz. Zachytávám – *zachytávala* jsem emoce, energii vznikající při

pohybech. Někdy i myšlenky, ale obvykle to byly spíše pocity než skutečné myšlenky.“

„Pomoc doktora Ewella jste vyhledala proto, aby vás naučil zablokovat příjem signálů, které vysílalo vaše okolí?“

Kousla se do rtu. „Ano. Nemohla jsem projet ulicí, nakupovat v obchodních domech, chodit do kina. Většina lidí se nesnaží ovládat své emoce, prostě je vychrlí do prostoru kolem sebe.“

„Ale v ústavu jste nežila.“

„Ne. Bydlela jsem kousek za Boulderem. Byl tam klid.“

„Vím, co se stalo před šesti lety.“

Nečekané prohlášení na ni zapůsobilo jako rána pěstí mezi oči. Ustoupila před nápirem síly a opřela se zády o kredenc. Pohnul se a blížil se k ní s vražednou, jakoby kočičí elegancí, jež byla u tak mohutného člověka neobvyklá. Omámená, otřesená, natáhla před sebe paži, aby ho zarazila. S výsměšnou ledabylostí odsunul její paži stranou a přitáhl si Marlii k sobě.

Šok z doteku jeho pevného těla byl nesmírný. Sálající žár jeho pokožky se jí propaloval vrstvami oblečení až na kůži. Svalnaté paže byly nepoddajné jako ocelová pouta. Přiměly ji postoupit blíž, až se stehny dotkla jeho nohou a řadra se jí zploštila o tvrdé výstupky jeho svalstva. Zmocnila se jí slabost a zatočila hlava. Bezděčně sevřela prsty jeho bicepsy, aby neztratila rovnováhu.

„Neboj se,“ šeptal a sklonil k ní hlavu. Na uchu jí pošimral teplý dech, když přitiskl ústa k jejímu krku. Dotkl se jazykem malé jamky pod uchem a ten pocit, jemný jako maminčino políbení, jí rozechvěl všechna nervová zakončení. „Nedopustím, aby se něco takového opakovalo. Vím, že máš strach z mužů, ale já už se o tebe postarám. Věnuju ti *důkladnou* péči.“

Odtáhla hlavu, aby mu viděla do tváře. Její široce otevřené oči byly naplněny panickou hrůzou. „O čem to mluvíte?“ vyjekla slabě.

Měla strach. Vyděsilo ji, jak se jí situace náhle vymkla z rukou, poplašila ji blízkost jeho mohutného těla. Právě tomu se chtěla a vyhnout. Nehodlala se znovu zabývat nepříjemnostmi a myšlenkami, které měly zůstat pohřbené hluboko v její paměti. Z bůhvíjakého důvodu se rozhodl reagovat na bouřlivou náklonnost, s níž se oba potýkali, a urychlil vývoj situace. V tu chvíli v sobě neměl nic z detektiva; byl čistě jenom mužem, nabitým sexuální touhou.

Přitiskl jí rty na spánek. „O posteli, zlato. Až se spolu budeme milovat.“

Strnula a vší silou se opřela dlaněmi do jeho mohutných ramennou ve snaze se osvobodit. Ani se nepohnul. „Nestojím o to. Pust'te mě!“

„Uklidni se,“ chlácholil ji a pevně ji k sobě přitiskl. „Jen tě držím, Marlie. Nic víc. Toužil jsem tě obejmout od chvíle, kdy jsem tě v pondělí ráno spatřil.“

„Určitě existuje nějaký předpis, který zakazuje detektivům, aby dělali milostné návrhy podezřelým,“ vyhrkla v marné snaze něčím se bránit. „Jestli si myslíte, že si na vás nebudu stěžovat...“

„Nejsi podezřelá,“ přerušil ji. Zkřivil rty. „Možná jsem ti to měl říct dřív, ale strážmistr, který tě viděl v pátek v noci, ti poskytl neotřesitelné alibi, protože si nemohla být na dvou místech současně.“

Zklidnila se a soustředila se na to, co jí právě oznámil. Zadívala se mu do očí. Neklidně si uvědomil, že v jejích očích je cosi podivně neúprosného. „Kdy jste s ním mluvil?“

Vyrovnaný tón jejího hlasu ho nezmátl. Píchlo ho v žaludku. „Hm ... v úterý večer.“ Měl zalhat. A hlavně se o tom vůbec neměl zmiňovat, aspoň ne teď. Měl...

Kousla ho. Víceméně očekával, že ho udeří. Musel připustit, že by si to zasloužil, a byl ochoten od ní ránu přijmout, kdyby si tím

měla ulevit. Mimoto věděl, že pevné objetí, v němž ji uvěznil, jí brání vložit do úderu velkou sílu. Zřejmě si to uvědomila, protože se jednoduše naklonila a zakousla se mu do hrudi.

„Au!“ zařval, překvapen ostrou bolestí. Držela se ho jako buldok a bolest způsobená nechtěným pohybem mu připomněla, aby stál klidně. „Sakra! Pust' mě!“

Poslechla a se zlověstným uspokojením sledovala, jak rychle ustoupil a třel si postižené místo na prsou. Vlhká skvrna na košili označovala, kam ho kousla.

S přehnanou opatrností si rozepnul košili a prohlížel se. Čekal, že se objeví krev. Necítil se o nic líp ani poté, co shledal, že ačkoli se vroubky jejích ostrých zubů zřetelně otiskly do kůže, neudělala se mu modřina. „Profesor mě upozornil, že jsi nedůtklivá,“ hučel si napůl pro sebe. „Ale o kanibalismu nic neříkal.“

„Dobře ti tak. Pronásledovals mě dva dny, i když jsi věděl, že jsem ti nelhala.“

Tvářil se sklíčeně, nepřestávaje si třít hrud'. „Musel jsem si najít výmluvu.“

„Pro co?“

„Abych tě mohl vidět.“

„A tím sis chtěl získat mou přízeň?“ zeptala se opatrně. Otočila se, uchopila nádobu s kávou a vrátila jí do kredence. „Kafe neuvařím. Teď můžeš odejít.“

„Půjdeš se mnou zítra na večeři?“

„Ne.“

Založil paže na prsou. „Pak tedy neodejdu.“

Nespokojeně praštila rukou do kuchyňské linky a prudce se k němu otočila. „Copak jsi to nechopil? Nestojím o to. Ať mi nabízíš cokoli, nechci to.“

„To je lež.“

V oříškových očích mu znovu zajiskřilo, tentokrát neústupně. Téhle povahové vlastnosti už si všimla. Připadalo jí, že má v kuchyni tvrdohlavého býka, kterého nedokáže vystrnadit.

„Cítíš to stejně jako já,“ pokračoval nelítostně. „Přitahuju tě a jsi z toho k smrti vyděšená. Kvůli Gleenovi.“

Jako by se uzavřela do sebe. „Nechci mluvit o Gleenovi.“

„To je pochopitelné, ale já nepřipustím, aby stál mezi námi. Ten mizera je mrtvej. Už ti nemůže ublížit. Svět je plný příjemných věcí, které stojí za to vyzkoušet.“

„A ty jsi ten pravý, kdo mi ukáže, o co přicházím, že?“ zeptala se jízlivě.

„To si piš, zlato.“

Založila paže na prsou a opřela se zády o kredenc, aby od něho získala odstup. „Nesnáším, když mi někdo říká zlato,“ poznamenala.

„Prima. Budu ti říkat, jak chceš.“

„Nechci, aby mi nějak říkal. Copak jsi to ještě nepochopil, detektive? Mezi námi nic nebude a dost, tečka.“

Zničehonic se usmál a Marlii poskočila srdce při pohledu na zázračnou proměnu jeho drsných rysů. „Už mezi námi něco je. Víš o někom jiným, kdo by tě dokázal tak naštvat?“

„Momentálně mě nikdo nenapadá.“

„Vidíš? Já jsem na tom podobně. Od té chvíle, kdy jsem tě v pondělí uviděl, mám mizernou náladu. Mám na tebe vztek, že jsi podezřelá, a mám vztek na sebe, že i navzdory téhle skutečnosti mě silně přitahuješ.“

„Třeba jsme si navzájem odporní,“ nadhodila.

„Neřekl bych.“ Rychle se zadíval dolů. „Existuje důkaz pravého opaku.“

Marlie divoce potlačila nutkání podívat se stejným směrem jako on. Vzhledem k tomu, co cítila v zádech včera ráno na verandě, si

byla jistá, co by spatřila. Proti její vůli ji okouzlo, jak Dane reaguje na vrtochy svého těla, a musela vynaložit značné úsilí, aby to nedala najevo. Věděla, že by si tím leda zkomplikovala život. Dane se zkrátka nesmí dozvědět, jak zoufale si přeje, aby všechno bylo jinak. Vždycky toužila po normálním vztahu, ale nikdy to nevyšlo. Nejdřív kvůli jejím schopnostem, pak kvůli Gleenovi.

„Nefungovalo by to,“ řekla nahlas.

Znovu se podíval dolů. „Myslíš? Já nevím,“ potrásl pochybovačně hlavou. „Mně teda připadá, že to funguje docela spolehlivě.“

Rozesmála se, ale rychle se plácla přes ústa, aby smích zdusila. Zase se na ni usmál, a zase jí srdce divoce poskočilo, ačkoli se vší vůlí snažila své pocity ovládnout. Byl mnohem nebezpečnější, než se obávala. Dokázal ji rozesmát.

Rychle vystřízlivěla. „Já nemůžu,“ prohlásila tiše a z jejího hlasu zaznívala lítost, kterou se jí nepodařilo zcela potlačit. „Gleen...“

Dvěma dlouhými kroky se ocitl u ní a objal ji kolem pasu. Pobavený výraz se mu vytratil z tváře, jako by nikdy neexistoval. „Gleen je mrtvý. Může ti ublížit jedině tehdy, když mu to dovolíš.“

„Myslíš, že je to tak jednoduché?“

„Sakra, to ne. Nemyslím si, že je to jednoduché. Nezapomeň, že jsem policajt. Viděl jsem, co oběti znásilnění prožily.“

„Nebyla jsem...“

„Fyzicky znásilněná? Já vím. Ale pokusil se o to a chtěl z tebe vymlátit duši, protože se mu to nepodařilo. Ale tvoje reakce by pravděpodobně nebyla jiná, kdyby uspěl.“

Znovu se zasmála, ale tentokrát to byl trpký, křečovitý zvuk. „Jistý rozdíl v tom je. Litovala jsem, že mě znásilnil! Celou noc jsem pak ležela s očima dokořán a přemýšlela o tom, že kdyby měl

erekci, kdybych se mu tak usilovně nebránila, ten chlapec mohl žít. Ale zuřil čím dál víc, já jsem jeho útoky odrážela a nejednou mě pustil a napadl toho chlapce.“ Na okamžik se odmlčela. „Jmenoval se Dustin,“ řekla. „Rodiče mu říkali Dusty.“

Daneovy ruce na jejím pase se bezděčně sevřely. „Ty za to přece nemůžeš. Nikdo nedokáže odhadnout, jak se takový šílenec zachová. Muselo to být strašné,“ dodal tiše. Zalykal se potlačovanými emocemi. Něžně ji pohládl po vlasech, vsunul prsty pod jejich teplý, hedvábně jemný závoj a položil jí velkou dlaň na šíji. „Už jsi někomu vyprávěla, co všechno se oné noci událo?“

Zavrtěla hlavou. „Všchno ne. Podrobnosti ne. Bylo to tak... ohavné.“

„Řekla jsi už někdy někomu to, co před chvílí mně?“

„Ne.“ Vzhledla s udiveným výrazem v očích. „Nevím, proč jsem ti to říkala.“

„Protože mezi námi něco je, a to nemůžeš popřít. Zatím se spolu necítíme právě nejlíp, ale jednou se to změní. Umím být trpělivý. A počkám, až se se mnou budeš moct milovat.“

Rozladěná jeho neústupností a svou neschopností ho přesvědčit, zavrtěla hlavou. Nevěděla, jestli se má smát, nebo plakat. „Jsi tak sebejistý.“

„Důvěřuj mi,“ zašeptal. Prsty jí masíroval pokožku hlavy a uvolňoval napětí, jež si ani neuvědomovala. „Zamysli se nad tím. Čím víc o tom budeš přemýšlet, tím spíš si na tu představu zvykneš. Pak převládne zvědavost a bude ti vrtat hlavou, jak by nám to spolu klapalo. Dalo ti velkou práci, než sis zase navykla normálně žít, ale jsi natolik bystrá, abys pochopila, že dokud nebudeš důvěřovat nějakému muži i v posteli, umožňuješ Gleenovi, aby měl nad tebou moc. Příští krok je nevyhnutelný. A já ti zaručuju jednu věc – jestli s tebou má někdo vlézt do postele, budu to já.“

Než ji mohla napadnout vhodná odpověď na to nebetyčně chvástavé prohlášení, vzal ji za ruku a vedl zpátky do obývacího pokoje. Měl mozolnatou dlaň a hrubé, rozpálené prsty. Jeho vědomě jemné dotyky patřily člověku, který si uvědomuje vlastní sílu a dbá, aby sevření nebylo nepříjemné, či dokonce bolestivé. Spojení jeho ruky s její mělo v sobě cosi okouzujícího. Nenápadnou žádost, nový pocit jistota, důvěru. Připadala si s ním neobvykle v bezpečí, ale zároveň věděla, že *před ním* v bezpečí není.

„Posadíme se,“ navrhl a strkal ji k pohovce. Zpožděně se pokoušela zamířit k židli, ale vlekl ji k pohovce a stáhl ji vedle sebe. Aniž pustil její ruku, s úlevným výdechem se pohodlně usadil a natáhl před sebe dlouhé svalnaté nohy. „Sedadla v letadle nejsou určená pár lidí vyšší než sto padesát centimetrů. Připadám si jako harmonika.“

„Co kdybys už šel domů?“ vybídla ho unaveně. „Je pozdě.“

„Ještě si potřebujeme o něčem promluvit.“

Zavrtěla hlavou a snažila se vyprostit ruku. Zbytečné úsilí. „Není o čem mluvit.“

„Mám pár otázek týkajících se páteční noci.“

Ztuhla. Neubránila se tomu. Pokaždé, když si připomněla tu hrůzu, cosi uvnitř se jíablokovalo. „Už jsem ti všechno řekla. Zítra musím do práce a chci se trochu vyspat.“

„Jen pár minut,“ škemral s úsměvem. Nepatrný pohyb jeho úst jí způsobil další nepravidelnost srdečního rytmu. Rychle se odvrátila. Kdo by si pomyslel, že v tom drsném obličejí sídlí tak okouzující úsměv? Už kvůli ní by neměl být schopen jiné grimasy než zamračeného úšklebku.

„Přemýšlel jsem o tom v letadle,“ spustil. Očividně považoval její mlčení za souhlas. „Nejsi podezřelá, ale svědek. Vlastně jsi jediný svědek, kterého máme. Chybí stopy, důkazy a ani nevíme, po

kom máme pátrat. Dvě původní domněnky nás zavedly do slepé uličky. Netvrdím, že na tyhle paranormální jevy beze zbytku věřím, ale jsem ochoten prověřit jakoukoli stopu, na kterou mě navedeš. Například, dokázala bys toho člověka popsat?“

Zavrtěla hlavou a snažila se ignorovat opovržlivý tón, s nímž prohlásil „tyhle paranormální jevy“.

„Vůbec ne? Zkus to. Místo činu jsi popsala do nejmenších podrobností.“

„Ale já jsem se dívala jeho očima. Viděla jsem ... všechno ostatní. Jeho ne.“

„Vidělas jeho ruce?“

Vzpomínka zvolna získávala zřetelné obrysy ruky sahající po noži, držící nůž, bodající...

„Ano.“ Zvuk byl na hranici slyšitelnosti. „Výborně.“ Její pohled se nepatrně rozostřil. Dane se snažil o co možná nejkonejšivější hlas, aby ji nevyděsil. „Jaký odstín měla jeho pokožka? Světlý, nebo tmavý?“

„Nevím.“

„Vzpomínej, Marlie.“

„Já nevím! Měl rukavice. Chirurgické rukavice. A dlouhé rukávy.“ Odmlčela se a znovu se zahleděla do svého nitra. „Měl tmavé oblečení.“

„To se nesvlékl, ani když ji znásilnil?“

„Ne.“

„Dobrá. A co postava? Víme, jak byla vysoká paní Vinicková. Jaká byla jeho výška ve srovnání s ní?“

Marlie v duchu obdivovala, jak pracuje mozek policisty. Na výšku postavy ani nepomyslela. Sklonila hlavu a soustředila se na mentální vjemy.

„Když ji poprvé napadl, v kuchyni, držel paní Vinickovou u těla, jednou rukou jí zakrýval ústa, v druhé měl nůž.“ Marlie zvedla ruce do polohy, kterou popsala, napodobujíc vrahovy pohyby. „Ruka na ústech je ... asi tady. V jedné rovině s jeho ramenem.“

„To je na úrovni jejích úst. Podle toho měří asi metr šedesát. Nevíme, jak má dlouhý krk – možná měří o deset čísel víc nebo míň, ale máme aspoň něco. Co jeho hlas? Vzpomínáš si na něco?“

Zavřela oči. „Nic výrazného. Byl to prostě mužský hlas, nijak zvlášť hluboký ani vysoký.“ Na hlasu nezáleží. Přehlušilo jej zuřivé násilí, nenávisť, jeho emoce.

„Co přízvuk? Rozlišila bys nějaký přízvuk?“

„Nebyl jižanský,“ pospíšila si a otevřela oči. „Těžko říct. Jsme v Orlandu. Polovina obyvatel, včetně mě, pochází odjinud.“

„Nemohla bys být trochu konkrétnější? Existuje spousta výrazných přízvuků: newyorský, bostonský, chicagský, minnesotský, západní přízvuky.“

Vrtěla hlavou, už když uváděl jednotlivé možnosti. „Nic, čeho bych se mohla chytit. Vlastně toho moc nenamluvil, nebo jsem to nezachytila.“

„Zkusíme něco jiného. Získala jsi nějaký dojem z jeho těla?“

Tváří jí přelétl výraz absolutního odporu.

„Mám na mysli hmotnost,“ opravil se Dane. „Byl hubený, střední postavy, nebo spíš silnější?“

Zle se na něho zamračila. „Myslím, že průměrné. A měl sílu. Velkou sílu. Možná to byl vztek nebo adrenalin, ale ona byla bezmocná. Měl z toho škodolibou radost. Líbilo se mu to.“

Zaklonila se, najednou byla nezvykle unavená a zjistila, že během hovoru ji objal kolem ramen. Když se teď opřela o pohovku, octla se mu v náručí. Trhla sebou dopředu, ale těžká ruka na jejích ramennou ji stáhla zpět. Najednou byl jeho obličej velice blízko.

„Klid, nepanikař,“ šeptal hlubokým, mírným hlasem. „Jen mě držíš za ruku, druhou mám položenou na tvých ramennou. Všechno je v pořádku.“

Nasupeně se na něj podívala. „Nedržím tě za ruku,“ odsekla. „Za ruku držíš ty mě!“

„Zanedbatelný detail. Teď tě políbím, Marlie...“

„A já tě zase kousnu,“ varovala ho.

Pokrčil rameny. „Odkaziva jsem měl víc odvahy než rozumu,“ poznamenal a lehounce se dotkl ústy jejích rtů.

Byl to jen letmý dotek, lehčí než vánek, ale byl obtěžkán dráždivým náznakem jeho vůně. Znovu jí poskočilo srdce, ale odtáhl se dřív, než se stačil dostavit očekávaný strach. Drobná vráska jí spojila obočí.

Pustil jí ruku a uchopil její bradu do dlaně. Hrubým polštářkem palce jí měkce přejel po spodním rtu, pohled soustředěný na pohyb svého prstu.

„Nějaké nepříjemné pocity?“ zeptal se. Hlas o poznání zvláčněl.

„Ne,“ zašeptala téměř neslyšně.

„V tom případě...“

Tentokrát nespíchal. Nedržel ji, nepřipadala si křečovitá, ale cosi jí bránilo v pohybech. Měl pevné, teplé rty, jež se jejích úst dotýkaly s nevšední něhou. Marlie mu oběma rukama sevřela zápěstí a pevně zavřela chvějící se víčka.

Klíčící zárodek slasti jí způsobil závrať. Nečekala, že k ní bude přistupovat tak mírně, a ani netušila, jaké pocity v ní vyvolá. Ve zmatku tlumeně zasténala a on okamžitě zvedl hlavu.

„Jsi v pořádku?“

„A – ano,“ vykoktala a otevřela oči.

„Fajn.“ Znovu se k ní sklonil a pokračoval v polibku. Vsunul jí jazyk do úst, nijak hluboko, jen jako by ji vyzval, aby jej ochutnala.

Marlie nevěděla, co má udělat. Prožitek se zásadně lišil od očekávání a ona nebyla s to střízlivě uvažovat. Ohromilo ji, že vůbec necítí strach. To nebylo jako s...ne, jeho jméno nevysloví ani v duchu. Chvějivá slast, jež se jí rozlévala tělem, byla tak nádherná, že si zakázala ji zničit.

Váhavě, spoléhajíc se na dlouho nepoužívaný instinkt, přijala výzvu a zlehka vtáhla jeho jazyk hlouběji do úst. Téměř vzápětí se jeho mohutné tělo zachvělo. V úžasu to zopakovala a on vydal hlasitý sten, sytý zvuk, jenž mu rezonoval v hrudi. Kdesi na dně jejího nitra se probouzela ostýchavá rozkoš ze znovunalezené smyslnosti.

Náhle se odtáhl a napřímil se. Měl zarudlou pleť, na lících kostech nepřírozeně napjatou. „To stačí. Bylo toho až dost. Raději odejdu, abych nebyl v pokušení chtít po tobě víc.“

Sledovala ho přimhouřenýma, malátnýma a zmámenýma očima, jako by si neuvědomovala, k čemu došlo. Ani on si tím nebyl jistý. Naposled ho tak vzrušil prostý polibek v patnácti letech, kdy ztratil panictví pod lavičkami na školním stadionu se sedmnáctiletou holkou.

Přiměl se vstát dřív, než mohl udělat osudovou chybu a rozmyslet si svůj odchod. Políbil ji. Jemu to rozhodně nestačilo, ale pro ni to bylo maximum, které dokázala snést. Celkem vzato byl s průběhem večera navýsost spokojený.

„Zítra ti zavolám,“ slíbil a zamířil ke dveřím. Vydala se za ním. Zvolna se začínala vzpamatovávat. Mrkl na ni. „Tvůj sexy hlas mě vzruší i v telefonu.“

Doposud mírný výraz v jejích očích se náhle vytratil. „Jsem ráda, že se ti líbí,“ řekla nevýrazně. „Když Gleen zabíjel toho chlapečka, křičela jsem tak silně, až jsem ztratila hlas. Od té doby ho mám zastřený.“

~ 9 ~

Překypoval horečnou aktivitou, která mu téměř působila bolest. Carroll Janes cítil, jak v něm vzrůstá očekávání a hromadí se síla, až mu připadalo, že každou chvíli vzplane. Odjakživa ho ohromovalo, že lidé *nevidí*, jak obrovskou má moc. Ale vzápětí si to vysvětlil tím, že lidi jsou v podstatě stádo tupých ovcí.

Stane se to už dnes v noci. Nebývalo běžné, že mezi dvěma misemi spravedlnosti uplynul pouhý týden, ale tenhle případ byl tak jednoznačný, že nemělo smysl jej odkládat. Mimoto mu působilo potěšení, že stupňování síly nastalo ještě předtím, než uhasl plamen pohody z předcházející akce. Pochopitelně se nemohl spoléhat, že to takhle bude probíhat každý týden. Skutečně bouřlivé pocity neprožíval často. Přípravy si obvykle vyžádaly mnohem delší dobu, přibližně měsíc, ale většinou proto, že se vyskytly potíže, jež musel překonat, a komplikace, které bylo nutné vyřešit. S Jacquelinou Sheetsovou šlo všechno hladce jako po másle. Žila sama a její všední život řídila úmorná pravidelnost. Ne, neměl sebemenší důvod čekat.

Udivovalo ho, že hrubě se chovaly většinou ženy, i když jednou či dvakrát byl nucen potrestat muže. Muže trestal nerad. Ne snad proto, že by to ztěžovala jejich tělesná síla. Takovým pojetím pohrdal. Sám měl tolik síly, že by zvládl kohokoli, a na udržení své fyzické kondice svědomitě pracoval. Trestat muže mu nepůsobilo takové potěšení a neposkytovalo příležitost prodlužované hry, zatímco v něm narůstala síla. S muži to bylo vesměs nudné. A on navíc není homosexuál, takže přicházel o polovinu zábavy. S mužem by v žádném případě nesouložil. Byl-li k hrubosti mužů shovívavější, pak jedině proto, že se tak rozhodl on sám. A jestli dává přednost ženám, nikomu do toho nic není.

Celý den si polohlasně prozpěvoval a Annette několikrát podotkla, že je jistě ve skvělé náladě. „Musíte mít báječné plány na víkend,“ řekla a on v jejím hlase rozpoznal bezděčný přídech závisti. To mu dělalo dobře. Pochopitelně si uvědomoval, že Annette o něho usiluje, ale měla smůlu. Nebyla jeho typ.

„Mám rande,“ odpověděl, aniž se ve svých slovech pokoušel skrýt rozechvělé očekávání. Třeba to podnítí její fantazii.

Představoval si, jak na něho Jacqueline Sheetsová čeká. Už byl i u ní doma a v duchu viděl, jak to bude probíhat. Věděl, kde sedává při sledování televize, což bylo jediné, čím se po večerech zabývala. Znal zařízení její ložnice, věděl, v čem spí: na noc si oblékala pyžamo. Nepřekvapilo ho to. Měl raději noční košile, ale stáhnout spodní díl pyžama není problém. Však si jej svlékne sama; s ostrím nože v těsné blízkosti obličeje se ochotně svlékají všechny.

Prozkoumal i kuchyni. Nože měla v žalostném stavu. Byly tak tupé, že by jimi nenakrájela ani banán. Očividně nerada vařila. V opačném případě by měla nože nabroušené. Vybral porcovací nůž, odnesl si jej domů a uplynulé dva večery strávil úzkostlivým broušením jeho čepele. Nesnášel, když musel pracovat s nekvalitními nástroji.

Nemohl se dočkat, až večer zahájí rituál, jak ho to učil otec. Na hrubý pytel hrubá záplata.

Dane zatelefonoval Marlii o sedmé ráno, aby ji pozdravil a zeptal se, jak se vyspala. Její podrážděný hlas ho rozesmál. V hloubi duše mu dosud vzdorovala, ale fyzicky reagovala mnohem lépe, než doufal. Políbil ji a ona nejen že neměla strach, ale dokonce se jí to líbilo. Vzal-li v úvahu její minulost, byl to významný krok kupředu.

Cestou do práce se spokojeně usmíval jako idiot. Políbil ji! Co na tom, že to byl jen polibek, při kterém by průměrný dospívající

mladík znuďeně obrátil oči v sloup? Co mohou takoví mladíci vědět? Nezajímá je nic jiného než masáž nader a pár rychlovek. Dane už naštěstí měl leccos za sebou a věděl, že čím na to jde pomaleji, tím je to lepší. Možná zešílí netrpělivostí, než se s ním Marlie sblíží, ale po uplynulé noci byl přesvědčen, že k tomu jednou dojde. Slastný pocit mu působil závrať a očekávání v něm šumělo jako bublinky v šampaňském.

Trammell už seděl na svém místě, když Dane vešel. Byl pohodlně rozvalený na židli, tmavé oči se stopami probdělé noci sledovaly, jak se Dane blíží. Kolegové pobíhali sem a tam, vzájemně se překřikovali a kleli; nepřetržitě vyzváněly telefony, kopírka a fax bzučely téměř bez přestávky. Všední den jako každý jiný, ale Dane si všedně nepřipadal. S neotřesitelným úsměvem došel ke kávovaru a naplnil dva šálky horkou tekutinou. Z jednoho upíjel už cestou ke svému stolu, druhý podal Trammelovi. „Zdá se, že to potřebuješ. Měl jsi zlou noc?“

„Díky.“ Trammell opatrně ochutnával kávu a pozoroval Danea přes okraj šálku. „Byla dlouhá, ale ne zlá. A co ty? Zjistil jsi včera něco zajímavého?“

„Dost. Za prvé – řekněme, že nejsem tak nedůvěřivý jako předtím.“

Trammell obrátil oči v sloup. „A co Marlie? co dělala posledních šest let?“

„Vzpamatovávala se z toho,“ oznámil Dane stručně. „Arno Gleen ji zbil, pokusil se ji znásilnit, a když se mu to nepodařilo, toho chlapce ubodal přímo před jejíma očima. Podle slov doktora Ewella následné trauma vážně narušilo a dost možná i zničilo její paranormální schopnosti. Vize vraždy paní Vinickové je od té doby zřejmě prvním takovým jevem.“

„Takže se jí vrací bývalé schopnosti?“

Dane pokrčil rameny. „Kdo ví. K ničemu jinému nedošlo.“ Díky bohu. „Mluvil jsem s ní včera v noci, položil jí pár otázek ohledně toho, co prožívala ve své vizi, a ona si vzpomněla na několik podrobností.“

„Například?“

„Ten člověk měří asi metr šedesát, je v dobré tělesné kondici a nepochází z Jihu.“

Trammell si odfrkl. „Tím se nám zatraceně zúžil okruh podezřelých,“ řekl ironicky.

„Každopádně je to víc, než co jsme zjistili my.“

„Souhlasím. Něco je vždycky lepší než nic. To ale znamená, že jediným vodítkem jsou pro nás vidiny senzibilky. Jenomže její svědectví soud rozhodně nebude považovat za důkaz.“

„Copak máme na vybranou? Nic jiného nám nezbyvá. Ten chlap nezanechal žádné stopy. Chytím se čehokoli. Až ho dostaneme, teprve pak se budu ohlížet po důkazech. Vlastně jsem už hovořil s někým, kdo odpovídá popisu.“

„Jo. Já vím. S Anselem Vinickem. Je silný jako býk a ačkoli žije na Floridě dvacet let, středozápadního přízvuku se nezbavil. Ale tušení mi napovídá, že to neudělal.“

„Měl příležitost.“

„Ale neměl motiv. Žádný přítel ani pojistka neexistují.“

„Co třeba hádka, která se mu vymkla z rukou?“

„Soudní lékař nenašel pohmožděniny způsobené ranami. Zabila ji jedna dobře mířená rána, byla ubodaná.“

„V učebnicích se píše, že když je mrtvola zohavena tolika bodnými ranami, vrah měl na oběť pořádný vztek. A když s tím mohl strávit tolik času, pravděpodobně bydlí někde poblíž. Znáš statistiky: v osmdesáti procentech případů je vrahem vdané ženy její manžel

nebo přítel. A často uvědomí policii vrah, který „objevil“ tělo. Vinick do toho dokonale zapadá.“

„S výjimkou prvního předpokladu. Jestli se hádali, nikdo o tom neví. Sousedí nic neslyšeli, Vinickovi prý spolu odjakživa dobře vycházeli a Vinick se té noci v práci nechoval nijak nápadně. Byla znásilněna, ale nenašlo se semeno. Marlie říká, že pachatel měl rukavice. Proč by si je bral Vinick? Byla to přece jeho žena. Kdyby našli v rodidlech oběti jeho semeno, nebylo by to nic divného. Ale co mi opravdu vrtá hlavou, jsou její prsty. Proč jí je usekl? Zatím jsme je nenašli. Neměl důvod jí je usekávat, ledaže...“

„...ledaže ho poškrábala,“ doplnil Trammell a znatelně ožil. „Poškrábala ho a on ví, že podle DNA se dá určit, komu patří vzorek tkáně. Usekl jí prsty, aby kluci z laboroky nemohli získat vzorek jeho tkáně zpod jejích nehtů.“

„Vinick měl to ráno na sobě košili s krátkým rukávem,“ připomněl Dane. „Všiml sis nějakých škrábanců?“

„Ne. Je možné, že ho poznamenala na prsou nebo na nadloktí, ale ruce a předloktí jsou první na ráně.“

„Nezapomeň na poškozenou síť v ložnici. Kdyby Vinick chtěl, aby policie objevila stopy násilného vniknutí do domu, nemyslíš, že by nám předhodil mnohem nápadnější důkaz, než jakým je proříznutá síť? Vinick mi nepřipadá jako velký myslitel. A všechno, co mi Marlie řekla, přesně souhlasí s tím, co jsme našli na místě činu. Vinick to nebyl.“

„Tak moment,“ prohlásil Trammell. „Marlie se přece o prstech nezminila.“

Dane se zamyslel, pak zavrtěl hlavou. „Ne. A na takový detail se hned tak nezapomíná.“ To opomenutí mu dělalo starosti a v duchu si umínil, že se jí na to večer zeptá.

„Cítil bych se líp, kdybychom si s Vinickem znovu promluvili,“ naléhal Trammell.

Dane pokrčil rameny. „Nic proti tomu nemám, ale považuju to za ztrátu času.“

Trammell se přes den několikrát pokusil spojit s panem Vinickem mezi stovkou dalších povinností, které musel splnit, ale bezvýsledně. Zatelefonoval do firmy, kde Vinick pracoval, a dověděl se, že Vinick měl celý týden dovolenou, a vzhledem k tomu, co ho potkalo, je pravděpodobné, že se ještě nejméně další týden v práci neukáže.

„Pohřeb byl včera,“ řekl Dane. „Třeba teď bydlí u přátel. No jasně, že se nevrátil domů. Naši technici už sice vyklidili pole, ale ty bys snad chtěl usínat v domě, kde ti zabili manželku?“

Trammell se zašklebil. „Asi ne. Ale jak se s ním spojíme?“

„Zeptáme se sousedů. Ti budou vědět, kde ho najdeme.“

Bylo pozdní odpoledne, když zastavili před Vinickovým domem. Vypadal opuštěně. Žlutá páska ohraničující místo činu už byla odstraněna, ale přesto sem dům jaksi nezapadal. Už navždy zůstane poznamenán násilím, ke kterému v něm došlo. Na příjezdové cestě parkovalo auto a Dane v něm poznal týž vůz, který tam stál minulou sobotu ráno. „Je doma.“

Zaklepali na dveře. Nikdo neodpověděl ani k nim zevnitř nedoléhaly žádné známky pohybu. Trammell obešel dům k zadnímu vchodu, ale dopadl stejně. Závěsy ve všech oknech byly zatažené a do místností nebylo vidět.

Oboje dveře byly zamčeny. Ještě jednou zabušili a ohlásili se jmény. Nic.

Dane se vypravil k sousedům. Po prvním zaklepání vyšla na verandu jakási žena.

„Jsem detektiv Hollister,“ představil se a ukázal jí služební průkaz. „Neviděla jste pana Vinicka? Má tady auto, ale nikdo nám neotvívá.“

Zamračila se odhrnula si vlasy z očí. „Ne, neviděla jsem ho od pohřbu. Byla jsem tam. Jako všichni z naší ulice. Paní Vinicková byla moc milá. Ani nevím, kdy zaparkoval před domem. Ještě včera odpoledne tam auto nestálo. Všila jsem si ho až dneska ráno, když jsem vstávala.“

„Nikoho jiného jste tam neviděla?“

„Ne. Sice jsem doma neseděla celý den, ale nevšimla jsem si, že by za panem Vinickem někdo přišel.“

„Díky.“ Dane jí pokynul na rozloučenou a vrátil se k Vinickovu domu. „Nelíbí se mi to,“ prohlásil, když Trammelovi opakoval co se od sousedky dověděl. „Myslím, že bysme tam měli vrazit. Co ty na to?“

„Jsem pro,“ souhlasil Trammell. „Když šlápneme vedle, kajícně přiznáme omyl, omluvíme se a zaplatíme vzniklou škodu.“

Obešli dům zezadu. Výplň horní části kuchyňských dveří tvořily skleněné kosočtverce. Dane vyndal pistoli a její rukojetí vyrazil tabulku, která byla nejbliž dveřnímu knoflíku. Pokaždé ho udivilo, jak je těžké rozbít okno. Střepy zařinčely na dlaždičkách z druhé strany dveří. Ovázal si ruku kapesníkem, opatrně ji vsunul do otvoru a odemkl dveře.

Vzduch dýchal horkem a byl prosycený zápachem smrti, jež se usadila v domě. Ticho bylo téměř hmatatelné.

Dane odvázal kapesník z ruky a přiložil si jej k nosu. „To je puch,“ sykl a pak zavolał: „Pane Vinicku? Tady detektivové Trammell a Hollister.“

Nic.

Zápach pronikl látkou. Nebyl to sytý, odporně sladký rozkládajícího se masa, ale pronikavě čpící zápach lidských výkalů okořeněný kovovou příchutí krve; zaschlé i čerstvé. Daneovi se sevřel žaludek. Znovu tiše zaklel a vešel dovnitř.

Obývací pokoj byl prázdný; přesně tohle očekával. Stěny byly dosud potřísněné krví paní Vinickové, ale stříkance získaly rezavou barvu. Pan Vinick byl v ložnici.

Ani tady se neuklízelo. V rohu pokoje byla ještě křídou vyznačená poloha jejího těla. Pan Vinick odpočíval hned vedle. Těsně u hlavy mu ležela malá pistole. Nic nenechal náhodě. Každý, kdo si vsune hlaveň pistole do úst, to myslí vážně.

„Do prdele,“ zaklel Trammell. „Ohlásím to.“

Dane si dřepel vedle těla a dbal, aby se ničeho nedotkl. Všechno nasvědčovalo sebevraždě, ale bylo zvykem nenarušit stopy na místě činu. Rozhlédl se a zpozoroval list papíru ležící na posteli. Prostěradla byla stažená a bílý papír nebyl na podkladu stejné barvy na první pohled patrný. Ani se nemusel sklonit, aby přečetl sdělení.

Nezůstal mi nikdo, když Nadine zemřela, a tak si myslím, že bude všem jedno, jestli půjdu za ní. Prostě už nechci žít dál. Uvedl datum a podepsal se, dokonce zaznamenal čas: půl dvanácté v noci. Tedy přibližně stejná doba, kdy byla zavražděná jeho žena.

Dane se poškrábal na zátylku, koutky úst zachmuřeně svěšené. Sakra, tady přestává legrace. Ten člověk pohřbil manželku, pak se vrátil na místo, kde byla zavražděna, a tam si vpálil kulku do hlavy.

Trammell se vrátil do ložnice, stanul vedle Danea a přečetl si stručný odpis na rozloučenou. „Trápila ho vina, nebo deprese?“

„Kdo to má, ksakru, vědět?“

„Do prdele,“ ulevil si Trammell. Così v domě smrti způsobilo, že svůj komentář omezil na tahle pouhá dvě slova. Bylo to skličující. Než policisté místo zabezpečili, odvezli tělo a vyplnili nezbytné

formuláře, táhlo na devátou. Danea napadlo, že by mohl zatelefonovat Marlii, ale nakonec nápad zavrhl. Měl mizernou náladu a na romantiku se necítil. Trammell měl rande, ale byl na tom podobně jako Dane, a tak schůzku odvolal. Společně zašli do baru, kam policisté chodili téměř denně. Spousta jejich kolegů vypila před odchodem domů jedno, dvě či tři piva. Byl to nejsnazší způsob, jak se uklidnit, a vhodná příležitost podělit se o nahromaděné napětí s lidmi, kteří přesně věděli, o čem je řeč. Teprve pak se každý vypravil domů za manželkou a dětmi, před kterými předstíral, že je všechno v nejlepším pořádku.

„Teď už ne zjistíme, jestli to udělal, nebo ne,“ vrčel Trammell a olízl si pěnu ze rtů.

Daneovi se na příteli líbilo, že místo vybraných značek vína pije pivo. Během let spolupráce si zvykl na italské obleky, hedvábné košile a polobotky od Gucciho, ale jen těžko by vycházel s milovníkem vína. Nechápal, proč se Trammell najednou upnul k představě, že Ansel Vinick je hlavní podezřelý, ale každý polda mívá čas od času v hlavě zmatek.

„Nemyslím, že to udělal. Ten chudák se zkrátka nedokázal vypořádat s faktem, že zůstane sám, když svou ženu našel takhle zmasakrovanou.“

„Nebyl jsem přesvědčený, že to udělal,“ odporoval Trammell nevrle. „Jen jsem se chtěl ujistit, že nepráskne do bot, zatímco se honíme za přízrakama.“

Dane dopil pivo. „Ať vinen nebo ne, nikam nepláchl. Dáš si ještě jedno?“

Trammell zhodnotil hladinu piva ve své druhé sklenici. „Ne, tohle mi stačí.“ Odmlčel se, nespouštěje zachmuřený pohled ze zlatavého moku. „Ty, Danea...“

Hlas se mu vytratil. Dane povytáhl obočí a čekal, co z přítele vyleze. „Co je?“

„To tvoje tušení. Obvykle se trefíš, a všichni to víme. Napadlo tě někdy, že jsi tak trochu jako Marlie?“

Kdyby Dane už dávno nedopil, vyprskl by pivo před sebe na stůl. Tak jen nasucho zalapal po dechu a pobouřené „Cože?“ znělo jen jako sípání.

„Zamysli se nad tím.“ Trammell se dychtivě chopil tématu, naklonil se dopředu a opřel se lokty o stůl. „Každému z nás občas napovídá šestý smysl. Ve většině případů si tím hlavu nelámeme, protože pachatel sedí a zpívá jako ptáček, ale tu a tam se vyskytne nějaká záhada. Čím se naše intuice liší od Marliiny?“

„To je nesmysl. Intuice je jen podvědomé vnímání něčeho, co se zatím nepotvrdilo.“

„Ale to je přece dost podobné tomu, co cítí senzibil, ne?“

Dane na něj vrhl mrzutý pohled. „Myslím, že dvě piva jsou na tebe moc. Naše tušení vzniká na základě nashromážděných důkazů a prokázaných okolností. Senzibil nemusí vytáhnout paty z domu ani znát situaci. Prostě jen zachytí vlny nebo cokoli, co vnímá.“

Trammell se poškrábal na hlavě a pocuchal si vlasy. Dane o něj začínal mít starost. Možná, že dvě piva jsou na Trammella opravdu až dost. Nevzpomínal si, že by kdy viděl svého přítele neupraveného. Vždycky měl každý vlasek na svém místě, s výjimkou toho případu, kdy se zamíchali do přestřelky, a Danea zasáhla kulka. Ale to byly omluvitelné okolnosti.

„Jsem z toho magor,“ hučel Trammell. „Podle logiky a zákona průměru byl Ansel Vinick nejpravděpodobnější pachatel. Ale Marlie ví o všem kromě chybějících prstů. A jak by k tomu jinak dospěla, kdyby nebyla opravdový senzibil? A jestli jím je, Vinick byl nevinný

a můžeme začít pěkně od začátku.“ Vyprázdnil sklenici a prudce ji postavil na stůl.

„Máš pravdu. Jsme tam, kde jsme byli. Začínám si připadat jako idiot, protože s tím nedokážeme pohnout.“

„Bez důkazů, beze svědků, bez motivu. Víš co?“

Trammellův šlachovitý, faunovský obličej vypadal tak ustaraně, až se Dane musel kousnout do rtu, aby se nerozesmál. „Co?“

„Já alkohol moc dobře nemetabolizuju,“ oznámil mu jeho elegantní partner ve vší vážnosti.

„Skutečně?“ Dane spráskl ruce. „To by mě v životě nenapadlo.“ Osobně byl toho názoru, že každý, kdo dokáže říct slovo „nemetabolizuju“ bez zakotání, na tom ještě není tak zle.

„Obvykle jsem opatrnější. Jen usrkávám.“

„Jsi prvotřídní usrkávač.“

„Díky. Máme štěstí, že umíš řídit.“

„Taky si myslím. Půjdeme domů?“

„Kdykoli budeš chtít. Nemusíš mě ukládat do postele, ale nerad bych řídil.“

„Taky bych nerad, abys řídil, kamaráde. Jdeme.“

Trammell se držel pevně na nohou, ale polohlasně si prozpěvoval, a to Danea znovu v duchu rozesmálo. „Klementajn“ se k Trammellovi jaksi nehodila. „Budeš mít kocovinu?“ zeptal se zvědavě. Kocovina po dvou pivech musí být bujará.

„Nikdy jsem ji neměl,“ prohlásil Trammell. Před barem zhluboka nasál čerstvý vzduch. „Nestává se mi to často. Naposledy ještě za studií.“

„To je slušná bilance.“

„Neřekneš to nikomu?“

„Ne. Slibuju.“ Možnost pobavit kamarády vyprávěním o Trammellově bleskové opici ho sice lákala, ale byl rozhodnut nechat

si to pro sebe. Ačkoli o většinu trapných záležitostí se podělil s kamarády, tohle bylo něco, do Trammell nedokázal ovlivnit, a všichni policajti by si ho nemilosrdně dobírali až do konce života. Ale zároveň bylo příjemné vědět o svém parťákovi něco, čím se ho dá držet v šachu. Se spokojeným pohvizdováním a v dobré pohodě nasedl do auta.

Rituál mise spravedlnosti ho uspokojoval. Liboval si, když všechno mělo svůj pevný řád a jednotlivé kroky se odbývaly v přesném, předem stanoveném pořadí. Protože sled událostí určoval on. Nedělal to tak často, aby se z rituálu stala všední věc – tím by se oslabila jeho moc –, ale do puntíku totožná příprava mu skýtala neustále se obnovující pocit jistoty. Vědomí, že dokonalá příprava znemožní jeho dopadení, mu dodávalo neobvyklou moc. Policajti dostanou jen pitomce, co dělají chyby. On chyby nedělá. Nikdy.

Vzrušení z nadcházejícího večera v něm pozvolna narůstalo, ale zatím nepřipustil, aby se tomu radostnému pocitu poddal. Věděl, že teď se musí soustředit na jiné věci.

Nejprve odložil přičesek světlých kudrn. Velmi kvalitní tupé. Zaplatil za něj hotové jmění, ale bohatě se mu to vrátilo. Zatím nikdo nezjistil, že nosí paruku. Nejenže byl přirozeně světlavý, což znamenalo, že barva nepůsobila křiklavě, ale blondáté vlnité vlasy si každý snadno zapamatuje. Prakticky si ho nemohou s nikým splést.

Své vlastní vlasy mám v dobrém stavu, pomyslel si, zatímco na spáncích bezvýsledně pátral po stopách jejich řídnutí. Byla by školácká chyba, kdyby zbloudilý vlas navedl policii na stopu. Hlavu si holil přepečlivě a dával si na tom záležet. Od posledního holení uplynul pouhý týden, a tak mu vyrostlo jen krátké strniště. Holení měl rád. Vlhkost, kluzký holící gel, tahy žiletky po pokožce. To všechno mu připomínalo sex.

Pak přišly na řadu vousy. Nebylo by zdvořilé, kdyby ji poškrábal neoholenou bradou. Následovala hrud'. Byl hrdý na hustotu svého porostu na prsou, ale i ten musel jít pryč.

Konečně rozkrok. Nesmí po sobě zanechat jediný chloupek, jenž by mohl být vyčesán z koberce, zkoumán a předložen policii jako stopa. Při holení v těchto místech si počínal zvláště obezřetně, protože drobné škrábnutí žiletkou by mohlo zanechat nepatrnou krvavou skvrnku. To by byla chyba. Pokaždé si pochopitelně bral kondom, aby se nenašlo jeho semeno. Dokonce měl v záloze rezervní plán pro případ, že by se kondom protrhl, ale zatím se k němu nemusel uchýlit.

Dověděl se, že někoho nelze podle semene identifikovat. Jedná se o přibližně o každého pátého muže. Bylo by příjemné patřit k těm dvaceti procentům, ale těžko mohl přijít do laboratoře a požádat, aby mu otestovali semeno. Kondom mu nevadil; a navíc stejně nestál o to, aby se jeho semeno dostalo do útrob provinilých.

Na řadě bylo oblečení. Kožené. V bytě nesmí zůstat textilní vlákna, nic, co by policii poskytlo vodítko. Kožený oblek ukládal do kartónové krabice, stranou od ostatních šatů. Přes sedadlo v autě natáhl vinylový potah a podlahu vozu pokrývaly vinylové rohožky. Úzkostlivě dbal, aby se nohama nedotkl jiného materiálu než umělé hmoty a aby na botách neulpěla vlákna z koberce. Policie jeho totožnost nezjistí, protože po sobě nezanechá nic kromě oběti, které před smrtí udělí výchovnou lekci.

* * *

Detektiv Hollister se neozval, ačkoli to Marlie předpokládala, by dokonce čekala, že se objeví bez ohlášení, jak měl ve zvyku. Byla

rozpolcená – nejprve se obávala, že zavolá nebo přijde, a nakonec ji popudilo, že to neudělal. Každopádně jí narušil klidný průběh večera.

Koketovala s nápadem zajít do kina, částečně proto, aby Hollisterovi zmařila plány, kdyby zavolal, ale nakonec to zamítla. Nedokázala zapomenout, k čemu došlo minulý pátek. Opravdu uplynul teprve týden? Připadalo jí to jako měsíc. Do kina zajdu příští týden, ale dneska rozhodně ne, rozhodla se.

Šla si lehnout dřív než obvykle, kolem desáté, ani nepočkala na noční zpravodajství. Byla unavená. Týden napětí ji stál spoustu sil. S úlevou zavřela oči a vychutnávala vědomí, že ráno nemusí vstávat do práce, že může zůstat v posteli, jak dlouho bude chtít. Uvolnila se, cítila, jak jí ochabuje svalstvo a myšlenky přemáhá spánek...

Tiše procházel domem. Televize hlasitě vyřvávala a maskovala jeho přítomnost. Chvilí zůstal stát ve dveřích a pozoroval ženu sedící zády k němu. Sledovala starý film. Tělem se mu rozlil pocit spokojenosti. Je to tak snadné. Ona nic netuší. Vykročil kupředu. Nespěchal, vychutnával napětí. Třepotavé světlo z televizní obrazovky dopadlo na úzkou, elegantně zakřivenou čepel nože v jeho ruce...

Z prsou se jí dral chrčivý, zvířecí zvuk, jak se pokoušela křičet a staženým hrdlem se snažila vyslat zoufalé varování. Bože můj, Bože! Zasténala a potýkala se s přikrývkou ve snaze rychle vstát z postele. Vize byla tak živá, až očekávala, že se ten muž vynoří ze tmy, stříbrné ostří zazáří kalným odleskem...

Stál přímo za ní a pozoroval ji. Ta pitomá husa nemá tušení, že není v místnosti sama. To se mu líbilo. Možná by mohl jen stát a čekat na konec filmu a ona za celou tu dobu nezjistí...

Namáhavě se vyhrabala z postele, do nohou se jí zamotalo zmuchlané prostěradlo. Osvobodila se, vyskočila, zavrávala a potácivě se snažila dostat ke dveřím. Panika ji oslepila, ochromila

mozek – všude byla tma, nikde se nesvítilo. Narazila do stěny a po tvrdém úderu znovu nabyla rovnováhu. Slepě hmatala po vypínači, ale nebyl na svém místě.

Už ho to začalo nudit. S úsměvem natáhl ruku a dotkl se jejího krku...

Marlie znovu narazila do stěny. Ta stěna tady nemá co dělat! Stála na místě a chvěla se. ztratila orientaci. Kde vlastně jsem? Honila se jí hlavou otázka. Reflektory projíždějícího auta na okamžik ozářily místnost. Byla v obývacím pokoji. Jak se v něm ocitla? Vzpomněla si, že se chtěla dostat z ložnice, ale nepodařilo se jí dojít ani ke dveřím. Teď aspoň vím, kde je zdroj světla, uklidňovala se.

Málem převrátila lampu, jak zápolila s vypínačem, a náhlý kužel světla ji na okamžik oslepil. Telefon. Telefon je na dosah, na stole.

Jeho číslo. Jaké má číslo, sakra? Nemohla si vzpomenout, nedokázala myslet... Co takhle stisknout tlačítko s pamětí posledního volaného čísla? Volala od té doby někomu jinému? Nevzpomínala si, ale vlastně na tom nezáleželo. Věděla, že se aspoň někomu dovolá. Zvedla sluchátko, bolestivě jej přirazila na ucho, jak se ho snažila ustálit v divoce se třesoucí ruce, a stiskla, jak doufala, příslušné tlačítko. Měla rozostřené vidění a nebyla si jistá, kam se strefila.

Ozvalo se první zazvonění. Zavřela oči a bojovala s bezvědomím.

Druhé zvonění. Pospěš si. Prosím, pospěš si, rychle!

Třetí zvonění přerušil hluboký, ospalý a nabručený hlas: „Hollister.“

„D-Dane.“ Hlas jí zakolísal. Přestala jej ovládat.

„Marlie?“ Ospalost byla ta tam. „Marlie, co se stalo?“

Chtěla promluvit, ale nedokázala to. Měla stažené hrdlo. Několikrát se zhluboka, přerývaně nadechla.

„Marlie, sakra, řekni něco!“ ječel do ucha.

Už je to tady. Už tomu nedokáže déle vzdorovat. Křečovitě se třásla a zatmělo se jí před očima. Pokusila se zakřičet, ale vyšel z ní pouhý šepot.

„Udělal... to... znova.“

~ 10 ~

Nedostal z ní ani slovo, ačkoli spojení zůstalo nepřerušené. Dane se nasoukal do oblečení a na bosé nohy nazul sportovní boty. Popadl závěsný řemen s pistolí, ale neměl čas si jej navléknout. Necelou minutu po zazvonění telefonu vyběhl ze dveří.

Srdce mu bolestivě naráželo do žeber. Co to říkala? Poslední větu pronesla potichu, slyšel ji jakoby z nesmírné dálky; někdo něco znovu udělal.

Nezáleží na tom, co řekla. Panická hrůza ho zasála i po telefonu a byla téměř hmatatelná. Marlie má vážné potíže.

Lehce mžilo, ale to stačilo, aby mu podkluzovala kola a musel zapnout stěrač. Nemohl jet tak rychle, jak by chtěl, přesto se řítit ulicemi nepřiměřenou rychlostí. S neodbytným pocitem naléhavosti držel nohu na plynu, zpomaloval jen na křižovatkách a zastavoval pouze na červenou.

Na dálnici došlo k nehodě, takže byl zastaven provoz. Prudce stočil vůz přes středovou čáru a vracel se stejnou cestou, aby zvolil jinou trasu. Ztratil spoustu drahocenného času. Uplynulo skoro dvacet minut, než zastavil na příjezdové cestě před Marliiným domem. Parkovala na obvyklém místě; v obývacím pokoji se svítilo. Schody vedoucí na verandu překonal jediným skokem a zaklepal na dveře.

„Marlie! Tady je Dane. Otevři!“

V domě vládlo naprosté ticho, stejné jako odpoledne u Vinických, jako by uvnitř nebyla živá duše. Daneovi ztuhla krev, chraplavým hlasem zopakoval výzvu a zabušil pěstí na dveře. Ve dveřích nebylo sklo, které by mohl rozbít, a nechtěl ztrácet čas obcházením domu a prohlídkou dveří do kuchyně. Ustoupil a švihl

nohou. Až napočtvrté se mu podařilo rozbít zámek a roztříštit zárubeň. Dveře se prudce rozlétly a narazily do zdi. Věděl, že by měl být opatrný a nic neuspěchat, ale strach byl silnější než opatrnost. Vtrhl dovnitř s pistolí v ruce.

„Marlie!“

Seděla jako socha na pohovce v kaluži světla, již vrhala lampa. Otevřené oči upírala do prostoru, ale nic konkrétního neviděla. Byla naprosto nehybná a mrtvolně bledá. Na zlomek vteřiny zatajil dech. Bolest mu sevřela srdce jako ocelový kruh.

Pak si vzpomněl, co říkal profesor Ewell, když má Marlie vizi, na první pohled vypadá, jako by byla mrtvá. Začal dýchat pravidelně a pohnul se, i když strach mu dosud koloval v žilách. Odložil pistoli, poklekl před pohovkou na zem a uchopil Marliinu ruku, přiložil si ji k hrudi a současně zkoumal tep na zápěstí. Konečně ucítil uklidňující pulzování. Bylo pomalé, ale pravidelné. Měla studenou pokožku, ale teplo života dlelo těsně pod jejím povrchem.

„Marlie,“ oslovil ji znovu, o něco klidněji. Nereagovala.

Pozorně si ji prohlédl, pak prozkoumal okolí. Nikde žádné známky násilí, ani na Marlii nebyla na první pohled patrná nějaká zranění. Fyzicky se zdála být v pořádku.

Ze sluchátka ležícího vedle ní na pohovce vycházel oznamovací tón. Zvedl jej a položil do vidlice.

Těžce polkl, když si představil, k čemu došlo. Měla další vizi, možná ji pořád prožívá. Co je to tentokrát? Zase vražda? Divil se, že při všem tom násilí a vzhledem ke spoustě fetišů, kteří se poflakují po ulici, nestrávila většinu života v tom stavu, v jakém ji našel. Přemýšlel, jestli s ohledem na své mimořádné schopnosti měla vůbec někdy dobrou náladu, jestli se někdy od srdce zasmála přihlouplému vtipu. Jak vůbec mohla normálně žít, když tak citlivě vnímala lidskou špínu?

Měla na sobě jen tenkou košili a spodní kalhotky. Když se dotkl jejích nohou, nahmatl jen chlad. Vstal, zavřel trosky dveří a vydal se do ložnice hledat příkrývku. Nevelký pokoj byl útulný a uklidňující stejně jako ostatní místnosti v jejím domě. Vytvořila si z domova útočiště, bariéru mezi sebou a okolním světem. Stanul uprostřed a rozhlížel se kolem; z pohledu na Marliin příbytek se snažil získat nějaké další informace o tom, jaká vlastně je. Pokrývky na dvojité posteli byly zmuchlané, z poloviny spadlé na zem. Zřejmě se ukládala ke spánku, když ji zastihla vize, a stav postele odpovídal míře jejího rozrušení.

Přes opěradlo houpací židle byla přehozena háčkováná příkrývka. Vzal ji a vrátil se do obývacího pokoje. Přetáhl jí přes tělo příkrývku, okraje zastrkal pod nahé paže a nohy. Podle jeho soudu se nepohnula ani o píd'. Jedinou známkou života byla pravidelně se zvedající a klesající hrud'.

Nevěděl, co má dělat. Nezbyvalo nic jiného než čekat. Vešel do kuchyně a postavil na sporák konvici s vodou. Káva bude možná to poslední, co bude potřebovat, až se vzpamatuje, ale on jí rozhodně nepohrdne.

Posadil se vedle Marlie na pohovku a pozoroval ji. Ve tváři měla prázdný a nesoustředěný výraz jako socha, kterou mu připomínala už dřív. Zřejmě si nic neuvědomovala; měla otevřené oči, ale byla buď v bezvědomí, nebo ... nebo někde jinde.

Zkoumal něžnou tvář prodchnutou zapomněním. Při pohledu z profilu spatřil v jejím výrazu nadpozemskou čistotu, již předtím nezaznamenal, když byla při vědomí, upoutal ho její břitký jazyk a přirozená inteligence vyzařující v bezedných modrých očích. Těch si všiml nejdřív, ale pozornost věnoval i jiným věcem. Za normálních okolností by jí určitě napůl nahé tělo nepřikrýval. Zadíval se na jemnou křivku jejích rtů a vzpomněl si, co v něm vyvolal jejich dotek

a chuť. Její postava měla v sobě veškerou ženskou líbeznost, křehké, půvabné oblínky, jež v něm probouzely žár a pulsující napětí.

Uplynulo deset minut. Hučení a prskání v kuchyni ustalo, a to znamenalo, že káva je hotova.

Nalil si šálek a znovu se usadil vedle Marlie, hrnek postavil na stolek s lampou. Opatrně Marlii zvedl a posadil si ji na klín.

„Marlie. Už se můžeš probudit? No tak, miláčku, vzbud' se.“ Pohlídl ji po tváři, pak ji popadl za rameno a zatřásl s ní.

Vydala tichý zvuk podobný zakňourání a zachvěly se jí řasy.

„Marlie, vzpamatuj se. To jsem já, Dane. Probud' se a pověz mi, co se stalo.“ Hlavou se zlehka opírala o jeho rameno. Podepřel ji jednou paží a druhou rukou jí třel nadloktí a rameno. Pod drsnou dlaní cítil její chladnou, hladkou pokožku. Znovu s ní zatřásl, ne příliš silně, ale dost na to, aby ji vytrhl ze strnulosti. Teď už měla oči zavřené, což bylo aspoň přirozenější. Vypadala, jako by spala.

„Marlie!“ křikl ostře. „Probud' se! Řekni něco, sakra!“

Zasténala a chtěla se od něho odtáhnout, ale ruka jí těžce klesla do klína, jako by Marlie nedokázala ovládat její pohyby. Několikrát se trhaně nadechla, pohnula víčky, pak oči zase zavřela. I tak nepatrné úsilí ji nadlidsky vyčerpávalo.

„Marlie, podívej se na mě.“ Záměrně ji neustále oslovoval jménem, přivolával ji ze vzdálené říše tmy zpět ke světlu.

Kdosi vytrvale opakoval její jméno. Marliina vysílená mysl se zachytila známého zvuku jako tonoucí sahá v zoufalství po záchranném kruhu. V rozvířené mlze hrůzy jí poskytoval oporu a pocit identity. Hlas zpočátku zazníval z nesmírné dálky, ale pak se přibližoval, až se jí ozval přímo nad hlavou. Do vědomí pronikly první nesmělé náznaky reality, i když cosi bylo silně nereálné. Připadalo jí, že se vleže o někoho opírá, jako by jí objímaly něčí paže, a ten nesmyslný pocit ji dokonale zmátl. Nedovolí nikomu, aby

ji držel; duševní obtěžování posílené fyzickým kontaktem bylo velice rušivé. Někdo mě opravdu drží, vtírala se jí neodbytná myšlenka. Ach ano, Dane. Jemně mě týrá, je tvrdohlavý a nedbá mých slov... Samozřejmě, Dane.

S námahou otevřela ztěžklá víčka. Dívala se přímo do drsné tváře a oříškových, obavami potemnělých očích. Kousek od ní pravidelně tlouklo jeho srdce. Pod vlivem uklidňujícího rytmu zatoužila stulit se v Daneově náručí. Žár jeho mohutného těla ji obklopoval ze všech stran a zaháněl pronikavý chlad. Tak proč je jí taková zima?

Omámeně se rozhlédla kolem. Jsem v obývacím pokoji, uvědomila si a zklidnila se. Ale proč je tady Dane a proč mu sedím na klíně? Proč jsem tak unavená? Čekala jsem, že mi zavolá, ale nezavolal, a tak jsem si šla lehnout...

To já volala jemu, uvědomila si náhle a vzápětí ztuhla, když ji paměť zavalila děsivými podrobnostmi. Dala by cokoli, jen aby si je už nikdy nevybavila. Vyčerpaná mysl se snažila vypořádat se situací.

„Dane.“ Chytila se jeho košile, prsty zkroutila látku.

„Všechno je v pořádku,“ šeptal a hladil jí po vlasech. „Jsem tady. Měla jsi další vizi, vid’? Čeho se týkala tentokrát? Ne, neříkej mi to hned, nejdřív se uklidni. Chceš kafe? Pomohlo by ti?“

Podržel jí hrnek s kávou u úst. Několikrát se napila v naději, že kofein jí přidá vzácné minuty navíc. Potřebovala si uspořádat myšlenky, chtěla mu toho říct co možná nejvíc, ale... tak příšernou kávu v životě nepila. S úšklebkem se odvrátila, když jí chtěl přimět napít se znovu.

„Udělal to zase,“ řekla napůl srozumitelně.

„Kdo?“ zeptal se roztržitě, zatímco se snažil dostat do ní ještě trochu horké tekutiny. Uhnula hlavou pře dotěrným hrnkem.

„On. Dneska v noci zabil další ženu.“ Znovu se roztřásla. Chvění se dralo z nitra na povrch těla.

Znehybněl. Cítla, jak se mu napjaly svaly. „Ten samý, co zabil Nadinu Vinickovou?“ zeptal se opatrně.

„Ano. Věděla jsem, že se pohybuje po městě, že slídí... Cítla jsem ho, ale jen v náznacích. Ten večer, kdy jsem ti zavolala...“ Slova jí splývala ze rtů jen s obtížemi, jak se snažila říct mu úplně všechno.

„Tohle tě tedy vyděsilo?“

Přikývla, vlastně jen nepatrně pohnula hlavou o jeho rameno. Aniž ji přestal objímat, Dane volnou rukou sáhl po telefonu a zavolal na centrální policejní dispečink. Představil se a zeptal se: „Ohlásil dnes někdo vraždu ženy ubodáním?“

„Ne. Na páteční večer vládne nezvyklý klid. Možná všechno zlé spláchl déšť. Máte něco, o čem zatím nevíme?“

„Možná ano, možná ne. Poslyšte, kdybyste dostali podobnou zprávu, ihned mi zavolejte. Ve dne, v noci, kdykoli.“

„To se spolehněte.“

Zavěsil a zadíval se na Marlii. „Nic nebylo hlášeno.“

Stále svírala jeho košili a v očích se jí objevil onen vzdálený výraz, který u ní pozoroval v pondělí ráno, když všechnu tu hrůzu odřikávala monotónním, citu prostým hlasem. Chvění jejího drobného těla zesílilo. Držel ji oběma rukama ve snaze zmírnit vlny šoku, jež se jí šířily tělem.

„Je rusovlasá,“ oznámila oním slabým, přízračným hlasem. „Je moc hezká. Sleduje televizi, nějaký starší film. Neví o něm. Přistoupí zezadu, jen stojí a shlíží na ni. Nejdříve ho to pobavilo: jak dlouho jí bude trvat, než vytuší jeho přítomnost? Ale pak postupně ztrácí trpělivost. Je to pitomá husa a on se začíná nudit. Dotkne se jejího krku levou rukou, pak jí rychle zakryje ústa, než může spustit křik.

První okamžiky hrůzy miluje. Nůž drží v pravé ruce. Přiloží jej ženě na hrdlo.“

„Seš si jistá, že je to stejný člověk?“ zeptal se Dane. Zoufale chtěl, aby řekla, že si není jistá.

„Ano. Televize pořád hraje. Zakrývá hluk. Přinutí ji svléknout si pyžamo a lehnout na zem. Pohovky jsou málo prostorné. Nemá rád pohovky. Bere si kondom. Ona si jeho semeno nezaslouží. Pomalu a jemně, pomalu a jemně...ať se uklidní a zbaví se strachu.“

Dane ji k sobě přitiskl a držel tak pevně, až se obával, že se bude vzpírat, ale nebránila se, plně se soustředila na hrůzný proslov. Zamrazilo ho v zádech a na zátylku mu naskočila husí kůže. Kristepane.

„Skončil. Klečí vedle ní. Ona k němu vzhlíží rozšířenýma, vyděšenýma očima, ale pořád doufá. To je skvělé, ano tak to má být, libuje si vrah. Usměje se na ni a její odporné rty se zachvějí, ale úsměv mu oplatí. Bojí se mu nevyhovět, domnívá se, že je cvok. Je moc hloupá na to, aby jí dovolil žít. Je znuděný; není to zdaleka taková zábava jako posledně. Třeba by ji mohl trochu rozehrát. Lehce ji řízne, ona vykvikne jako prase, a honička může začít. Dokolečka dokola kolem morušovníku...“

„Panebože,“ zasténal Dane zastřeným hlasem. „Marlie, přestaň. To stačí.“

Zamrkala a zaostřila na něj zrak. Při pohledu do jejích očí by se nejraději rozbřečel. Zsinalé vyčerpání jí pokrývalo obličej jako maska z jílu.

„Musíš ho chytit,“ pronesla omámeným hlasem.

„Já vím. Dostanu ho, miláčku. Slibuju.“

Zabořila mu obličej do ramene a zavřela oči. Její tělo mu v náruči zvláčnělo. Podíval se na ni. Oddychovala pomalu a těžce, a to znamenalo, že tvrdě usnula. Stejně rychle upadala do bezvědomí. Už

ho to neděsilo. Poté, co ji po svém příchodu poprvé spatřil v tak nepřírozeném stavu, mu tohle připadalo úplně normální. Zůstal sedět ještě několik minut a se zasmušilým výrazem uvažoval o nepříjemných následcích. Konečně vstal i s Marlií v náručí a odnesl ji do ložnice, kde ji patrně položil na postel. Nepohnula se, ani když z ní stáhl lehkou vlněnou přikrývku a přikryl ji peřinou.

Naplnil si hrnek horkou kávou, usadil se na své původní místo a přemítal nad událostmi dnešní noci. Nic z toho se mu nezamlouvalo. Podíval se na hodinky; bylo po půlnoci. Ale Trammelovi zavolat musí.

Na druhém konci někdo nešikovně zvedl sluchátko a ženský hlas řekl: „Prosím?“ Zároveň Dane zaslechl Trammelovo varované: „Nezvedej to!“ Dvě piva ho očividně nevyřadila z provozu a odvolaná schůzka se přece jen konala.

Trammell převzal sluchátko od přítelkyně. „Co je?“

Dane neměl na vtipkování náladu. „Marlie měla dneska v noci další vidinu,“ oznámil bez otálení. „Jde o stejného člověka. Tvrdí, že zavraždil další ženskou.“

Prvních pár vteřin se Trammell nezmohl na slovo, ale rychle si uvědomil následky. „Kde?“ zjišťoval.

„Zatím nikdo nic nehlásil.“

Ticho. Pak řekl: „Aspoň se ukáže, jestli měla pravdu, nebo ne.“

„Jasně. Byla v dost zbědovaném stavu. Jsem u ní, kdybys mě potřeboval. Jakmile to někdo ohlásí, zavolají z dispečinku.“

„Fajn. Jestli má pravdu ... do prdele!“

Jo. Do prdele. Dane seděl, popíjel kávu a hluboce přemítal. Jestli se Marlie nemýlila a týž člověk, který zavraždil Nadinu Vinickovou, dostal stejným způsobem další ženu, mají velký problém. Zoufale toužil toho chlapa vypátrat, ale domníval se, že hledají člověka, který zabil jen jednou, někoho, kdo paní Vinickovou

znal. Myslel, že šlo o soukromé vyřizování účtů, ačkoliv doposud nepřišli na nic, co by tomu nasvědčovalo. Četné bodné rány skutečně znamenají, že pachatel měl na svou oběť velký vztek.

Ale další oběť zavražděná stejným způsobem by nasvědčovala tomu, že mají v Orlandu psychopata. Mnohonásobného vraha. Člověka bez svědomí, který se chová podle svých zvrhlých pravidel. Bohužel to vypadá, že mají co dělat s inteligentním vrahem, který si dává práci, aby po sobě nezanechal stopy. Mnohonásobné vrahy je obtížné dopadnout i za běžných okolností a dostat chytrého šílence bývá téměř nemožné. Například takový Bundy zabíjel hodně dlouho, než udělal chybu.

Nezbývá než čekat. Nelze vyšetřovat zločin, který nebyl ohlášený, ani ohledávat tělo, jež nebylo nalezeno. Než se najde oběť, bude mít k dispozici jen vizi vyčerpané, traumatem poznamenané senzibilky. Přesto jí věřil; věřil jí na základě své vlastní intuice, což bylo samo o sobě děsivé. Kdesi v koutku jeho mozku se ozýval chladný rozum, jenž ho nabádal „počkej, jak se všechno vyvrbí.“, ale logické uvažování ho nedokázalo zbavit zvláštního napětí.

Terminologii důvěrně znal. Stupňující se sexuální mnohonásobné vraždy. Pokoušel si vzpomenout, zda se v Orlandu před vraždou Nadiny Vinickové vyskytly nějaké nevyřešené případy ubodání, ale žádný si nevybavil, alespoň ne takový, který by měl podobné rysy. Buď ten chlápek začal vraždit až v poslední době, nebo se právě přistěhoval z jiného města. Když se vrah stěhuje a zabíjí v různých státech s odlišnými právními předpisy, policie nemusí nikdy zjistit, že jde o dílo mnohonásobného vraha, protože není k dispozici srovnávací materiál.

Pokud byla paní Vinicková jeho první obětí a k další vraždě došlo tak krátce po té první, ten člověk se jistě přestal zcela ovládat a zanedlouho se celé město bude topit v krvi. Vrah, jenž své zločiny

stupňuje, začíná opatrně, na svůj další úder se připravuje měsíc nebo i déle. Pak jsou intervaly mezi jednotlivými vraždami stále kratší, protože jediné tak se může zbavit nutkavého pocitu. Chce vraždit stále častěji. Pouhý týdenní odstup svědčí o počínajícím řádní, kterému může padnout za oběť ještě několik žen.

A mně nezbyvá nic jiného než čekat, ušklíbl se v duchu.

Kdy asi bude tělo, existuje-li nějaké, nejspíš objeveno? Muž oběti možná chodí na noční směnu jako pan Vinick. Manžel pracující po nocích může být součástí vrahova plánu. Pokud je tomu tak, tělo se najde ráno, řekněme mezi šestou a osmou hodinou. Ale jestli ta žena žila sama, může trvat několik dní nebo i déle, než ji někdo začne postrádat a zajde za ní domů. Setkal se i s případy, kdy byli lidé mrtví týdny, než si toho někdo všiml.

Čekal.

Znovu se podíval na hodinky. Pět minut po druhé. Kávu už dopil a účinkovala na něj jen ve chvíli, kdy ji cítil na jazyku. Byl unavený; jeho víčka jako by byla z olova. Tak rád by si chvíli zdřímnul.

Prohlédl si Marliinu pohovku a opovržlivě si odfrkl. Jeho tělo měřilo o dobrých patnáct čísel víc než pohovka. Masochismus ho nikdy nelákal.

Nakoukl do místnosti, v níž ještě nebyl, a přemítal, zda je to pokoj pro hosty. Nebyl. Marlie tady měla uložený starý nábytek, kufry, krabice knih. Přesto tam byl větší pořádek než ve většině místností u něho doma.

V domě byla jediná postel, a v té spala Marlie. Napadlo ho, že by měl jet domů, ale nechtěl ji nechávat samotnou. Zámek na dveřích byl vylomený. Netušil, jak dlouho bude spát, ale měl v úmyslu být s ní, až se probudí.

Váhal pouhý zlomek vteřiny. Byl zvědavý, co řekne, až se ráno probudí a zjistí, že leží vedle ní, ale pak pokrčil rameny a vešel do její ložnice. Vsadil by se, že nezměnila polohu.

Svlékl se do spodků, oblečení hodil na houpací křeslo, pistoli položil na noční stolek. Pípátko putovalo k pistoli. V pokoji byl jen jediný stolek a právě u něho ležela Marlie. Dane ji překročil, bez sebemenších výčitek svědomí uleh do postele vedle ní a zhasl lampu.

Bylo mu dobře. Tělem se mu rozlévalo uspokojení, příjemná kompenzace několika uplynulých ustaraných hodin. Pro jeho mohutné tělo byla tahle postel malá, ale mělo to své výhody, protože Marlie byla blízko něho. Objal ji pažemi, jemně ji k sobě přitáhl a nechal spočinout její hlavu ve svém podpaží. Její útlé tělo působilo měkkým, křehkým dojmem. Na hrudi cítil nepatrné záchvěvy jejího pravidelného dechu.

Byl ochoten zůstat vzhůru třeba až do konce svého života, kdyby ji tím mohl ochránit před zážitkem, který protrpěla dnes v noci. Říkala mu to ona, tvrdil to strážmistr Ewan, upozornil ho na to profesor Ewell, ale dokud to nespatriil na vlastní oči, neuvědomil si, jak ji vybuzené stavy traumatizují, ubližují jí a co všechno ji stojí.

Jak vysokou cenu musela zaplatit! Věděl, jak pustošivě působí na lidskou duši přemíra zla a brutality. Někteří policisté to zvládají lépe než ostatní, ale podepisuje se to na každém z nich, a to jsou vybaveni jen obvyklou mírou citlivosti. Jaké pro ni musí být, když cítí všechnu tu bolest, zlobu a nenávist? Ztráta empatických schopností jí musela připadat jako únik z mučidel. Teď, když se jí mimosmyslové vnímání prokazatelně vrací, jak se asi cítí? Uvězněná? Zoufalá?

V klíně mu tepala touha. Jakmile se ocitl v její blízkosti, zatoužil po ní. Ale silnější než touha byla potřeba držet ji v náručí a chránit ji před hrůzami sídlícími nejen v nitru, ale i kolem ní.

Spal do osmi a probudil se s vědomím, že pípátka se celou noc neozvalo. Marlie se ani nepohnula. Ležela přitulená k jeho boku, naprostá nehybnost svědčila o nezměrném vyčerpání. Jak dlouho ta strnulost obvykle trvá?

Osprchoval se, přesvědčený, že jí nebude vadit, když použije její koupelnu a půjčí si ručník. Pak se oholil její žiletkou a zaklel, když se řízl. Zamířil do kuchyně a dal vařit vodu na kávu. Začínal se cítit v Marliině domě stejně bezstarostně jako ve svém vlastním. Zatímco čekal, až bude vřít voda, změřil poškozené domovní dveře. V okamžiku, kdy s tím byl hotov, zazvonil telefon.

„Dověděl ses něco?“ zeptal se Trammell.

„Nic.“

„Co říkala Marlie?“

„Neříkala nic. Spí od té doby, co měla včera v noci vizi. Podařilo se jí popsat, co viděla a pak usnula.“

„Přemýšlel jsem o tom celé hodiny. Jestli je to mnohonásobný vrah...“

„... tak máme problém,“ doplnil ho Dane.

„Řekneme Bonnessovi, co si o tom myslíme?“

„Raději ano. Koneckonců, věřil Marlii jako první. Nemůžeme dělat nic, dokud ta vražda nebude prokázána, ale měli bychom ho informovat.“

„Budeme vypadat jako pitomci, když se nenajde oběť.“

„Bude lepší, když nikoho nenajdou,“ prohlásil Dane chmurně. „Klíčí ve mně nezvratné přesvědčení, že jako naprostý idiot už vypadám. Ale pořád je to lepší než ta druhá možnost.“

Trammell vzdychl. „Promluvíím s Bonnessem,“ nabídl se. „Jak dlouho se u Marlie zdržíš?“

„Nevím. Aspoň do té doby, než bude schopná samostatně fungovat. Vypadá to, že celý víkend.“

„Žehlíš si to u ní, co?“

„Nevíš, co mluvíš.“ Něco ho napadlo. „Až se budeš potloukat po městě, sežeň mi domovní dveře. Marlie tady není v bezpečí.“

Čísi hlas na ni nepřestával útočit, odmítal jí poskytnout klid. Byl to velmi trpělivý a neúnavný hlas. Na samém okraji vědomí věděla, že ten hlas zná, nedokázala jej přesně rozlišit. Byla unavená, strašně unavená; chtěla jen spát a zapomenout. Týž hlas ji vytrhl ze zapomnění už předtím. Proč ji nenechá být? Podrážděně odolávala rušení a snažila se o znovunalezení pohody prázdnoty.

„Marlie. No tak, Marlie, probud' se.“

Ten hlas jí nedá pokoj. Pokoušela se před nepříjemným zvukem odvrátit, ale něco jí v tom bránilo.

„To je ono, miláčku. Otevři oči.“

Bude snadnější, když se vzdá. Neměla sílu dál vzdorovat. Víčka jí připadala jako z olova, ale přinutila se je zvednout. Zmatečně se zamračila na muže sedícího na posteli vedle ní. Ruce měl pevně opřené po obou stranách jejího těla; napnutá přikrývka jí bránila v pohybu.

„Vítám tě,“ řekl tiše. „Ahoj, miláčku. Už jsem začínal mít strach.“

Nebyla schopná myslet; všechno halila hustá mlha. Proč jí Dane takhle drží v pasti? Zmatek se jí musel promítnout ve tváři, protože se usmál, zvedl paži a odhrnul jí vlasy z čela. „Všechno je v pořádku. Ale spala jsi moc dlouho a já jsem nevěděl, jestli je to normální, nebo

ne, tak jsem se rozhodl, že se tě pokusím probudit. Chvíli mi to trvalo,“ dodal ironicky.

„Co...? Proč jsi tady?“ zamumlala a snažila se posadit. Odsedl si, uvolnil příkrývku a ona se namáhavě vzpřímila. Bylo to tak vysilující, že ji všechno rozbolelo. Co je to se mnou? Přemítala. Jsem snad nemocná? Možná chřipka. Bolí mě kosti, tím se to vysvětluje. Ale co tady dělá Dane?

„Kdybych měl hádat,“ pronesl konejšivým, mručivým hlasem, „řekl bych, že tvůj močový měchýř je v kritickém stavu. Zvládneš dojít na záchod?“

Jakmile se o tom zmínil, uvědomila si, že má naprostou pravdu. Přikývla a nemotorně odhrnula příkrývku stranou. Vstal, aby mohla svést nohy na zem. Moc toho na sobě nemám, pomyslela si nejasně, když seděla na kraji postele a dívala se na své nahé nohy, ale neměla sílu se tím zabývat.

Pokusila se vstát, ale ztěžka dopadla zpátky na matraci. Dane se sklonil a lehce ji zvedl do náručí. Hlava jí klesla do ohybu mezi jeho krkem a ramenem a ta poloha jí připadala natolik pohodlná, že se v ní rozhodla setrvat. Slyšela hučení klimatizace. Vzduch ji chladil na obnažené pokožce, sálající teplo jeho mohutného těla působila báječně a on ji odnášel... prostě ji někam nesl. Zavřela oči.

„Opovaž se zase usnout,“ dobíral si ji a postavil ji na nohy.

Těžká víčka se zvedla a Marlie zjistila, že je ve své koupelně.

„Snaž se, miláčku. Zvládneš to sama, nebo tady mám zůstat s tebou?“

Nebyla tak unavená, aby ho nedokázala obdařit významným pohledem, a Dane se zasmál. „Jsem v pořádku,“ ujistila ho, ale sama poznala, že z jejího hlasu zní vyčerpanost. Nevěnovala tomu pozornost. Dokáže to. Vždycky to dokázala.

„Dobře, ale budu čekat za dveřmi. Dej mi vědět, kdybys mě potřebovala.“

Po jeho odchodu stanula v malé místnosti, kývala se ze strany na stranu, toužebně se dívala na vanu a dumala, zda by dokázala stát vzpřímeně tak dlouho, aby se stihla osprchovat. Bylo by trapné, kdyby ji Dane musel pomáhat a přenášet její nahé tělo, jako by byla bezmocné dítě.

Všechno má svůj čas, pomyslela. Měla velkou žízeň, ale teď byla na řadě naléhavější záležitost. Když ji splnila, vypila dvě sklenice vody a pak si přitiskla na čelo chladivé sklo. Mysl měla zatemněnou, každá myšlenka si vyžádala značné úsilí. Potřebovala si na něco vzpomenout, ale nedokázala se soustředit dostatečně dlouho, aby se myšlenka zformulovala. Jediné, po čem toužila, byl spánek. Požehnaný spánek. Nechtěla na nic vzpomínat. Spíš se chtěla osprchovat.

Nakonec jí připadalo nejjednodušší pustit vodu a stoupnout si pod sprchu oblečená, a tak to udělala. Záměrně si namíchala chladnější vodu, aby se probudila. Osobně by dala přednost spánku, ale už se smířila s nevyhnutelným; věděla, že ji Dane usnout nenechá. Stála pod chladnou sprškou s tváří obrácenou vzhůru, aby zachytila nejsilnější proud. Mlha se začala zvolna rozptylovat a obnovovaly se vzpomínky. Přála si, aby voda odplavila horké slané slzy jako příval, jenž přemůže a vyčistí zakalený pramen. Ale její přání zůstalo nevyslyšeno. Marlie zabořila tvář do dlaní a křečovitě se rozeštkala.

„Marlie...?“ Znepokojený, netrpělivý hlas se ihned změnil v konejšivý a tichý. „Já vím, miláčku. Víím, že je to zlé. Ale už nejsi sama. Postarám se o tebe.“

Šumění vody utichlo. Ucítla na sobě jeho silné ruce, které jí pomohly vystoupit z vany. Stála na rohožce a kapala z ní voda. Ze zavřených očí se řinuly slzy.

„Jsi promáčená,“ řekl stále tím chlácholivým, neochvějným tónem. „Svléknu tě...“

„Ne,“ vylétlo jí ze sevřeného hrdla.

„Takhle zůstat nemůžeš.“

„Udělám to sama.“

„Jsi si jistá?“

Přikývla.

„Dobře. Podívej se na mě, miláčku, a řekni, že to zvládneš. Přinesu ti suché oblečení a nechám tě tady. Ale než odejdu, chci se ti podívat do očí.“

Polkla, dvakrát se zhluboka nadechla, aby zaplašila slzy. Jakmile měla dojem, že jsou slzy na ústupu, přiměla se otevřít oči a vzhlédla k němu. „Zvládnou to.“

Zkoumal ji pronikavým pohledem, pak krátce přikývl. „Dojdu pro oblečení. Řekni, co ti mám přinést.“

Obličej se jí krabatil soustředěním, ale nic jí nenapadlo. „To je jedno. Cokoli.“

„Cokoli“ si Dane vyložil po svém a přinesl jí spodní kalhotky a bavlněný župan.

Zatímco čekal přede dveřmi, stáhla si mokré oblečení, nemotorně se utřela a oblékla si, co jí přinesl. Vysušovala si vlasy, když usoudil, že už na to měla dost času, a znovu otevřel dveře.

„Nech to na mně,“ nabídl se, vzal jí ručník z rukou a sklopil víko toaletní mísy, aby se na něj mohla posadit. Bez protestů poslechla a on jí pečlivě vysál přebytečnou vodu z vlasů, vzal kartáč a učesal rozčuchané pramínky. Seděla poslušně jako dítě, dovolila mu, aby o ni pečoval; tato drobná pozornost jí poskytla dosud

nepoznaný pocit útechy a pohodlí. Nejasně si uvědomila, že měl pravdu: tentokrát není sama. Je s ní Dane. Byl u ní celou noc, zůstal tady i dnes, stará se o ni, dělí se s ní o svou sílu v okamžicích, kdy ona je úplně bezmocná.

„Kolik je hodin?“ zeptala se konečně. Banální dotaz, ale drobné a bezvýznamné věci byly jistotami života, neměnné veličiny zajišťující rovnováhu.

„Bude jedna. Měla by ses najíst. Pojd' se mnou do kuchyně, uvařím kafe a připravím snídani.“

Vzpomněla si na chuť kávy, kterou jí Dane nutil pít. Vrhla na něho zděšený pohled. „Kafe uvařím sama.“

Přijal odmítnutí své kávy bez mrknutí oka. Byl na to zvyklý. Pomalu se z toho dostávala; jeho kafe může znectít podle libosti. Už byla vnímavější, i když měla tvář napjatou vysílením, bezbarvou a popelavou, s výjimkou tmavých kruhů pod očima. Objal ji kolem pasu, aby ji podepřel a pomalu se vydali do kuchyně.

Když vařila kávu, opírala se o kredenc, pak si sedla a sledovala Danea, jak zručně připravuje tousty, slaninu a míchaná vajíčka. Vpravila do sebe pár soust vajec se slaninou a jeden toust. Zbytek dojedl Dane.

Když se zhroutila, beze slova si ji posadil na klín a konejšivě ji k sobě tiskl, zatímco plakala.

~ 11 ~

Trammell dorazil kolem čtvrté odpoledne. Přijel v půjčené dodávce, v níž byly naloženy nové dveře. Dane na okamžik vychutnával pohled na přítele za volantem, pak vyšel ven, aby mu pomohl vyložit náklad. „Čí je to auto?“ vyptával se.

„Freddiina manžela.“ Vzali dveře každý z jedné strany a vysunuli je z vozu. Jeden druhého se ani nemusel ptát, jestli byl ohlášený nějaký zločin. Kdyby byl, oba by o tom věděli. Na verandu sousedního domu vyšla Lou a pozorovala oba detektivy s neskryvaným a nedůvěřivým zájmem. Dane jí zamával. Lou mu gesto opětovala, ale nesouhlasně se při tom zamračila. Bezpochyby vyhlédla ráno z okna spatřila na příjezdové cestě stát jeho auto. Jistojistě usoudila, že ten čmuchal jistojistě pošpinil Marliinu neposkrvněnou pověst.

„Máš novou přítelkyni?“ zeptal se Dane taktně, když odnášeli dveře směrem k verandě.

„Hm, ne.“ Trammell byl nezvykle zdrženlivý a Dane nezvykle zvědavý. Ne že by Trammell patřil k mužům, kteří baví obecnostvo služební místnosti podrobným líčením svých vášnivých nocí, ale většinou byl natolik vstřícný, že uvedl aspoň jméno oné ženy.

„Myslel jsem, žeš rande odvolal.“

Trammell si odkašlal. „Přišla i tak.“

„Něco, co by stálo za řeč?“

„Ne. Snad. Ale ještě ne.“

Dane by nesměl být tak dobrý detektiv, aby má to nevrtalo hlavou. Přemítal, proč Trammell za každou cenu tají totožnost své přítelkyně. Nabízely se pouze dvě možnosti. První: ta žena je vdaná. Ale Trammell není pytlák. Vdané ženy pro něho byly tabu. Druhá: je

to policistka. To dávalo smysl. Ihned si v duchu promítl jména a tváře a pokoušel se je spojit s hlasem, který včera v noci zaslechl v telefonu. Všechno do sebe dokonale zapadalo. Popelavě světlé vlasy, přísně upravené, aby se vtěsňaly pod čepici, poněkud strohý obličej, mírné hnědé oči. Ničím výjimečné, ale hluboké. Nepotěšilo by ji, kdyby se stala předmětem drbů, na něž se její kolegové doslova třásli, a nepatřila k ženám, s nimiž lze jen nezávazně koketovat.

„Grace Roegová,“ vybafl.

„Zatraceně!“ Trammell pustil svůj konec dveří tak nečekaně, že dopadly na verandu s těžkým žuchnutím, a zpražil přítele pohledem.

Dane složil dveře o něco jemněji. „Jsem dobrej,“ pokrčil rameny. „Co k tomu dodat?“

„Nic. Opovaž se říct jediný slovo.“

„Bud' bez obav, ale teď to mezi námi začíná být vážné. Už si musím nechat pro sebe dvě tajemství.“

„Bože... Tak dobře. Kdybys cítil potřebu něco z toho prásknout a neunesl to napětí, pověz jim o pivu. To překousnu. Ale Grace vynech.“

„Jak jsem řekl, bud' bez obav. Mám ji rád; je dobrá policistka. Tebe nechám klidně roznést na kopytech, ale jí bych za nic na světě neublížil. Přesto si dávej pozor, kamaráde. Koleduješ s o průšvih. Máš vyšší hodnost než ona.“

„Nejde přece o sexuální obtěžování.“

„Vám dvěma to tak nepříjde, ale drobní úředníci se na to dívají jinak.“ Ačkoli jeho starost byla oprávněná, Dane se náramně bavil. Trammell ho spaloval pohledem, černé oči mu žhnuly jako řeřavé uhlíky. Bylo příjemné dostat se mu na kobytku poté, co se posmíval Daneovým trampotám s Marlií. „Jak dlouho to trvá?“ Vsadil by se, že dlouho ne. Kdyby šlo o déletrvající vztah, bezpochyby by si toho už všiml.

„Pár dní,“ svěřil se Trammell navztekane.

„Neuspěchals to?“

Trammell se chystal něco říct, ale zavřel ústa a zahučel: „Já ne.“

Danea rozesmál bezmocný tón příteleova hlasu. Dobře věděl, jak se Trammell cítí. „Další bezva chlap, který se ocitl na šikmé ploše lásky!“

„Tak vážné to není!“

„Tak touhle větou uklidňuj sám sebe, až tě povleče k oltáři.“

„Sakra, říkám, že to není vážné. Je to jen...“

„Jen rozmar?“ dotíral Dane s povytaženým obočím. „Trochu vzruchu v peřinách?“

Trammell se tvářil uštvaně. „Ne, je to... Do prdele, dostala mě. Ale svatba z toho nekouká. Nechci se ženit. Nic takového nemám v úmyslu.“

„Fajn. Věřím ti. Ale našťveš mě, jestli ti nepůjdu za svědka.“ Trammell popuzeně zaklel a Dane se smíchem zašel do domu pro šroubovák. Trammell ho zdráhavě následoval. Marlie spala schoulená na pohovce. Dane se na ni zadíval a zastrkal jí lehkou přikrývku pod nohy. Zatímco se její mysl zotavovala z drtivého vyčerpání, ve tváři vypadala zranitelně, byla bledá a zcela bezmocná.

Trammell sledoval Daneův výraz, aniž věnoval jediný pohled Marlii. „Ty na tom nejsi o nic líp, kamaráde,“ poznamenal tiše.

„Jo,“ zahučel Dane. „Máš pravdu. Byl na tom tak špatně, že se z toho už nikdy nevzpamatuje.“

„Myslel jsem, že to byla jen chvilková záležitost, ale vidím, že je to vážnější.“

„Obávám se, že ano.“

„Pomašíruješ k oltáři?“

„Možná.“ Křivě se usmál. „Ona ke mně zatím necítí velké sympatie. Ještě na tom budu pracovat. Nejdříve ale musíme dopadnout vraha.“

Zamířil do kuchyně, kde prohledal zásuvky v kredenci ve snaze najít šroubovák. Ze zkušenosti věděl, že ve všech kuchyních bývá zásuvka s harampádím, mezi nímž s velkou pravděpodobností šroubovák objeví. Nedokázal si představit, že by Marlie měla krabici s nářadím. Ovšem v její zásuvce s harampádím byl větší pořádek než v jeho přístroích, a ve zvláštním plastickém pouzdře objevil sadu šroubováků. Představil si ji, jak pečlivě vybírá příslušný nástroj, použije jej a pak spořádaně vrátí na místo, aniž kdy dopustila, aby se nářadí povalovalo v zásuvce volně, vně pouzdra, s nímž je koupila. Vzal celé balení i s kladivem.

Probudila se, až když vyklepával hřeb z druhého dveřního závěsu, posadila se na pohovce a odhrnula si z čela clonu hustých vlasů. Měla ztěžklá víčka a její výraz dosud prozrazoval ustupující směsicí únavy a šoku. Dane ji zhodnotil letmým pohledem a usoudil, že jí poskytne čas, aby se vzpamatovala. Tiše seděla a jen usoudil, že jí poskytne čas, aby se vzpamatovala. Tiše seděla a jen s mírným zájmem sledovala, jak vysazují rozbité dveře a umisťují nové.

Když byli hotovi, pronesla pobaveně: „Proč jste mi vyměnili dveře?“

„Ty staré byly poškozené,“ vysvětlil stručně Dane a posbíral nářadí.

„Poškozené?“ Zamračila se. „Jak to?“

„Včera v noci jsem je vykopl.“

Znehybněla a pomalu si srovnávala myšlenky, skládala detail k detailu. „Po tom, co jsem ti volala?“

„Ano.“

Následovala další odmlka. „To mě mrzí,“ řekla konečně. „Nechtěla jsem tě vylekat.“

„Vylekat?“ výraz neodpovídal Daneovu pocitu. Včera večer ho zachvátila přímo neurotická panika.

„Vzpomínáš si na mého společníka Alexe Trammella?“

„Jistě. Dobrý den. Díky, že jste Daneovi pomohl vyměnit dveře.“

„S radostí.“ Trammellův hlas zněl mnohem vlídněji než obvykle. Neuniklo mu, že Marlii dosud působí obtíže srovnat si všechno v hlavě.

„Už něco víte?“ zeptala se.

Dane a Trammell si vyměnili rychlé pohledy. „Ne,“ řekli najednou.

Tvář ji změnil vzdálený výraz. „Leží tam. Její rodina ani přátelé nic netuší. Věnují se svým každodenním povinnostem, bezstarostně se baví, zatímco ona tam leží a čeká, až ji někdo najde. Pro jí někdo nezatelefonuje nebo k ní nezajde?“

Dane znejistěl. Trammell očividně taky a doprovodil to přešlápnutím. Mrtvoly je nevzrušovaly tak jako Marlii; zvlášť neexistující mrtvoly. Už viděli tolik mrtvých těl, že byli otrlí a většinou o nich uvažovali jako o obětech, nikoli jako o osobách. Možnost objevení další oběti vraždy jim dělala starosti jen proto, že by se potvrdila jejich domněnka o nepřičetném vrahovi v ulicích Orlanda. Avšak pro Marlii byla ta zavražděná žena prostě člověk. Nedokázala to brát tak chladně jako oni dva, neměla v sobě vnitřní hráz, která by ji chránila.

„Nemůžeme nic dělat, ledaže bys nám sdělila jméno nebo adresu,“ poznamenal. „Nemáme se čeho chytit. Jestli se to opravdu stalo, někdo ji nakonec najde. Nezbyvá než čekat.“

Trpce se usmála, ale snad to ani nebyl úsměv. „Stalo se to. Zatím se to stalo *pokaždé*.“

Usedl vedle ní. Trammell si přisunul židli. „Dokážeš si vzpomenout na nějaké detaily, na něco, cos mi včera večer neřekla? Nejen o vraždě samotné, spíš o místě činu. Vidělaš něco, co by nám poskytlo nějaké vodítko? Je to domek, nebo byt?“

„Domek,“ odpověděla bez zaváhání.

„Upravený, nebo nějaká barabizna?“

„Velmi pěkný, hezky zařízený. Je tam televizor s velkou obrazovkou. Stojí na podstavci.“ Svraštila obočí a třela si čelo, jako by ji rozbolela hlava. Dane čekal. „Cypřiš.“

„Cypřiš? Před domem je cypřiš nebo park s cypřiši?“

„Nevím. Neviděla jsem to. On si to jen *pomyslel*.“

„To nám moc nepomůže,“ hučel Dane.

„Cos čekal?“ odsekla. „Že si bude v duchu říkat: ‚Ted’ vejdu do domu s tímhle číslem, v té a té ulici, kde znásilním a zabiju paní XY?‘ Nikdy tak neuvažuje. Všechno dělá spíš automaticky a podvědomě. A mimoto nejsem telepat.“

„Tak jak tě napadl cypřiš?“

„Nevím. Byl to jen pocit. Ten člověk vysílá neuvěřitelně silné vlny,“ podotkla ve snaze o vysvětlení. „Je jako silný rozhlasový vysílač, který přehluší všechny ostatní signály.“

„Můžeš ho v tuhle chvíli zachytit?“ zkusil to Trammell, oči rozzářené náhlým zájmem.

„Ted’ nedokážu zachytit vůbec nic. Jsem hrozně unavená. A on pravděpodobně nevysílá.“

„Vysvětli nám to,“ vybídl ji Dane.

Pohlédla na něho, pak odvrátila zrak. Díval se na ni tak soustředěně, že to snášela jen stěží. Vábení bylo příliš silné a ona se mu zdráhala podlehnout.

„Intenzita jeho myšlenek vzrůstá s blížící se vraždou. Ve stavu naprosté nepřítomnosti zřejmě nedokáže zůstat moc dlouho, poněvadž by mu to znemožňovalo normálně fungovat. Jeho mentální energii jsem schopna zachytit ve chvíli, kdy vystoupí k vrcholu, tedy těsně před a v průběhu vraždy. Krátce poté ho ztrácím; ani nevidím, jak odchází z místa činu.“

„To vysvětluje ty prsty,“ poznamenal Dane k Trammelovi a ten přikývl.

„Prsty?“

„Škrábla ho paní Vinicková v průběhu zápasu?“ zeptal se Dane, nedbaje jejího zmateného dotazu. Znovu upřela zrak do svého nitra. „Nejsem si jistá. Bránila se mu, chňapala po něm. Je to možné, ale nevím, jestli si toho v tu chvíli všiml.“

Až potom, pomyslel si Dane. Proto Marlie nic neví o prstech paní Vinickové. Vrah je usekal zcela chladnokrevně a záměrně, protože škrábancům věnoval pozornost, až když ukojil své vražedné šílení. O useklých prstech se před novináři nezmínili a Dane se s tím nehodlal svěřit ani Marlii. Už takhle je toho na ní dost; záplava hrůzných podrobností, jež by vystačily na stovky děsivých snů. Nehodlal k nim nic přidávat.

„Říkalas, že onehdy v noci jsi zachytila jeho stopu.“

„Nebyla to jasná představa. Vlastně to vůbec nebyla vize. Jen pocit zla, tušení hrozby. Pravděpodobně po ní slídl,“ vysvětlovala. Hlas jí postupně slábl, jak si uvědomovala, že vrah prováděl přesně to, co popsala. Ovládal vztek, ale nenávist a pohrdání se prodraly na povrch a ona je zachytila.

Znovu se jí zmocňovala únava a klížila se jí víčka. Chtěla se stočit do klubíčka a spát. Chtěla, aby ji Dane nechal na pokoji. Chtěla se stulit do bezpečí v jeho náručí. Chtěla všechno a zároveň nechtěla nic a byla příliš unavená, aby se rozhodla.

Ale pak na sobě ucítila Daneovy ruce, silné a pevné, které ji uložily a znovu zabalily do lehké přikrývky. „Spi,“ nabádal ji nesmírně uklidňujícím hlasem. „Budu tady.“

Zvolna a zhluboka se nadechla a o víc už se nestarala. Trammell jí pozoroval s vážným výrazem ve snědém obličeji. „Je úplně vyčerpaná,“ řekl. „Takhle je to pokaždé?“

„Jo. Teď už se trochu zotavila. Včera v noci a kolem poledne to bylo nesrovnatelně horší.“

„Pak doufám, že se o ní vrah nikdy nedoví. Je vůči němu naprosto bezbranná. Jestli je jeho duševní energie tak silná, že muže blokovat tu její i na dálku, tak si představ, co by to s ní udělalo, kdyby si ji vyhlédl. Byla by pro něho snadným soustem a nedokázala by ani pohnout prstem na svou obranu.“

„Nebude mít šanci se k ní přiblížit,“ prohlásil Dane a z jeho pochmurného hlasu zaznívala přísaha. Ochrání Marlii za každou cenu. „Mluvil ji s Bonnessem?“

„Představa několikanásobného vraha ho rozhodně nenadchla. Prý to máme držet pod pokličkou a nikomu se o tom nezmiňovat, dokud nebude potvrzena další vražda. Při představě, že budeme spolupracovat s Malárii, se rozzářil jako děcko, protože koneckonců to byl jeho nápad. Někdy mi vrtá hlavou, jestli kalifornské podnebí není zvlášť příznivé pro všelijaké podivíny a cvoky.“

„Nesměj se,“ varoval ho Dane. „Momentálně v tom vězíme až po uši.“

„Jo, ale nešílíme z toho radostí.“

„Bonness je prima chlap. Kapku potrhlej, ale jinak fajn. Znáám horší.“

„To snad každý z nás.“ Bylo to konstatování, nikoli otázka.

Dane spočinul pohledem na Marliině spící tváři a svraštil obočí. „Cypřiš,“ řekl.

Trammell okamžitě věděl, kam míří. „Něco tě napadlo?“

„Možná. Nic víc neřekla. Cypřiš. Neměla na mysli přímo strom. To byla asociace.

„Cypřiš, cypřiš,“ mumlavě opakoval Trammell. podívali se na sebe. Jejich myšlenky se ubíraly stejným směrem. „Třeba je to...“

„...adresa,“ doplnil Dane, který už byl na nohou. „Dojdu pro mapu.“ Každý policista má mapu města v autě. O minutu později už se oba skláněli nad mapou rozloženou na kuchyňském stole. Dane pročítal abecední seznam ulic. „Do prdele! Copak si nikdo nedokázal vymyslet jiný název? Cypřišová třída, Cypřišová ulice, Cypřišová alej, Cypřišová terasa, Cypřišový úvoz...“

„To zdaleka není všechno,“ upozornil ho Trammell, když prolétl pohledem další názvy. „Podívej, Starý cypřišový bulvár, Cypřišová oblouková ulice. A neexistuje náhodou vilový komplex zvaný Cypřišová čtvrť?“

„Jo.“ Dane znechuceně složil mapu. „Ulice s cypřišem v názvu se ani nedají spočítat. To nikam nevede. Nemůžeme chodit od dveří ke dveřím a hledat mrtvolu. Co podnikneme, když nám nikdo neotevře? Vnikneme dovnitř násilím?“

Trammell pokrčil rameny. „Už jsi to udělal dvakrát v průběhu čtyřiaadvaceti hodin.“

„To byly výjimečné okolnosti.“

„To je pravda. Ale uvízli jsme na mrtvém bodě. I když si budeme téměř jisti, že Marlie má pravdu, Bonness nám tenhle způsob vyšetřování neschválí. Lidi budou volat starostovi až domů a ječet, že zavádíme v Orlandu policejní zvůli a že nemáme právo takovým způsobem rušit jejich soukromí. A budou v právu. To dělat nemůžeme.“

„Takže zase budeme jen čekat.“

„Vypadá to tak.“

Nemělo smysl přemítat o něčem, co nelze ovlivnit. Dane na okamžik podlehl chmurám a pak změnil téma. „Nemáš nic proti tomu, kdybys zašel ke mně a přivezl mi něco na sebe? A vezmi i holení. Dneska ráno jsem si musel půjčit Marliinu žiletku.“

„Všiml jsem si,“ podotkl Trammell a významně se zadíval na říznutí na Daneově krku. „Jasně, dovezu to,“ řekl a podíval se na hodinky. „Času je dost. Večer mám rande, ale budu na telefonu.“

„S Grace?“ zjišťoval Dane potměšile.

Trammell se zaškaredil. „Jo, sejdu se s Grace. Co na tom?“

„Nic, jen se ptám.“

„Tak se přestaň šklebit jako idiot.“

Odjel a za necelou hodinu byl zpátky s Daneovým oblečením a holením. „Nemáš zrovna rozsáhlý šatník,“ reptal, když složil šatstvo na židli. Pohlédl na Marlii, která ještě spala. „Možná by s tím mohla něco udělat.“

„Možná,“ souhlasil Dane. „Co se ti na mém šatníku nelíbí?“ opáčil nevinně. Věděl, že podobné otázky dokáží vyvést Trammella z míry.

„A co by se mi na něm mělo líbit?“ odfrkl Trammell. „Máš jen džínsy, většinou prodřené. Jediný oblek, který stejně vypadá, jako bys ho dostal od Armády spásy; nejružnější kalhoty a sportovní saka, která ale nejdou dohromady; nejodpornější kravaty, jaké jsem kdy viděl. To jsi ty hadry opravdu koupil? Určitě tě musely stát pořádný balík.“

„No jasně. Zadarmo ti oblečení v žádném obchodě nedají.“

„Spíš ti měli zaplatit, žes je toho zbavil!“

Dane skryl pobavený úsměv a odnesl oblečení do Marliiny ložnice, kdy je pověsil do její skříně. Do úzkostlivě urovnané skříně. Jeho nepořádně pověšené šatstvo bylo jako pěst na oko. Ale poodstoupil a chvíli ten pohled vychutnával. Představa jeho oblečení

v její skříni se mu zamlouvala. Nebo jejího oblečení v jeho skříni. Na okamžik se tou možností zaobíral. Musí svou skříň uklidit dřív, než to udělá ona a uloží do ní své věci.

Trammell odešel a Dane se chvíli díval na televizi. Nikde nevysílali baseballový zápas, a tak se spokojil s košíkovou. Stáhl zvuk, aby Marlii nerušil.

Zažil bezpočet takzvaných policejních dohledů, strávil spoustu času čekáním. V takových případech jsou největšími problémy nuda a potřeba se vymočit. Takle situace se policejnímu dohledu podobala, protože čekání je také časově neomezené, ale okolnosti byly zcela jiné. Nečekali, až budou moct dopadnout pachatele nebo zabránit zločinu. Ke zločinu už došlo, jen nevěděli kde a kdo byl zavražděn. Čekali, až se najde oběť, čekali na sebemenší náznak. Nemohli vyslat člověka do tichého někde ve městě ani se vyptávat sousedů, přátel či příbuzných.

„Myslíš na to?“

Marliin hlas ho překvapil. Dane prudce otočil hlavu a zadíval se na ni. Seděla na pohovce a upírala na něj vážný pohled. Uvědomil si, že nějakou dobu tupě civěl na obrazovku, protože už bylo osm hodin.

„Něco takového jen tak z hlavy nepustíš,“ řekl.

„To jistě ne.“ Pro ni to platilo víc než pro kohokoli jiného.

Vstal a vypnul televizi. „Co kdybychom si nechali přivést pizzu? Máš hlad?“

Zamyslela se. „Trochu.“

„To je dobře, protože já hlady přímo umírám. Jakou pizzu máš ráda? Je ti to jedno?“

„Je mi to jedno.“ Zívla. „Ty ji objednej a já se zatím osprchuju. Třeba se proberu.“

„Tentokrát se svlékni,“ radil.

Usmála se. „Neměj strach.“

Voda měla blahodárné účinky, odplavila pavučiny z přetížené mysli a smyla pocit poskvrnění a špíny, která na ní ulpěla poté, co se stala svědkem nevýslovného zla. Lákalo ji zůstat pod chladným proudem co nejdéle, ale vzpomněla si na pizzu a rychle si umyla hlavu. Když si vyfénovala vlasy, uvědomila si, že si do koupelny nevezala oblečení, ale nakonec se spokojila s tím, co jí Dane předtím vybral.

Vyšla z koupelny a zastavila se, pohled upřený na neustlanou postel. Kdyby byla pozornější, všimla by si toho už dřív. Neustlaná postel byl nezvyklý jev, ale to, co ji ve skutečnosti tak ohromilo, byl důlek v obou polštářích, na kterých očividně spočívaly dvě hlavy. Poznání jí otráslо myslí jako zemětřesení. Dane spal s ní, v její posteli.

Smířila se s jeho celodenní přítomností, protože věděla, že s ním předcházející večer mluvila, ale nedumala nad tím, kde se nalézal v době, kdy upadla do černé díry mrtvičného spánku. Teď už jí to bylo jasné. Byl s ní, spal vedle ní v její posteli.

Zaplavila ji vlna smyslnosti a rozechvělá tou báječnou představou zavřela oči. Srdce jí divoce tlouklo, napřímily se jí bradavky a opojný, uvolňující pocit v klíně způsobil, že se jí podlomila kolena. Bylo to ryzí touha. Fascinovalo ji, že v jejím těle dříme taková vášeň, a s jakou intenzitou se hlásí k životu. Místo aby ji popudilo, že využil příležitosti, vzrušilo ji pomyšlení, že spal vedle ní.

Od rána o ni pečoval s nevšední něhou, sílu a prudkost omezil do té míry, že cítila jen nabízenou oporu. Učesal jí, nakrmil ji, choval ji na klíně, zatímco plakala, a hlavně ji obdařil svou konejšivou přítomností. Tentokrát nebyla sama jako doposud pokaždé, dokonce i za zdmi Ústavu. Doktor Ewell a ostatní si udržovali jistý odstup; bylo pro ni nesmírně obtížné dosáhnout duševního soukromí, a tak se

jí všichni obloukem vyhýbali a nechali ji, aby se vzpamatovala po svém, svým vlastním tempem. Až teď si uvědomila hrůzu a osamění, do něhož ji svým postojem uvrhli.

Dane krátce zaklepal na dveře, a aniž čekal na odpověď, otevřel. „Pizza je tady.“

Jeho přítomnost na ni jako vždy zapůsobila jako úder. Byl tak robustní a mužný a vyzařovala z něho taková vitalita, až se bezděčně zachvěla. Poprvé ji napadlo, že Arno Gleen nad ní ztrácí svou moc. Gleen byl úchylný, sadistický hajzl. Dane je normální, i když poněkud náruživý muž, příliš prudký a nekompromisní, aby dokázal vést bezkonfliktní život, ale každá žena se s ním bude vždycky cítit v bezpečí. V posteli i mimo ni.

Primhouřil oči. „Jsi v pořádku?“ dvěma dlouhými kroky s octl u ní, jednou paží ji objal kolem pasu a přitáhl si ji k sobě.

„Ano,“ řekla a bez rozmyšlení mu položila ruku na šiji.

Neváhal, neposkytl jí čas k přemýšlení. Nevěděla, zda to z její strany nebyla jasná výzva, ale on ji přijal, ještě než se stačila rozhodnout. Tentokrát šla veškerá zdrženlivost stranou; přiložil svá ústa na její s neskrývanou touhou, tak silnou a dychtivou, až ji to ohromilo. Volnou rukou ji uchopil za bradu, vsunul jí jazyk hluboko do úst a jejího jazyka se dotýkal s bezostyšnou žádostivostí. Prohnula se proti němu, zmítána obavami i pokušením, a on ji znovu přitáhl ke svému pevnému tělu. Jeho erekce ji tlačila do břicha. Nikdy předtím po ní nikdo tolik netoužil tak bezprostředně a prudce. S mužem, jako byl Dane Hollister, neměla žádné zkušenosti, ani netušila, jaké pocity v ní dokáže vyvolat.

Zničehonic zatoužila jen po kontaktu s jeho mohutným tělem. Ovinula mu paže kolem krku, postoupila k němu ve snaze být mu co možná nejbliž. Drtil ji náruživostí svých polibků a ona chtěla víc. Její klín byl bolestně prázdný a zvlhlý touhou.

Položil jí ruku na ňadro. Dech jí uvízl v hrdle. Palcem jí přejížděl po bradavce a jejím okolí; zpočátku to byl zvláštní vjem, jako jemné píchání špendlíků, pak náhle zesílil a z bradavky do klína jí vystřelil ryzí, jasně čitelný pocit. Hlasitě zasténala, vyděšená, jak snadno přestala ovládat své tělo.

Dane zvedl hlavu. Ve tváři měl tvrdý výraz šelmy, téměř neznatelnou krutost vyburcovaného samce, a rty se mu leskly vlhkostí polibků. Ani na okamžik nespustil ruku z jejího ňadra, od kterého jej dělila jen tenká bavlněná látka. Dýchal rychle a ona cítila proti své hrudi prudký tep jeho srdce. „Postel nebo pizza?“ zeptal se. Měl silně hrdelní, zastřený hlas, že jen stěží rozuměla jeho otázce. „Jestli se rozhodneš pro pizzu, řekni to hned.“

Chtěla říct „postel“. Tak ráda by to řekla. Ještě nikdy necítila takovou touhu; její vábení bylo téměř neodolatelné. Chtěla zapomenout, proč je tady sní, vymazat z mysli vraždy, které viděla, a podlehnout svým fyzickým pocitům. Doposud se jí to nikdy nepodařilo a možná to nedokáže ani teď, ale poprvé jí to připadalo uskutečnitelné.

„P-pizza,“ vypravila ze sebe a zavřela oči, aby se ovládla. Naplnila ji nechut' z vlastního zbabělství.

Cítila, jak Dane sbírá sílu. Zhluboka se nadechl. „Tak tedy pizza.“ Pomalu ji pustil a odstoupil. Velký, zřetelný hrbolek v jeho kalhotách jí napověděl, jak pro něho muselo být těžké přestat. Většina mužů by jí ani nedala na vybranou.

Věnoval jí zatrpklý, pokřivený úsměv. „Nejspíš jsem na tebe šel moc rychle, miláčku. To je tím, že moje spoušť na tebe pokaždé tak rychle reaguje. A teď nemám namysli střelné zbraně...“

Marlie na něho upřeně civěla. Měla stažené hrdlo a hrud' jí drtil balvan. Točila se jí hlava z šoku a pochopení. Panebože. Od první chvíle ji přitahoval, poznala to a bránila se tomu, ale jeho úsměv byl

poslední kapka. Milovala se s muži, ale nikdy nebyla zamilovaná, a mocná síla současných pocitů jí zmámila smysly. Zapotácela se a vztáhla ruku k nějaké opoře. Dotkla se jeho horkého, živoucího těla. Ovinul kolem ní paži a ona mu opřela hlavu na prsa.

„Pst, nic neříkej,“ broukal. „Nechtěl jsem tě vyděsit. Omlouvám se.“

„Ne,“ vypravila ze sebe chraplavě, poplašená jeho domněnkou, že jí připomněl Gleena. To se nestalo. Očekávala to, ale prostě k tomu nedošlo. Domnívala se, že strach ze sexu ji poznamená na celý život, ale když se teď žádný nepříjemný pocit nedostavil, připadala si podivně bezmocná a vyvedená z míry. „Ty za to nemůžeš. Jen se mi na chvíli zatočila hlava.“ Pokusila se o úsměv a opravdu se jí ho podařilo vykouzlit, i když se jí zřetelně chvěly rty. „Tvoje polibky jsou možná účinnější, než si myslíš.“

„Vážně?“ bručel jí do ucha. „To musíme vyzkoušet. Ale až po pizze.“

Odvedl ji do obývacího pokoje a nasměroval k pohovce. „Posaď se. Přinesu něco k pití. Chceš talíř?“

„Ano. Samozřejmě.“

Zasmál se. „Ženy si na to nejspíš potrpí.“

„Uvítala bych i ubrousek,“ prohlásila zdvořile. „Je to příjemnější než si olizovat prsty.“

Mrkl na ni. „Já ti je s radostí olížu.“

Zachvěla se a sedla si, omámená a toporná, zatímco on něco kutil v kuchyni. Vypadalo to, že s v domě vyzná: Jak k tomu vlastně došlo? Zarazila ji rychlost a síla, s jakou se ocitla v téhle situaci. Za necelých čtyřiaadvacet hodin ovládl pole. Strávil u ní noc, patrně se k ní nastěhoval a s úsměvem ji přiměl, aby se do něho zamilovala. Byl baseballovým mužstvem o jediném hráči, který překonával její obranu bez viditelného úsilí.

Za několik minut byl zpátky s ledovými nealko nápoji, talířem, vidličkou a dvěma ubrusky. Posadil se vedle ní na pohovku, naladil televizor na sportovní kanál a spokojeně zamručel, když se na obrazovce objevil baseballový zápas. Naložil jí na talíř kus pizzy, sám si vzal druhou porci a se zřetelným požitkem zapadl do pohovky. Marlie na něj úkosem zamžourala. Tak do toho se tedy namočila? Nevěděla, zda se má smát, nebo plakat. Nakonec se jen soustředila na pizzu, přitáhla si nohy k tělu, pobavená, že ji jeho blízkost tak uspokojuje, a pozorovala jeho tvář, zatímco sledoval průběh zápasu.

Chvilími ji jeho mohutnost zkrušila, jindy ji uklidňovala, ale teď poprvé se jí naskytla příležitost jen sedět a prohlížet si ho. Bezesporu byl urostlý muž, dokonce mohutnější, než se zpočátku domnívala, měřil nejméně metr devadesát a vážil jistě devadesát kilo. Chodidla položená na jejím stolku měla přibližně velikost třiačtyřicet, možná ještě větší. Ramena byla tak rozložitá, že zabírala téměř polovinu pohovky. Paže měl pevné a silné, zbrázděné šlachovitými provazci svalstva. Jeho hrud' už znala; byla tvrdá jako skála a stejně měli břicho. Dlouhé nohy připomínaly kmeny stromů.

Vlasy měl tmavější než ona, skoro černé. Sledovala křivku nosu a hrubě stavěné lící kosti a napadlo ji, zda nemá mezi předky indiány. Měl bujné vousy; očividně se dnes ráno holil, protože měl na krku čerstvé říznutí, ale bradu mu už pokrývalo černé strniště.

Když se naklonil pro další porci pizzy, Marliin zrak padl na jeho ruce. Byly velké, snad dvakrát větší než její, a nebyly masité; naopak štíhlé, hezky tvarované, s krátkými upravenými nehty. S jeho rukama na svém těle se cítila v bezpečí před všemi nástrahami světa. V tu chvíli byl pro ni jediným nebezpečím on sám. Ztratila hlavu přibližně před čtvrt hodinou a ještě se z toho šoku nevzpamatovala. Uvědomovala si, že Dane je policista, člověk, kterého živí násilí

druhých. Násilí bylo jeho denním chlebem. Poblíž své pravé ruky měl velkou automatickou pistoli. V průběhu dne si té zbraně všimla, ale teprve teď si uvědomila, že ji má vždycky v dosahu. Přes opěradlo pohovky byl přehozen ramenní pás s pouzdrům.

Po hřbetě pravé ruky se mu táhla jizva. Zahlédla ji, když si bral třetí porci pizzy, a ochromilo ji poznání. „Ta jizva na ruce,“ řekla. „Jaks k ní přišel? Vypadá jako od nože.“

Obrátil ruku dlaní vzhůru, aby se na jizvu krátce podíval, a zase se soustředil na televizi. „Je od nože. Výsledek střetnutí s výtržníky, když jsem ještě hlídkoval v ulicích.“

„Nevypadá dobře.“

„Nebyla to legrace, ale ani nic vážného. Jen povrchová rána. Šlachy nebyly zasaženy. Spravilo to pár stehů.“

„Gleen mě pořezal,“ oznámila. Nevěděla, proč to říká. Neměla to v úmyslu.

S trhnutím k ní otočil hlavu, přívětivost náhle tatam, výraz v oříškových očích jí naháněl strach. „Cože?“ zeptal se tiše a odložil nedojedenou pizzu. Palcem zmáčkl tlačítko dálkového ovladače a obrazovka potemněla. „O tom profesor nic neříkal.“

Odsunula talíř a přitáhla si kolena blíž k hrudi. „Nebyly to vážné rány, jen drobná říznutí. Pohrával si se mnou, chtěl mě zlomit bolestí a strachem. To ho vzrušovalo. Přesně to potřeboval. Nesnažil se mě zabít, aspoň ne hned. Potřeboval mě živou, aby si se mnou mohl hrát. Samozřejmě by mě zabil později, kdyby šerif nepřišel včas.“

„Podívám se.“ slova připomínala tiché bručení. Naklonil se k ní, odtáhl jí nohy od těla a rozhalil župan. V první chvíli se mu Marlie chtěla vyprostit, ale už jí stáhl župan z ramennou. Seděla před ním nahá, jen ve spodních kalhotkách.

Šest let staré jizvy ji nezhyzdily. Časem možná úplně zmizí. Nikdy se jimi netrápila, protože ve srovnání se vším ostatním byly

nepodstatné a ona neměla sklon k marnivosti. Zůstaly jí jen tenké stříbřité čárky. Bylo jich pět; jedna na vnitřní straně pravého ňadra, čtyři zbývající na břicho. Bylo by jich bývalo víc, ale Gleen se brzy přestal ovládat, když taktický krok neúčinkoval, a použil už jen pěsti, aby z ní vymlátil reakci, již potřeboval.

Zachvěla se a tváře jí horce zrudly, když si ji Dane prohlížel. Svou nahotu si uvědomovala tak živě, jako nikdy předtím. Ústa mě sevřená do pochmurné linky, zatímco konečkem prstu zlehka přejížděl po jizvě na jejím ňadru. Ztvrdla jí bradavka, ačkoli se jí nedotýkal. Vnímala vlastní přerývaný dech, když pomalu zkoumal jizvu po jizvě. Chvěl se také, ale náhle jí došlo, že jím lomcuje ryzí vztek na člověka, kterého už nemůže potrestat.

Přiložila mu ruku na spánek a prsty zabořila do hustých vlasů. „Nejsou důležité,“ řekla, zapomínajíc na rozpaky. „Z toho, co udělal, jsou tyhle jizvy to nejmenší.“

„Mně nejde o jizvy.“ Hlas měl ztěžklý zlobou. Vzal ji do náručí a přitiskl si ji k rameni. „Trápí mě, co všechno jsi musela vytrpět. Jak jsi byla vyděšená. Nemohla jsi vědět, že tě nechce zabít.“

„Ne. Čekala jsem, že zemřu. Svým způsobem by to bylo jednodušší.“

~ 12 ~

Najednou si uvědomila, že mu sedí na klíně a jeho ruku má vsunutou do záhybů rozhaleného županu. Ale místo strachu zaplavil Marlii pocit bezpečí. Jeho teplo a síla ji obklopile jako zdi nedobytné pevnosti. Byl to báječný vjem, který doposud nezažila. Chtěla se v něm utápět, vychutnávat tento nepoznaný druh svobody, protože to opravdu byla svoboda, a otvíraly se před ní úplně nové obzory. Ale Dane toužil po dalších informacích, a detektiv Hollister uměl získat, co si zámánil. Naléhání by dokázala odolat, ale podlehla vyčkávavému tichu, v němž setrval, v tichu prostoupeném napětím, které ho neopustí, dokud mu nevyličí veškeré hrůzné podrobnosti a nesvěří se s pocitem viny, který ji dlouhá léta stravoval. A tak spustila.

Hlavu měla položenou na jeho rameni, obličej zabořený do svalnaté hrudi. Tak to bylo snazší, jako by nechtěla vidět ani sama být viděná.

„Srazil mě na zem a ztratila jsem vědomí. Když jsem přišla k sobě, byla jsem nahá, ležela jsem na zádech na podlaze a ruce jsem měla přivázané k nějaké trubce, nejspíš od radiátoru. Gleen byl taky svlečený, obkročmo mi seděl na bocích a v ruce držet nůž. S úsměvem čekal, až se proberu. Dusty byl přivázaný k posteli necelé dva metry ode mě a celý výjev sledoval. Byl to moc hezký chlapeček.“ Hovořila tlumeným, vzdáleným, vzpomínkami obtěžkaným hlasem. „Kolem hlavy měl světle hnědé kudrny, ve tváři vynikaly velké, kulaté modré oči. Byl k smrti vydešený. Celou dobu plakal.“

Dane vrhl pohled na svou velkou tlapu spočívající na jejím břiše, které se pod ní téměř ztrácelo. Představa, že ji Gleen viděl

nahou a použil nůž na její křehké, hebké ženské tělo, byla tak odporná, že stěží zdusil zavrčení, které se mu dralo z prsou. Vzpomínky ji pohltily natolik, že nejspíš zapomněla, že je skoro nahá, ale Dane si to uvědomoval. Ani ve vzteku nepřestával hledět na měkká, oblá nadra s hebkými růžovými bradavkami a cítil, jak mu vnitřnosti spaluje touha. Nicméně se ovládl a zdusil vášně, aby mohl Marlii držet a naslouchat jí. Už ji někdo takhle choval na klíně a poskytl jí útěchu? Usoudil, že ne, a to jeho zlost ještě znásobilo.

„Nevím, proč jsem to udělala,“ pokračovala, hlavu s důvěrou složenou do jamky v jeho rameni. „Ale cosi ve mně se vzbouřilo – nedokázala jsem se mu vzdát. Chtěla jsem raději zemřít, než abych mu poskytla, co po mně žádal. Přál si, abych ho prosila, ale to jsem neudělala. Chtěl, abych z něho měla strach, ten jsem měla, ale nedala jsem to najevo. Smála jsem se mu. Bože, já se mu vysmívala. Řízl mě a já na něj ječela, že je ubohá náhražka člověka. Roztáhl mi nohy a pokoušel se to do mě vsunout.“ Nejistě zaváhala. „Víš-to, ne nůž.“

„Vím, co myslíš,“ zabručel.

Zabořila mu obličej hlouběji do ramene. „Nepodařilo se mu to a já se znovu rozesmála. Dobírala jsem si ho, řekla jsem mu, že má mezi nohama jen mizerného červa, že on sám je mizerný červ. Doslova zdivočel, cítila jsem, jak se přestal ovládat, tryskal z něho vztek a nenávisť, ale já jsem nepřestala. Cítila jsem, že i Dusty je vyděšený, upíná se na mě, prosí mě, abych nepřipustila, aby mu ten zlý člověk zase ubližoval.“

Tak jsem se Gleenovi vysmívala a vši silou ho kopala. Nějak se mi podařilo trefit ho do rozkroku, nebyla to silná rána, protože mi noha sjela po jeho stehně, ale on... zkrátka se přestal ovládat. Jako by v něm něco vybuchlo. Jednu vteřinu byl ještě u mě, vzápětí se vrhl na Dustyho a Dusty křičel v naprosté hrůze, v nevýslovné agonii. Cítila jsem ho, měla jsem ho plný mozek a začala jsem křičet

taky. Křičela jsem, křičela a křičela... a všude byla krev.“ Odmlčela se a po nekonečném tichu, jež ve skutečnosti trvalo pouhých několik vteřin, řekla prostě: „Nic jiného si nepamatuju. Dusty zemřel a já jsem zemřela s ním.“

Dane věděl, jak to probíhalo dál; profesor mu to vyprávěl. Díky jejímu křiku šerif vypátral Gleenův úkryt. Gleena zneškodnili dřív, než mohl namířit svůj vražedný vztek na Marlii. Ale Dustyho už nezachránili a svým způsobem nezachránili ani Marlii. Protože byla s Dustyho vědomím pevně spojena, jeho smrt znamenala smrt i pro ni. Je zázrak, že ten šok vůbec přežila.

Uhladil jí vlasy za ucho a přejel prsty po tváři. „Ale oživila jsi,“ pronesl s ovládnutou zuřivostí.

„Nakonec ano. Trvalo dlouho, než jsem byla schopná něco cítit, jakoukoli emoci. Předtím jsem vnímala všechno, pocity všech ostatních, ale potom jsem nevnímala ani své vlastní. Žádné jsem neměla.“

„Uzdravila ses, Marlie. Trvalo to dlouho, ale Gleen nad tebou nezvítězil. Nedokázal tě zlomit.“

„Ale skoro se mu to podařilo,“ namítla. Na chvíli mu ztichla v náručí. „Kdybych ho neprovokovala, kdybych mu poskytla, co chtěl, Dusty by pravděpodobně zůstal naživu.“

Dane si odfrkl. „Bylo by báječné, kdybychom všichni byli neomylní.“ Nehodlal ztrácet čas pitváním přirozené viny, již cítila. Zlehka do ní strčil a přiměl ji, aby k němu vzhlédla. „Jsem rád, žeš to dokázala,“ prohlásil rozšafně.

Rty jí rozvlnil nepatrný úsměv. „Já taky. Někdy mi připadá nanejvýš bezohledné, že jsem z toho vyvázla živá. Když jsem se Gleenovi posmívala, měla jsem v hlavě naprostou tmu. Jen jednu věc jsem věděla naprosto přesně: nesnesla bych, kdyby mě znásilnil. Představa, že by do mě vnikl, byla tak burcující, že jsem byla

ochotná dohnat ho k tomu, aby mě raději zabil, než abych snesla kontakt s jeho tělem. Nejhorším děsem, který mě roky pronásledoval, byl sex. V televizi nebo v kině dokážu sledovat násilné scény, ale milostné ne. Nepovažuji je za projev lásky. Pamatuji si Gleenův obličej, pach jeho dechu, sliny, které na mě dopadaly, když křičel. Když si vzpomenu, jaké to bylo, když seděl na mně, mezi mýma nohama, chce se mi zvracet.“ Zhluboka se nadechla. „Sex mi nikdy nepřinesl uspokojení,“ přiznala upřímně.

„Jak to?“ nenaléhal na ni a shrnoval jí vlasy ze spánku jakoby roztržitými pohyby, ale oříškově hnědé oči byly pozorné. Nikdy nemluvila o potížích, které měla se sexem, ale když teď ležela hýčkána bezpečím jeho paží, zatímco okolní svět neexistoval, přišlo jí to zcela přirozené. Připadala si podivně zasněná, obluzená kombinací únavy a dozvuků stresu, jako by se všechno odehrávalo na hranici skutečnosti. „Bylo to odporné. Duševně jsem to nesnesla. S nepředstavitelnými obtížemi jsem si vybudovala jakýsi ochranný štít proti svému okolí,“ vysvětlovala. „Jen tak jsem dokázala uspokojivě žít. Ale ten štít mě chránil jen částečně. Odjakživa jsem toužila být normální. Chtěla jsem někoho milovat, navázat vztah, toužila jsem po tom, co měli ostatní lidé. Nechtěla jsem být sama. Chtěla jsem, abych prožívala nádherné intimní okamžiky, ale nešlo to.

Fyzický styk prostě narušil můj duševní ochranný štít. Nedokázala jsem blokovat vjemy. Mentální rušení bylo nesmírné. Jediné, co jsem cítila, byly jeho emoce, které vymazaly veškeré mé tělesné pocity. Mužům to příliš nelichotí.“ Zkřivila ústa. „Můj tehdejší partner mě nijak zvlášť nemiloval. Toužil jen po sexu. Byl pyšný na to, že se odváží vyspat se s tou *divnou ženskou*.“

„Ten hajzl,“ pronesl Dane tiše.

Nepatrně pokrčila ramenem. „Byla jsem divná. Pořád jsem.“

„Není divu, že máš ze sexu strach. Znáš jen jeho špatnou stránku. Tys nikdy neměla žádné romantické představy, vid’? Zažilas cizí vítězství a znásilnění. Musíš si myslet, že mužský jsou krysy.“

„Ne,“ odporovala. „Kdybys věděl jako já, co ostatní lidé cítí, poznal bys, že to tak není. Existují sobecké, ničemné ženské a mužští s křivými úmysly. Ale když došlo na sex, nedokázala jsem vypojit mozek a prostě jen cítit. Ale nebylo by to jiné ani s báječným mužem, který by mě miloval stejně jako já jeho; ten mocný nápor statické elektřiny mi rušil příjemné prožitky.“

Myslím, že jsem se už smířila s tím, že žádný romantický vztah neprožiju,“ pokračovala. „Zvykla jsem si být sama, ve své malé chatě v horách. Doktor Ewell se domníval, že mi to jen prospěje a usnadní mi to návrat do normálního života. A měl pravdu. Bylo to skvělé. Spolupracovala jsem s ním na pokusech a na dokumentaci, příležitostně jsem pomohla najít pohřešované lidi, i když vynaložené úsilí bylo nesmírné. Kdysi dávno jsem své myšlenky dokázala přesně zaměřit. Soustředila jsem se na určitého člověka a nechala jsem se unést vizí. Teď ž to vůbec nedokážu.“

„Chceš, aby to bylo jako dřív?“

Už jsem nechtěla mít žádné další vize,“ zašeptala. „Ale kdybych si mohla vybrat, ráda bych své vize ovládala. Tohle je jako... jako by na mě něco číhalo v záloze.“ Znovu se jí zmocnila ospalost a padala jí víčka.

„S výjimkou těch dvou vizí jsi žádné jiné neměla?“

Vzpomněla si na tu noc, kdy mu poprvé zavolala a věděla, co v tu chvíli dělá, co jí řekne, až se ohlásí. „Možná jeden záblesk jasnovidectví, ale nebyl spokojený s vraždami a už se neopakoval. Trvalo to jen pár vteřin. Vize nepovažuji za projev jasnovidectví. Jsou... jsou úzce spjaté s emocemi. A jinak – ne. O jiném případě nevím.“

„Výborně.“

Z jeho hlasu zaznívalo zvláštní uspokojení, jež nedokázala zcela rozluštit. Pak jí teplou dlaní zakryl ňadro a ona pochopila. To poznání nemělo nic společného s jejími psychickými schopnostmi, ale s čistě ženským pohlavním pudem. Setřásla ospalost a pohnula hlavou na jeho rameni, aby mu mohla pohlédnout do očí.

„Připadá mi, že nastal vhodný čas poskytnout ti trochu potěšení ze sexu,“ šeptal Dane. Oříškové oči získaly temně zelený odstín a odhodlaně žhnuly. „Moje emoce necítíš. Tím je vyřešen první problém. Kdybys ze mě měla strach, neležela bys mi už dobrou půlhodinu tak odevzdaně v náručí, čímž je vyřešen další problém. Stačí, když zůstaneš ležet a dovolíš mi, abych ti poskytl potěšení.“

Zachvěla se, nespouštějíc z něho oči. Nastal opravdu ten pravý čas? Nikdy necítila touhu, až teď, s Danem. Sex byl jakýsi pokus, naděje a posléze nevyhnutelné zklamání. Neměla strach z Danea. Víc se obávala svého selhání. Milovat ho bylo pro ni zatím cosi zcela nového, překvapivého, co nechtěla zkazit. Bylo to zbabělé, ale raději by nic nezkoušela a žila v křehké naději, že by někdy v budoucnu mohla navázat normální vztah, než se o to pokusit teď a znovu selhat. „Možná někdy příště“ bylo slabou útěchou, a pořád lepší, než zlá jistota selhání.

„Já nevím.“ Zneklidněla. „Co když...“

„Přestaň si tím lámat hlavu,“ přerušil ji. „Prostě si lehni, zavři oči a nechej všechno na mně.“

To se snáze řekne než udělá. Upírala na něj neklidný pohled, neschopná rozhodnout, zda ho má poslechnout, či ne. V posledních několika dnech se jí přihodila spousta věcí. Nebyla si jistá, zda dokáže udělat takový významný krok. Nenáviděla se, že je tak slabá, a oči se jí zalily slzami.

Dane jí dal přibližně dvě vteřiny na rozmyšlenou, pak vzal rozhodnutí do svých rukou. Sklouzl rukou po jejím těle až pod pás kalhotek a vsunul ji do skulinky mezi jejími stehny. Marlie překvapeně vyjekla a automaticky ho popadla za zápěstí. Pevně sevřela stehny jeho ruku. V jejím bezkrevném obličejí vynikaly široce otevřené oči. Ale zatímco si vzájemně hleděli do očí, do tváře jí vstoupila barva.

„Důvěřuješ mi?“ zeptal se nevzrušeně, aniž dal najevo, jak nadlidsky se musí ovládat, aby ji nestrhl pod sebe, nevníkl do ní a neposkytl toužebnou úlevu své pulzující erekci.

Zakousla se do spodního rtu a on při tom němém provokativním gestu málem zasténal. „Vlastně ... ano.“

„Tak uvolni nohy. Nechci ti ublížit. Ujišťuju tě, že se ti to bude líbit.“

Přinutila se k nejistému úsměvu. „Ty mě ujišťuješ?“

„Máš moje slovo.“ Sklonil hlavu a zlehka se dotkl jejích rtů. Marlie se zachvěla, nabodnuta na dvojité hrot zbabělosti. Bála se pokusu i svého selhání, a zároveň měla strach, že když mu nebude důvěřovat teď, další možnost už nedostane. A to byla nesnesitelná představa. Ať se stane cokoli, chtěla vědět, jaké je mít Danea uvnitř těla, cítit jeho nesmírnou sílu, až do ní vnikne, poskytnout mu rozkoš, když nic jiného. Věděla, že on chce nejprve uspokojit ji, ale zároveň si byla jistá, že potom přijde řada na něj. Uvědomovala si, že nedává souhlas k pouhému mazlení, ale k úplnému milování.

Rozechvěle se nadechla. „Dobře. Když mě teda ujišťuješ...“

„Dám ti to písemně a nechám to notářsky ověřit,“ sliboval a znovu jí políbil.

Nedokázala skrýt nepatrné chvění, jež jí prostupovalo celým tělem. Znovu se zhluboka nedechla a pomalu roztáhla stehna. Jemně pohladil měkké, semknuté záhyby a Marlie mu přestala křečovitě

svírat zápěstí. „Uvolni se,“ šeptal. Pak ji obratně rozevřel a dlouhým prstem do ní pronikl.

Ztuhla mu v náručí, znovu přitiskla stehna k sobě ve snaze řídit jeho dotěrnou ruku. Bylo to zbytečné, protože žádným způsobem nedokázala zastavit pomalé, zkoumavé pohyby jeho prstu. Šok jí způsobil závrať. Kristepane...

Sliznici neměla úplně suchou, ale na vniknutí nebyla zdaleka připravená. Frikční pohyby změnily jeho prst do velikosti penisu. Po krátkém vnitřním zápase potlačila zmatek bouřících se nervových zakončení a pak se mu odevzdaně zhroutila v náručí.

„Tak je to správné,“ broukl a vsunul do ní další prst. Vypjala se v bocích, pak se podvolila. Cítila se roztažená, porušená, její vlastní tělo jí už nepatřilo, nedokázala je ovládat. Jakýsi dřímající, základní instinkt zahýbal jejím životem. Svalstvo pochvy se přizpůsobivě sevřelo kolem jeho prstu a Dane se zachvěl.

Měl chraplavý hlas. „Tohle je maximum, co s tebou budu provádět, aspoň prozatím. Můžeš se uvolnit, protože už k tomu došlo. Nepůsobím ti bolest?“

Ano. Ne. Netušila, že to může být tak krásné. Blouznila v šoku a zároveň rozkoši. Zavrtěla hlavou, až rozhodila vlasy po jeho hrudi. Ohromilo ji, že její tělo dokáže prožívat tak báječný pocit.

„Tak zavři oči, miláčku. Zavři oči a vnímej jen své pocity. Nepřemýšlej, prostě jen vnímej.“

Bezmocně ho poslechla. Se zavřenýma očima se soustředila na své tělo a na to, co se s ním dělo. Za víčky jí vířil ohňostroj barev. Spaloval ji vnitřní žár, jež vzápětí vystřídalo mrazení, nikoli skutečné mrazení, ale poryv téměř bolestné rozkoše. Jako by náhle měla citlivější a napjatější pokožku. Bradavky jí ztverdly a napřímily se.

Prsty prozkoumával její nejhlubší nitro, odíral její jemnou vnitřní tkáň. Znovu zcela bezmocně vyklenula boky a jeho prsty pronikly hlouběji. Prudce jí bušilo srdce a měla dojem, že se každou chvíli rozskočí. Křečovitě popadla jeho košili a prsty zaryla do masa pod látkou ve snaze stabilizovat se ve vichřici, s níž zápolila.

Slyšela, jak jí něco říká, ale v uších jí hučelo a jednotlivá slova nerozeznávala. Slova stejně nebyla důležitá. Cítila v jeho hlase divokou něhu, a přesně tu potřebovala. Jeho prsty z ní vyklouzly a jí unikl z úst tichý, sténavý protest. Rychle jí stáhl kalhotky a znovu do ní vsunul prsty. Tentokrát ochotně roztáhla nohy a ucítila mezi nimi dychtivou vlhkost. Vniknutí jí poskytlo nesmírnou úlevu, ale ta trvala jen chvíli. Pomalý pohyb jeho prstů vyvolal nával hluboké, mocné touhy, takže jeho dotek nebyl úlevou, ale splněním bytostné potřeby. Pak jeho hrubý palec zamířil vzhůru do měkkých záhybů a přitiskl se na drobný uzlík v horní části jejího pohlaví. Nervy jí zachvátil prudký požár. Přidušeně vykřikla a přimkla se k jeho tělu. Pevně ji k sobě tiskl, aby utišil její duševní souboj. Mluvil na ni hlubokým, zastřeným hlasem a vybízel ji, aby se nechala unášet svými pocity, zatímco jeho síla ji bezpečně spojovala se zemí. Nepřestával dráždit a laskat palcem zduřelý uzlíček a po každém doteku vzplanul oheň ještě žhavěji. V klíně jí začalo tepat divokým rytmem, jaký doposud nepoznala. Vášně byla jako značkovací železo vypalující jí do pokožky neviditelná znamení.

„D-Dane!“ Byl to téměř mučivý sten. Zaklonil jí hlavu a zakryl jí ústa svými, jazykem tvrdě a drsně napodoboval vnikající pohyby prstů. Zcela se mu oddala a rukama se zachytila jeho mocných ramen, zatímco mu opětovala dravé polibky.

Rychle v ní narůstalo nepopsatelné vzrušení, jež jí pronikalo až do konečků prstů, dokud nedosáhlo svého maxima. Vzepjala se a celé tělo jí vzplanulo, zachvácené vlnami vyvrcholení. Chvěla se

neovladatelnými křečemi a připadala si, jako by se měla rozlétnout na kusy. Svíral ji pevně, aby jí dal najevo, že v bouři smyslu nezůstala sama. Vyjekla tlumeným, chraplavým hlasem a on zduřil její výkřiky dalšími polibky.

Vrcholné vzrušení ustupovalo, ačkoli nepatrné vlny jí dosud čeřily klín. Celá ochabla, zabořila mu obličej do hrudi a lapala po dechu. Nadzvedl ji. Cítila, jak se jeho svalstvo napjalo, pak i s ní v náručí vstal. Pevně se chytla jeho košile a on ji rychle odnášel do ložnice, kde ji položil na postel. Stáhl z ní župan, který jí visel jen na ramenou, napřímil se a začal se svlékat. Nechal zhasnuto, ale otevřenými dveřmi proudilo dovnitř světlo z obývacího pokoje. Marlie ležela bez hnutí, obestřena malátností tak naprostou, až měla dojem, že se už nikdy nedokáže pohnout. Tělesné smysly měla zjitřené na hranici snesitelnosti, zatímco duševní pochody byly zcela utlumeny, a v tom poklidném stavu vnímala každický pomalý, těžký úder srdce, jež jí vhánělo krev do žil.

Namáhavě zvedla ztěžklá víčka a dívala se, jak se svléká. Jeho spěch byl téměř hmatatelný, pohyby rychlé a prudké. Za několik vteřin stál před ní nahý. Vztyčil se nad ní, silnými stehny jí roztáhl nohy a spočinul na ní váhou svého mohutného těla.

Na okamžik oba znehybněli a rozhostilo se báječné ticho, vně i uvnitř jejich duší. Zaplavila ji nesmírná radost, ale i nepatrné rozechvění, když ucítila jeho tvrdé pohlaví ve svém měkkém a poddajném klíně. Vzepřel se na jedné paži, druhou rukou sáhl mezi jejich těla a navedl penis, stáhl hýždě a začal do ní pomalu pronikat.

Marlie zatajila dech a cítila, jak se jí znovu zmocňuje vzrušení. Připadalo jí, že doteky jeho prstů ji předtím nezvykle roztáhly, ale jeho mohutný penis ji naplnil až k hranici snesitelnosti. Ačkoli byla uvnitř vlhká, jemné vnitřní tkáně byly naběhlé po předcházejícím laskání. Svalstvo její přecitlivělé pochvy se kolem něho křečovitě

stáhlo, když do ní neúprosně vnikl celou délkou svého pohlaví. Z úst jí unikl tichý, poplašený zvuk vyjadřující nepříjemný pocit, jenž hraničil až se skutečnou bolestí.

Dane se zarazil. Jeho mocné tělo se chvělo. „Jsi v pořádku?“ zjišťoval zastřeným, téměř neslyšným hlasem.

Nenapadlo ji, co má říct. Neprožívala žádné empatické vjemy. Soustředila se plně na své tělo. Ale nebyla si jistá, zda fyzicky vydrží, až se v ní začne pohybovat. Jeho penis byl nezvykle velký a sebemenší pohyb odíral citlivá nervová zakončení. Vzrušení balancovalo na hranici extáze a bolesti. Mysl měla zcela nepopsanou a nenalézala slova, jimiž by vyjádřila ujištění, které po ní chtěla.

Nebyl světec, ale muž. Jeho penis v ní horce pulzoval. Na dlouhý okamžik zcela znehybněl, zatímco čekal na odpověď, ale když žádná nepřicházela, přestal se ovládat. Z hrdla se mu vydral chraplavý zvuk. Mocnými pohyby začal vnikat hluboko do ní. Nárazy jí otřásaly celým tělem. Teď už znala odpověď a divoce se k němu přimkla, zatímco jeho boky do ní tvrdě bušily. Ostré pleskání jejich střetajících se těl se mísilo s jeho pronikavým dechem a jejími tichými steny.

Chtěla Danea a toužila po něm. S křečovitě sevřenými víčky vychutnávala každý okamžik. Milovala jeho divokost, jeho zběsilou touhu. Líbily se jí bezmocné steny, které vydával, žár a pot, když jeho tělo útočilo. Vždycky si při milování připadala jako nástroj na mužskou rozkoš, ale s Danem byla prostě a jednoduše ženou. Slastný okamžik nic nerušilo. Byli muž a žena a milovali se s divokou, nekomplikovanou vášní. Toužila, aby to trvalo věčně.

Bohužel netrvalo. A vzhledem k naléhavosti jeho potřeby ani nemohlo. Zanedlouho se jeho pohyby zrychlily, zaklonil se a narážel do ní s těžkopádnou silou. Zvedl jí nohy vzhůru, takže měl její kotníky na ramenou. Zajíkla se, když ucítila, jak v ní jeho penis ještě

zmohutněl a zvětšil se. Vykřikl, naposledy do ní pronikl a jeho statné tělo se křečovitě roztráslo.

Jakmile jím projel poslední drobný otřes, rozevřela náruč a on do ní ochable klesl. Zatlačil jí do matrace, ale byla příliš unavená, aby jí to vadilo. Cítila na prsou rytmický tlukot jeho srdce. Jeho tmavovlasá hlava, zvlhlá potem, spočinula na polštáři vedle její. Obličej měl obrácený směrem k ní a jeho teplý dech jí omýval krk.

Hladila mu záda a vychutnávala dotek jeho rozpálené pokožky pod svými dlaněmi. Daneovo tělo, ukolébané spánkem, ještě ztěžklo, ale ona jeho váhu téměř necítila. Prostoupilo ji dokonalé uspokojení. Neznala nic krásnějšího než ochable ležet po milování v objetí muže, kterého milovala a kterého hýčkala ve svém těle a náručí. Chtěla, aby se čas zastavil v místě, kam nemůže zlo.

Ale ohlásilo se náhlým ostrým pípáním.

Dane okamžitě zareagoval. Jediným plynulým pohybem se stáhl a posadil se na okraj postele. Rozsvítil lampu, vypnul pípátko a letmo pohlédl na digitální číslice na displeji. Marlie ztuhla. Beze slova sáhl po telefonu, vymačkal číslo a podržel si sluchátko mezi hlavou a ramenem, zatímco se začal soukat do zmuchlaného oblečení. „Tady Hollister,“ ohlásil se stručně. Chvilí poslouchal, pak řekl: „Budu tam za deset minut. Už jste volali Trammelovi? Nevadí, já to udělám. Ohlase se policejní hlídce a vyřídíte mu, aby zajistil místo činu.“

Stiskl tlačítko a počkal na oznamovací tón. Zatímco volí další číslo, Marlie vstala a tápala po županu. Ležel zmuchlaný na zemi, jeden rukáv naruby. Třásl se jí ruce, ale podařilo se jí župan roztáhnout, vklouznout do něj a stáhnout si pásek. Dane se usadil na postel a obouval si boty.

„Máme oběť,“ oznámil tiše do telefonu. „Sejdeme se na místě.“ Na Marlii se ani nepodíval. „Cypřišová terasa číslo 3311.“

Cypřiš. Žaludek se jí stáhl do ledového uzlu. Věděla to, ale skutečnost rozehnala poslední pochybnosti.

Zavěsil a zamířil do obývacího pokoje, cestou si oblékal košili. Marlie ho následovala tiše jako duch, stanula ve dveřích a dívala se, jak si navléká ramenní pás. Velkou pistoli vsunul do pouzdra pod levou paží.

Nepřistoupila k němu, ani on se k ní nepřiblížil. Zastavil se před domovními dveřmi a otočil sek ní. „Jsi v pořádku?“ zeptal se, ale jeho oči i hlas byly naplněny prázdnotou, zatímco se v myšlenkách zabýval prací, jež ho čekala.

„Samozřejmě,“ odpověděla a osamění, bolest a strach se snažila pohřbít v hlubinách svého nitra. Nesmí dopustit, aby ho její slabost zdržovala.

„Vrátím se, až budu moci,“ řekl a odešel.

Stála na místě, dokud neutichl zvuk motoru jeho auta, pak odhodlaně zamířila ke dveřím a zamkla je. Vyhodila zbytky pizzy a umyla pár špinavých talířů. Když se vrátila do obývacího pokoje, zpozorovala své spodní kalhotky v rohu pohovky. Vzala je a zmuchlala v ruku.

Byla velmi unavená, ale usnout by nedokázala. Potěšení zničila vracející se hrůza. Umínila si, že ani o jedné záležitosti teď nesmí přemýšlet. Usedla na pohovku a tiše sledovala ubíhající minuty noci, zatímco držela soukromý smutek.

~ 13 ~

Oblohu nad obzorem prot'al blesk a ozářil podbřišek nízkých temně fialových mraků. Do rána se znovu rozprší. Dane zbavil mozek veškerých myšlenek a řídil automaticky. Umínil si, že nesmí přemítat o Nadině Vinickové, jinak by ho očekávání svedlo k hledání podobností, které možná ani neexistují. Nesmí myslet ani na Marlii. Veškeré soustředění by tím rozmetal na kusy. Snažil se nepředjímat cokoli o místě činu, jež za okamžik uvidí, ani nevzpomínat na jeho popis, který mu Marlie poskytla. Nesmí být svazován předsudky. Musí si zachovat zcela objektivní pohled.

Na hustý provoz bylo ještě brzy. Nedočkavě se řítit k výjezdu z dálnice a zařadil se moc blízko za nákladní auto. Právě v tu chvíli se roztrhla jedna pneumatika přívěsu a vymrštila do prostoru pořádný kus gumy, která pleskla do přední části jeho auta. S klením se stáhl do bezpečnější vzdálenosti, ale příhoda mu pomohla setřást z mysli všechno, o čem nechtěl uvažovat.

Jízda k Cypřišové terase mu trvala o něco déle než deset minut. Ulice byla ucpaná obvyklou sbírkou úředních vozidel a davem čumilů. Dane vystoupil z auta. Se zájmem si prohlížel okounějící lidi, pátraje po povědomé tváři. Pokud obě ženy zavraždil stejný člověk, mohl se potloukat i kolem domu Vinických. Nic. Žádný z civících v něm nevyvolal ani útržek vzpomínky.

Cypřišová terasa se nalézala v poněkud honosnější čtvrti, než v jaké bydleli Vinickovi. Domy sice nevypadaly prostorněji, ale byly asi o deset let novější. K domu přiléhal přístěnek pro auto a právě v něm se shlukl chumel policistů; jeden člen hlídky střežil hlavní vchod a Dane doufal, že další hlídá zadní dveře.

Freddie Brownová a její parták Worley měli ten víkend službu a už dorazili na místo. Freddie se oddělila od skupinky policistů, jakmile Danea upozorovala. „Ahoj,“ řekla a vsunula mu ruku pod paži a zastavila ho. „Počkej chvílku. Chci si s tebou promluvit.“

Být to někdo jiný než Freddie, Dane by ho setřásl. Ale byla to Freddie a tohle místo činu patřilo jí. Bez pádného důvodu by ho nevedla stranou. Zadíval se na ni a tázavě povytáhl obočí.

„Proslýchá se, žeš požádal, aby tě uvědomili o jakémkoli případu ubodané ženy,“ prohlásila.

Krátce kývl a doufal, že se nezlobí, když se jí plete do řemesla.

Chlácholivě ho poplácala po paži. „Předpokládám, že jsi k tomu měl vážný důvod, tak jsem ti místo činu ohlídala. Považuj to za dárek k narozeninám.“

„Ohlídala?“ opakoval ohromeně. „Chceš říct, že vevnitř ještě nikdo nebyl?“

„Přesně tak. Strážmistr, který tělo našel, si zaslouží metál. Vycouval, jakmile ji spatřil, ničeho s výjimkou dveřní koule se nedotkl, a zajistil dům i okolí. Jde nejspíš o nejpanenštější místo činu, jaké kdy budeš mít tu čest obhlédnout. Jede sem Ivan.“

„Počkáme na něj,“ rozhodl Dane. „Díky, Freddie. Jak strážmistr objevil tělo?“

Otevřela zápisník. „Jméno oběti zní Jacqueline Sheetsová, rozvedená, bezdětná. Bývalý manžel žije v Minnesotě. Pracovala jako sekretářka u jedné větší právnické firmy. Byla prý spolehlivá. Měla jít na večeři s kamarádkou, která pracuje tamtéž. Když nepřišla na místo setkání, kamarádka se jí pokoušela zavolat, ale nikdo se nehlásil. Sheetsová zřejmě chodila na schůzky včas. Poslední dobou měla nějaké zdravotní obtíže, a tak její přítelkyně zneklidněla a zajela za ní domů. Auto Sheetsové stálo před přístřeškem, v domě se svítilo, televize řvala na plné pecky, ale nikdo neotvíral. Zašla k

sousedům a vytočila 911. Policisté z hlídky, Charles Marbach a Perry Palmer, byli poblíž a dostali se sem dřív než pohotovostní oddíl. Strážmistr Marbach vylomil zámek na předních dveřích, bezprostředně po otevření dveří spatřil oběť a okamžitě vycouval. “Sklapla notes. „Ta přítelkyně se jmenuje Elizabeth Clineová. Sedí v přístřešku. Zhlédla tělo a je dost otřesená.“

K zácpě se připojilo další auto. Dane poznal Trammella. Freddie také a s úšklebkem si Danea změřila. „Nechceš mi vysvětlit, co se to tady děje?“

„Chceme zjistit, jestli to nemá něco společného s případem Vinicková,“ řekl tiše. „Napadlo nás, že jde o stejného pachatele.“

Když si plně uvědomila obsah jeho sdělení, vykulila oči a pihovatý obličej zachvátil zděšený výraz. „Do háje,“ vydechla. „Je to dokonce stejný den.“

„Taky jsem si všiml.“ Už viděl novinové titulky: **SOBOTNÍ SADISTA**. Byl zvědav, jaké senzační přízvisko by noviny vymyslely, kdyby k vraždě došlo před půlnocí, tedy v pátek. **PÁTEČNÍ PŘÍZRAK?**

Připojil se k nim Trammell v béžových plátěných kalhotách a blankytně modré hedvábné košili. Měl pečlivě upravené vlasy, exotickou tvář hladce oholenou. Nikde ani smítko. Dane nechápal, jak to dokáže.

Zasvětil Trammella do situace. Freddie se zeptala: „Chcete se na něco zeptat té její přítelkyně?“

Dane zavrtěl hlavou. „To je tvůj případ. Jen chceme vidět místo činu.“

„Víš, že nemusíte čekat na Ivana?“

„Vím. Ale chci, aby měl co nejsterilnější prostředí.“

„Řekla bych, že do sterilnějšího v životě nevstoupil.“ Poplácala oba kolegy po zádech svým typickým mateřským gestem a vrátila se ke skupince v přístřešku.

„Je to dům,“ prohlásil Trammell zbytečně. „Nejde o cypřiše, ale o název v adrese. Cypřišová terasa. Byli jsme na správné stopě. Uvidíme, jestli na podstavci bude stát moderní televize s velkou obrazovkou.“

Dane vrazil ruce do kapes. „Máme snad nějaké pochybnosti?“

„Já tedy ne.“

„Já taky ne. Sakra.“

„Zavolal jsem Bonnessovi. Měl by přijet každou chvíli.“

Dorazil Ivan Shaffer ve služební dodávce. Vysoukal své štíhlé dlouhé tělo z předního sedadla a Dane s Trammellem se mu vydali naproti.

Ivan měl mizernou náladu a na oba detektivy se mračil. „Nechápu, proč se tady musím motat osobně. Mám v týmu spolehlivé lidi. Proč Freddie trvala na tom, abych sem přijel?“

Bohudíky, Freddie tušila něco výjimečného. Dane přemítal, jestli by mu její manžel přerazil nos, kdyby jí dal pusu. „Tohle je něco extra,“ sdělil Ivanovi, když mu pomáhal vyložit přístroje. „Zprvke: místo činu je nedotčené. Budeš první, kdo tam vkročí.“

Ivan se zarazil. „Děláš si ze mě legraci?“ Rozzářily se mu oči. „To se nestává moc často.“

„Tentokrát se to stalo. To už se ti do smrti nepodaří zopakovat.“

„Copak vypadám jako optimista? Máte pro mě připravenou ještě nějakou pecku?“

Trammell nevzrušeně pozoroval reptající čumily. „Jo. Myslíme si, že to udělal stejný chlápek, co zabil Nadine Vinickovou.“

„Kristepane,“ vzdychl Ivan a zavrtěl hlavou. „To jste mi neměli říkat. Vezeme se teda v pěkném průseru, ale to už vám asi taky došlo.“

„Napadlo nás to. Už jsme vyložili všechno tvoje nádobíčko?“

„Jo, všechno. Jdeme na to.“

Dane vyzval strážmistra Marbacha, aby vešel do domu s nimi. Policista, který se zachoval tak duchapřítomně, si zaslouží, aby byl do případu zasvěcen. Marbach byl mladý – nedávno ukončil výcvik – a pod snědou pletí poněkud pobledlý. Ale vyrovnaným hlasem jim podrobně popsal, co podnikl, dokonce uvedl přibližnou vzdálenost těla od hlavních dveří.

„Je tělo vidět z ulice, když otevřeme dveře?“ zeptala se Freddie, která se k nim s Worleyem přidala.

Marbach zavrtěl hlavou. „Před vstupem do obývacího pokoje je malá předsíň. Musel jsem udělat krok, abych ji uviděl.“

„Fajn. Ivane, ukaž, co umíš.“

Ivan otevřel dveře a vešel. Ostatní ho následovali, ale zastavili se v malé předsíni a zavřeli za sebou dveře. V televizi naladěné na kanál s celodenním filmovým vysíláním právě běžel film Ginger a Fred. Zvuk byl zbytečně hlasitý, jako by Jacqueline Sheetsová nedoslýchala. Nebo byl zesílen, aby přehlušil její výkřiky. Ivan televizor vypnul, obrazovka zčernala a v místnosti zavládlo úlevné ticho. Dane a Trammell, kteří stáli ve dveřích, civěli na televizor. Přístroj měl devadesáticentimetrovou úhlopříčku, byl velmi moderní a stál na podstavci.

Nikdo nepromluvil. Ivan mlčky zahájil svou sběratelskou činnost.

Ze své pozice viděli jen polovinu těla. Bylo nahé a torzo vypadalo, jako by je roztrhala nějaká divoká šelma. Stopy krve se táhly kolem pohovky, byly všude po stěnách a na koberci. Dane si

vzpomněl, jak Marlie říkala: *dokolečka dokola, kolem morušovníku*. Nebyl to morušovník, ale pohovka. Proč použila právě tahle slova? Podobají se něčemu, co vrah řekl nebo si pomyslel? Nebo toho hajzla Jacquelinin boj o život *pobavil*?

Dveře za jejich zády se otevřely a vešel poručík Bonness. Pohlédl na krvavou dráhu a zesinal. „Ježíši Kriste.“ Předcházející místo činu bylo o něco příšernější, ale případ považovali za ojedinělý, jednorázový. Tentokrát věděli hned, na čem jsou. Na výjev se dívali jako na čin šílence, který bude vraždit nevinné ženy a ničit životy jejich rodin a příbuzných tak dlouho, dokud ho policisté nezastaví. A věděli, že štěstí není na jejich straně. Je všeobecně známo, že mnohonásobné vrahy lze jen těžko dopadnout.

Ale tentokrát, pomyslel se Dane chmurně, máme něco, co vrah netuší. Totiž Marlii.

Worley řekl: „Dane, poohlídněte se tady. Víte, po čem jdete.“

„To bys měl udělat ty s Freddie“, mínil Trammell. jeho myšlenky se ubíraly stejným směrem jako Daneovy, ale tak tomu bylo skoro vždycky. Nechtěli, aby je při obhlídce rušily domnělé podobnosti s případem Vinicková. „Povíte nám, co jste našli, a pak se do toho pustíme my.“

Worley přikývl. On a Freddie se rychle pustili do systematické prohlídky domu. Ivan povolal specialisty na snímání otisků prstů a ti poprášili všechny povrchy černým práškem. Zanedlouho byl dům plný lidí, většina je postávala, někteří skutečně pracovali. Tělo Jacquelinesy Sheetsové bylo konečně uloženo do zvláštního vaku a odneseno. Dane slyšel zvenku křik reportérů, viděl záři televizních světel. Déle už to tajit nedokážeme, ale vzápětí ho napadlo, že dva případy ubodaných žen v průběhu týdne nejsou taková senzace. Kdyby došlo ke třetí, obdobně provedené vraždě, žádný reportér, který je hoden svého povolání, to nenazve náhodou. I kdyby případy

postrádaly podobnost, bude o ně dostatečný zájem, aby média vyčlenichala jakýsi „zvláštní spojovací článek“, ať už by šlo o cokoli.

Bonness odvedl Danea a Trammella stranou. „Jestli to vypadá na stejného chlapíka...“

„Vypadá,“ přerušil ho Dane.

„Všechno odpovídá Marliinu popisu,“ dodal Trammell. „Dokonce i typ televize.“

„Nemohla se Marlie o té vraždě dovědět ještě před tím, než se stala? Já vím, já vím?“ pospíšil si Bonness, zvedl omluvně ruce a na vysvětlenou dodal: „To mě původně napadlo, že by nám mohla pomoci, a vy dva jste ji považovali za spoluviníka, nicméně tahle otázka musí být vyjasněna.“

„Ne,“ řekl Dane. „Zjistili jsme, že v žádném případě nemohla být u první vraždy, a včera v noci jsem byl s ní. Zavolala mi, když začala vize, a jel jsem přímo k ní.“

„Fajn. Chci, abyste zítra v deset přišli všichni do mé kanceláře. Probereme si, co jsme zjistili, a přidáme k tomu to, co najde Ivan. Musíme vytvořit zvláštní vyšetřovací tým. Uvědomím šéfa a ten rozhodne, co všechno řekneme starostovi.“

„Doufám, že nic konkrétního,“ namítl Dane. „Z radnice unikají informace jako smrad ze stoky.“

Bonness se tvářil sklíčeně. „Takovou věc si bohužel nemůžeme nechat pro sebe. Starosta by přišel o křeslo, kdyby to média pustila na veřejnost a on o tom neinformoval pohlaváry.“

„Tak ho požádej, aby nám dal aspoň pár dní. K oběma vraždám došlo v pátek v noci nebo v sobotu ráno. Jestli to je společný rys, tak vrah neudeří dřív než zase za týden. Čím déle na tom budeme dělat, aniž by o nás vrah věděl, tím větší je šance na jeho dopadení.“

„Dám na to téma se starostou řeč,“ slíbil Bonness. Dane vlastně ani víc nečekal.

Připojili se k nim Freddie a Worley. „Vražedným nástrojem byl kuchyňský nůž, který pravděpodobně patřil oběti,“ hlásil Worley. „Je stejný jako ostatní nože v kuchyni. Vrah se dostal dovnitř oknem v pokoji pro hosty. Prořízl síť.“

„V noci přšelo,“ připomněl Dane. „Našly se pod oknem nějaké stopy?“

Freddie zavrtěla hlavou. „Žádné. Je velmi opatrný.“

„Nebo sem vlezl, než začalo pršet, a počkal v ložnici,“ nadhodil Trammell.

Freddie zbledla. „Bože, naskakuje mi husí kůže při představě, že byl v domě několik hodin, a ona nic netušila.“

„A co potom?“ zeptal se strážmistr Marbach. Mírně zrudl, když se k němu otočily pohledy všech přítomných. „Chci říct, že když odcházel, tak nejspíš přšelo. Nemohl zanechat stopy až potom?“

„Jen v případě, že odešel stejným způsobem, jako vešel,“ vysvětloval Dane. „A k tomu neměl důvod. Stačilo vyjít ze dveří. Aspoň nebudil podezření, kdyby ho někdo viděl – o čemž pochybuju. Chodník i příjezdová cesta jsou z betonu, a na něm žádné stopy nezůstanou.“

„Když ji napadl, nejspíš měla na sobě pyžamo,“ pokračovala Freddie, nahlížejíc do zápisníku. „Našli jsme ho zkrvavené v koši na prádlo. Krev necháme otestovat, abychom se ujistili, že patří oběti.“

„A co manžel nebo přítel?“ nadhodil Bonness.

„Nikoho neměla. Podle té její kamarádky žije bývalý manžel v Minnesotě, ale rozvedli se už před dvaceti lety a přibližně tak dlouho s ním paní Sheetsová nemluvila. Drazí přátelé, řekněme si to na rovinu: zdá se, že obě ženy má svědomí stejný vrah.“

„Obávám se, že je to tak,“ odvětil Dane. „Chodila Sheetsová do barů, do tělocvičny, kamkoli, kde by se setkávala s muži?“

„Nevím. Tak daleko jsme se s tou její přítelkyní nedostali. Co kdybyste s ní promluvili, až tady budeme hotovi? Stejně naše poznatky dáme všichni dohromady,“ navrhl Worley. Soudě podle jeho tónu byl ochoten předat celé vyšetřování Daneovi a Trammelovi.

Přístěnek pro auta tvořily jedna nízká a dvě vyšší zídky z betonových kvádrů. Na nízké zídce seděla schoulená Elizabeth Clineová a tupě civěla na skupinku policistů, kteří pobíhali sem a tam. Byla vysoká a štíhlá, světlé vlasy měla krátce zastřižené do nadýchané přílby, z ušních lalůčků jí splývaly dlouhé náušnice téměř až k ramenům. Kromě náušnic na sobě neměla nic, v čem by se mohla vypravit na večeri: dlouhá bílá tunika s křiklavě žlutofialovým papouškem, na nohou sandály, žluté legíny. Dane si všiml, že má několik prstenů, ale žádný nebyl snubní.

Usedl vedle ní na zídku a Trammell, nonšalantní jako vždy, se o kousek dál opřel o auto paní Sheetsové.

„Jste Elizabeth Clineová?“ zeptal se Dane pro jistotu.

Upřela na něj lehce udivený pohled, jako by nezaznamenala jeho přítomnost. „Ano. Kdo jste vy?“

„Detektiv Hollister.“ Ukázal na přítele. „A detektiv Trammell.“

„Moc mě těší,“ řekla zdvořile. Vzápětí se jí v očích usadil vyděšený výraz. „Bože, jak jsem to mohla říct? Netěší mě to. Jste tady kvůli Jackie...“

„Ano, paní Cleneová. Mrzí mě to. Víím, že to pro vás byl šok. Nevadilo by vám, kdybyste zodpověděla ještě několik dotazů?“

„Už jsem mluvila se dvěma jinými detektivy.“

„Já víím, paní. Ale napadlo nás ještě pár věcí a cokoli nám řeknete, může pomoci dopadnout jejího vraha.“

Roztřeseně se nadechla. Chvěla se a objímala si pažemi tělo. Byla teplá, dusná noc, ale doléhal na ni šok. Dane nenosil sako, aby

jí je mohl půjčit, a tak požádal strážmistra stojícího opodál, aby přinesl pokrývku. Policista byl za pár minut zpátky i s příkrývkou a Dane ji přehodil ženě přes ramena.

„Děkuju,“ řekla a vděčně se do ní zachumlala.

„Rádo se stalo.“ Jindy by ji objal kolem ramen a utěšil, ale teď mu to připadalo křečovitě, a tak se spokojil s tím, že ji konejšivě poplácal po zádech. Jediná žena, kterou teď může objímat, je Marlie. Milování s ní jako by mezi ním a ostatními ženami vystavělo zeď. Znepokojeně si tu změnu uvědomoval, ale zatlačil ji do podvědomí; zamyslí se nad tím později.

„Řekla jste, že paní Sheetsová nemá v současné době přítele. Rozešla se nedávno s někým, nebo mívala příležitostné schůzky?“

Zavrtěla hlavou. „Ne.“

„Nikoho neměla? Od svého rozvodu neudržovala žádný trvalejší vztah?“

Elizabeth se natolik vzchopila, že dokázala zvednout hlavu a věnovat mu nejistý, mrazivý úsměv. „Ale ano.“ Ta dvě slova zněla hořce. „Dvanáct let chodila s jedním ženatým právníkem z naší firmy. Sliboval jí, že se rozvede a ožení se s ní, ale hrozně dlouho rozvod odkládal, protože by mu to prý poškodilo kariéru. Nakonec se přece jen rozvedl a vzápětí byla svatba – jenomže si nezval Jackii, ale třiadvacetiletou dcerušku vlivných rodičů. Jackie se zhroutila, ale pracovala u firmy příliš dlouho, než aby začínala jinde. On chtěl v jejich vztahu pokračovat, ale Jackie se s ním ve vší tichosti rozešla. Je mu třeba přičíst ke cti, že se jí nepokoušel zařídít vyhazov. Ne, nemyslím, že by ji chtěl zabít z uražené ješitnosti. Jejich vztah nebyl žádné tajemství. Věděli o nich všichni.“

„Kdy se rozešli?“

„Počkejte... asi před čtyřmi lety.“

„S kým od té doby chodila?“

„Nevím, jestli vůbec někoho měla. Bezprostředně po skončení té dlouholeté známosti měla možná jednou nebo dvakrát rande, ale já vím, že nejméně rok s nikým nechodila. Trápily ji nějaké zdravotní potíže a na milostné plotky neměla náladu. Skoro každý týden jsme se spolu scházely na večeři. Pokaždé jí to zvedlo náladu.“

„Jaké měla potíže?“

„Bylo toho víc. Trápil ji zánět děložní sliznice a nakonec, asi před rokem, jí dělohu vyoperovali. Žaludeční vřed, vysoký tlak. Nic, co by ohrozilo život, ale všechno ji postihlo najednou a měla z toho deprese. V poslední době párkrát omdlela. Proto jsem dostala strach, když se v restauraci neukázala včas.“

Bývalí milenci je tedy na stopu nepřivedou, ale Dane ani nic jiného nečekal. Zkrátka museli prověřit všechny okolnosti. „Nezmínila se o někom, s kým se nedávno seznámila? Nepohádala se s někým? Nevšimla si, že by ji někdo sledoval?“

Elizabeth zavrtěla hlavou. „Ne, Jackie byla mírná, vycházela s každým. Ani se nenaštvala, když se David oženil s tou svou holčičkou. Ale nepochopitelně ji vyvedlo z míry, když se jí po prvním praní skoro rozpadla nová halenka. Jackie se ráda hezky oblékala a byla poměrně vybíravá.“

„Chodila pravidelně někam, kde by se s někým mohla seznámit?“

„Ne, ledaže by se seznámila v potravinách.“

„Každý člověk pravidelně někam chodí, nejen do obchodu,“ naléhal Dane jemně. Potřebovali zjistit, jak si vrah vybírá oběti. Nadine Vinicková a Jackie Sheetsová měly něco společného, něco, co přilákalo vrahovu pozornost. Každá bydlela v jiné čtvrti, muselo to tedy být něco jiného než bydliště, a kdyby se do toho trefili, měli by napůl vyhráno. „Chodila pravidelně ke kadeřnici nebo třeba do knihovny?“

„Jackie měla nádherné vlasy. Nechávala se stříhat jednou za pár týdnů v malém salóně nedaleko od pracoviště. Ve Vlasovém studiu. Její kadeřnice se jmenuje Kathy. Možná Katherine. Tak nějak. A knihovna? Ne, Jackie nebyla žádná velká čtenářka. Milovala filmy. Půjčovala si spoustu kazet.“

„Kde si je půjčovala?“

„V supermarketu. Říkala, že tam je dobrý výběr videokazet a ušetří jí to cestu.“

„Ve kterém supermarketu nakupovala?“

„U Philipse, asi míli odtud.“

Supermarket v okolí. Tam by Nadine Vinicková nešla. Ale Dane si všechno zapisoval. Až srovnají podrobné údaje z obou případů, třeba jim z toho vyleze nějaká důležitá informace.

„A co vy?“ zeptal se. „Jste vdaná?“

„Vdova. Už sedm let. Jackie mi pomohla překonat nejhorší období. Od té doby jsme přítelkyně. Stýkaly jsme se i předtím, protože jsme dlouho pracovaly v jedné kanceláři, ale pořádně jsem ji poznala až v posledních letech. Je to... byla to výborná přítelkyně.“ Po Elizabethiných tvářích stékaly slzy.

Dane ji znovu poplácal po zádech, aniž věnoval pozornost Trammellovu záhadnému pohledu. Trammell ani jednou nepromluvil, výslech nechal na něm. Dělal to příležitostně, a to když se domníval, že Dane bude mít při získávání odpovědí větší štěstí.

„Je mi líto,“ vzlykala tiše Elizabeth, „že jsem vám moc nepomohla.“

„Ale ano,“ ujišťoval ji Dane. „Pomohla jste nám vyloučit některé možnosti, a tak víme, na co se soustředit, abychom neztráceli čas ve slepé uličce.“ Byla to lež. Zatím je všechno zavedlo do slepé uličky. Lež nelež, paní Clineová potřebovala utěšit.

„Musím chodit na stanici nebo něco takového? Je to zvláštní,“ poznamenala, otřela si oči a pokusila se o patetický úsměv, „vím, jak funguje zákon ve své konečné podobě v soudní síni, ale nemám ponětí jak to vypadá zpočátku.“

„Ne, nemusíte chodit na stanici,“ uklidnil ji Dane. „Sdělila jste někomu svou adresu a telefon?“

„Myslím, že ano. Ano, vzpomínám si, že jsem to řekla vaší kolegyni.“

„Nevidím důvod, proč byste teď nemohla odjet domů. Chcete, aby vás někdo odvezl? Máme zavolat nějakou kamarádku nebo někoho z příbuzných, aby s vámi zůstal přes noc?“

Bezvýrazně se rozhlédla kolem. „Nemůžu tady nechat auto.“

„Jestli chcete, odveze vás nějaký strážník a jiný za vámi pojedete ve služebním voze, aby ho pak mohl vzít zpátky. Souhlasíte?“

Vypadalo to, že se nemůže rozhodnout. Ještě byla zasažena šokem a nedokázala rozumně uvažovat. Dane se rozhodl za ni, pomohl jí vstát, zavolal strážmistra a požádal ho, aby ji odvezl domů a ujistil se, že zatelefonovala někomu ze známých nebo z příbuzných, abys ní zůstal přes noc. Poslušně přikyvovala jako dítě, které si zapisuje domácí úkol.

„Blízko bydlí moje neteř,“ řekla. „Zavolám jí.“ Podívala se na něj, jako by žádala o svolení, zda může místo své známé zavolat neteři. Poplácal ji po paži s ujištěním, že je to dobrý nápad, a poslal ji domů se strážmistrem, který dostal od Danea pokyny a jednal s ní vlídně jako se ztraceným dítětem.

Když se Dane otočil, Trammell se pořád tvářil záhadně jako sfinga.

„Co je?“ zeptal se Dane podrážděně.

Trammell povytáhl obočí. „Nic jsem neřekl.“

„Ale něco si myslíš. Spokojeně se šklebíš jako praštěný kocour.“

„Proč by se praštený kocour měl šklebit spokojeně?“ opáčil Trammell řečnický.

Dane měl Trammella rád jako vlastního bratra, ale bůh ví, že někdy měl chuť pocuchat mu jeho dokonalou fasádu. Ale když neměl Trammell náladu, nikdo z něho nevypáčil žádnou informaci. Danea napadlo, že ho pozve na pár piv, aby mu rozvázal jazyk, ale pak si to rozmyslel. Pivo nechá na jinou příležitost.

Zbývalo jen pomoci Freddii a Worleymu dokončit práci, ujistit se, že odpadky jsou ve speciálních sáčcích, aby je později mohli prohlédnout; podívat se v domě po osobních dokladech, zápisníku, adresáři, životní pojistce. Po smrti ztratí Jackie Sheetsová veškeré soukromí. Policisté prohledají její skříň a zásuvky ve snaze najít aspoň nepatrný náznak náhody či osudu, který by ji spojoval s Nadinou Vinickovou. To, co měly obě ženy společné, bylo zároveň klíčem k odhalení jejich vraha. Kdyby nešťastný Ansel Vinick nespáchal sebevraždu, mohl je navést na rozhodující stopu a pomoc při pátrání po vrahovi své manželky by možná povýšil na důvod, proč žít. Dane by za nálepkou, která se dává na zadní nárazník auta a nese nápis „Průsery se stávají“, připojil slovo „často“:

Ivan odvezl svůj hubený úlovek do laboratoře k rozboru. Jackiino tělo putovalo k soudnímu lékaři, i když už nebylo moc co zjišťovat – leda přesný čas smrti. Ale i v tomto ohledu to vlastně bylo plýtvání časem; Dane věděl, kdy k vraždě došlo, protože v tu dobu mu Marlie zavolala.

Rysy poručíkovy tváře poznamenalo znepokojení, když stísněně zkoumal obrys na zemi, kde ležela Sheetsová. Zítra v deset u mě v kanceláři,“ připomněl. „Teď jedte domů a vyspěte se.“

Dane pohlédl na hodinky. Byla skoro jedna po půlnoci a najednou si uvědomil, že minulou noc toho moc nenaspal.

„Vrátíš se k Marlii?“ zeptal se Trammell.

Chtěl se vrátit. Bože, jak se tam chtěl vrátit. Ne, nechci ji rušit,“ odpověděl. „Určitě spí.“

„Myslíš?“

Vzpomněl si, jak vypadala, když odcházel, vybavil si vyděšený výraz ve ztrhaném obličejí. Uvědomil si, že ji ani nepolíbil na rozloučenou. Myšlenkami už byl na místě činu a Marlii úplně vytlačil z mozku. Miloval se s ní, opustil její rozpálené tělo, protože se ozvalo pípátko, a odešel, aniž ji políbil. „Sakra,“ ucedil zmučeně.

Trammell řekl: „Ahoj zítra,“ a nasedl do auta. Grace Roegová nejspíš ještě čeká, pomyslel si Dane. Je taky policistka. Chápe, proč musel tak náhle odejít. Ale Marlie není policistka. Je žena, která byla celý život sama, žena, která prožila tolik bolesti, že by vystačila na deset lidských životů. Byla neuvěřitelně silná. Nezhroutila se, ale byla poznamenána jizvami na těle i na duši. Kolik v sobě musela najít odvahy, aby mu dovolila pomilovat se s ní? A jak se zachoval? Byli spolu poprvé a vzal to hákem. Ani neřekl „děkuju“.

Kdyby to technicky zvládl, nakopal by sám sebe do zadku.

Marlie určitě nespí; sedí na pohovce tiše a bez hnutí a čeká, až se vrátí. Nemůže ji chránit tím, že ji nechá v nevědomosti, protože ona ví víc než on. Je přímý svědek, jako by sídlila ve vrahově duši a sledovala jeho očima, jak škodolibě bodá a vraždí.

Jel rychle teď už prázdnými ulicemi. Začalo pršet a zvolna postupující bouře konečně zasáhla město. Připadalo mu, jako by se opakovala páteční noc, kdy se řítíl ulicemi za Marlií.

V obývacím pokoji bylo podle očekávání rozsvíceno. Odbočil na příjezdovou cestu a vypnul motor. Než stačil vystoupit z auta, stanula v otevřených dveřích, na pozadí světla proudícího z pokoje se rýsovala její čekající postava.

Měla na sobě pořád onen lehký župan a tenkou látkou prosvítaly obrysy jejího těla. Proběhl deštěm, skokem překonal dva schody na

verandu. Nepromluvila, jen ustoupila, aby mohl projít dovnitř. Nemusela se ptát, co našli, protože to věděla.

Byla unavená, měla nezdravě bledý obličej, oči ponořené v tmavých kruzích. V těch očích bylo patrné vyčerpání, jež přesahovalo hranice fyzické únavy, a z celé její bytosti jako by zase vyzařoval jakýsi odstup.

Chtěl jí nabídnout útěchu, ale nebyl si jist, jestli ji přijme. Chtěl se o ni starat, poskytnout jí hojivé bezvědomí spánku. Chtěl jí dát vědět, že může odpočívat s jistotou, že je v bezpečí. Chtěl ji držet v náručí celou noc, nabídnout jí primitivní zvířecí uspokojení pramenící z jeho blízkosti.

Přesně to zamýšlel. Ale když si navzájem mlčky hleděli do očí, zatímco venku pleskal déšť v rytmu jeho náhle divoce tlukoucího srdce, zapomněl na všechna ušlechtilá předsevzetí. Před několika hodinami byli spolu, zmocnil se jí, ale byli vyrušeni. Milostný akt byl dovršen, ale spojení obou těl zpečetěno nebylo. Skutečná intimita nespočívá v proniknutí a vyvrcholení, ale ve chvílích ticha poté, kdy dva životy uvádí v soulad spousta drobností. Tato fáze nebyla ani započata, o tom Dane nepochyboval. Základní mužský pud ho přiměl konat a zapomenout na všechna ušlechtilá předsevzetí.

Zavřel za sebou dveře a zamkl, nespouštěje z ní zrak. Pak ji beze spěchu zvedl do náručí a odnesl do ložnice. Cestou se jen zastavil, aby zhasl lampu.

Nezahrnula ho zlostnými výčitkami ani nedala najevo nechuť. Tiše ležela na posteli, kam ji položil, a čekala, zatímco se netrpělivě svlékal. Tu noc z ní stahoval župan už podruhé. Její nahé tělo matně svítilo do tmy; cítil pod sebou její nádhernou měkkost, cítil, jak rozevívá stehna, aby ho jimi objala. Podržel jí hlavu v dlaních a něžně ji líbal, zatímco hledal a našel její zvlhlé dychtící pohlaví a

pronikl do ní. Okamžitě ho obklopil žár a v jeho penisu divoce zatepalo, až mu do jejích úst unikl tichý sten.

„Miluj mě, ať můžu zapomenout,“ prosila šeptem, když na okamžik zahнала zoufalství. Pronikl do ní celou délkou, uchopil ji, když mu vyšla vstříc ve snaze přizpůsobit své tělo jeho velikosti a síle. Tichounce zasténala slastí a Dane ucítil na prsou její ztvrdlé bradavky.

Hrůzné vzpomínky mohl přehlušit jen vášní, uspokojit její smysly jen prostřednictvím svého těla a rozkoší, kterou jí chtěl poskytnout. Nedokázal zahnat noc, ale tmu mohl změnit v jejich soukromé útočiště. Byl odhodlán krotit svou prudkou vášeň, milovat se s ní co nejněžněji a zůstat s ní i poté, až je obklopí konejšivé ticho. Bude ji držet v náruči třeba až do rána, aby cítila teplo jeho těla a pravidelný tep jeho srdce a věděla, že není sama.

~ 14 ~

Marlie se pohnula a náhle se probudila. Překvapeně si uvědomila, že v posteli s ní někdo je. Věděla, o koho jde, všechno si pamatovala, přesto ji zasáhl onen první šokující okamžik, kdy si vědomí zvyká na novou realitu. Předminulou noc vedle ní spal taky, ale tehdy o tom nevěděla. Tohle bylo poprvé, co se probudila vedle pevného a rozpáleného mužského těla. Jednu těžkou paži měl přehozenou přes její břicho a tlačil ji k posteli.

Uvědomila si, jak je příjemné, že ji drží. Jeho tělo zabíralo moc místa, a kdyby ji nezajistil svou mohutnou tlapou, možná by spadla na zem.

Otočila k němu hlavu a zadívala se mu do tváře, nadšená znovu objeveným pocitem, jenž v ní vyvolávala skutečnost, že leží vedle nahého muže. Ležela vedle nahého Danea. Vychutnávala tu chvíli, nepatrnou, klidnou oázu štěstí.

Měkké denní světlo, pronikající clonou drobného mžení, mu dopadalo na rameno. Lehce položila ruku na obrovský kloub a na dlani ucítila chladnou pružnost jeho kůže, dřímající sílu uvolněného svalstva. Při jejím doteku se pohnul, přitáhl si ji k sobě a se zabručením se znovu ponořil do ranních snů.

Navzdory chladné pokožce vyzařoval žár jako živočich nabitý energií. Bylo jí teplo a útulno, jako by se zabalila do přikrývky, která zůstala ležet zmuchlaná na koberci vedle postele.

Za celý svůj život se nikdy nedokázala oddat tělesné rozkoši, protože její mimořádné schopnosti jí umožnily vnímat jen duševní pochody jejího partnera. Po děsivém zážitku s Gleenem o své výjimečné nadání přišla, ale trauma z fyzického kontaktu jí zůstalo, poněvadž byl spojené s Dustyho smrtí. Teprve Dane jí pomohl

překonat strach z jejího vlastního selhání a během uplynulé noci ji několikrát přesvědčil, že je schopna milovat se s ním bez jakýchkoli zábran.

Chvěla se blahem na prahu tohoto nového světa, jenž před ní Dane otevřel a který dříve považovala za nedostupný. Milovala se s ním; on si vyžádal její tělo a odevzdal jí své. Doposud překonávala hrůzu a pocit prázdnoty sama, ale minulou noc s ní byl Dane a Marlie pochopila poselství, které jí sděloval prostřednictvím svého těla a touhy. Navzdory tomu, že zemřely dvě ženy a někde venku se potloukal jejich vrah, Dane ji přesvědčil, že ani děsivá skutečnost nemůže zabránit, aby ji spolu bylo krásně, a že žádné zlo nenaruší jejich radostnou oslavu života a tělesnosti. Marlie se odjakživa uzavírala před světem, protože její výjimečné schopnosti ji už od malička odlišovaly od ostatních lidí. Naproti tomu Dane vychutnával život plnými doušky a bral jej takový, jaký je, úspěšně čelil vrtochům osudu a díky svému temperamentu a náruživosti vycházel z každého případného střetu vítězně. Díky Daneovi se včera v noci Marlie osvobodila z pout své dobrovolné izolace.

A teď ten obrovský rváč leží úplně nahý v její posteli. Může si s jeho mohutným tělem dělat, co bude chtít, zkoumat je a vzrušovat podle libosti. Připadala si jako dítě v zábavním parku, dobrodruh otevírající zapečetěnou třináctou komnatu. Mohla dělat tolik věcí, že se při představě těch nekonečných možností slastně zachvěla. Mohla se zcela oddat potřebám svého těla. To vědomí bylo téměř nesnesitelné.

Přejela mu rukou po hrudi a s rozkoší vnímala na své dlani drsný, hustý kudrnatý porost. Pod ochlupením byla vrstva svalů tvrdých jako skála, pevných a příjemně hřejivých. Objevila jeho bradavky, ploché hnědé kruhy s drobnými tečkami uprostřed, které

při doteku ztvrdly. Fascinovaně přes jednu přejela polštářkem prstu a sledovala, jak mu na pokožce naskočila husí kůže.

Hluboké bručení vycházející z hrudi ji přimělo vzhlednout. Byl vzhůru, pod ztěžklými víčky ospale mžouraly oříškové oči. Do břicha ji tlačil probouzející se a sílící penis. „Líbí se ti, co vidíš?“ Po ránu zněl jeho hlas jako vzdálené hřmění, hrozivé a stěží slyšitelné.

„Moc.“ I její hlas byl mnohem hrubší než obvykle.

Překulil se na záda a roztáhl paže a nohy. „Tak se dobře podívej.“

Neodolala pokušení. I když se milovali už několikrát, pokaždé to bylo potmě. Tělo svého milence neviděla, jen je cítila. Teď, když od něho dostala svolení, nedokázala skrýt údiv a zvědavost. Nedbajíc vlastní nahoty vztyčila se na kolenu s úmyslem prozkoumat tuhle nádhernou cizí krajinu.

Položila mu obě ruce na prsa a obě bradavky obkroužila palci. S rozkoší sledovala, jak znovu ztvrdly. Vzhledla, oči rozjasněné nečekaným objevem. „Ty to máš taky rád.“

Polkl. Ostré oddychování mu roztahovalo mohutný hrudník. „Jo. A moc.“

Poskočilo mu srdce, když na něj upřela zářivý pohled. Znovu k němu obrátila pozornost, sklonila se a objela jednu bradavku jazykem, pak ji jemně vsála do úst. Zdusil sten a tělem mu projela chvějivá vlna. Soustředila se na druhou bradavku, věnovala jí tutéž něžnou péči a přitom rukama sklouzla k hrudníku, hnětla jej a poznávala strukturu jeho pokožky.

Dane se nadechl a zaryl prsty do matrace ve snaze se ovládnout. Touha dotýkat se jí byla téměř nesnesitelná. Nikdy nezažil nic tak mučivě něžného, nádherně bolestného, jako byl způsob, jímž prozkoumávala jeho tělo. Měl pocit, že to nejhorší ho teprve čeká.

Zbloudila rukama k chomáčům ochlupení v jeho podpaží, vychutnávajíc hebkost, která jí s tak mohutným člověkem připadala neslučitelná. V těch skrytých, chráněných oblastech měl pokožku stejně jemnou jako ona.

Kučeravý porost chlupů na hrudníku se směrem ke středu břicha zužoval do úzké linie, obkroužil pevný pupek a v klíně se znovu rozšiřoval. Projížděla chloupky jedním prstem, dolů a ještě níž, až se dotkla jeho zbytnělého mužství. Zarazila se a uchopila penis prsty. Dane rozechvěle zasténal, neklidně pohnul nohama, pak zase znehybněl. Marlie uchopila penis i druhou rukou, držela jej mezi dlaněmi a zaujatě jej zkoumala. Uchvátily ji kontrasty, chlad, pod jehož povrchem pulzoval žár, jemná pokožka zakrývající železnou tvrdost. Penis byl neobvykle mohutný a tepal vzrušením. Představila si, jak jej pojímá do sebe, a to přiživilo její vzrušení. Slyšela samu sebe, jak tiše a zrychleně dýchá. Krev jí šuměla v žilách, tělem se jí rozlévalo horko a najednou jako by jí kůže těsná.

Jeho ryzí mužnost byla nádherná. Jemně podepřela těžká varlata dlaněmi a jeho tělo se vzepjalo. Chvěl se od hlavy až ke špičkám u nohou. „Bože můj, smiluj se,“ pronesl přidušeně.

„Bůh?“ opáčila tiše. „Nebo já?“ Vědomí moci, již nad ním měla, bylo opojné.

„Ty. Nebo oba. To je jedno.“

Její nejskrytější místa byla zvlhlá a naběhlá a tepala žádostí. Milování s Danem se pokaždé odehrávalo v jeho režii. Tentokrát chtěla své tělo ovládat sama. Ovládat i jeho. Toužila rozkoš dát a zároveň o ni usilovat. Toužila po žhavé sexuální nespoutanosti ženy, kterou nic nesvazuje. Omezování už bylo dost.

S téměř neslyšným povzdechem se na něho obkročmo posadila, jednou rukou uchopila jeho penis, nasměrovala jej proti svému tělu a pomalu klesala dolů. Zpočátku to bylo až bolestivé. Kousla se do rtu,

když se její jemná sliznice přizpůsobovala, aby ho mohla přijmout. Ale zároveň prožívala slastný pocit, když ta horká, pevná část jeho těla pronikala hlouběji a ona ji zvolna pojímala. Ten pocit byl tak báječný, že nechala téměř celý penis vyklouznout ven a začala znovu. A znovu.

Dane zatíнал prsty do prostěradla a na čele mu vyrazily drobné perličky potu. Nasedala jen na polovinu délky penisu, než se zase nadlehčila, a on si připadal, jako by měl každou chvíli explodovat. Neodvažoval se jí dotknout, protože kdyby to udělal, přestal by se ovládat. Tohle milování patří od začátku do konce jenom jí. Marliina tvář měla vážný, zasněný výraz a vyzařovala zaujetí rozkoší, kterou si brala z jeho těla. Jak její boky stoupaly a klesaly, soustředila se pouze na fyzické pocity, ale Dane si nepřipadal o nic ochuzený. Dívat se, jak se seznamuje s vlastní smyslností, bylo nesmírně vzrušující, a způsob, jakým to prováděla, byl slastný až k uzoufání.

Marlie zavřela oči před náporem mocné vlny vášně a rozkoše. To, co prožila uplynulou noc, bylo s tímhle nesrovnatelné; teď její tělo postupně poznávalo úžasnou blížící se extázi a těšilo z každého úseku cesty, jež k ní vedla. Bránila se dovést své vzrušení k vrcholu. Toužila vychutnávat každý nový výbuch vášně, jenž vycházel z hloubi jejího lůna a zaplavoval ji, když se zvedala nad Daneovým tělem. Cítila, jak jeho pohlaví klouže a odírá její citlivou tkáň. Následoval nepopsatelný okamžik prohlubujícího se pronikání, jak jej do sebe znovu pojímala. Hlasitě zasténala, když ucítila blížící se vyvrcholení. *Ještě ne*, pomyslela se nejasně. Tohle je neskonale báječné. Není důvod spěchat.

Dane se pod ní svíjel. Bože, jestli si nepospíší, zabije ho to. Povrchní nárazy, jimiž pojímala zduřelý vrchol jeho penisu, v něm vyvolávaly nesnesitelný tlak. Z hrdla mu unikl chraplavý zvuk. Chtěl do ní vnikat hlouběji, toužil po tom jako dosud po ničem v životě, ale

umínal si, že se musí ovládat. Však nadejde chvíle, kdy jeho touha bude mít přednost. Tentokrát je prvořadá Marliina potřeba. Chvěl se pod mocným nápořem slasti. Měl pocit, že se mu rozskočí srdce. A jestli ne srdce, tak penis určitě.

Byla už hodně zvlhlá a rytmus jejích pohybů se zrychlil. Trhal prsty za prostěradlo, až jeho okraje vytáhl zpod matrace. Vzepjal se, tělo tak ztuhlé očekáváním, že jeho váha spočívala jen na patách a ramenou. Před očima mu vířila mlha.

„Marlie,“ vydechl hrdelním, jakoby cizím hlasem. Proti své vůli ji prosil: „Hlouběji... Hlouběji. Nasedni... na mě... nadoraz.“ Na jeho slova nereagovala, pokud je vůbec slyšela. Tonula ve víru svých smyslů a nic jiného nevnímala. Rukama se mu opírala o hrud' a měla zavřené oči, houpala se v bocích. Z úst se jí vydral bezdechý vzlyk a cele se oddala rozkoši, která jí otrásala tělem.

Rytmické stahy jejího vnitřního svalstva rozmetaly na kusy poslední zbytky Daneovy zdrženlivosti. S prudkým, výbušným zasténáním přestal křečovitě svírat prostěradlo, stáhl k sobě její boky a vnikl do ní celým penisem. Vyvrcholil hned při prvním nárazu, orgasmus z něho vytryskl mocným proudem. Neovladatelně se pod ní otrásal, zatímco ji na sebe strhl pevnýma, neochabujícíma rukama a tiskl k sobě, dokud se oba neuklidnili a ona mu bezvládně nespočívala na hrudi. Rytmy jejich srdcí se spojily a rozechvívaly jejich těla už jen zevnitř.

Bylo mu, jako by se už nikdy neměl pohnout. Ona si připadala jako tající vosk, obtékající ho ze všech stran. Ani jeden by nesnesl, aby se jejich těla odloučila.

Rukou sledoval křehkou křivku její páteře, vnímal jednotlivé výběžky obratlů. Nedokázal spočítat, s kolika ženami se miloval, ale věděl, že jeho dřívější prožitky se nedají srovnat s tím, co cítí teď. Žádná z žen se Marlii nepodobala; s ní bylo všechno docela nové.

Nikdy předtím ho tak nefascinovaly detaily ženského těla. Dosud nikdy se na ženu nesoustředil tak silně, aby si všiml sebemenšího náznaku změny v jejím výrazu a rozluštil i nepatrný odstín jejích emocí. Od samého počátku si uvědomoval každý její pohyb a věděl, že jejich duše a těla jsou naladěny na stejnou vlnu. Ani si nevzpomínal na jméno své poslední milenky. Existovala jen Marlie.

Ačkoli si toužebně přál strávit s ní celý den, červené digitální číslice na hodinách vedle postele neúprosně zaznamenávaly tichý, neklidný tok času. Bylo čtvrt na devět. Věděl, že se musí osprchovat, oholit, nasnídat a v deset být v kanceláři.

„Musím jít,“ zamumlal.

Ani nezvedla hlavu z jeho hrudi. Nepřestával ji hladit po zádech. „Kam?“

„Na stanici. V deset máme poradu s poručíkem.“

Neztuhla, ale cítil, jak se jí zmocnilo napětí. „Ohledně minulé noci?“

„Ano. Byl to zase on.“

„Já vím.“ Odmlčela se. „Co bude dál?“

„Probereme veškeré informace o obou případech a pokusíme se zjistit, co měly obě ženy společného. Vytvoříme zvláštní vyšetřovací tým, který půjde po krku jenom tomuhle chlápku. Možná přizveme i FBI.“

Odhodlaně prohlásila: „Kdybyste potřebovali, abych vám znovu zopakoval detaily, udělám to.“

Věděl, co ji ta nabídka bude stát, a byl si vědom, že je odhodlaná do toho jít. Setká se s nedůvěrou, podezřením a pochybnostmi. Stejným ji častoval i on, přestože ho tak silně přitahovala. Dojímal ho, že Marlie ví, do čeho se pouští, a přesto je ochotná to udělat.

Sevřel ji. „Nechci tě do toho znovu zatahovat.“

„Ale uděláš to, když budeš muset.“

„Ano.“

S úlevou shledal, že ji to neranilo. Smířila se s nutností. Uhladil jí vlasy. „Musím ti něco říct,“ začal váhavě. „Nechci, aby ses to dověděla z novin nebo z televize.“

Čekala a tušila, že neuslyší nic příjemného. Dane by uvítal, kdyby jí to nemusel říkat, ale už to odkládal dost dlouho. Včera nebyla s to sledovat zprávy, ale dnes je úplně jiná situace. Nechtěl, aby se o tom dověděla, až bude sama.

„Ansel Vinick spáchal v pátek večer sebevraždu.“

Zadržovaný dech jí unikl z hrdla jako tlumený vzlyk. Takže tu bolest neunesl, pomyslela si smutně.

„To jsou tři,“ řekla. „V jediném týdnu zabil tři lidi.“

„Dostaneme ho,“ ujistil ji Dane, i když oba věděli že jeho slib je daleko od pravdy. Znovu se podíval na hodinky. Osm dvacet. Přetočil se, až se ocitl nad ní, pak něžně přerušil absolutní blízkost jejich těl. „Chceš se se mnou osprchovat?“

I ona pohlédla na hodinky. „Ne, připravím snídani. Bude na stole, až vyjdeš z koupelny.“

„Fajn. Díky, miláčku.“

Pobavilo ji, jak rychle přijal její nabídku, oblékla se a zamířila do kuchyně. Obvykle snídala prostě, ovoce a obilnou kaši, ale člověk jako on bude potřebovat něco vydatnějšího. Postavila vodu na kávu a z kredence vylovila málo užívanou formu na vafle. Zatímco se rozpalovala, rozmíchala směs na těsto ze sáčku. Kolik toho sní? Ona nikdy nedojedla ani jednu porci, kdežto on spořádá bez potíží dvě, možná tři.

Slyšela šumění sprchy, slyšela, jak si píská. Kávovar už syčel a bublal, ale jinak, než mívají kávovary ve zvyku. Připravovala snídani

pro Danea. Přídech rodinného života ji ohromil a paže jí klesly podél těla. V životě nevařila snídani – vlastně žádné jídlo – pro někoho jiného.

Šest let si vytvářela klidný, bezpečný, obyčejný život v osamění. Ale jediný týden jej od základu změnil a ona se doposud snažila nalézt rovnováhu. Klid, bezpečí a obyčejnost byly tytam, a teď zřejmě přijde i o svou samotu. Nic z toho nechtěla ztratit. Líbilo se jí, když mohla dělat věci po svém, být celou noc vzhůru a číst, sníst cokoli, na co v tu chvíli dostala chuť. Než jí život poznamenal Gleen, toužila po vztahu, po manželství, po dětech. Ale potom už toužila jen po klidu.

A najednou se u ní doma sprchuje nějaký muž. Ne nějaký. Je to Dane Hollister; nekompromisní, neotesaný, náruživý policejní detektiv, který nikam nejde neozbrojený – a ten nejvelkorysejší člověk, s jakým se kdy setkala. Vzhledem k nepřátelskému ovzduší, jež poznamenalo jejich první setkání, ji přivádělo k úžasu, co všechno pro ni zcela nezištně udělal. Přijel k ní bez váhání poté, co v pátek večer vyslechl její zoufalé volání o pomoc, a od té doby se k ní choval s nevšední něhou a ohleduplností. Přitahoval ji už od počátku, ale zamilovala si ho pro nesobeckou velkomyslnost. Potřebovala ho, a tak byl s ní. Jak je to prosté.

Slyšela, jak vypnul sprchu a před holením pustil vodu do umyvadla. Dokončila přípravy na snídani: poprášila vafle moučkovým cukrem, do misky nasypala čerstvé jahody, do jiné nádoby nalila sirup ohřátý v mikrovlnné troubě. Právě nalávala kávu, když vyšel z koupelny. Měl na sobě jen kalhoty a při pohledu na mohutná, svalnatá ramena podklesla v kolenou. Měl vlhké vlasy a čerstvě oholenou tvář, bradu zdobily dvě drobné jizvičky. Zhluboka se nadechla vlahé, mýdlové, lehce pižmové mužské vůně.

Usmál se, když viděl, že na něj čeká jídlo. „Vafle,“ prohlásil pochvalně. „Čekal jsem ovesnou kaši.“

Zasmála se. „Tu snídám obvykle.“

„Já se obvykle spokojím s koblihovou nebo horkým vdolkem.“ Sedl si a s viditelnou chutí se pustil do jídla.

Nesouhlasně zavrtěla hlavou. „Samý tuk a cholesterol.“

„Trammell to říká taky.“

„Jak dlouho spolu pracujete?“ Trammella sice moc neznala, ale líbil se jí. Připomínal jí levharta, štíhlého a exotického, se stejně pružným a nebezpečným tělem.

„Devět let. Hlídkovali jsme spolu v ulicích, než jsme povýšili na detektivy. A oba zároveň.“ Dane se zakousl do vafle.

„To jste spolu déle než leckterí manželé.“

Zašklebil se. „Jo, ale kdybych s ním měl spát, nevydržel bych s ním ani den.“

„Byls ženatý?“ kousla se do rtu, jakmile byla otázka venku. Svě soukromí si celý život přísně střežila, a proto jen zřídka kladla lidem osobní dotazy. „Promiň. Zapomeň, že jsem se na to ptala.“

„Proč?“ pokrčil rameny. „Nevadí mi to. Nikdy jsem nebyl ženatý ani zasnoubený.“ Odkášlal si, vědom si toho, že musí následovat nějaké vysvětlení. „Ale jsem heterosexuální.“

„Všimla jsem si,“ odtušila suše.

Usmál se a láskyplně si ji prohlížel oříškovými očima. „Pro úplnost, je mi čtyřiatřicet. Rodiče žijí ve Fort Lauderdale, mám tři bratry a dvě sestry, ženaté a vdané, všichni významně přispěli k populační explozi. Jsem spřízněn s osmnácti neteřemi a synovci ve věkovém rozmezí od dvou do devatenácti let. Když se všichni sejdeme o svátcích, připadám si jako v zoo. Všichni žijí na Floridě. Mám i strýčky a tetičky, ale ty prozatím vynecháme.“ Zatímco jí líčil svou hustě rozvětvenou rodinu, pozorně ji sledoval, vědom si toho,

že někoho, kdo žil v takové izolaci jako Marlie, může představa tolika příbuzných zneklidnit. Doposud nezatoužil zasvětit žádnou ze svých přítelkyň do svého soukromého života, ale s Marlii bylo všechno jiné. Zatím nezjistil, v čem to bylo jiné, ale bral na vědomí, že to jiné je.

Marlie se pokoušela představit si tak početnou rodinu, ale nedařilo se jí to. Odjakživa byla nucena udržovat jakýkoli vztah v přísných mezích, a ačkoli v průběhu uplynulých šesti let tohle omezení nebylo nutné, dodržovala je, protože se obávala vlastní zranitelnosti.

„Matka zemřela při požáru, když mi byly tři,“ řekla. „Dům zasáhl blesk. Nepamatuju si nic kromě hlasitého třesku. Tak silný zvuk si vůbec nedokážeš představit. Pod jeho nápor se roztékal i vzduch. Všechno zasáhlo bílé světlo. Zachránil mě soused a utrpěla jsem jen lehké popáleniny. Matka byla v té části domu, kterou postihl přímý zásah.“

„Bouřky ti asi nahánějí hrůzu,“ poznamenal.

„Měly by, ale nebojím se jich. Nikdy jsem se hromů a blesků nebála, ani bezprostředně poté.“ Měla pocit, že už snědla dostatečnou porci své vafle, a tak odložila vidličku a uchopila šálek s kávou. „Blesky mají podivný účinek. Doktor Ewell zastával teorii, že obrovská dávka elektřiny nějak změnila a znásobila moje normální duševní pochody a způsobila, že jsem byla mnohem citlivější na elektrickou energii vysílanou ostatními. Před bouřkou jsem bývala relativně „normální“, zatímco po ní se mnou bylo těžké pořízení a snadno jsem se rozrušila.“

„Možná proto, žes při bouřce ztratila matku.“

Možná. Kdo ví? Třeba jsem ty schopnosti měla i předtím, ale nebyla jsem dost vyspělá, abych to chápala. Podle toho, co jsem se doslechla, byla maminka tichá klidná žena, a tak mě možná její

přítomnost nějakým způsobem uklidňovala. V každém případě měl otec značné potíže při mé výchově. Čím víc zklamání a zlosti prožíval, tím silněji jsem to cítila. Nevěděla jsem, co proti tomu udělat. Oba jsme byli velmi nešťastní.

Všichni mě považovali za podivína. Když jsem začala chodit do školy, neměla jsem žádné kamarády, ale to mi vyhovovalo, protože přátelství bylo příliš vyčerpávající. Pak jsem díky svým schopnostem pomohla najít jedno ztracené batole. Psalo se o tom v novinách a doktor Ewell si přišel promluvit s tátou. V Ústavu jsem se podrobila zkouškám. Líbil se mi tamější klid a ticho, a tak jsem tam zůstala. Táto i mně se náramně ulevilo.“

„Kde je otec teď?“ zeptal se Dane.

„Zemřel. Nějakou dobu mě pravidelně navštěvoval, ale pro oba to bylo nepříjemné. Odstupy mezi návštěvami se protahovaly. Když mi bylo čtrnáct, znovu se oženil a odstěhoval se do Jižní Dakoty. S jeho ženou jsem se setkala jen jednou. Byla milá, ale já jsem ji zneklidňovala. Měla dvě děti z prvního manželství, ale s tátou si už žádné nepořídili. Zemřel na infarkt, když mi bylo dvacet.“

„Máš nějaké příbuzné?“

„Pár tet, strýců a bratrance, které jsem v životě neviděla.“

Očividně byla sama už od raného dětství, pomyslel si. Nikdo se s ní nemazlil, nikdo ji nehýčkal. V dospívání nezažila probdělé a prosmáté noci s kamarádkami. Vrtalo mu hlavou, zda vůbec kdy byla dítětem, jestli si někdy hrála. Pravděpodobně ne. V Marlii bylo cosi nezvykle dospělého, duševní zralost daleko přesahující její věk. Navzdory netypickému dětství a odříkavému životu, k němuž ji přiměly okolnosti, byla kupodivu normální. Jakákoli výstřednost by byla omluvitelná její výchovou, ale očividně se nijak zvlášť nelišila od ostatních lidí.

S výjimkou toho, že dokáže zachytit signály mnohonásobného vraha.

Pohlédl na hodinky a naposledy se napil kávy. „Musím jít, miláčku. Bylo to skvělé. Co máme k večeři?“

Zmítána pobavením, nadějí a naprostou hrůzou, že s ní zřejmě chce zase zůstat přes noc, nezmohla se na nic jiného než na výbuch smíchu. „Vždyť ses teprve nasnídal,“ vypravila ze sebe mezi hihňavými poryvy.

Štípl ji do brady. „Dokonce i ve filmu Rubaiyat se Omar zajímá nejdřív o jídlo.“

„Myslela jsem, že na prvním místě bylo víno.“

„To nám o něm hodně poví, co?“ Zamrkal na ni a vrátil se do koupelny, aby se dooblékl, a Marlie začala sklízet ze stolu. Dostala závrať. Dnes v noci přijde zase.

Přemítala, jakým způsobem si to asi zařídil v dřívějších milostných vztazích. Spokojil se s tím, že občas přijel ke své přítelkyni na noc? Nebo u ní trávil jen víkendy? Nebo k ní docházel denně, trávil s ní večery, milovali se a on se pak vracel k sobě domů? Nevěděla, co má očekávat. Působil dojmem, že je s průběhem víkendu navýsost spokojený, ale třeba je to jen sexuální uspokojení. Neměla potřebné zkušenosti, aby se v tom dokázala vyznat. I přes laskavost, něhu a vášeň, vzdor skutečnosti, že se do něho bezhlavě zamilovala, uvědomila si, že no vůbec nezná.

Cestou z ložnice si připínal ramenní pouzdro na pistoli. „Zapomněl jsem, že tady nemám sako,“ prohlásil zamračeně. „Musím se pro něj stavit doma.“ Sklonil se a políbil ji. „Ahoj, miláčku. Nevím, kdy přijdu.“

Opřela se mu dlaněmi o hrud' a vytáhla se na špičkách pro další polibek. „Musím jít nakoupit, jestli chceš něco jíst. Když nebudu tady, jsem na nákupu.“

Objal ji a přitáhl blíž, až se ho těsně dotýkala boky. Znovu se k ní sklonil a tentokrát setrvala jeho ústa v polibku tak dlouhém a vášnivém, že mu Marlie bezvládně visela v náručí a chvěla se slastí. Rukama jí laskal nadra a vnitřní stranu stehén. Přiměl ji, aby ustoupila ke kredenci, lehce ji vysadil nahoru a vtlačil boky mezi její roztažené nohy. Přimkla se mu k ramenům, pod rukama cítila řemen od pouzdra.

Zasténal a odtrhl ústa. „Kristepane. Tohle nemůžeme dělat. Nemám čas.“ Čelo měl lesklé potem a v očích se mu usadil známý dychtivý výraz, až ho málem začala přemlouvat, aby zůstal. Ale moc dobře věděla, co to je povinnost, a tak nechala paže klesnout.

„Běž,“ řekla. „Okamžitě.“

Odstoupil a upravil si kalhoty. „Vrátím se, jak nejdřív to půjde, ale může to trvat i několik hodin. Máš rezervní klíč od domu?“

„Jistě.“

„Dej mi ho.“

Váhání a nejistota pro něho snad ani neexistují, pomyslela si, seskočila z kredence a spěchala pro kabelku. Dala mu rezervní klíč a on jej navlékl na svůj kroužek k ostatním. Už se k ní skláněl pro další polibek, ale včas se zarazil. „Necháme si to na později,“ slíbil, mrkl na ni a vydal se ke dveřím.

Po jeho odchodu se Marlie zhroutila na pohovku a pokoušela se udělat inventuru svého života. K tomu, co se mezi nimi odehrálo, přistupovala ostražitě a byla tím dokonce vyděšená, ale nic na světě ji nemohlo odradit, aby se do toho nevrhla po hlavě. Poprvé v životě se zamilovala a bylo to nádherné.

Danea udivilo, že na poradu přišel i náčelník. Rodger Champlin, vysoký bělovlasý muž, ohnutý dlouhými roky strávenými nad psacím stolem, měl za sebou čtyřicet let aktivní služby u policie, během

nichž prošel všemi hodnotami, než se dostal k té nejvyšší. Byl to prohnáný ostřílený vlk, jemuž se dařilo držet krok s dobou, místo aby zatvrzele hájil staré vyšetřovací metody, které si osvojil v mládí.

Do Bonnessovy těsné kanceláře se všichni nevešli, a tak porada probíhala v zasedacím sále. Ivan měl ztrhaný obličej a zarudlé oči, což byla neklamná známka toho, že probděl celou noc. Dostavili se všichni detektivové, většina očividně zmatená dopolední nedělní poradou, které se navíc účastní šéf.

Bonness do sebe lil litry kávy, jako by ho měla držet při životě. Podle jeho vzezření Dane usoudil, že toho taky moc nenaspal, a ruka držící hrnek se lehce chvěla pod vlivem předávkování kofeinem.

Každý dostal šálek kávy a usadil se na židli. Dane se rozhodl, že bude stát, a opřel se o stěnu.

Bonness sklopil zrak k hromadě papírů na stole před sebou a vzdychl. Očividně se zdráhal začít, jako by se bál, že teprve pak na ně plnou vahou dopadne hrůza celého případu.

„Přátelé, máme velký problém,“ spustil konečně. „Můžeme srovnávat jen dva případy, ale jejich podobnost je tak zářející, že si můžeme být jisti. V Orlandu řadí mnohonásobný vrah.“

V místnosti zavládlo hrobové ticho, zatímco si detektivové vyměňovali pohledy.

„Na tuto možnost jsme byli připravení,“ pokračoval, aniž se zmínil o podrobnostech, „což nám teď, když se obavy potvrdily, ušetřilo spoustu času.“ Podal nějaké dokumenty detektivovi po své pravici, Macu Stroudovi. „Každý si vezme jedno vyhotovení a zbytek pošle dál. Jsou to záznamy o Nadině Vinickové a Jacquelině Sheetsové. Obojí čtěte pečlivě. Paní Vinicková byla zavražděna před týdnem v pátek. Paní Sheetsová tento pátek.“

„Máme nějaké stopy?“ zeptal se Mac.

Bonness pohlédl na Ivana Schaffera. „Nic,“ prohlásil Ivan bezvýrazně. „Vůbec nic. Žádné otisky prstů; nosí rukavice. Žádné semeno, ačkoli pohlavní zhmožděnin u obou žen nasvědčují tomu, že byly znásilněny. Buď používá kondom, nebo nějaký předmět. Nenašel jsem ani vlasy. Nemáme tedy k dispozici žádné otisky, žádná textilní vlákna, žádné svědky. Nemáme nic.“

„Jestli jsem to dobře pochopil,“ ozval se náčelník Champlin a přešel pohledem po skupince policistů, „mám říct starostovi, že se po městě pohybuje dvojnásobný vrah, a my proti němu nemáme jediný důkaz? A ani kdybychom ho jakýmsi zázrakem dopadli, nemůžeme mu ty vraždy dokázat?“

„Tak nějak,“ přikývl Ivan.

„Jak si můžete být jist, že je to stejný člověk? Staly se jen dvě vraždy a případy ubodání nejsou tak neobvyklé...“

„Dva případy ubodání bez jakýchkoli stop?“ vložil se do toho Dane. „K oběma došlo v pátek v noci přibližně ve stejnou hodinu. Obě vraždy byly provedeny nožem pocházejícím z kuchyně oběti a v obou případech zůstal nůž na místě činu. Je to týž člověk.“ Nezmínil se o Marlii a vsadil by se, že ani Bonness ji neprozradí. Dříve či později ji do toho budou muset vtáhnout, ale on osobně by uvítal, kdyby k tomu došlo později, až nastane ten pravý čas a všechno bude mít pod kontrolou.

„Je mezi oběťmi nějaká spojitost?“ zeptal se Mac.

Dane vrhl pohled na Freddie a Worleyho, kteří vypracovali záznamy o Jackii Sheetsové. Freddie zavrtěla hlavou. „Zbývá promluvit si s několika lidmi, ale zatím jsem žádné souvislosti nenašli. Nebyly si podobné, nebydlely ve stejné čtvrti. Paní Vinicková byla v domácnosti, paní Sheetsová pracovala jako sekretářka v právnícké firmě. Nechodily na stejná místa. Vypadá to, že se ani nikdy nesetkaly.“

„Od telekomunikací můžeme získat výčet hovorů z obou bytů a porovnat je. Třeba budeme mít štěstí a najdou se nějaká shodná čísla,“ navrhl Trammell. „A další zajímavé informace můžeme zjistit po prozkoumání domovního odpadu.“

„Potřebujeme kopie výpisů z jejich bankovních účtů,“ připojil se Dane a něco si poznamenal. „A seznam plateb kreditní kartou. Tam se vždycky najde nějaká souvislost.“

„Odložím oznámení na radnici o dva dny,“ prohlásil náčelník a všechny přítomné sjel plamenným pohledem. „Dokud nepřijdete s nějakým konkrétním důkazem, nechci vypadat jako idiot.“

„Neexistence jakýchkoli stop na obou místech činu je sama o sobě důkazem, že jde o stejného pachatele,“ zdůraznil Dane. „Měli bychom do toho zapojit FBI.“

Podle očekávání nasadil náčelník kyselý výraz. „Zatracená federálka,“ odsekl. „Chcete říct, že to sami nezvládnete, Hollistere?“

Dane pokrčil rameny. Všichni policisté si bedlivě střeží svou pravomoc a žádný z nich, zvláště ti starší, nechťejí do svých případů zatahovat FBI. Chlapci z federálky pokaždé slíznou smetanu. „Možná bychom to zvládli, ale oni mají tým lidí, který se na takové případy specializuje. Myslím, že jejich zkušenosti by se nám mohly hodit. Já si prostě nepotřebuju dokazovat, že mám větší péro než maníci z FBI.“

„Tobě se to snadno řekne,“ podotkla Freddie suše. „Ale co já?“

„A co my ostatní?“ přisadil si Worley žalostně.

Místnost vybuchla smíchem a zaznělo pár pepných poznámek. Bonness zrudl, ale ani on se neubráníl smíchu. Dane mrkl na Freddie a ta mu gesto oplatila.

„Jestli jste skončili s poměřováním přebytných – nebo nadbytných centimetrů,“ prohlásil náčelník a zvýšil hlas, „mohli bychom se věnovat příslušnému problému. Dobrá, možná se spojíme

s FBI. Ale ne dřív, než k tomu dám svolení a než promluví se starostou. Jasně? Nejprve vyčerpáme všechny možnosti.“

„Nemůžeme čekat dlouho. Další pátek je už za pět dní.“

„Vím, který je dneska den,“ odsekl náčelník. „Za starostou zajdu v úterý odpoledne. To znamená, že máte dva dny na to, abyste něco zjistili. Dejte se do práce.“

~ 15 ~

V neděli se moc práce udělat nedá. Po vytočení čísla do Vlasového studia, kam se Jackie Sheetsová pravidelně chodila stříhat, se ani nezval záznamník a telefon jen nekonečně vyzváněl. Banky byly zavřené. Ale telefonní společnost nezná volné dny a čtyřadvacet hodin denně, sedm dní v týdnu zajišťuje veřejné právo dovolat se všude, kam si člověk zamane. Tam je vždycky někdo k zastížení, a tak Dane začal sháněním výčtu hovorů z domu paní Sheetsové.

Bonness dal dohromady zvláštní tým sestávající z Danea, Trammella, Freddie a Worleyho, protože ti čtyři už na obou případech pracovali. Všechny jejich ostatní případy byly předány jiným detektivům, kterým bylo řečeno, aby s nimi co nevydatněji a co nejdříve pohnuli, protože i oni budou pravděpodobně brzy přiřazeni ke zvláštnímu vyšetřovacímu týmu.

Jedna věc k druhé, a když Dane a Trammell konečně vyšli ze stanice, byly čtyři hodiny. Dane zamžoural do modré oblohy a nasadil si sluneční brýle. Po ranní přehánce panoval tropický den, déšť ještě dodal ovzduší vlhkost a žár měnil vlhko v páru.

„Jak se má Grace?“ zeptal se Dane.

Trammell se tvářil nakvašeně. „Mluvíš, jako bysme každou chvíli měli odjet na svatební cestu, ale to se načekáš, kamaráde.“ Odmlčel se. „Grace se má prima.“

„Je u tebe?“

Trammell mrkl na hodinky. „Ne.“

Dane se spokojeně zašklebil. „Ještě ne? Možná je na cestě. Než jsme odešli, někomu jsi volal. Kdopak to asi byl?“

„Trhni si nohou,“ odtušil Trammell mírně. „A kam máš namířeno ty?“

„Domů. K sobě domů.“

Černé obočí tázavě vzlétlo nahoru.

„Pro další oblečení,“ doplnil s přídechem uspokojení v hlase.

„Proč si prostě nesbalíš kufr a nenastěhuješ se k ní?“

„Klidně, ale stejně musím jezdit domů pro poštu, takže mi to čas neušetří. Nakonec většina mých věcí stejně skončí u ní.“

„Všechny tvoje přítelkyně bydlely u tebe,“ připomněl Trammell.

„Marlie je jiná. U sebe doma se cítí bezpečněji. Dobrovolně by neodešla,“ vysvětlil rázně. Mimoto se mu nezamlouvala představa, že by se Marlie měla nastěhovat k němu. Jak Trammell zdůraznil, několik žen u něho našlo v průběhu let dočasné útočiště. Každou z nich měl svým způsobem rád, ale celkem vzato pro něho tolik neznamenaly. Rozhodně ne tolik, co jeho povolání. Ale Marlie je jiná. Nepatří do společnosti navždy zapomenutých žen.

Premítání o vlastním domě ho zneklidnilo. Předtím mu ve všech ohledech vyhovoval, ale zřejmě jen proto, že Dane nebyl nijak náročný. Zničením chtěl svůj domov změnit. „Musím něco udělat s bejvákem,“ rozhodl se nečekaně. „Tohle je skvělá příležitost.“

„Co konkrétně?“

„Pár oprav, vymalovat, natřít podlahy. Koupelna potřebuje změnit od základů.“

„Chápu,“ přikývl Trammell a černé oči se mu rozzářily. Celý rok čekal, až se Dane rozhoupe. „A co nový nábytek, když už s tím začneš? Ten, co tam máš, je nejmín dvacet let starý,“ kul železo, dokud bylo žhavé.

„Dům patřil mým prarodičům. Nechali mi ho i s nábytkem.“

„To je vidět. Tak co? Bude nový nábytek?“

Dane to zvažoval. Na rozdíl od většiny policistů, Trammella nepočítaje, měl poměrně slušné úspory. Byl svobodný a nenáročný ohledně jídla, oblečení i auta. Domek zdědil po prarodičích, a tak nemusel každý měsíc splácet hypotéku. Ve skutečnosti žil z poloviny příjmu a druhou část ukládal do banky. Čas od času ho napadlo, že si koupí jachtu, ale kdy by měl čas se na ní plavit? Jiná větší investice ho nenapadala. A dům potřebuje změnu jako sůl. Rád by k sobě Marlii příležitostně pozval, ačkoli si nedokázal představit, že by u něho bydlela, a chtěl, aby se tam cítila dobře. Bohužel, momentálně jeho byt vyhovoval potřebám svého majitele, tedy svobodného mládence, kterému je celkem jedno, v jakém prostředí žije. Nebyl takový lajdák, aby nechával po domě plechovky od piva a zbytky jídla, ale prach skoro neutíral a uklízel jen výjimečně.

„Fajn,“ souhlasil. „Nový nábytek.“

Trammell si zamnul ruce. „Začnu s tím hned zítra.“

Dane vrhl na kamaráda ostražitý pohled. „Co tím chceš říct: Začnu zítra? Čeká tě jiná práce. Objednám malíře, a truhláře a příští víkend vyberu nový nábytek.“

„To se pleteš, vážený kamaráde. Už jsme se dávno shodli, že tvůj vkus je příšerný. Dobře si umíš vybrat akorát ženskou. Ostatní nech na mně.“

„Tak to ne! Znáš tě. Na podlahu v obývacíku položíš takovej ten kobereček, co stojí hotový jmění, a já se budu bát přes něj přejít. Ve hře je moje bankovní konto, ne tvoje, váženéj kamaráde.“

„Vezmu to v úvahu. Indické rohože vynechám. Na rozdíl od tebe mám vybraný vkus. Budeš se tam cítit dobře a zároveň to bude vypadat mnohem líp než kdy předtím. Marlii se tam bude líbit,“ dodal jízlivě.

Dane se na něj zaškaredil a Trammell ho plácl po rameni. „Dej si pohov a těš se.“

„To vypadá, jak by ses mě chystal zruinovat.“

„Zvládnu to za deset tisíc. Co ty na to?“

„To je zatraceně drahý. Co takhle za pět?“

Trammell si odfrkl. „Ledaže bys chtěl spát na madraci a sedět na pytli od brambor.“

Deset tisíc. To je spousta peněz. Ale ten zatraceně sebevědomý Trammell nelhal, když velebil svůj skvělý vkus. Dane věděl, že dům potřebuje renovovat a on ho chce mít pro Marlii jako ze škatulky, i kdyby tam nikdy nebydlela. Žádná z jeho bývalých milenek u něho nic nenechala, ale on chtěl smazat i nepatrné stopy jejich přítomnosti. „Kde na to vezmeš čas?“ zjišťoval zdráhavě.

„Už jsi někdy slyšel o telefonu? Žádný problém. Všechno nechám dovézt, stavím se, abych zkontroloval, jak to vypadá, a když se mi to nebude líbit, zase to pošlu zpátky.“

„Už jsi byl dost dlouho boháčem. Nejvyšší čas, abys slétl z nadoblačných výšin na pevnou zem a žil jako obyčejní smrtelníci.“

„Nároční zákazníci, jako jsem já, dělají kšefty a přispívají k ekonomickému růstu. Teď přišla řada i na tebe.“

„Vždyť nic neříkám, sakra.“

„Tak si přestaň stěžovat.“ Trammell se zase podíval na hodinky. „Musím běžet. Jestli máš rezervní klíč, ráno mi ho přines.“

„Jasně,“ slíbil Dane a dumal, zda svůj dům pozná, až Trammell skončí s jeho úpravami. Přesto věděl, že zabije dvě mouchy jednou ranou; dům potřeboval dát do pořádku a navíc se měl na co vymlouvat, aby se po dobu renovace mohl ubytovat u Marlie. když nastupoval do auta, vesele si pohvizdoval.

O půl druhé hodiny později stanula Marlie ve dveřích a ohromeně sledovala, jak Dane vykládá z auta kufr a krabice.

„Co to má znamenat?“ zeptala se chabě. Hloupý dotaz; viděla přece jasně, co to znamená. Ve skutečnosti se chtěla zeptat: „Proč?“

Daneovi se možná líbí fyzická stránka jejich vztahu, ale ona nesmí zapomínat na jednu věc, totiž že Dane je policajt. A existuje lepší způsob, jak ji mít pod kontrolou, než se k ní rovnou nastěhovat? Tak bude okamžitě vědět, až se dostaví další vize.

„To jsou moje věci. Můj dům se trochu upravuje, a tak musím na pár týdnů vypadnout.“ Zastavil se na verandě a zkoumavě si Marlii prohlížel. „Omlouvám se, že jsem nepožádal o svolení, ale pro ty úpravy jsem se rozhodl najednou.“

„Chápu.“ Ironicky se usmála. „Když se ke mně nastěhuješ, budeš mě držet pevně v rukou. Obrazně i doslova.“

Oporně položil krabici na zem. Ve tváři se mu usadil chladný a zároveň rozpačitý výraz. „Co tím naznačuješ?“

Pokrčila rameny. „Můžeš mi upřímně říct, že tvoje rozhodnutí nemá nic společného s těmi vraždami?“

„Nemůžu,“ odpověděl odměřeně. Byla to pravda. Nemohl. Marlie mu skýtala největší šanci na dopadení toho parchanta, ale to zdaleka nebylo všechno. Viděl, jak ji vize poznamenaly, znal fyzickou i duševní daň, již zaplatila. Z těchto dvou důvodů – kromě faktu, že ho silně přitahovala – jí chtěl zůstat nablízku.

Chvilí stála bez hnutí a zvažovala situaci. Stali se milenci, ale instinkty jí napovídaly, že nemá spěchat. Okolnosti rozhodly jinak a všechno urychlily. Ačkoli by ráda zabrzdila a svými city ohmatala tento zvláštní, nový vztah, tytéž okolnosti jako dřív ji nutily rozhodnout se jinak. Uvědomovala si, že Dane je především policajt a ona přímým spojovacím článkem s vrahem. Než bude vrah dopaden, Dane se od ní nehne. Nesměla prostě zapomenout, že hlavní důvod, proč s ní zůstává, je jeho práce. Bylo jí nad slunce jasnější, že za normálních okolností nemá Dane sebemenší zájem nastěhovat se ke každé ženské, se kterou se vyspí.

Ustoupila stranou. „Takže teď máme mezi sebou jasno. Pojd' dál.“

Trammell dlouze zahvízdal, když Dane následující ráno vešel na stanici, a všichni přítomní v místnosti se k němu obrátili. V tu chvíli nikoho nezajímalo, že v ulicích města řádí dvojnásobný vrah; policisté si vždycky našli čas, aby se navzájem žertem potrápili. Freddie se chytla za srdce a předstírala mdloby. Bonness, který stál za Keeganovým stolem, se smrtelně vážnou tváří prohlásil: „Přejete si něco, pane?“

„To si pište,“ odvětil Dane bodře a dopadl na židli. „Všichni do jednoho se mi musíte omluvit za ty nechutné poznámky týkající se stylu, v jakém jsem se oblékal.“

„Použil minulý čas,“ poznamenal Trammell a obrátil oči v sloup. „Bože, dej, ať to takhle zůstane.“

Dane se na něj usmál. „Chceš zajít po práci na pár piv?“ zeptal se úlisně. Trammell pochopil narážku a stáhl se, ale škodolibě pobavený výraz se mu z očí nevytratil.

„Pozvi mě, pozvi mě!“ volala Freddie a zuřivě na něj mávala.

„Jasně. A nechám si zprerážet nohy, ne?“

Pokrčila rameny. „*Mně* to vadit nebude.“

„Díky. Tvůj zájem mě ohromuje.“

Bonness opustil Keeganův stůl a opřel se rukama o Daneův. „Co způsobilo tu změnu?“ zeptal se. „Přepadl tě cestou do práce módní návrhář?“

Dane se spokojeně zašklebil, protože věděl, že po jeho odpovědi Bonness nebude schopen slova. Něco takového si jednak nemohl nechat pro sebe a jednak se chtěl trochu pobavit. „Marlii se nelíbí zmuchlané oblečení,“ vysvětlil nevzrušeně.

Bonness se zatvářil nechápavě. „Marlii?“ Očividně znal jedinou Marlii a nechápal, co by mohla mít společného s Hollisterem.

„Marlii Keenové. Přece té senzibilce.“

„Vím, o koho jde,“ řekl Bonness, který se ještě nevzpamatoval.

„Co ta s tím má společného?“

„Nelíbí se jí zmuchlané oblečení,“ opakoval Dane s kamennou tváří. Slyšel, jak se Trammell řehťá, ale neodvažoval se na něj pohlédnout.

Chudák Bonness měl ten den pomalejší vedení. „A to chodí po městě s žehličkou?“ zaútočil jízlivě.

„Ne.“ V Daneově tváři se zvolna usazoval spokojený úsměv. „Žehlí doma. Aspoň tu košili žehlila ona. Kalhoty jsem si musel vyžehlit sám, prý se to musím taky naučit.“

Bonness na něj nechápavě civěl. Trammell se dusil smíchem. Chceš...chceš říct...že Marlie...že ty a Marlie...“

„Já a Marlie co?“

„Hm... spolu chodíte?“

„Chodíme?“ Dane předstíral, že přemýšlí. „Ne, to bych neřekl.“

„Tak co bys řekl?“

Lhostejně pokrčil rameny. „Je to prosté. Když jsem se ráno oblékl, řekla, že v žádném případě takhle nemůžu vyjít na ulici. Vytáhla žehličku a žehlicí prkno a přinutila mě, abych se svlékl. Když jsem se oblékl podruhé, vypadaly ty šaty takhle.“ Nechápal, proč čerstvě nažehlená košile, úhledný uzel na kravatě a kalhoty s dokonalými puky jsou tak veledůležité. Nejen pro Marlii, ale pro všechny ostatní. Ne že by mu to nějak vadilo, ale nikdy se o to nestaral. Ani teď mu nezáleželo na tom, co si vezme na sebe, ale Marlie měla jiný názor, a tak se rozhodl trochu snažit. Jak prosté.

Bonness doslova poulil oči. „Vždyť se znáte teprve týden! Zesměšnil si ji, obvinils ji ze spoluúčasti na vraždě. Na první pohled tě měla plné zuby.“

„Oba jsme změnili názor,“ řekl Dane. „Až mě budeš shánět, zavolej k ní domů.“

„Do háje! To nemyslíš vážně. Myslel jsem, že má lepší vkus.“

Dane se mírně usmál. „To taky má. Už na mně začala pracovat,“ prohlásil. Nehodlal jí v tom bránit. Když bude Marlie chtít, aby nosil italské polobotky jako Trammell, bude je nosit. Když bude trvat na tom, aby se holil dvakrát denně, udělá to. Když ho bude přemlouvat, aby každé ráno stál hodinu na hlavě, klidně zvedne zadek do vzduchu. Když se u ní včera odpoledne objevil se svými věcmi, bylo zřejmé, že ji to vyvedlo z míry. Asi měl zapřít, že přišel i kvůli její případné další vizi, ale sakra, musela přece poznat, že mu na ní záleží. Nemohl hodit vraždy za hlavu a tvářit se, že by ho nikdy nenapadlo, aby ji do toho zatahoval. Vždyť o téhle šanci přemítal ve dne v noci.

Až to skončí, bude se jí cele věnovat, ale zatím to není možné, a ona si toho je vědoma. Okamžitě v jejím chování vycítil jistý odstup, jež nepozoroval, když v neděli ráno odcházel. Stavěla kolem sebe hráz, jako by váhala, zda má dát volný průchod citům. Byl rozhodnut dovolit jí, aby ho změnila od základů, hlavně když se s ním bude cítit bezstarostná.

Chápal, že Marlie je samotářský tvor, který se tak snadno nepodělí o svůj životní prostor a čas. Včera večer si dával pozor, aby jí nevyplašil, ale současně se snažil své přítomnosti vtisknout pečeť něčeho docela normálního. Věnovali se obyčejným věcem – vařili večeři, uklízeli kuchyni, dívali se na televizi – jako by spolu byli měsíce a ne jediný napjatý víkend. A jeho taktika zabrala. V průběhu večera se uvolnila, a když šli spát a on se s ní začal milovat, zdrženlivost byla ta tam. Nevěděl, zda se vytratila navždy. Pravděpodobně ne, ale tímto problémem se chtěl zabývat, až nastane. Prozatím bude pronikat hlouběji do zaběhlých schémat jejích

všedních dnů. Mimoto ho docela pobavilo, když utrousila pár ironických poznámek na adresu jeho oblečení. Uplynulé dva dny byla zamlklá a snadno zranitelná, a on s potěšením shledal, že se jí vrací obvyklá nálada.

Bonness, ještě stále v šoku nad Marliinou zřejmou ztrátou soudnosti, pokynul Freddie a Worleymu, aby k němu přišli. Když byli všichni pohromadě, rozdělili si denní úkoly. Freddie a Worley promluví s lidmi, kteří pracovali s Jackií Sheetsovou, a ještě jednou vyslechnou Liz Clineovou, která už bude klidnější a mohla by si na něco důležitého vzpomenout. Dále zajistí kopie bankovních výpisů obou obětí. Dane a Trammell měli zajít do Vlasového studia a vyzpovídat Jackiinu kadeřnici.

Vlasové studio sídlilo v malém zrenovovaném domku. Nikde ani stopy po růžových zářivkách a fialovočerné výzdobě, tak oblíbené ve vyhlášených salonech, odkud každý zákazník vychází s hlavou připomínající stav po zasažení elektrickým proudem. Zato tam měli pravé kapradiny (přesvědčili se o tom tak, že Trammell strčil prst do květináče s rašelinným substrátem), pohodlné židle v čekárně a zajímavé časopisy vyrovnané do vratkých sloupků tyčících se na každé rovné ploše v místnosti. V saloně bylo několik žen, každá s hlavou v jiné fázi lasebnické úpravy. Vzduch byl prosycen ostrým chemickým pachem smíšeným s vůní laku na vlasy a na nehty.

Kathy, která paní Sheetsovou stříhala, se správně jmenovala Kathleen McCroryová a vzhledem i jménem připomínala pravou Irku. Měla pískově rudé vlasy, které jí v drobných kudrlinkách lemovaly obličej, velice světlou pleť a kulaté modré oči, jež se ještě víc rozšířily poté, co se Dane a Trammell představili. Odvedla oba muže od malé místnosti, kde kadeřnice trávily přestávky, každému, každému nalila kávu a nabídla z pestré směsi slaných pochoutek

vyrovnaných na talíři na stolku. Kávu vděčně přijali, ale odmítli kukuřičné křupky a slané chipsy. Kathleen byla veselá, sebevědomá mladá žena. Trammell se začal vyptávat na Jackii Sheetsovou a Dane se pohodlně usadil, aby vychutnal kávu, která byla velmi lahodná. Sledoval, jak Kathleen lehce flirtuje s Trammellem. Daneův partner její v únosné míře oplácel, a to vše v průběhu rozhovoru. Kathleen však okamžitě přestala flirtovat, když jí sdělil, že Jackie byla zavražděna, a její velké modré oči se pomalu zalily slzami. Těkala pohledem z Danea na Trammella, jako by čekala, že jeden z nich prohlásí tragickou zprávu za vtip. Začaly se jí chvět rty. „Já ... jsem tenhle víkend neviděla zprávy,“ řekla a těžce polkla. „Byla jsem se svým přítelem v Daytonu.“

Dane se natáhl přes stolek a položil svou ruku na její. Křečovitě ji popadla a držela se jí, dokud nepotlačila pláč. Věnovala mu nepatrný, usazený, omluvný úsměv a začala hledat kapesník, aby si osušila oči.

Ano, stříhala Jackii každé tři týdny. Jackie měla nádherné vlasy, husté a lesklé. Mohla jí s nimi dělat cokoli. Trammell kadeřnici vlídně přerušil a požádal ji, aby se vrátila k jádru věci. Ne, Jackie se jí nezmínila, že by s někým chodila. Ne, na žádnou paní Vinickovou si nevzpomíná.

Chodí se k ní stříhat i muži? Samozřejmě. Ale jen pár. Hovořila Jackie s některým z nich, neseznámila se tady? Kathleen přesvědčivě vrtěla hlavou.

Další slepá ulička, pomyslel si Dane. Už toho začínal mít dost.

Úterý proběhlo ve znamení dalších neúspěchů. Porovnáním šeků a účtů zjistili, že Vinickovi i Jackie Sheetsová nakupovali v několika stejných obchodních domech, což samo o sobě nevypovídalo o ničem. Dane si dokázal představit, že do příslušných obchodů zašel

aspoň jednou téměř každý obyvatel Orlanda. Bohužel to byl jediný spojovací článek, který objevili, a tak se na něj zarytě upnul a srovnával údaje ve snaze zjistit, zda nezašly do téhož obchodu ve stejnou dobu.

Jackie Sheetsová měla několik kreditních karet pro stálé zákazníky. Naproti tomu Nadine Vinicková zřejmě platila buď šekem, nebo zatěžovala výdaji svou jedinou obyčejnou kreditní kartu, když u sebe neměla peníze. Nicméně paní Vinicková byla velmi šetrná a kartu použila v uplynulém roce pouze dvakrát. Vinickovi skoro ve všech případech platili v hotovosti, zatímco Jackie Sheetsová bezstarostně využívala veškerých výhod kreditních karet, platby hradila v měsíčních splátkách a očividně žila mírně nad své poměry. Většinou nakupovala oblečení v nejlepších obchodních domech ve městě.

Životní styl obou žen byl rozdílný. Vinickovi byli dělnická rodina a Nadine s oblibou vařila. Jackie Sheetsová byla úřednice, ráda se hezky oblékala a snažila se vypadat co nejlépe. Ale někde, nějakým řízením osudu tyto tak odlišné ženy měly smůlu a přilákaly pozornost téhož muže. Ale kdy a kde?

Náčelník Champlin neochvějně doufal, že na něco přijdou; to odpoledne byl nezvykle rozčarovaný. Ale jako správný policista pozorně přečetl dosavadní zprávy. Obě ženy má na svědomí stejný muž. Naprostý nedostatek jakýchkoli stop znamenal totéž, jako by na obou místech našli shodné otisky prstů. Tenhle chlap je mazaný jako liška, a oni tudíž budou potřebovat pomoc.

„Tak dobře,“ svolil. „Zapojte do toho FBI. Já zajdu za starostou.“

Na federálku zatelefonoval Bonness a krátce vysvětlil situaci. Chlapci z místního oddělení vytušili, že jde o něco velkého, a žádali, aby si neprodleně mohli prohlédnout dosavadní zprávy.

„Seberte papíry a zajed'te tam,“ nařídil Bonness Daneovi a Trammelovi.

Dane si všiml, že se přítel podíval na hodinky. To bylo neklamné znamení, že má na práci něco jiného. „Co kdyby tam zajel jeden z každé dvojice, která na případech pracovala?“ navrhl. „Třeba se zeptají na něco, co já ani Trammell nedokážeme zodpovědět.“

„Fajn,“ přikývl poručík. „Freddie? Worley? Kdo z vás chce jet?“

Worley se zašklebil. Jistě by rád šel, ale i on neklidně pohlédl na hodinky. „Tchýně má narozeniny. Když přijdu pozdě na oslavu, manželka se mnou rok nepromluví.“

„Já mám čas,“ řekla Freddie. „Kdo z vás dvou jede se mnou?“

„Já,“ hlásil se Dane a Trammell mu věnoval vděčný pohled.

Agent FBI Dennis Lowery už na ně čekal. Působil dojmem věčně zadumaného dlouhého bidla: hubený, dlouhé nohy, shrbená ramena a oblek na něm visel, jako by mu byl moc velký. Měl hluboko zasazené oči a nos podobný zobáku. Byl to vyrovnaný, inteligentní člověk, který v případě nutnosti uměl jednat diplomaticky a policisty z místních okrsků. Dane už s ním pracoval a zamlouval se mu.

Druhý agent, Sam DiLeonardo, byl kluk, který sotva ukončil výcvik, choval se velmi strojeně a vypadal jako ze škatulky. Daneovi do oka nepadl, protože mu připomínal typ člověka, který bude trvat na přísně úředním postupu, i kdyby se mu řítíl na hlavu strop. Avšak mladíček se vykoupil jediným pohledem na Freddie a okamžitě změkl. Znehybněl, mírně rozšířil oči a upřeně na ni civěl. Freddie byla vždy přátelská, a když chtěla, chovala se jako pravá dáma, a tak v této chvíli předstírala, že chlapcův žádostivý pohled přehlédla. Dane a Lowery si vyměnili pobavené pohledy a usadili se k dlouhému nízkému stolu.

„Co jste zjistili?“ zeptal se Lowery, položil na stůl zápisník a odšrouboval pero.

Freddie předložila oběma agentům kopie zpráv. Oba muži jimi mlčky listovali. DiLeonardo zapomněl na svůj zájem o nevýraznou, ale pozoruhodně okouzující Freddie Brownovou, a s ponurým výrazem zíral na černobílé i barevné fotografie obou mrtvol.

„Před akcí své oběti pravděpodobně nějakou dobu sleduje,“ řekl Dane. „Ví, kdy jsou doma samy. V obou případech se domníváme, že se pohyboval v domě, než o sobě dal vědět, nejspíš se skrýval v ložnici pro hosty. V případě Vinickové asi počkal, až její manžel odjede do práce. Ale nevíme, na co čekal ve druhém případě.“

„Možná až sousedé půjdou spát,“ mínil DiLeonardo roztržitě, dosud zkoumaje snímky.

„Je pravděpodobnější, že by nic neslyšeli, když ještě byli vzhůru, protože měli puštěnou televizi. Ale nikdo ze sousedů žádné výkřiky nezaslechl,“ namítl Dane.

Lowery upíral na fotografie lhostejný pohled. „Člověk by řekl, že podle toho, jakým způsobem byly obě zavražděny, křičely z plných plic, ale v mnoha případech tomu tak není. Honil je, že? Byly vyděšené, udýchané, traumatizované znásilněním, které tomu předcházelo. Za takových okolností není snadné křičet... myslím hlasitě ječet. Sevře se hrdlo a veškeré zvuky jsou utlumeny. Myslím, že velký hluk nenadělaly.“

Odložil spisy na stůl a mnul si bradu. „Jen dva případy? To nám neposkytne skoro žádné podklady, ale souhlasím, že to vypadá na stejného člověka. Objevili jste něco, co by obě ženy spojovalo?“

„Na nic jsme nepřišli,“ přiznal Dane. „Vzhled, způsob života, přátelé a prostředí byly u obou odlišné. Porovnali jsme vydané šeky a seznam plateb kreditními kartami. S výjimkou nákupu v několika

stejných obchodních domech, kam chodí nakupovat celé Orlando, se jejich cesty nikdy nezkřížily. Nikdy se spolu nesetkaly.“

„Ale udělaly něco, co přilákalo vrahovu pozornost. Koupily si něco ve stejném obchodě, řekněme během uplynulého měsíce?“

„Nic, co bychom mohli zjistit. Těžko říct, protože Vinickovi platili většinou v hotovosti.“ Danea Loweryho dotazy nepopuzovaly, i když znal pár kolegů, které by vyprovokovaly, protože by je považovali za narážky na neschopnost okrskových policistů. Jak se případy dostávaly do rukou různým lidem, otázky se nevyhnutelně opakovaly. Už mnohokrát se stalo, že zatvrzele pročítal znovu a znovu jednu a tutéž zprávu, dokud ho něco nenapadlo a nevšiml si nějaké podrobnosti, která byla zřejmá od začátku, jenom si ji neuvědomoval.

„Vezmu to s sebou do Quantika,“ oznámil Lowery. „Dvě vraždy v jednom týdnu nevěstí nic dobrého. Jestli se jeho vášeň stupňuje tak rychle, zřejmě se přestal ovládat.“

„Doufám, že vražda dvou žen v tak těsném sledu byla i pro něho silné kafe. Jackie Sheetsová byla možná snadná příležitost, které nedokázal odolat.“

„Možná. Ale jestli se mu to líbilo, nebude dlouho čekat, a udělá to znovu.“

„Líbilo se mu to,“ prohlásil Dane trpce. „Dává si načas, pohrává si s nimi. Ten parchant se v tom doslova vyžívá.“

~ 16 ~

Carroll Janes byl rozmrzelý. Měl mizernou náladu už od minulého pátku. S Jacquelinou Sheetsovou nebyla taková zábava, jak předpokládal. Obrovský nápor moci, jež očekával, se nedostavil. Vzbuzovala soucit, kňourala a nechala se honit pořád dokola, místo aby to trochu zpříjemnila. Ani tisk se případem moc nezabýval, a to ho upřímně zklamalo. Část povyražení – a jak se ukázalo, hlavní část – z poslední akce mu poskytovalo vědomí, že policajti zešílí: dva téměř totožné případy v těsném sledu, a oni nemají žádné stopy, kterých by se mohli chytit. Ale policajti jsou očividně mnohem zbedněnější, než za jaké je považoval, a o to víc to celé bylo zábavnější. Ani v nejmenším nepředpokládal, že by ho dokázali chytit, ale očekával, že aspoň dokážou stanovit směr, kterým by se mělo pátrání ubírat.

Nedokázal určit, co mu pokazilo radost. Možná, že Sheetsová následovala moc brzo po té první. Nenacházel se ve správném stavu očekávání, neprotahoval sledování na týdny, ale napětí v něm neustále narůstalo a šel do horečnatého bodu. Všechny smysly měl bolestně zjitřené, veškerou sílu zaměřenou do jediného bodu.

Samozřejmě bude muset provést další pokus, aby si mohl být jistý. Neraď plýtvat časem na nezajímavé případy, ale je to jediný způsob, jak zjistit, na čem je. Jestli ho i další mrcha znudí, bude vědět, že musí věnovat větší pozornost přípravě a nesmí podlehnout zdánlivé jednoduchosti vytčeného úkolu, jež by ho zlákala k unáhlené akci, která ho připraví o požitky.

Každý den v práci číhal na sebemenší přečin. Která remcající zákaznice si zaslouží odplatu tentokrát? Aby mohl svou teorii ověřit, musí jednat co nejdříve.

* * *

Marlie byla podrážděná, neklidná z vnitřního napětí, které nepolevovalo. Nedokázala nalézt konkrétní důvod, protože se nabízelo víc možností. Hlavním důvodem však byla hrůza z nadcházejícího víkendu. Nikomu, ani Daneovi nemohla vysvětlit, co prožívala, když se v průběhu těch krvavých okamžiků dotýkala vrahových myšlenek. Nepřipadala si jen nečistá, ale trvale nakažená jeho zlobou, jako by svou duši neměla nikdy zbavit hnusu. Ze všeho nejvíc toužila utéct někam daleko, aby nevěděla, kdy vrah znovu zaútočí. Bohužel, právě tuhle úlevu si nemohla dovolit, protože pak by ji až do konce života pronásledovala vlastní zbabělost. Věděla, že musí zůstat a nepovolit kvůli dvěma ženám, které zemřely, kvůli ostatním, o kterých neví, kvůli malému Dustymu... kvůli sobě samé.

Navíc tady byl Dane. Milovala ho, ale být s ním v neustálém kontaktu ji zneklidňovalo. Strávila spoustu let o samotě a někdy ji překvapilo, když se otočila a vrazila do něho. Najednou žehlila dvojnásobné množství prádla, musela vařit trojnásobné porce jídla, byla nucena se přizpůsobovat, protože v domě byla jen jedna koupelna a zoufale málo místa v posteli. Až doposud držela svůj život pevně v rukou, a teď bylo všechno vzhůru nohama.

On to samozřejmě věděl. Pronikavému pohledu oříškových očí nic neuniklo, ačkoli se svůj neklid pokoušela skrýt. Ani ho nenapadlo složit jí špinavé oblečení do klína, jak by to udělali mnozí muži. Byl zvyklý vyprat si sám a ani na okamžik se nad tím nepozastavoval. Meze jeho kuchařského umění končily ohříváním konzerv nebo výrobou nemastných neslaných sendvičů, a tak vařila Marlie, zatímco Dane se ujal většiny úklidových prací. Všechně se snažil, aby jí přechod do nového života ulehčil, ale zároveň se nehodlal stáhnout do kouta a poskytnout jí větší prostor. Prostě byl tady a ona

si na to musela zvyknout. Zvykala si ráda a těšila se na společně strávené hodiny, i když ji to stále značně zneklidňovalo.

Blížícímu se víkendu nemohla uniknout a nic ji nedokázalo rozptýlit. Zaútočí vrah znovu? Představa, že bude ubodána další nevinná žena, že ona sama bude stažena do ohavné, strašlivé bažiny vrahovy mysli, bylo víc, než dokázala snést. Snažila se na to nemyslet, ale zkuste ignorovat skutečnost, že vás pronásleduje vzteklý pes. Přízrak víkendu se blížil s každou míjející minutou a nemohla tomu nijak zabránit. Raději se pokoušela nasbírat síly, protože byla jediným spojovacím článkem s vrahem, který Dane měl. Věděla, že dříve či později přijde na stopu pachatelovy totožnosti. Nezbyvalo než čekat a přetrpět jeho záchvaty vražedného šílenství a snažit se, aby sama nepřišla o rozum.

Ve čtvrtek už měla tak vybičované nervy, že nedokázala pozřít ani sousto z čínského jídla, které Dane přinesl k večeři, a to bylo co říct, protože čínskou kuchyni nekriticky zbožňovala. Svíralo se jí hrdlo, a když polkla, jídlo se v jícnu měnilo v nestravitelné hrudky. Stejně jí chyběla chuť, a nakonec se přestala snažit.

Daneovi to jako obvykle neušlo, přestože on sám se svému talíři věnoval s nakažlivým nadšením. „Děláš si starosti?“ zeptal se.

„Jak by ne? Uplynulé dva víkendy nebyly oáza klidu.“

„Zachytilas od něho nějaké signály?“ Dane vznesl dotaz lhostejným tónem, ale zájem zakrýt nedokázal.

„Jsem znepokojená, ale to jsou moje pocity, ne jeho.“ Přejela si rukama po pažích.

„Jak dlouho bude trvat, než FBI dá dohromady jeho profil?“

„Nevím. Máme k dispozici jen dva případy, což může práci znesnadnit. Ale možná se jim podaří najít podobnost s ostatními případy, se kterými přišli do styku, a to nám pomůže.“

„Myslíš, že zabíjel už dřív?“ zeptala se napjatě a zahleděla se ven skleněnou výplní zadních dveří. Viděla, jak Bill stříhá keře v zadní části své zahrádky. Její sousedé vedli klidný, obyčejný život. Záviděla jim nudu bezpečí.

„Je to pravděpodobné. Na to, aby byl začátečník, je příliš dobrý. Není vyloučené, že se stěhuje, když cítí horkou půdu pod nohama.“

„Přistěhoval se sem nedávno?“

„Řekl bych, že ano.“

„Není možné nějak prověřit, kdo je ve městě poměrně nový? Nemá záznamy pošta? Mohl bys získat seznam nových zákazníků veřejných služeb, jako jsou třeba plynaři nebo elektrárna.“

„Máš představu, kolik lidí se každoročně přistěhuje na střední Floridu?“ zeptal se. „Trvalo by nám to celou věčnost. Ale ta možnost samozřejmě existuje.“

„Můžeš vyloučit ženy, tím seznam zkrátíš o polovinu.“

„Přesto na něm zůstanou tisíce jmen.“ Vstal a začal sklízet ze stolu. „Promluvím o tom s Bonnessem.“

Spojila si prsty obou rukou a upřeně ho pozorovala. „Víš o mně i ostatní?“

„Myslíš ostatní detektivové?“

„Ano.“

„Jen Bonness, Trammell a já. Proč?“

„Dělá mi to starosti.“

„Proč?“

„Nenechají si to pro sebe.“ Znepokojeně vstala a začala mu pomáhat.

„No a?“

„Tyhle řeči proniknou do sdělovacích prostředků. Víš, jak to chodí.“

„Média zatím o vrahovi nevědí. To mě udivuje, protože jakmile jsme to řekli starostovi, čekal jsem, že senzační novinku o orlandském dvojnásobném vrahovi přinesou už večerní zprávy. Na radnici se nic neutají. Provalí se to každým dnem.“ Pustil se do mytí několika talířů a sledoval, jak Marlie přechází po kuchyni. „Měla jsi s novináři nějaké nepříjemnosti?“

Vrhla na něj fascinovaný pohled. „Děláš si ze mě legraci?“

„Takže ti už někdy zkomplikovali život?“

„Tisíckrát,“ opáčila uštěpačně. „Novináři jsou jako štěnice. Pokaždé, když se doslechli o nějakém podobném případě, nepřestával zvonit telefon, a kdykoli jsem vyšla před dům, strčili mi pod nos mikrofon. Ale reportéři nejsou to nejhorší. Jsou jen příčinou dalších nechutností. To nejhorší mě čekalo poté, co vyrukovali se svými senzačními příběhy a nad městem se začala vznášet hrozba smrti. Evangelističtí blouznivci pořádali před mým domem shromáždění a modlili se za vyhnání satana, protože já jsem podle nich byla vyslancem d'ábla. Jestli se to bude opakovat i tentokrát, přijdu o práci. Předtím jsem takové starosti neměla, protože mě podporoval Ústav. Ale umíš si představit, že by takový druh publicity tolerovala banka? Podivínská senzibilka v jejich účtárně! Někteří zákazníci by okamžitě zrušili svá konta ze strachu, že bych mohla čmukat v jejich podnikání.“

„Nechápu, co by chtěli tajit,“ prohlásil zamyšleně Dane.

„Nejspíš nic. Někdo zešílí při pouhém pomyslení, že jisté ‚orgány‘ všechno a všechny sledují. Nevyplní formulář pro sčítání lidu, protože si myslí, že informace se dostane do rukou ruské rozvědky.“

„Jak to víš?“ zeptal se co nejlhostejněji. Pohlédla na něho. Oříškové oči pobaveně zajiskřily.

V hrdle se jí vzpřičil výbuch smíchu, když jí došlo, kam otázkou míří. „Protože jsem byla zvyklá číst jejich myšlenky. Byla, Hollistere. Už to neumím.“

„Víš to jistě? Zkoušelás to?“

„Jo, ty chytráku. Zkoušela.“

„Kdy?“

„Minulý týden. Pokoušela jsem se zachytit jeho signály, ale nešlo to. Snažila jsem se najít tebe. I Trammella. Nic. Nakonec jsem tě na zlomek vteřiny zahlédla, ale nedokázala jsem nic přečíst.“

„Tys mě viděla?“ Ta představa ho nepotěšila. „Co jsem dělal?“

„Sledoval jsi košíkovou a mluvil do telefonu,“ odsekla. „Došlo k tomu, když jsem ti volala poprvé. Nebýt tak vyděšená a zneklidněná, pochybuju, že bych tě viděla. Tohle mi nikdy moc nešlo.“

Opláchl talíře a poskládal je do odkapávače, pak si osušil ruce. „Ale to bylo předtím, než jsme se sblížili. Teď se ti to třeba podaří, kdykoli si zamaneš.“

„Možná. Nevím. Už jsem se o to nepokoušela.“

Otočil se, opřel se o linku a s rukama založenýma na prsou ji pozoroval. Marlie nechápala, co v něm vyvolalo takovou reakci. Tvářil se hrozivě a jako by ještě o něco zmohutněl. Po příchodu domů si svlékl sako, ale ramenní pouzdro neodložil. Zamrazilo ji v zádech. Bydlel u ní týden a za tu krátkou dobu přivykla jeho ochranné péči a rozmazlování. Ale týden je nepatrný zlomek lidského života a ještě nedávno byli protivníci.

Vzápětí si uvědomila, v čem je problém. Toužil po ní, ale nedůvěřoval jí. Jak by mohl? Osud je svedl dohromady, aniž měli čas se vzájemně poznat. On je policista; nedůvěra a podezření byly u něj na denní pořádku. Miloval se s ní, nastěhoval se k ní a domnívá se, že přišla o většinu svých psychických schopností. Ani za mák se mu však nezamlouvala představa, že by bez jeho vědomí kdykoli

kontrolovala, co dělá. Chtěl si zachovat soukromí, s ní byl ochoten sdílet jen vymezenou část svého života.

Bolelo to, ale nemohla mu to zazlívat. Stálo ji hodně sil, aby si vybudovala bezpečné soukromí, tak mu přece nebude upírat nárok na totéž.

„Chceš, abych se omluvila za to, jaká jsem?“ zeptala se vyrovnaně. „Nebo mám položit ruku na Bibli a přísahat, že se už nikdy nebudu snažit proniknout do tvé mysli?“

„Nelíbí se mi, že by mě měl někdo špehovat,“ prohlásil, ani z ní spustil oči.

„Neudělám to.“

Prohrábl si vlasy. „Sakra,“ ucedil polohlasně. „Funguje to i naopak? Tenkrát jsi o mě měla starost. Ale co když budeš mít potíže ty? Můžeš mě psychicky přivolat?“

„Mohla bych se o to pokusit,“ odsekla jízlivě. „Ale poněvadž nemáš ty schopnosti jako já, nic neucítíš. Kdo nemá telefon, tomu se nikdo nedovolá. A i kdybys ty schopnosti měl, stejně to neudělám.“

„Proč ne?“ zeptal se podrážděně. Viděla, jak v něm narůstá vztek.

„Před chvílí jsi stanovil hranici. Když nechceš, abych ji překročila kvůli svému pocitu klidu, neudělám to ani pro tvůj klid.“

„Do prdele! To snad není pravda.“ Zavřel oči a prsty si sevřel úzký můstek nosu. „Dohadujeme se o něčem, co neexistuje. Tvrdíš, že se se mnou v žádném případě nemůžeš spojit, ale proč to aspoň nevyzkoušíš?“

„Protož jsi mi před chvílí řekl, že je ti to proti mysli.“ Otočila se a zamířila do obývacího pokoje. Ušla tři kroky, když se ji zezadu kolem pasu ovinula silná ruka a Dane si ji přitáhl k sobě. Nesnažila se mu vykroutit, ale ani se neuvolnila. Znehybněla a vyčkávala. Měl

erekci. Cítila, jak ji tlačí na zadek. Nepřekvapilo ji to, protože za uplynulý týden byl v takovém stavu skoro nepřetržitě.

„Koukám, že to tak snadno nevyřešíme, co?“ Jeho horký dech jí čechral vlasy na spánku.

„Zdá se, že ne.“

„Tak to prozatím pustíme z hlavy. Chceš si někam vyjet?“

„Kam?“

„Ke mně domů. Jsem zvědavý, co tam Trammell podniká.“

Otočila k němu hlavu a nedůvěřivě se na něj zadívala. „Ty to nevíš?“

„Ne. Řekl, abych ta nechodil, dokud s tím nebude hotov.“

„Proboha, proč? Vždyť je to tvůj dům.“

„Prohlásil, že o zařizování domu vím přibližně stejně jako o oblékání.“

„V tom případě to naprosto chápu,“ podotkla ironicky.

„Chytrá hlavička. Chceš jet, nebo ne?“

„Jasně.“ Musela si přiznat, že je na jeho dům zvědavá. Věděla, že než se renovace dokončí, byt bude vzhůru nohama, ale domy jsou úzce osobní věc. Protože si nemůže Danea přechít psychicky, musí o něm získat informace všemi jinými dostupnými způsoby.

Jízda k Daneovu domu odvedla pozornost od nepříjemného pocitu, jenž ji neustále tížil. Odložili hádku, protože ji nemohli nijak vyřešit, a už se těšila, jak se bude potulovat po jeho domě.

Přestože bylo poměrně pozdě, skoro sedm večer, a dávno poté, co skončila pracovní doba, na příjezdové cestě stálo auto a v domě se svítilo. „Hm,“ řekl Dane. „Přistižen při činu. Trammell je uvnitř.“

„Nemusíš zastavovat,“ radila Marlie.

Usmál se. „A připravit se o zábavu?“ Zastavil za Trammellovým vozem. Ani za sebou nezabouchli dvířka, když se ve dveřích objevil Trammell. „Říkal jsem, abys sem nechodil,“ volal.

„Tak mě zatkní. Čtyři dny jsem se choval slušně. Jak dlouho si myslíš, že to bude trvat?“

„Tři dny,“ opravil ho Trammell a ustoupil, aby mohli vejít.

Přišla je přivítat vysoká štíhlá žena. „Grace,“ vydechl Dane spokojeně a objal ji. „Marlie, to je Grace Roegová, pracuje v oddělení policejních hlídek. Grace, to je Marlie Keenová.“

„Ahoj,“ pozdravila Grace pomalým vážným hlasem. Marlie jí rychle zhodnotila a byla s průzkumem spokojena. Grace Roegová měla v sobě cosi vznešeného a její hluboké hnědé oči vyzařovaly vnitřní klid a neotřesitelnou vyrovnanost.

„Jděte se podívat dovnitř,“ ucedil Trammell popuzeně.

Dane se rozhlédl po prázdné místnosti, aniž přestal objímat Grace. „Kde mám věci?“

„Ve skladu,“ zavrčel Trammell a vehementně srazil Daneovu paži z Graceiných ramen. Ostře pohlédl na Marlii, jako by ji nabádal, aby si Danea hleděla. Nasadila nevinný výraz, pobavená, jak elegantní Trammell poklesl na úroveň primitivní žárlivosti.

Grace se omlouvala: „Nevšímejte si ho. Budeme se brát a je z toho ještě v šoku.“ Natáhla levou ruku. Na prsteníčku se skvěl nádherný prsten s oválným tříkarátovým diamantem.

„Já v žádném šoku nejsem,“ ohradil se Trammell a vrhl zuřivý pohled na Danea. „Ne abys teď začal vést nějaký blbý řeči.“

Dane se zazubil. „Proč bych to dělal? Mám radost. Blahopřeju, kamaráde. Grace je pro tebe až moc dobrá. Kdy do toho prašíte?“

„Asi za půl roku,“ odpověděla Grace nevzrušeně. „Napadlo mě, že dlouhé zasnoubení mu poskytne čas, aby si na tu představu zvykl.

Vzali jsme to střemhlav, tak nechceme nic uspěchat, abychom neudělali chybu.“

„Nepotřebuju čas,“ bouřil se její vyvolený a tvářil se, že ho takové řeči obtěžují. „Byl to přece můj nápad, ne?“

„Jistě, drahoušku,“ konejšila ho a zavěsila se mu rukou za paži. „Předsvební přípravy se někdy protáhnou. Co kdybys teď Daneovi ukázal, co provádíš s jeho domem?“

„Plánujete velkou svatbu?“ zajímala se Marlie.

„Poměrně velkou,“ odpověděl Trammell a obrátil se k Daneovi se zlověstným úsměvem. „Budeš si muset vzít smokink.“

„Vydržím to,“ odvětil Dane, zakrýváje chvilkový děs. „Možná mi to trochu pošramotí sebevědomí, ale rozhodně mě to nezabije. Pro tebe, váženéj kamaráde, cokoli.“

Trammell se zamračil, jako by čekal větší odpor, ale otočil se a vyrazil napřed na obhlídku prázdných prostor. Danea upřímně ohromilo, kolik práce se dá udělat za pouhé čtyři dny. Jeho babička si potrpěla na tapety a každá místnost v domě se honosila jiným vzorkem. Tapety byly strhány a na jejich místě byla čerstvá omítka pokrytá příjemnou, bledě žlutou malbou. Všechny vnitřní vstupy teď byly obloukové.

„Vypadalo by líp, kdyby vnější dveře a okna byly taky obloukové, ale přestavba by stála víc, než kolik hodláš utratit. Podlahy se začnou natírat zítra.“

Dane se prudce zastavil a civěl na kostru místnosti, jež bývala koupelnou. „Tys ji dočista zplundroval!“ vyhrkl.

„Jo. Neměl jsem to v plánu, ale trubky byly padesát let staré. Asi
tě to přijde na další tisícovku.“

„Běž se vycpat! Až budeš podruhé cítit potřebu rozfofrovat moje prachy, nejdřív se mě zeptej.

„Kdybych se zeptal, byl bys proti,“ odušil Trammell suše. „Počkej, až s tím budu hotov. Uznáš, že to za ty prachy stojí.“

„To bych ti doporučoval,“ hučel Dane. Věděl, že se přítel baví a oplácí mu za škodolibou reakci na hrozící manželství. Svě jízlivé poznámky ale nemyslel vážně. Byl rád, že Trammell našel tak skvělou ženskou, jakou je Grace, ačkoli chápal zděšení, které se jeho parťáka zmocnilo. Jistě měl dojem, jako by do jeho života vpadl uragán.

Od okamžiku, kdy poznal Marlii, prožíval totéž. Vzalo to rychlý obrat. Trammell a Grace se rozhodli, že se vezmou, ale určili vzdálený termín svatby, aby se za tu dobu mohli ujistit, že jsou jeden pro druhého ti praví. Dane se Marlii o svatbě či dokonce o lásce nezmínil. Chtěl získat čas ještě před tak závažným rozhodnutím. Třeba to, co k Marlii cítí, není trvalé. Momentálně mu připadalo, že jeho city nemůže nic otrást, ale připouštěl i to, že se možná mýlí. Všechno ukáže čas. Jsou spolu a na ničem jiném vlastně ani nezáleží. Každé ráno se vedle ní probouzí a každou noc vedle ní uléhá. To stačí, ostatní zatím počká.

Nevěděl, jak smýšlí Marlie. Projevovala vášeň, náklonnost, přátelství... možná lásku. Kdo ví? Od počátku je pod nesmírným tlakem. Až se vyřeší to nejnaléhavější, budou schopni o svém vztahu otevřeně mluvit. Poprvé v životě uvažoval o svatbě, a to samo o sobě byl velký krok kupředu.

Ale všechno bude muset počkat. Nejprve musí uskutečnit svůj plán na dopadení orlandského vraha a při tom chránit Marlii. A podle toho, co se o Marlii za tu krátkou dobu, co byli spolu, dověděl, tušil, že se jí jeho plán nebude ani trochu zamlouvat.

~ 17 ~

Lowery se ozval hned v pondělí ráno a vyzval detektivy, aby za ním okamžitě přišli. Prý se právě vrátil z Quantika s charakterovým profilem pachatele.

Panoval horký, bezmračný a dusný den, rtuť teploměru se už po ránu vyšplhala na pětadvacet stupňů, předpověď slibovala nejméně dalších deset stupňů navíc a vzduch ztěžkl vlhkostí. Dane se za celý víkend pořádně nevyspal, snad proto, že ani Marlie nezamhouřila oči. Potácela se v neklidné dřímotě a co chvíli se s prudkým trhnutím budila. Napětí dvou dnů, během nichž čekala na vizi vraždy, se na ní viditelně podepsalo. Byla bledá a roztržitá a pod očima měla tmavé kruhy z vyčerpání. Dane ji dlouhé hodiny držel v náručí, aby jí dal najevo, že není sama, třebaže by nedokázal zabránit vizi, kdyby se objevila.

Neobjevila se.

Kolik toho Marlie ještě vydrží? Přemítal. Žila pod tak silným tlakem, duševním i citovým, že se o ni začínal bát. Mnozí lidé by se už dávno při takovém vypětí zhroutili. Ona odolala, a to byl důkaz její síly. Marlie nebyla křehká květinka, která by vadla v nepohodě. Navzdory jemným křivkám svého hubeného těla byla pozoruhodně houževnatá. Ale i statný dub se může vyvrátit, a proto měl Dane starost.

Ani Trammell nebyl ve své kůži, patrně se děsil hrozící svatby. On ani Dane cestou k Lowerymu téměř nemluvili, každý byl zcela zaujat vlastními myšlenkami. Freddie a Worley už dorazili, stejně tak Bonness. Schůzky se zúčastnil i DiLeonardo, který se zpitomělým výrazem kroužil kolem stolu, aby mohl zaujmout místo vedle Freddie.

Lowery byl čerstvě oholen, ale jeho oblek byl mnohem pomačkanější než obvykle. Dane získal dojem, že opravdu přiletěl první ranní linkou rovnou z Virginie.

„Mezistátní oddělení si dalo velkou práci,“ pronesl tiše. „Mám vám vyřídit blahopřání, že jste tak brzo odhalili podobnost, ale dopadnout toho muže nebude snadné. Je to nejhorší druh vraha, něco jako Bundy. Je naprosto chladnokrevný, inteligentní, vynalézavý a beze stopy pocitu viny.

Získal jsem seznam podobných vražd: ubodaná oběť, žádní podezřelí, žádné důkazy. Je možné, že některé z nich spáchal týž člověk. Jiné lze vyloučit, protože k nim došlo zhruba ve stejnou dobu, ale na opačných koncích státu. Ale nevíme jistě, u kterých případů lze s jistotou vyloučit, že se jedná o stejného pachatele.

Vraždit začal přibližně před deseti lety. Odborníci mu odhadují věk v rozmezí třiceti až pětatřiceti let. Většina mnohonásobných vrahů začíná už ve dvaceti. Deset let úspěšného vraždění znamená, že bude velmi obtížné ho zadržet. Je zkušený, poučil se z minulých chyb a zločiny dovádí do dokonalosti. Ví, co dělá. Studoval trestní právo a policejní postupy a dává si bedlivý pozor, aby za sebou nezanechal identifikovatelné stopy.“

„Může to být bývalý policista?“ zeptal se Bonness. „Nebo voják?“

„Patrně ne,“ odpověděl Lowery. „Nepodřídil by se žádné autoritě, a proto není pravděpodobné, že by dokázal ukončit jakýkoli typ vojenského či policejního výcviku. Nepřijali by ho ani jako uchazeče.

Je to běloch. Všechny oběti měly bílou plet' a mnohonásobní vrahové zřídka překračují rasovou hranici. Je sportovec, má svalnatou postavu; je disciplinovaný, neobyčejně sebejistý, a to je nejhorší typ zločince. Nedisciplinovaný vrah je chaotický, dělá

chyby, nemá jasný plán. Tenhle člověk si všechno do posledního detailu plánuje předem. Své oběti neomráčí ani je nesvazuje, věří, že zvládne situaci – a doposud je jeho sebevědomí oprávněné. Používá nůž z kuchyně oběti a vražednou zbraň nechává na místě činu. Protože neexistují otisky prstů, nemůžeme mu dokázat, že tu zbraň vůbec kdy držel v ruce. Trofeje si neodnáší. Mezistátní jednotka se domnívá, že své oběti sleduje dlouho, pravděpodobně týdny před akcí. Počká, až je dům prázdný, vnikne dovnitř a seznámí se s prostředím. Je velice trpělivý.

Znásilňuje, ale oběť přitom neomezuje. To je lehká anomálie. Některé ženy by se bránily i s nožem na hrdle. Jeho oběti se z nějakého důvodu nebrání.“

Protože je nejdřív uchlácholí, pomyslel si Dane zuřivě. Zařídí to tak, aby si myslely, že jim neublíží, když se nebudou bránit. Chová se jemně a používá kondom. Jsou ochromeny nečekaným útokem v bezpečí svých domovů a v prvním návalu hrůzy mu uvěří. Ale tyhle podrobnosti věděl od Marlie, a proto mlčel.

„Obětem nezavazuje oči,“ pokračoval Lowery, „ani si neodnáší mrtvoly. To jsou další znaky disciplinovaného vraha. Je překvapivé, že paní Vinickové uřízl prsty, protože zohavování se vymyká...“

„Domníváme se, že ho poškrábala,“ přerušil ho Dane.

Lowery vzdychl. „Pokud ano, je to jen další důkaz jeho intelligence. Nemohl riskovat, že se pod nehty najdou vzorky jeho kůže. Brutální, ale účinné řešení. Nepodléhá panice. Přemýšlí pružně, nedodrhuje přísně stanovený plán, ale mění ho podle situace.“

Patrně je zaměstnán na plný úvazek, navenek působí normálně. V každé oblasti, kde měl své působíště, se všechny vraždy odehrály zhruba ve stejný čas. Na jednom místě k nim docházelo přes den, což znamená, že byl buď nezaměstnaný, nebo chodil na noční směny. Domnívám se, že náš vrah je zaměstnaný, aby na sobe zbytečně

nesoustředil pozornost. Je metodický, bezohledný – a tohle umění ovládá dokonale. Jeho auto bude několik let staré, žádná nápadná značka, jedno z těch, jakých jsou v každém městě plné ulice. Pochází ze střední vrstvy obyvatelstva. Může vejít na policejní velitelství, aniž by si ho někdo zvlášť všiml, nanejvýš byste se ho zeptali, co si přeje.

Hrozí nebezpečí, že svou aktivitu stupňuje. Až doposud se jakž takž ovládal, mezi jednotlivými vraždami udržoval určitý časový odstup. Dvě vraždy během dvou po sobě následujících víkendů nasvědčují tomu, že vzrušení z lovu bude vyhledávat častěji. Víím, že tento víkend nebyl hlášen žádný případ ubodání, ale je možné, že se mu nepodařilo najít vhodnou oběť.“

Dane, Trammell a Bonness si vyměnily rychlé pohledy. Věděli, že k další vraždě nedošlo, protože Marlie neměla vizi.

„V tomto stadiu je identifikace nemožná,“ pokračoval Lowery, „pokud neudělá chybu a nenechá na místě nějakou stopu. Jinak bude muset být dopaden při činu.“

Na oddělení se vracela zasmušilá skupinka, i když Lowery jim neřekl o moc víc, než co by už nevěděli. Vrah je mazaný jako liška a nemají nejmenší naději ho dopadnout. Dane mlčel a přemítal o Marlii. Byla jejich tajnou zbraní. To ona toho úchyla dopadne. Zpráva se objevila v odpoledním vysílání. Danea udivilo, že to trvalo tak dlouho. Dosud se nesetkal s tím, že by radnice dokázala tajit informace celý týden, zvlášť pokud šlo o něco tak dramatického. Všechny místní televizní a rozhlasové stanice povýšily zprávu na senzaci.

Cestou domů si Dane pustil autorádio.

„Jistá osoba z městské radnice potvrdila, že policie je přesvědčená, že v Orlandu řádí mnohonásobný vrah, který si za oběti vybírá ženy,“ sděloval moderátor chmurně. Týž sytý hlas

pokračoval: „Poslední dva případy má na svědomí pravděpodobně stejný člověk. Před čtrnácti dny byla ve svém domě zavražděna Nadine Vinicková, před týdnem Jacqueline Sheetsová. Náčelník policie Rodger Champlin odmítá oba případy komentovat. Naléhavě však vybízí všechny orlandské ženy, aby provedly předběžná opatření pro svou bezpečnost...“

Vztekle vypnul rádio. Nepochyboval, že podobné zprávy vraha náležitě naladí. Očekával, že to vyjde najevo, byl na to připravený, ale nedokázal se smířit s představou, že ten hajzl se baví a pozornost sdělovacích prostředků nasává lačně jako houba.

Když dorazil domů, Marlie seděla stočená do klubíčka na pohovce. Měla puštěnou televizi, i když zpravodajství už pokročilo k předpovědi počasí. Hodil sako přes židli, usedl vedle Marlie a posadil si ji na klín. Seděli bez hnutí a mlčky sledovali, jak meteorolog komentuje systém tlakové výše sousedící s tlakovou níží, rozmáchlými gesty paží naznačuje jejich předpokládaný postup a konečně seznamuje diváky s předpovědí: horko, dusno, podobný ráz počasí jako celý dnešní den, možnost bouřek.

„Stalo se dneska něco zajímavého?“ zeptala se.

„Místní hoši z FBI vypracovali jeho charakterový profil. Náš člověk se pravděpodobně posledních deset let stěhoval z místa na místo a nechal za sebou pěknou řádku obětí. Nikdo nemá tušení, jak vypadá, nikde sebemenší stopa, která by ho s něčím spojovala.“ Přitiskl ji k sobě. „Prověříme seznam nových zákazníků veřejných služeb. Mohlo by se na něm objevit i jeho jméno. Je to zdlouhavé, ale děláme aspoň něco.“

Po příchodu z práce se převlékla do krátkých kalhot a trika a Dane ji uznale pohladil rukou po obnažených stehnech. „A co ty? Stalo se v úctárně něco výjimečného?“

Odfrkla. „Šlípíš? Největší vzrušení zavládlo, když volal nějaký člověk a zuřil, že po něm chceme poplatek za debetní zůstatek, když je dlouholetý zákazník banky.“

„Umím si představit, jak ho to vytočilo.“

„Málem jsem z toho vypětí omdlela,“ vzdychla a vstala z jeho klína. „Jestli chceme večeřet, půjdu se podívat, co máme v kuchyni.“

„Mám pro něco dojít ven?“ nabídl se.

„Ne, nemám náladu na přinesené jídlo. Něco vymyslím. Co kdyby sis zatím v klidu přečetl noviny? Vypadáš, že se potřebuješ uvolnit.“

V duchu s ní souhlasil a šel se do ložnice svléknout z propocených, pomačkaných šatů. Marlie nakoukla do chladničky a mrazničky, než se rozhodla pro pražené kuřecí kostky. Byla ráda, že Dane přijal její návrh. Aspoň získá víc času pro sebe. Je tak vnímavý, že brzy pozná, že ji trápí něco víc než jen zážitek z banky, a chtěla být o samotě, než se z toho trochu vzpamatuje.

Poslouchala jen jedním uchem, jak vedoucí účtárny hovoří s popuzeným zákazníkem, snaží se ho uklidnit a vysvětlit mu situaci, aniž ovšem odvolala své nároky, když ji najednou zaplavily nespokojenost a vztek. Udiveně se kolem sebe rozhlédla, pátrajíc po zdroji negativních pocitů, a pak si uvědomila, k čemu došlo. Očividně zachytila emoce vedoucího.

Zmocnila se jí panika, strnula a snažila se odrazit příliv vjemů. K jejímu údivu to skončilo stejně náhle, jako začalo, ačkoli rozhovor za jejími zády pokračoval.

Nevěděla, zda se jí podařilo signály zablokovat, nebo se v ní znovu probouzí schopnost vnímat emoce druhých. Ať je to jakkoli, Dane by to neuvítal.

Věděla, že on vize vnímá úplně jinak a nespatřuje v nich hrozbu pro své soukromí. Ale jestli se její schopnost „číst“ emoce lidí

obnovují, Dane asi nebude ochoten se s tím smířit. Netěšilo ho, že se už jednou stal terčem jasnovidectví, k němuž Marlie nemá a nikdy neměla nadání. Kdyby věděl, že může kdykoli proniknout do jeho vědomí... patrně by odešel, ačkoli slíbila, že do jeho soukromí nebude zasahovat. S takovou možností musela počítat. Daneovi na ní zaleželo, ale pochybovala, že jeho zájem je tak velký, aby u ní zůstal i za těchto okolností. Nebylo to nic nového; v její přítomnosti neměli lidé dobrý pocit.

Bleskově se rozhodla, že mu nic neřekne. Zatím si nebyla jistá, co se děje; nevěděla, jestli se její schopnosti obnoví v plné síle, nebo znovu získá jen některé z nich, případně zda vjemy budou ještě intenzivnější. Doufala, že ji nečeká ta třetí možnost, protože kdyby její empatické schopnosti byly silnější než dřív, musela by se přestěhovat do podzemního krytu, aby měla aspoň trochu klidu. Bylo jisté, že Dane by její nové útočiště nenavštěvoval.

Připadala si, jako by s ním žila v jakési zemi nikoho. Neprošli obvyklými fázemi seznamování a namlouvání, jeden druhého téměř neznali. Byli k sobě vrženi v krizi, zpočátku jako protivníci, pak zničehonic milenci. Nikdy si nepovídali o svém vztahu, ať už byl jakýkoli. Dane se k ní jednoduše nastěhoval a ona neměla ponětí, co od něho může očekávat. Až vraha dopadnou, vrátí se k sobě domů a rozloučí se bezstarostným: „Já se ozvu,“ nebo... nebo co? Předpokládala, že za normálních okolností by bylo logické, kdyby u ní několikrát do týdne přespál.

Potřebovala citovou jistotu. Snesla by cokoli, kdyby měla pevné zázemí, ale nebyla si jistá, zda jí ho Dane dokáže poskytnout.

Přiznala si, že je divné, když s ním bydlí a spí, ale nedokáže se ho zeptat přímo, jaké má úmysly. Přiznala si, že má strach z jeho odpovědi. Dane nebyl typ muže, který by se vytácel. Vyklopil by jí pravdu, a ona na ni zatím nebyla připravená. Možná později.

Všechno musí počkat. Až tohle skončí, vypořádá se se vším, co jí řekne, i kdyby to bylo něco z toho, co slyšet nechce.

Zamilovala se do něho, ale nenamlouvala si, že se vyzná v mužích, jako je on. Ačkoli si byli tělesně nesmírně blízcí, velkou část svého soukromí si nechával pro sebe. V tomto ohledu byli odděleni železnou oponou. Někdy ji mlčky, soustředěně a hloubavě pozoroval.

V takových chvílích z něho měla strach, protože jeho oči postrádaly jakýkoli cit a touhu.

O čem uvažoval? Co měl v úmyslu?

Média byla neoblomná. Telefony na policejním velitelství nepřetržitě vyzváněly. Reportéři se utábořili před náčelníkovou kanceláří, před kanceláří starosty, před vchodem na policejní velitelství. Policisté v uniformě i v civilu podnikali úhybné manévry při odchodu z budovy či při vstupu do ní a dali si nesmírně záležet, aby unikli slovním potyčkám.

Ještě horší než sdělovací prostředky byly ztřeštěné telefonáty. Stovky obyvatel Orlanda si najednou vzpomněly na podezřelého jedince potloukajícího se v okolí obchodních domů. Záštiplní lidé se mstili anonymními telefonáty svým nepřátelům, které vydávali za vraha. Strážmistři každou noc vyšetřovali hlášení o vloupání do domů, ale většinou to byl planý poplach. Pár tchýní udalo opovrženímhodné chotě svých dcer s přesvědčením, že ti lenoši mají na svědomí celou řadu nepopsatelných zločinů. Bohužel, veškerá oznámení a podezření musela být vyšetřena, sebebláznivější výpověď musela být prověřena. Hlídkující uniformovaní policisté byli na roztrhání, utrmácení nepolevujícím žárem a nekonečnými požadavky občanů.

Náčelník Champlin uspořádal tiskovou konferenci v naději, že částečně oslabí tlak sdělovacích prostředků. Vysvětlil, že nemůže

poskytnout téměř žádné informace, protože vyšetřování pokračuje. Ale s logikou neuspěl. Neukojil nenasytný hlad po faktech a senzačním líčení, které by mohlo být vysláno do éteru a zahltilo novinové strany. Logika nezvýší prodej novin ani počet dychtivých diváků. Reportéři žádali šťavnaté, morbidní, hrůzostrašné podrobnosti a byli zklamáni, když jim nebyly poskytnuty.

Carroll Janes sledoval televizi, pročetl noviny a spokojeně se usmíval. Policie nemůže média zásobit informacemi, protože skoro žádné nemá. Všechny ty ubohé pendrekáře a pistolníky přelstil. Na to, aby ho usvědčili, je příliš chytrý. Nedostanou ho. Nikdy.

~ 18 ~

Celkem vzato, Carrola Janese horečný shon těšil. Potrestal jen dvě ženské, a hledme, jak se tím zapsal do povědomí veřejnosti. Také si poopravil urážlivé mínění o orlandské policii. Zdejší policajti nejsou tak hloupí, jak se domníval. I když druhý trest byl do očí bijící, mnozí detektivové by oba případy tak snadno nespojili, protože prsty té druhé hříšnice nechal nedotčené. Rozběsnil se, když ho ta mrcha Vinicková poškrábala. Musel řešit nečekaný problém a prsty odstranit a zlikvidovat je. Ale byly malé a snadno se jich zbavil. Psi je slupli jako malinu a drobné kosti, pokud nějaké zbyly, jsou neidentifikovatelné.

Policie ho v žádném případě nemůže dopadnout, ale aspoň o něm ví. Tahle skutečnost dodávala celému dění náboj. Bylo příjemné, že si ho lidé uvědomují. Místo aby se ocitl před prázdným hledištěm, hraje užaslému, dychtivému obecenstvu. V podrobnostech se doslova vyžíval, protože věděl, že i když ho proklínají, policisty ohromí jeho intelligence, nápaditost, naprostá dokonalost. Bylo potěšující vědět, že protivník má jeho talent v patřičné účtě.

Zklamalo ho, že nenašel vhodnou hříšnici pro experimentální účely, ale Janes byl trpělivý člověk. Co se má stát, stane se. Šidil by sám sebe, kdyby chtěl urychlit vývoj situace. Odčerpalo by to sílu okamžiku. Od té doby, co ta zpráva praskla, byl spokojenější neboť je pochopitelně osvěžující číst o sobě a být hlavním tématem rozhovorů obyčejných smrtelníků. Dokonce i Annette nemluvila skoro o ničem jiném. Prozradila mu všechna promyšlená opatření, jež podnikla – jako by ho taková bezvýznamná cuchta mohla provokovat. Ale bavilo ho projevit jí účast, přiživit její strach a přimět ji k ještě nesmyslnějším bezpečnostním manévřům. Odmítala

dojít sama k autu, jako by někdy někoho odvedl z ulice. Proč bych se choval tak přizemně, smál se v duchu, když skutečně zábavné je zmocnit se jich ve vlastních domovech, kdy se cítí v bezpečí.

Annette byla na obědě, když k přepážce připlula vysoká, baculatá brunetka s tváří staženou vztekem. „Chci mluvit s někým, kdo má na starosti stížnosti zákazníků,“ zaútočila.

Janes jí obdařil zdvořilým úsměvem. „Mohu vám být k službám, madam?“

Podstatou problému byl fakt, že měla hodinovou polední přestávku a celých patnáct minut prostála v oddělení dámské konfekce a snažila se přivolat někoho, kdo by jí vyměnil halenku. Ani pak ji nikdo neobsloužil, a ke všemu neměla čas se naobědvat. Janes zdusil záchvěv očekávání, zatímco žena, které celým tělem lomcoval vztek, pokračovala ve své tirádě.

„Zavolám do oddělení konfekce, aby se vás okamžitě někdo ujal,“ nabídl se. „Vaše jméno...“

„Farleyová,“ řekla. „Joyce Farleyová.“

Vrhl letmý pohled na její ruce. Nemá snubní prsten. „Máte u nás otevřené konto, slečno Farleyová?“

„Paní Farleyová,“ odsekla. „To na věci něco mění? Zákazník u vás musí mít úvěrové konto, aby si ho někdo všiml?“

„V žádném případě,“ ujistil ji zdvořile. Je mnohem jednodušší získat potřebné informace, když je hříšnice evidovaná v centrální databance. Je to jedna z těch nabroušených feministek, které nenávidí chlapy. Předtucha zesílila. Bude mu potěšením ji potrestat. Přisunul jí list papíru. „Mohla byste vyplnit tenhle formulář stížností? Chceme vyřídit všechny případy a zajistit, aby zákazník byl spokojen s našimi službami.“

„Na to opravdu nemám čas. Už teď přijdu pozdě do práce.“

„V tom případě bude stačit vaše jméno a adresa. Detaily vyplním sám.“

Spěšně naškrábala své jméno a adresu do záhlaví formuláře, zatímco Janes vytočil číslo dámské konfekce a hovořil s vedoucí. S úsměvem zavěsil. „Ujme se vás osobně paní Washburnová.“

„No vidíte, kdyby se mi věnovala hned, nemusela jsem si stěžovat.“

„Zcela s vámi souhlasím.“ Stáhl formulář z pultu přepážky.

Obrátila se k odchodu, udělala krok, zastavila se a pak se otočila zpět. „Omlouvám se,“ řekla. „Strašně mě bolí hlava a mám vztek, ale neměla jsem tím zatěžovat vás. Za nic nemůžete a udělal jste všechno proto, abyste mi vyhověl. Omlouvám se, že jsem na vás byla tak hrubá.“

Ohromilo ho to natolik, že se chvíli nezmohl na slovo. „Nic se nestalo. Rád jsem vám posloužil.“ Běžná odpověď, kterou tisíckrát denně vypouštějí z úst tisíce znuděných prodáváčů, protože by je to stálo místo, kdyby řekli to, co ve skutečnosti říct chtěli. Paní Farleyová mu věnovala letmý, nerozhodný úsměv a odkráčela.

Janes za ní civěl a vřel v něm vztek. Zuřivě zmuchlal formulář a hodil jej do koše. Jak se opovažuje omlouvat se? všechno pokazila. V tom netkví smysl akce. Hlavním smyslem je trest. Připadal si podvedený, jako by před nim visela hlavní cena a někdo mu ji vyfoukl přímo před nosem. Už cítil příliv vitality a poznal žízeň, která povolí uzdu jeho síle. A teď mu nezbylo nic! Měl by tu mrchu zabít tak jako tak, aby se poučila, že se nemůže chovat, jak chce, a uniknout následkům jen kňouravou omluvou.

Ne. Pravidla jsou pravidla. Musí se jimi řídit. Všechno by pokazil, kdyby je nedodržoval. Musí se přizpůsobit stanoveným požadavkům, potvrdit dosaženou úroveň. Kdyby porušil určité normy, zasloužil by si být dopaden. I tahle ženská by sice zasloužila

příkladně potrestat, ale on si musel šetřit síly na opravdovou hříšnici, které ušetří lekci.

Marlie seděla nehnutě za svým stolem a snažila se ovládnout chvění. Díkybohu byla polední přestávka a skoro všichni šli na oběd. Vzala si jídlo s sebou a chtěla strávit volnou hodinku čtením. Byla zabrána do knihy a roztržitě přežvykovala jablko, když ji naplnil temný pocit zloby prosycený předtuchou. Nebylo to tak silné jako vize, ale zdroj emocí zřetelně poznala. Ono pronikavě chladné zlo si nemohl splést. A pak, zničehonic, se zlost vystupňovala, předtucha zmizela, a místo ní cítila zklamání.

Už se ho naučila poznávat. Jeho duševní síla nebyla tak silná, aby „viděla“ události, ale i přesto tušila, co chystá. Vybral si další nešťastnici, ale stalo se něco, co ho připravilo o sadistické potěšení.

Věděla, že je nablízku a vyhlíží si další oběť.

„Někoho hledá,“ oznámila Daneovi ten večer. Přecházela neklidně po místnosti. „Dneska jsem ho cítila.“

Odložil noviny, jež četl – byly plné mírně hysterických historek o orlandském zabijákovi –, a soustředil veškerou pozornost na Marlii. I rovné plochy v obličeji jako by mu ztvrdly. Na tu drsnou tvář už si zvykla, protože se na ni dívala očima lásky, ale náhle ho znovu vnímala stejně, jako když se setkali poprvé: jako policistu, který je nebezpečný.

„Co se stalo?“ zjišťoval ostře. „Kdy se to stalo? Proč jsi mi nezavolala?“

Vrhla na něho krátký pohled a pokračovala v přecházení po obývacím pokoji. „Copak jsi mohl něco dělat?“

Odpověď zněla „nemohl“ a neuniklo jí, že se mu to nelíbí. „Došlo k tomu během polední přestávky, asi kolem půl jedné. zničehonic na mě zaútočily jeho emoce. Cítila jsem jeho vztek, ale

byl i rozrušený jako dítě, které očekává pamlsek, a pak se něco stalo – nevím, co – a vzrušení vystřídalo rozčarování. Ztratila jsem ho.“

„A potom?“

„Nic. Už jsem ho nevnímala.“

Pozorně ji sledoval. „Ale dokážeš určit, kdy si vyhlíží obět?“

Pokrčila rameny. „Tentokrát ano.“

„Ještě něco? Můžeš říct něco o oběti?“

„Ne.“

„Sebemenší maličkost by ...“

„Řekla jsem, že ne!“ vykřikla nečekaně a rázně zamířila do ložnice. „Myslíš, že jsem se nesnažila?“

Pohyboval se jako tygr. Vymrštil se z pohovky a dostihl ji, než mohla zmizet v ložnici a zavřít za sebou dveře. Objal ji zezadu a pevně ji k sobě přitáhl. Cítil, jak jí tělem probíhá slabé chvění, třes, kterého se od oběda zcela nedokázala zbavit. „Promiň,“ šeptal a přejížděl jí drsnou bradou po spánku. „Vím, jak je to pro tebe těžké. Není ti nic?“

Zaváhala, pak neochotně odpověděla: „Jsem jen vystrašená.“

Asi minutu ji hýčkal v náručí, aby do sebe nasála bezpečí jeho přítomnosti. Žila ve stresu už skoro měsíc a Dane věděl, že pro ni je to bezpochyby mnohem horší než pro něho. Potřebovala přijít na jiné myšlenky. Odhrnul jí vlasy z obličeje, zatímco usilovně přemýšlel. „Chceš jít do kina?“

„S tímhle nápadem jsi přišel posledně,“ odtušila upjatě. „Že si někam vyrazíme, abych se odreagovala.“

„A pomohlo to?“

Bezděčně se trochu uvolnila. Byla unavená. Uklidňovalo ji, že se o něho může opřít. „Vždyť víš, že ano.“

„Tak půjdeme do kina. Chceš vidět nějaký konkrétní film?“

„Nevím.“ Byla nerozhodná. „Od té první vraždy jsem v kině nebyla.“

„Tak to je nejvyšší čas. Já jsem v kině nebyl několik let. Na co máš náladu?“

„Nevím, co hrají.“ Otočila se k němu a přiměla se k úsměvu. „Myslím, že bych se raději jen tak projela.“

S úlevou shledal, že ji napětí opouští. Dal by přednost večeru strávenému v posteli, ale věděl, že je příliš neklidná, aby si to patřičně užila. „Tak vyrazíme na projížďku,“ prohlásil.

Podvečerní vzduch byl těžký a hustý. Když vycházeli z domu, v ulicích se stále drželo horko, i když se slunce sklonilo k západu. V dálce dutě rachotil hrom. Dane stáhl okénko, najel na mezistátní dálnici a zamířil na Golfské pobřeží, vstříc blížící se bouři. Nad nimi se hrozivě tyčila hradba mraků jako číhající šelma, jejímiž fialovočernými slabinami křížovaly rozvětvené blesky.

Vzduch proudící v poryvech otevřeným oknem se ochladil, skoro studil, a přinášel s sebou sladkou příchut' deště. Marlie mlčky seděla vedle Danea, oči upřené na bouřková mračna. Na čelní sklo pleskly první těžké kapky. Ještě stačil vytáhnout okénko a zapnout stěrače a už se ocitli uprostřed prudkého lijáku.

Musel zpomalit, až jeli krokem, kolem nich burácely hromy a šlehaly blesky. Jiní, opatrnější řidiči, odbočili z dálnice, skryli se pod přejezdy nebo sjeli ke kraji vozovky. Pár odvážlivců pokračovalo do středu bouře, kde byli náhle obklopeni tmou a snaživé kužele reflektorů ozařovaly jen nepatrný úsek vozovky před autem.

Marlie znehybněla. Zběsilost bouře ji zcela vysála. Věděla, že by se bouří měla bát, ale neměla strach. Nádherná přirozenost běsnícího živlu ji naplnila úctou a uvolněná energie přírody ji znovu čímisi nabila.

Dane měl ve zvyku jezdit se zhasnutým vnitřním světlem a auto se podobalo temné jeskyni. Nemluvili. Marlie necítila potřebu slov. Byla v bezpečí, v suchu, zatímco okolní krajinu bičovaly provazy deště, do auta narážely poryvy větru a vychylovaly je z přímého směru. Dane pevně svíral volant, svalstvo mohutných předloktí naběhlé úsilím, jak se snažil odvracet nápor bouře. Marlie ani na okamžik nepocítila znepokojení; byla v bezpečí a věděla to.

Konečně vyjeli z bouřky, a její blýskání a dunění nechali v dálce za sebou. Déšť neustával, ale už jen lehce, i když vytrvale skrápěl kapotu vozu. Stáhli okénka o pár centimetrů a nechali dovnitř proudit svěží vzduch. Na příštím výjezdu Dane otočil a vraceli se zpátky do Orlanda. Tentokrát se ocitli bouře v zádech.

Zaklonila hlavu. Bouřka znásobila veškeré vjemy. Ještě nikdy necítila to, co vnímala v tu chvíli. Srdce jí tlouklo v pravidelném, dunivém rytmu jako tlumený hlas bubnu; ztěžkly jí končetiny a celé tělo tepalo životem. Toužila po Daneovi; chtěla v sobě cítit jeho vášeň a neúprosnost. Cítila, jak vedle ní ztuhl sexuálním očekáváním. Pohled upíral na silnici, ale pozornost soustředil na ni. Věděla, že si zřetelně uvědomuje každý její pohyb, tiché šustění dechu, teplou, nevýraznou vůni jejího těla.

„Dane,“ pronesla. To jediné slovo vibrovalo touhou.

Potil se; kdykoli míjeli protijedoucí vozidlo, všimla si lesku na jeho obličeji. Horko na něj útočilo ve vlnách. V podbřišku pocítila vzrušení. Byl téměř bez sebe, ve stavu, jaký u něho ještě nezažila. Kdykoli předtím, dokonce i poprvé, nehledě na stupeň svého vzrušení, se držel zpátky, dokud nebyla uspokojena ona. Toužil po ní už bezprostředně před odchodem z domu a běsnění bouře jeho chtíč ještě přiživilo. A v ní probudilo silnou touhu.

Chtěla se ho zeptat, jestli ji miluje, ale slova jí vázla v hrdle. Je tady se mnou, tady a teď, říkala si, a pokud ke mně cítí jen sexuální

přitažlivost, záhy to zjistím i bez vyzvídání. Vzhledem k tomu, že si mohla být jista pouze přítomným okamžikem, rozhodla se, že se přestane trápit tím, co přijde, a raději si plně vychutná to, co je teď. V tom přece spočívá kouzlo celého života. Nikdo neproplouvá životem bez utrpení. Vtip je v tom, že je nutné maximálně vychutnat přítomnost a radovat se z krásných chvil, které život nabízí.

Natáhla ruku a jemně mu přejela prstem po záhybu mezi stehnem a slabinou a cítila, jak mu při doteku ztwardly svaly. Proti sevření kalhot tlačila jeho erekce jako ze železa. Pohládl jí prst a sevřenými rty vydechl: „Přestaň mě nadarmo vzrušovat, když...“

„Já tě nevzrušuju nadarmo,“ vrněla tiše. „Myslím to vážně.“ Zajela mu rukou mezi stehna. Zasténal a mimovolně roztáhl nohy. Auto zpomalilo. Vzpomatoval se a přidal plyn.

„Teď nemůžu zastavit,“ vypravil ze sebe a snažil se v sobě potlačit vlnu vzrušení. „Je tady hustý provoz.“

„Vidíš někde motel?“ zeptala se roztržitě, soustředěná na rozepínání jeho pásku u kalhot. Rozechvěle se nadechl, aby poskytl jejím rukám víc prostoru. Chtěl, aby přestala, ale proti vášni byl bezmocný. „Nemám s sebou kondom.“ S výjimkou první noci používal kondom při každém milování. Tu první noc nemyslel na nic jiného, než jak se dostat k ní. V duchu ho šokovala vlastní nedbalost – doposud se něco takového nestalo –, a od té doby si dával zatraceně pozor, aby se to neopakovalo.

Napadlo ji, že se cestou zastaví v samoobsluze, ale pak to zavrhl. Nechtěla, aby je cokoli vyrušilo, a on nebyl ve stavu, aby mohl jít nakupovat. „Měl bys přidat,“ podotkla, když rozepnula zip, propracovala se rukou do slipů a sevřela prsty jeho obnažený penis.

Z úst se mu vydral drsný sten. Vychutnávala ten živočišný zvuk a kontakt s jeho žhavým pohlavím, které jí tepalo v dlani. Věděla, že stačí několik energických pohybů nahoru a dolů a bude hotov, a

proto se ho záměrně dotýkala jemně, zvolna a vytrvale. Svaly v obličejí měl napjaté. Přitulila se blíž a políbila ho na krk. Ňadra měla přitisknutá k jeho svalnaté paži a cítila, jak jí projíždí nepatrné chvění.

„Tohle si odneseš,“ varoval ji.

Kousla ho do lalůčku. „To zní zajímavě. Napadá tě jak?“ Pár nápadů by měl, ale ani jeden nebyl proveditelný v autě. Jen doufal, že ho dopravní policisté nezastaví kvůli nepřiměřené rychlosti, protože vážně pochyboval, že by si stihl zapnout kalhoty. Neustálým něžným laskáním udržovala napjatě bolestnou erekci. „Bavíš se?“ Měl stažené plíce a z hrdla mu vycházelo jen tlumené vrčení.

„Náramně.“ Zajela mu jazykem do ucha a on se bezděčně zachvěl. „Nehodlám jen tak přestat. Pokračuj v jízdě.“

Poslechl ji. Řídil jako doposud nikdy, zoufale se soustředil, ale ani tak se mu nepodařilo potlačit reakce svého těla na to, co s ním prováděla. Drsně se zasmál: „Čarodějnice. Ty se v tom vyžíváš.“

Věnovala mu spokojený úsměv. „Samozřejmě. Obvykle doháníš k šílenství ty mě. Jaké to je, když pro změnu trpíš ty.“

Jako bych měl každou chvíli vydechnout naposledy,“ zajíkl se.

Rozhlédla se, aby zjistila, kde jsou. „Za pět minut jsme doma. To přece vydržíš, ne?“ Pokračovala v hlazení a využívala znalosti jeho těla, aby ho dohnala k ještě náruživější reakci. Velmi jemně se dotkla jeho penisu jazykem.

Znovu se prudce zajíkl a vzepjal se v sedadle. „Sám nevím.“

Než dojeli domů, byl napůl šílený a při každém pohybu její ruky vyrážel boky dopředu. Doslova ji odvěkl z auta do domu, kde vklopýtali do ložnice, strhávající si navzájem oděv. Byli ještě napůl oblečení, když dopadli na postel. Dane si duchapřítomně navlékl kondom, pak ji převrátil na břicho, roztáhl jí nohy a s přímo ničivou silou do ní vnikl.

Marlie zarývala prsty do prostěradla, aby vyrovnala kolébání svého těla otřásajícího se pod jeho nárazy. Byla vzrušená, jako by to byla ona, kdo byl celou zpáteční cestu tak nádherně trýzněný. Zvedala hýždě, kroutivými pohyby mu vycházela vstříc, aby ho pojala ještě hlouběji, ačkoli se to zdálo nemožné. Při každém vniknutí zasténal, hrdelní zvuky rozechvívaly temnotu noci. Pak náhle celý ztuhl, naposledy na ni divoce zaútočil a znehybněl, chvěl se ve vrcholném uspokojení, jež zachvátilo každíčký nerv jeho mocného těla.

Poté klesl na postel, napůl ležel vedle Marlie, napůl na ní, zatímco jí otřásaly poslední záchvěvy slasti. Dýchal přerývaně, jak snažil nasát do plic dostatek kyslíku, a ona cítila, jak prudký tep srdce rozechvívá celé jeho tělo. „Bože,“ zasípal. „Málem mě to zabilo.“

„Opravdu?“ mručela. „Myslela jsem, že se ti to líbilo. Ale jestli ne, už to nikdy...“

Zajel jí rukou do vlasů a obrátil jí hlavu k sobě, aby zdusil její slova vášnivým polibkem. „Budu se snažit, abych to vydržel.“

„Ty můj hrdino,“ řekla, jemně uchopila do zubů jeho spodní ret, a znovu se mu přísála k ústům.

V prsou mu rezonoval bručivý bas. Obrátil ji v náručí a vztyčil se nad ní. „Teď se budu věnovat já vám, vážená dámo.“

Věnoval se jí s nevšední pozorností, necháváje ji vyčerpanou, příjemně zesláblou a uspokojenou. Poté spolu leželi ve tmě ložnice a naslouchali šumění deště. Roztržitě si pohrávala s porostem na jeho hrudi. Po chvíli zívla a řekla: „Zavřels dvířka u auta?“

Znehybněl a usilovně se zamyslel. Pak zaklel: „Zatraceně,“ a zvedl se z postele. Tiše se smála, zatímco si natahoval kalhoty a vrávorál ztemnělými místnostmi. Slyšela, jak otvírá domovní dveře a

za několik vteřin je zase zavírá. V příští minutě byl zpátky v ložnici.
„Jo, zavřel jsem je, rozumbrado.“

„Já si na to nevzpomínám.“

Zasmál se. „Já taky ne.“ Svlékl kalhoty a vlezl zpátky do postele. Zívá a přitáhl si ji blíž k sobě, aby ji obkloпил bezpečím svého těla. „Až bude po všem,“ šeptal jí do vlasů, „oba si musíme odpočinout. Kam bys chtěla jet? Do hor, nebo raději k moři?“

Srdce jí poskočilo radostí. Bylo to poprvé, kdy se zmínil o jejich společné budoucnosti, i když šlo o něco tak bezvýznamného, jako je plánování dovolené. „Žijeme na Floridě,“ odpověděla. „K moři si můžeme vyjet kdykoli.“

„Tak tedy hor. Najmeme si srub, před kterým bude stát vana s horkou vodou, svlíkneme se donaha, odhodíme zábrany a budeme šokovat veveryky.“

„Platí.“

Zazvonil telefon a Dane se natáhl pro sluchátko. „Hollister,“ ohlásil se líně. Marlie cítila, jak ztuhl. Posadil se a přehodil nohy přes kraj postele. „Dobrá. Budu tam za čtvrt hodiny. Snažte se zabránit médiím, aby vyvolaly ve městě hysterii.“

Zavěsil a rozsvítil lampu. „Další ubodaná žena,“ oznámil a rychle se začal oblékat.

Marlie se posadila, ochromená hrůzou, když si vzpomněla, že v poledne cítila, jak vrah hledá další oběť. Při podvečerní vyjížďce v bouři se s Danem dostali za město. Byli tak daleko, že nemohla zachytit vrahovu energii? Že by přece jen zaútočil a ona ho necítila?

~ 19 ~

„Jak se jmenuje oběť?“ zeptal se Dane a zadíval se na bezvládné tělo, které policejní fotograf snímal z rozmanitých úhlů. Byl to typický stav po vraždě, existuje-li takový termín.

V domě to vřelo jako v úle, ačkoli většina přítomných jen okouněla a překážela. Všude se to hemžilo policisty a do sousedních domů vtrhli reportéři, kteří slabé mrholení ignorovali ve jménu získání informací od každého, kdo s nimi byl ochotný mluvit. Na místo činu přijeli Bonness, Trammell, Freddie a Worley – zkrátka to vypadalo, že žádný detektiv si to nechce nechat ujít – a náčelník byl údajně na cestě. Odborníci z Ivanova týmu zasypávali černým práškem předměty, technici hledali jakoukoli stopu. Všude vládl zmatek.

„Felicia Aldenová,“ oznámila Freddie. „Našel ji její manžel Gene. Pracuje jako obchodní zástupce jedné farmaceutické firmy. Byl na služební cestě.“

„A náhodou přišel domů vzápětí poté, co jeho ženu někdo zavraždil,“ prohlásil Dane otráveně. Pohlédli jeden na druhého. Oba předcházející případy měli v živé paměti, ale tenhle se jim ničím nepodobal, s výjimkou faktu, že žena zemřela na následky ubodání nožem. Lišil se už jen proto, že oběť byla oblečená a ležela na posteli, jako by ji tam někdo naaranžoval. Žádné stopy po sexuálním násilí.

Dane úlevně vydechl. Marlie nezklamala. Všichni věděli – a byla to záležitost důkazů –, že Gene Alden pravděpodobně svou ženu zabil a pokusil se to navlíknout tak, aby to vypadalo, že pachatelem je orlandský zabiják. Alden se patrně domníval, že když média oznámila, že místa činu jsou prostá jakýchkoli stop, bude mimo

podezření, protože při vyšetřování se najdou jen jeho vlasy či otisky. Koneckonců tady *bydlí*.

„Vezměte ho k výslechu a zjistěte, jakou měla jeho žena životní pojistku,“ nařídil Bonness. „Třeba ji s někým přistihl. Pokusím se uklidnit reportéry, ale nemůžu nic říct, dokud toho chlapíka neobviníme. Nebudou mi věřit.“ Tvářil se sklíčeně při představě, že má čelit smečce zuřivých novinářů.

„Aspoň tentokrát s tím můžeme pohnout,“ ulevila se Freddie.

Trammell se připojil k Daneovi a oba vyšli z domu. Reportéři se tísnili kolem Bonnesse a pálili na něj dotazy. Snažil se promluvit, ale neustále ho přerušovali. „Při téhle vraždě Marlie neměla vizi, že ne?“ prohodil Trammell.

„Ne, ale ani tak to nebylo nic příjemného. Nebyla to přímo vize, ale dneska odpoledne se na něho napojila. Vybral si další oběť, ale něco se stalo a přišel o ni.“

Trammell zahvízdal. „Jak se daří Marlii?“

„Je na dně. Strašně ji to vyčerpává.“

„Není divu. Mrzí mě, že jí to nemůžeme nějak usnadnit.“

„Já se o ni postarám,“ ujistil ho Dane. „Mimochodem, jak pokračuje práce u mě doma?“

„Podlahy jsou skoro hotové a nábytek přivezou tento víkend. V pondělí se můžeš nastěhovat, když budeš chtít.“

Dane si odfrkl a nastoupil do auta. „Vzpamatuj se, kámo.“

Trammell se zasmál. „Přesně to jsem si myslel. Že se ti nebude chtít domů. Nashle ráno.“ Jak Dane předpokládal, Marlie byla ještě vzhůru, když se vrátil. „To nebyl on,“ řekl a viděl, jak se jí z tváře vytrácí napětí. Župan měla těsně přitažený k tělu a choulila se na pohovce. Vypadala menší než obvykle. „Nejspíš to udělal manžel té ženy a snažil se, aby to vyznělo jako předešlé vraždy.“ Natáhl k ní ruku. „Pojď, miláčku, půjdeme si lehnout.“

Janes dbal, aby nedal najevo vzrušení, když v pátek odpoledne sledoval, jak rázným krokem odchází rozhořčená zákaznice. Annette seděla za svým stolem, a tak nesměl projevit sebemenší náznak nadšení. Konečně! Tuhle si jaksepatří vychutná. Uplynulo dost času, celé tři týdny, aby našel ženskou stejně protivnou, jako byla ta poslední. Mimoto dospěl k závěru, že minulý trest si pokazil sám, když se příliš unáhlil. S touhle naloží přesně tak, jak se má. Přípravy budou pomalé a pečlivé, zatímco se očekávání bude stupňovat. Potřeboval nejméně jeden týden, aby to provedl důkladně.

Podíval se do kalendáře, i když to samozřejmě bylo zbytečné. Je to jen součást puntičkářské dokonalosti. Ano, nejbližší možný termín je příští pátek večer. Víkendy jsou nevhodnější, protože v sobotu má volno a může si přispat. Ať novináři mírně vychladnou, ačkoli jejich zájem ho nesmírně uspokojoval. Hysterii nebylo čím přiživit, třebaže nedávno zavládla nesmyslná panika, když jakýsi obchodní zástupce zamordoval svou manželku a snažil se to hodit na něj. Pochopitelně mu to nevyšlo. Ten idiot nevěnoval pozornost podrobnostem. Poldové ho okamžitě prokoukli. Z televizních zpráv zřetelně zaznívalo zklamání.

Ano, tahle bude skvělá, možná zatím nejlepší. Je to ubohá štetka. Jí podobnými od pohledu pohrdal: hubená, opálená, vypočítavá, ověšená nevkusnými šperky. Okázale se chlubí penězi. Možná má v domě bezpečnostní systém, nebo dokonce hlídací psy. Ta možnost byla lákavá. V takovém případě by mohl prověřit svou genialitu. O existenci manžela ani neuvažoval, tohle pro něj nikdy nebyla překážka.

Zadíval se na jméno, jež naškrábal na formulář, v duchu je opakoval, vychutnával slabiky. Marilyn Elrodová. Předtucha mu zvolna začínala proudit žilami a zásobovala tělo energií. Marilyn

Elrodová. Zabzučel pár taktů písničky, v níž nahradil její jméno. Mar-hm-lynn, Mar-hm-lynn, ta dam dy dam, a tak dál. Tu melodii hráli před zahájením dostihů. Vtip je v tom, že ta hlupačka neví, že bude muset taky utíkat.

V pátek večer se Marlie zeptala, jak pokračuje renovace jeho domu. Dane bez váhání zalhal: „Už je skoro hotová. Zdrželo se to kvůli nábytku, který Trammell objednal.“

Nábytek už byl na místě a všechno vypadalo báječně, ale neměl v úmyslu odstěhovat se od Marlie dřív, než bude vrah dopaden. Minul další víkend bez vraždy. Několik jízlivých reportérů kladlo řečnické otázky, zda si je policie jista, že to bylo dílo mnohonásobného vraha, nebo jestli je jen postrašila podobnost mezi vraždami Nadiny Vinickové a Jackie Sheetové.

„Cítla jsi dneska něco?“ zeptal se.

Zavrtěla hlavou. „Nic konkrétního. Jen nejistotu.“ Cestou domů míjela chlapce s dívkou, kteří nedbali kolemjdoucích, plně se soustředili na sebe a vášnivě se líbali na chodníku. Řídila automaticky, polevila v pozornosti, a náhle cítila mladíkovy emoce. Byl to takový šok, že se proti vjemům okamžitě obrnila. Ironicky zadoufala, že milenecký pár brzy najde někde soukromí, jinak budou vzhledem k chlapcovu vzrušení šokováni kromě ní i jiní.

Pak jí náhle svitlo, že už dvakrát dokázala kontakt ovládnout a přerušit jej. To neuměla ani v době, kdy její schopnosti dosáhly vrcholu. Naučila se, jak se částečně zaštitit, ale úplná blokace se jí nikdy nedařila. Počáteční kontakt nyní navazuje ve chvílích, kdy je zcela uvolněná, a ihned se jí daří spojení přerušit.

Nechtěla, aby se její schopnosti obnovily, ale zároveň ji naplnil pocit vítězství a uspokojení. Gleen přece jen nevyhrál. Zotavovala se dlouho, ale vyšla z toho jako vítěz. Po přestálém traumatu je dokonce

silnější než předtím, dokáže lépe ovládat nadání, jímž byla obdařena. S Danem překonala fyzický strach a prožívala potěšení ze sexuálního života. Něco takového by před dvěma lety, by ani před rokem možné nebylo, ale rekonvalescence dostoupila bodu, kdy zvítězila.

„Je na lovu?“ vyzvídal Dane.

„Kdo ví? Jak jsem řekla, nebylo to nic konkrétního. Možná je to tím, že se tak děsím dnešního večera.

„Třeba bych s tím mohl něco udělat,“ pronesl pomalu hlubokým hlasem. Opíral se o kredenc, zatímco chystala něco rychlého k jídlu, a on jí jako obvykle překážel. Pohlédla na něj a podlomila se jí kolena. V tu chvíli z něho vyzařovalo čiré mužství a každičká buňka v jejím těle zareagovala.

Dane vypadal vždycky mírně neupraveně, i když měl na sobě vyžehlený oblek, ale v této chvíli působil ještě hajdaláčtěji než obvykle: pomačkaná košile, tmavé vlasy rozčuchané, tváře se stopami po ranním zásahu žiletky už znovu potřebovaly oholit. Jako vždy měl na sobě ramenní pouzdro, rukojeť velké pistole vyčnívala z podpaží; zvykl si být ozbrojen a už o tom ani nepřemýšlel. Pronikavé oříškové oči měly tmavší odstín než jindy a sledovaly ji s pozorností šelmy.

„Třeba ano,“ souhlasila. I její hlas zněl chraplavěji. Vlastně si tím byla jista. Měl nad ní tak silnou sexuální moc, že jediná věc, která jí dodávala sílu, bylo vědomí, že když bude chtít, může ho i ona dovést k šílenství. Mohla pochybovat o jeho citové investici, ale jeho fyzická reakce byla jednoznačná. Stačilo, aby se o něj otřela, vrhla na něho toužebný pohled, nebo provedla cokoli jiného, aby ho vzrušila.

Někdy ji to udivilo, protože rozhodně nebyla typ vyzývavé kočky. Odjakživa se záměrně oblékala tak, aby potlačila svou ženskost, protože nikdy nechtěla upoutat pozornost. Daneovi to zřejmě vůbec nevadilo; vypadalo to, jako by oblečení nevnímal a

pronikal pohledem skrz vrstvy látky. Oblékala se pořád stejně, ze zvyku a kvůli pohodlí, ale teď si poněkud překvapeně uvědomila, že necítí potřebu pokračovat v zastírání. Něco se změnilo. Nemusí se už skrývat ve jménu ochrany svého duševního soukromí, ani se nemusí děsit odporné dotěrnosti sexuálních návrhů. Dane na ni dotíral se sexuálními návrhy poměrně často a nebylo na nich nic odporného.

Zesílila. Její schopnosti se změnily. Uzdravila se a dokonale se ovládá. Nadšeně si uvědomila, snad poprvé, že není vydána na milost a nemilost svému mentálnímu nadání.

Může se oblékat, jak chce. Může si kupovat elegantní, moderní oděvy, jež vždy obdivovala, nebo dokonce něco vyloženě svůdného.

„Na co myslíš?“ zeptal se Dane znepokojeně. „Díváš se, jako bys byla hladová kočka a já vrabec.“

Sklouzla pohledem níž a mlsně si olízla rty.

Jeho obličej změnil výraz. Odlepil se od kredence, každý sval jeho mocného těla napjatý očekáváním, natáhl se a vypnul hořák. Pozvedla k němu obočí. „Mohlo by se to protáhnout,“ vysvětlil s přimhouřenýma očima a přitáhl ji k sobě.

Ten víkend k ničemu nedošlo, ačkoli Marlie nedokázala setrást neklidnou předtuchu. Začínala se smířovat s tím, že se pocitu nezbaví, dokud policie vraha nedopadne. Ale s napětím se vypořádala lépe než po oba předcházející týdny, možná díky znovunalezenému sebevědomí. Umění sebeovládání vyzkoušela tu sobotu během krátkého rozhovoru s Lou, kdy záměrně uvolnila přístup signálům. Okamžitě přečetla sousedčiny emoce, a jakmile se rozhodla kontakt ukončit, proud vjemů umlkl. Jako by otevřela dveře a zase je zavřela. Dokáže to!

Nebyl to však příjemný zážitek. Zjistila, že Lou naprosto nesouhlasí, jaký vede Marlie život. Ten chlap se k ní bez okolků nastěhoval! Policajt nepolicajt, Lou měla dojem, že je to špatný

příklad ostatním. Marlie přemítala, kterým ostatním, protože široko daleko byla zdaleka nejmladší. Většinu obyvatel čtvrti tvořili důchodci.

Ještě jí přitížilo, když právě v tu chvíli vyšel na verandu Dane oblečený do potrhaných džínů. Protože strávili celý den doma, ráno se neoholil. Vypadal drsně, mírně nebezpečně a mohutná obnažená hrud' jen zdůrazňovala jeho mužnost. „Ahoj, Lou,“ zavolal. „Nerad vyrušuju. Miláčku, nevíš, kam jsem uklidil olej na pistoli?“

„Neuklízels ho,“ odpověděla. „Nechals ho venku. Já jsem ho uklidila. Je ve druhé zásuvce napravo.“

Zazubil se na ni. „Promiň.“ A zmizel uvnitř domu.

Lou ztuhly rysy ve tváři a vytřeštěně civěla na místo, kde předtím stál. Marlie nervózně přešlápla. Nastala situace, kdy rozhodně nechtěla otevřít dveře ve své duši a cítit, co si Lou myslí.

Pak stařenka dlouze vydechla. „Jémináčku,“ řekla. Tváře jí lehce zružověly. Věnovala Marlii mírně rozpačitý pohled. „Možná jsem staromódní,“ připustila, „ale slepá zdaleka ne.“

O pár minut později Marlie vešla do kuchyně. Dane seděl na židli a dával dohromady pistoli. Za tu chvíli nemohl zbraň vyčistit. „Tys to udělal schválně,“ obvinila ho a jen stěží se přiměla ke klidu. Když odcházela, o Lou se pokoušely lehké mdloby.

Zakřenil se, aniž ustal v rychlých, zkušených pohybech. „Chtěl jsem ji trochu pocuchat peří,“ přiznal se. „Napadlo mě, že jsem se mohl rozepnout džínky, ale nakonec jsem ten nápad zavrhl. To by ji asi úplně rozložilo.“

„Ještě že to dopadlo takhle. Nedostal by ses domů bez újmy na zdraví, kdybys to udělal.“

„Dost ji to naštvalo, co?“

„To zrovna ne.“

Tázavě vzhlédl. Marlie se na něj sladce usmála. „Lou zatoužila po tvém mužném těle, chlapče.“

Když překonal chvilkové překvapení, rozesmál se. Byl těžký, aby ho mohla posunout i s židlí, a tak odstrčila stůl, opřela se mu rukama o ramena a obkročmo mu usedla do klína. Smích utichl a rysy v obličeji mu ztuhly. „Vím, co cítí,“ šeptala a zasypávala mu bradu drobnými polibky. Srdce jí poskočilo, když do chřípí nasála jeho vůni, horce pižmovou vůni muže smíšenou s pronikavým pachem oleje. Pomalu se přitiskla na hrbolek v jeho klíně.

„Počkej,“ zaprotestoval chabě. „Mám ruce od oleje.“

„No a? Jsem omyvatelná,“ zamumlala. Víc nepotřeboval slyšet. Víkend byl báječný. Nevšímal si výstražných signálů, které na ni ani na chvíli nepřestaly útočit, a těšila se z dané chvíle. Neobjevily se vize ani falešná hlášení vražd napodobujících styl mnohonásobného vraha. Navrhla, aby zajeli k Daneovi domů a podívali se, jak to tam vypadá, ale byl lenivý a tvářil se, že o to nestojí. Dívali se na televizi a četli si. Vyzkoušeli pár receptů... lépe řečeno Marlie je vyzkoušela, Dane jí dělal společnost a ochutnával výsledek. Často se milovali. Přesně po takovém životě Marlie toužila a považovala za nemožné, že by jej mohla okusit.

V pondělí, po fádním víkendu bez vzrušení, uveřejnily noviny sžíravé články. Orlandští policisté se unáhli, napsal jeden zpravodaj. Další jeho kolega naznačil, že spojením dvou zdánlivě stejných vražd ze sebe policisté nejen udělali hlupáky, ale že vzniklý zmatek možná zavinil vraždu Felicie Ardenové, jejíž manžel a vrah napodobil styl předchozích pachatelů.

„Zapomínají,“ poznamenal Dane ironicky, „že za veškerou publicitu nenese odpovědnost policie, ale sdělovací prostředky. My jsme se to snažili držet pod pokličkou.“

Marlie mu věnovala ztrápený pohled. „Ale teď, když to nazvali falešným poplachem, přestanou být lidé opatrní. A on bude mít větší naději na úspěch.“

„To říkej novinářům. Šalamounsky ti odpovědí, že oni zprávy nevymýšlejí, jen dělají reportáž.“

„Kdyby jen dělali reportáže, bylo by to fajn. Ale oni je překrucují, záměrně přibarvují a interpretují po svém.“

Viděl, že je upřímně nešťastná. On měl jen vztek, ale Marlii trápily novinové zprávy ještě kvůli něčemu jinému. Vzpomněl si, že její zkušenosti s médii nebyly příjemné, a tak honem změnil téma rozhovoru.

Janes měl radost z toho, co stihl během víkendu. Podnikl několik příležitostných projížděk kolem domu Elrodových a byl potěšen tím, co zatím zjistil. Velká a honosná vila stála uprostřed velkého pozemku s parkovou úpravou, která skýtala bezpočet úkrytů. Hranice všech pozemků v téhle čtvrti tvořily vysoké ploty, které bránily pohledům dotěrných sousedů.

Pana Elroda nikde neviděl, i když v telefonním seznamu bylo uvedeno jeho jméno. Odjel na služební cestu? Odpověď dostal Janes směšně snadno, i když z poněkud netradičního zdroje. Marilyn Elrodová odešla z domu necelých pět minut před tím, než jí byla doručena pošta. Janes využil příležitosti, vybral schránku a prohlédl korespondenci. Některé z obvyklých reklamních tiskovin byly adresovány panu Jamesi Elrodovi, a tím byla potvrzena jeho existence. Jiná, zajímavější obálka, nesla razítko orlandské právnícké firmy. Janes ji bez váhání otevřel a zpráva obsažená uvnitř ho nadmíru potěšila. Zdálo se, že manželé Elrodovi jsou v rozvodovém řízení a pan Elrod se nedávno odstěhoval. Ta cuchta má ale smůlu!

Otevřený dopis si nechal a zbývajících poštu vrátil zpátky do schránky. Po letmé prohlídce okolí domu shledal, že po pozemku nepobíhá pes – kdyby nějakého měla, už by dávno štěkal jako zběsilý, ale všiml si bezpečnostního systému. Nic složitějšího, ale znamenalo to problém. Ovšem každý systém má své slabiny a on nepochyboval, že se mu podaří najít způsob, jak vniknout do domu. Všechno má svůj čas, pomyslel si. Už nezopakuje chybu z minulé akce a nebude spěchat.

„Udělal z nás idioty,“ vrčel náčelník Champlin. Měl mizernou náladu. Starosta mu vyčítal, že způsobil paniku a všechny ženy ve městě dohnali na pokraj hysterie. A nejen to: nepříznivá publicita stojí peníze. Orlando prosperuje z turistického ruchu, do města se sjíždějí návštěvníci z celého světa. Od té doby, co se zpráva dostala do sdělovacích prostředků, obsazenost místních hotelů a motelů výrazně klesla.

„To snad není pravda,“ kvílel Bonness ublíženě. „Všichni nadávají, protože nikdo nebyl zavražděn!“

„Došlo jen ke dvěma vraždám. Jistě, detaily byly hrůzně podobné a ...“

„FBI také zastává názor, že to udělal jeden a týž člověk,“ vpadl do debaty Dane. „Nebudeme riskovat, náčelníku. Ten parchant volně běhá po ulicích. S pomocí federálky jsme odhalili nejméně sedmnáct dalších vražd, které má na svědomí.“

„Třeba odjel z města, když se to rozmázlo v novinách!“ odsekl náčelník.

Dane zavrtěl hlavou. „Domníváme se, že je pořád tady.“

„Na základě jaké informace?“

Od Marlie, chtěl říct, ale mlčel. Spokojil se s odpovědí: „Nikdy neopouští své působiště tak brzo. Řídíme se modelem jeho dřívějšího chování.“

„Starosta i já chceme vědět, co jste celou dobu dělali, když až doposud nemáte žádné důkazy.“

Dane nasadil kamenný výraz. Trammell si v jeho tváři všiml neklamných náznaků ztráty trpělivosti a vložil se do toho. „Od energetiků, plynářů a tak podobně jsme získali seznam nových zákazníků, kteří přibyli v průběhu minulého roku. Seznam prověřujeme a soustředíme se jen na muže. S pomocí charakterového profilu, který vypracovali lidi z FBI, jej budeme schopni zúžit na pár jedinců.“

Náčelník Champlin byl ze staré školy a nezamlouval se mu Trammellův intelektuální odstup, jeho peníze, elegantní obleky ani exotický vzhled. Nicméně respektoval politický vliv, který Trammell ve městě získal – právě s laskavou pomocí svých peněz. Místo odpovědi zavrčel něco jako: „Koukejte sebou hodit, nebo...“ a odešel z Bonnessovy kanceláře.

Poručík vzdychl a vytáhl kapesník, aby si jím otřel čelo. „Do háje. Našli jste mezi těmi jmény nějakou souvislost?“

„Nic, čeho bychom se mohli chytit, ale seznam možností je dlouhý.“

„Fajn. Dejte mi vědět, jakmile na něco kápnete.“

„Svině,“ procedil Dane mezi zuby, když se vrátili na svá místa.

„Klídek, kámo. Neví to, co my, protože mu nemůžeme říct o Marlii. Myslím, že by to nepochopil.“

„Bonness měl pravdu.“ V Daneových očích i hlase byl dosud patrný chladný vztek. „Ti zabeďněnci nebudou spokojeni, dokud to neodnese další ženská.“

Janes maximálně využil noci. Objevil bezpečné místo, kde mohl zaparkovat a prověřit situaci s hlídacími psy v sousedství. Byli dva. Jeden z nich štěkal při sebemenším podnětu a druhý, přes ulici, se ke svému kamarádovi kdykoli a s gusem připojil. Štěkot obvykle vyvolal jen několik popuzených výkřiků: „Ticho!“

Marilyn Elrodová byla holka do větru. Noc co noc vytloukala bary, a to mohl být důvod, proč tady pan Elrod už nebydlí. Zatím s sebou domů nikoho nepřivedla. Její bouřlivý noční život poskytl Janesovi dostatek příležitostí, aby zabezpečil, že všechno dokonale klapne.

Marlynin životní styl mu také umožnil vniknout do domu. Husté křoví lemovalo dům až ke garáži. Do garáže většinou nacouvala, aby mohla prostě jen vyjet, až ji zase přepadnou roury. Protože se dívala dopředu, byla pro něj hračka vyklouznout z úkrytu v keřích rovnou do garáže, než se stačila zavřít automatická vrata. Neměla ve zvyku otáčet se dozadu.

Na rozdíl od dveří do garáže nebyly dveře mezi dílnou a garáží napojeny na bezpečnostní systém. Byly sice zamčené, ale zámky mu nepůsobily problémy. Tuto dovednost si osvojil sám pomocí korespondenčního zámečnického kurzu, kterého se zúčastnil pod pseudonymem. Jistota je jistota a člověk nikdy neví, co se mu kdy bude hodit. Další drobný detail, který ve své břítké mysli předvídal a vyřešil.

Když vešel do domu poprvé, jen procházel místnostmi, aby se seznámil s řešením interiéru. Zachoval chladnou hlavu a nedopustil, aby ho očekávání dohnalo k ukvapené reakci dřív, než bude hotov s přípravami, jako to udělal naposledy.

Při druhé návštěvě prozkoumal víc. Zotvíral skříně, probíral se Marilyniným šatníkem a dospěl k názoru, že její vkus patrně ustrnul ve stylu osmdesátých let. Při prohlídce jejího toaletního stolku v

koupelně si všiml, že vydává nehorázné sumy za líčidla. Přesvědčil se, že nejsou někde v domě střelné zbraně. Pistole by mohla misi spravedlnosti zkomplikovat.

Pak se spokojeným pobrukováním prozkoumal kuchyni. Vaření ji očividně nebavilo. V chladniče našel jen polotovary do mikrovlnné trouby. Nicméně zůstala věrna tradici a měla na naleštěném pracovním pultu masivní stojan se sadou řeznických nožů, tedy přesně to, s čím počítal. Protože zřídka kdy vařila, nebylo pravděpodobné, že by nože byly nabroušené. Každý nůž podrobil bedlivé prohlídce a opovrhlivým sykáním přejížděl prsty tupých čepelích z nerezové oceli. Většina žen se už nemůže pochlubit tím, že by byly zdatné hospodyňky. Té skutečnosti hluboce litoval. Kdyby udržovala nože v dobrém stavu, nemusel by podstupovat nepatrné, leč neopomenutelné riziko, a jeden z nich odnést s sebou, aby jej řádně naostřil.

Celkem vzato Marylin Elrodovou opovrhoval.

„Přijďte ke mně dneska na večeři. Bude tam i Grace,“ navrhl Trammell v pátek.

Dane se zhoupł na židli. Z těch zatracených seznamů ležících na stole mu bylo tak zle, že by je nejraději zmuchlal a hodil do koše. Nikdy by nevěřil, že se do Orlanda a jeho okolí přistěhovalo za poslední rok tolik lidí. Nejvíc ho ale štvalo, že zatím nezjistili vůbec nic. Byl rád, že se přiblížil víkend, ačkoli měl s Trammellem službu.

„Je pátek,“ připomněl příteli.

„No a? V pátek musíš jíst stejně jako ostatní dny, nemyslíš?“

„Marlie bývá v pátek neklidná.“

„Tak to jí rozptýlení jen prospěje. Když bude mít vizi, je jedno, jestli se to stane u mě, nebo u ní.“

„Dobře, zavolám jí.“

Marlie se oháněla stejnými důvody jako předtím on a Dane je odrážel týmiž slovy jako Trammell. nemusel ji dlouho přemlouvat, protože se celý týden děsila nadcházejícího víkendu. Večere s Trammellem a Grace bude vítaným rozptýlením. V průběhu týdne věnovala několik poledních přestávek nákupům a ten večer si poprvé vzala jednu z nových součástí svého šatníku. Trammell vzkázal, že se má obléknout neformálně, a tak se podle toho zařídila. Bílé plátěné kalhoty a bílý hedvábný živůtek bez rukávů byly podle jejího názoru okouzlující. Dane s ní souhlasil. Když vyšla z ložnice, spočinul zrakem na jejích obnažených ramennou a hlubokém výstřihu ve tvaru V.

„Máš podprsenku?“ zjišťoval přiškrceným hlasem.

Sklopila zrak. „Proč?“

„Jen to chci vědět. Tak máš?“

„Vidíš něco?“ zeptala se a zašla zpátky do ložnice, aby se prohlédla v zrcadle.

Dane jí byl v patách. „Sakra, Marlie, tak máš, nebo nemáš podprsenku?“

„Měla bych ji snad mít?“

„To hned zjistím,“ prohlásil nespokojeně a natáhl k ní paži.

Vyklouzla mu s uličnickým smíchem. „Ruce pryč. Budeš to muset nechat na později.

Jestli hned nevyrazíme, přijdeme pozdě.“

„Tohle jsem na tobě nikdy neviděl,“ poznamenal, když vycházeli ze dveří.

„Ani jsi nemohl. Koupila jsem to minulý týden.“

Zkoumal Marliina záda a pokoušel se rozeznat obrysy podprsenky pod bílým živůtkem, jenž odhaloval znepokojivě velkou část jejího těla. Ne že by to vypadalo vyzývavě, ale zkrátka nebyl

zvyklý, aby se oblékala v takovém stylu. Strašně se mu to líbilo a moc jí to slušelo, ale rozhodně by byl nerad, aby pohled na ni lahodil ještě někomu jinému.

Trammellův dům byl světlý a vzdušný, zařízený elegantním nábytkem v měkkých pastelových barvách, které dodávaly místnostem zdání ještě většího prostoru. Marlie usoudila, že má výtečný vkus. Dům dýchal klidem a vzduch vířený stropními větráky byl příjemně prosycený typickou vůní bujných pokojových rostlin.

Večeře probíhala v bezstarostném duchu, zhusta se vtipkovalo a často zněl smích. Marlie se Trammella zeptala, kdy bude dokončen Daneův dům, a on bezostyšně lhal. Prý se to ještě protáhne, prohlásil vážně. Grace Marlii popisoval svatební přípravy a svěřila se, že mají velké štěstí, když budou tak dlouho zasnoubeni, protože jí to skýtá spoustu času na plánování honosného svatebního obřadu. Trammell se začal lehce potit, když zaslechl téma jejich rozhovoru, ale aspoň už neměl onen zběsile panický výraz v očích. Zřejmě se pomalu smířoval s představou manželství spojeného s jeho osobou.

Několik bouří za sebou, běžný úkaz v letních horkých nocích, jim poskytlo podívanou na dramatické blesky s kulisou rachotících hromů. Po večeři Trammell pořídil několik společných snímků, co přirozeně vyústilo v prohlížení objemných alb s fotografiemi.

Hlavní postavou nezanedbatelného počtu snímků byl Dane a Marlie se zájmem zkoumala jeho tvář. Na černobílých fotografiích, které si Trammell sám zvětšoval, vypadal jinak než ve skutečnosti. Když si Trammell povšiml jejího zájmu, sedl si vedle ní a ke každému obrázku připojil jeho stručnou historii.

Marylin Elrodová se vrátila domů dřív než obvykle, protože bouřka přerušila dodávku elektrického proudu v baru, a stálí zákazníci byli zdvořile, leč důrazně požádáni, aby odešli. Byla i o

něco opilejší než jindy, a když se vrata od garáže nezvedala, stiskla tlačítko ovladače znovu. Pořád nic.

„Sakra,“ zahučela, namířila ovladač přímo na vrata a příslušné tlačítko chvíli podržela palcem. Nic. Odhodila přístroj na vedlejší sedadlo. „Pitomý baterky.“

Na vysokých podpatcích doklopýtala po cestě k domovním dveřím, zastavila se a nejistě vrávorala, zatímco se snažila vzpomenout na kód bezpečnostního zařízení. Jakmile odemkne, bude mít jen několik vteřin, aby namačkala kód a zabránila alarmu, aby spustil ten příšerně pronikavý zvuk. Bezpečnostní systém byl Jamesův nápad, ne její. Chlapi a ty jejich technické nesmysly...

Trvalo jí zhruba minutu, než zaznamenala, že červené světlo nad zámkem nesvítí. Copak v tomhle domě nic nefunguje?

Pak se tlumeně zasmála. Na jasně! Ani tady nejde proud. Mohla si všimnout, že i okolní domy jsou nezvykle tmavé. Po několika pokusech vsunula klíč do zámku a odemkla. Vzápětí zakopla o práh a vpadla dovnitř. Do háje, je tady tma jak v hrobě. Jak má něco vidět?

Svíčky, vzpomněla si. Před časem si koupila sadu vonných orientálních svíček a přitom si představovala, jak jimi navodí erotickou atmosféru, až si přivede milence. Zatím si žádného milence nepřivedla, ale byla na tu možnost připravená. James má určitě někde baterku, ale nevěděla kde. Je možné, že ji odnesl s sebou, hajzl jeden. Přece by tu svou malou holčičku nenechal potmě.

Ale kam svíčky dala? Že by do kuchyně? To není nejvhodnější místo.

Ale jsou tam zápalky, tak je možná uložila k nim. Vyklouzla ze střevíců a po paměti procházela ztemnělým domem do kuchyně. Zápalky byly po ruce. Nepatrný plamínek jí poskytl úlevu. Musela zapálit ještě tři, než objevila svíčky.

Hned jednu zapálila, aby získala světlo. Pěkný konec nudného večera, pomyslela si znechuceně. Můžu jít rovnou do postele, protože se ani nedá koukat na televizi.

Vzala sáček se svíčkami do jedné ruky, zapálenou svíčku do druhé a vydala se po schodech nahoru. Cestou jen jednou klopýtla. „Pozor,“ zašeptala. „Musíš bejt opatrná. Neseš oheň.“ Při té představě se rozesmála.

V ložnici, kterou po Jamesově úplně změnila – spálila všechny lůžkoviny, v kterých ten bídák spal –, zapálila všechny svíčky a rozmístila je na prádelník, aby se třepetavé plamínky odrážely v zrcadle. Jo, pomyslela si. To je zatraceně sexy. Pronikavé aroma zesílilo a dráždilo ji ke kašli. Možná by měla přejít na normální svíčky.

Začala se svlékat, oblečení nechala roztroušené po zemi. Vzduch zhoustl. Znovu se rozkašlala.

Zarazila se a naklonila hlavu k rameni. Nezaslechla něco? Chvilí čekala, ale dům tonul v tichu. Až to ticho tlačí do uší, napadlo ji. Jo, v tom to vězí. Byla zvyklá na tlumené hučení chladničky, tikot hodin, stropní větráky. Jakmile všechny domácí spotřebiče zmlkly, až příliš silně si uvědomovala zvuky doléhající zvenčí.

Když se svlékla, vklouzla do županu a volně jej převázala v pase. Najednou ji přepadla únava a nechtěla zdržovat odličování, a tak jen navlhčila ručník v koupelně, důkladně si jím otřela obličej a hodila jej do umyvadla.

Zívla a vrátila se do ložnice. Plameny svíček rozechvěl lehký proud vzduchu a donesl k ní čpavý pach kadidla. Sklonila se, aby je sfoukla, když spatřila v zrcadle cizí tvář.

Zprudka se otočila. V hrdle jí uvízl výkřik.

„Dobrý večer,“ pozdravil tiše nezvaný návštěvník.

~ 20 ~

Album sklouzlo na podlahu a všichni se vyděsili. Marlie stála, kývala sebou, obličej bledý jako křída. Zřítelnice měla tak stažené, že z nich zbyly jen drobné černé tečky, a z její přepadlé tváře přízračně vystupovala pronikavá modř očí.

„Dane,“ řekla tenkým a stěží slyšitelným hlasem.

„Kristepane.“ Vyskočil ze židle a zachytil ji právě ve chvíli, kdy se jí podlomila kolena.

„Co se stalo?“ ptala se Grace poplašeně.

Dane i Trammell si jí nevšímali, veškerou pozornost soustředili na Marlii. Dýchala těžce, přerývavě a nepřírozeně rozšířené oči upírala do míst, kam zrak nemohl proniknout.

„Dane?“ opakovala. Hlas se chvěl zoufalou prosbou. Oběma rukama ho uchopila za košili a prsty zkroutila látku.

Dane ji opatrně položil na pohovku. „Jsem tady, miláčku,“ ujistil ji a doufal, že ho vnímá. „Došlo k tomu znovu?“ Neodpověděla. Naléhavě s ní zatřásl. „Marlie!“

Kolísavý dech se změnil v suché vzlyky. „Dívá se na mě,“ pronesla hlasem, který nepatřil jí.

Dane ji k další reakci nepřiměl. Seděla bez hnutí a její dech se pomalu zklidňoval, až byl sotva zjistitelný. Oči měla otevřené, nevidoucí.

„Do prdele,“ zaklel Trammell tiše a dřepł si vedle Danea. „Když jsem říkal, že může mít vizi stejně dobře u mě doma jako u sebe, vtípkoval jsem.“

„Alexi,“ oslovila ho Grace zřetelným, odhodlaným hlasem. „Co se děje?“ Fakt, že situaci nepochopila, svědčil o tom, že Trammell mlčel jako hrob a o Marliiných schopnostech se nesvědčil ani Grace.

Dane nespouštěl ustaraný pohled z Marliina obličej. Octla se mimo dosah jeho vlivu, a to se mu nezamlouvalo. Nelíbilo se mu, že prodělává peklo a on jí to nemůže nijak ulehčit. Čekání bylo nad jeho síly.

„Alexi!“ Gracein hlas zněl, jako by se chystala uchýlit k násilí.

„Tak ven s tím,“ zamumlal Dane nepřítomně. „Teď už jí to můžeš říct.“

„Co mi má říct? Co se Marlii stalo?“

Trammell vstal a položil Grace ruku na paži. „Marlie je senzibilka,“ vysvětlil tiše. „Má vizi vraždy, která právě probíhá.“

„Senzibilka?“ Grace si ho nasupeně měřila. „Varuju tě, Alexi Trammelle...“

„Je to tak,“ potvrdil Dane. Zoufale si přál, aby tomu tak nebylo. „Právě prožívá jednu z vizí. V tuhle chvíli se odehrává další vražda.“

„Jestli to má být vtip...“

„Není,“ odušil monotónně.

„Nikomu o tom neříkej,“ nabádal ji Trammell. „Víme o tom jen my tři a poručík Bonness.“

Znepokojeně se na Marlii zadívala. „Jak dlouho to potrvá?“

Dane se podíval na hodinky. Bylo 22.36, tedy dřív, než došlo k oběma předcházejícím vraždám. „Nevím. Možná půl hodiny.“ Naposledy, když byla zavražděna Jackie Sheetsová, trvalo mnohem déle, než ji z toho dostal. V tuhle chvíli někde ve městě umírá další žena děsivou smrtí; Marlie bude s ní, dokud to neskončí.

Ve 22.54 sebou její pravá ruka několikrát křečovitě trhla ve zkráceném pohybu znázorňujícím bodání. Dane i Trammell významu nepatrných pohybů rozuměli. Daneova tvář se leskla potem, přestože místnosti bylo poměrně v místnosti bylo poměrně chladno. Uchopil Marlii za ruku a podržel ji v naději, že tento kontakt jí aspoň

podvědomě poskytne pocit bezpečí. Trammell přecházel po pokoji, černé oči přivřené a zlověstné.

„Udělej kafe,“ zahučel Dane. „Nebo čaj. Bude to potřebovat.“

Grace zamířila do kuchyně, ale Trammell jí naznačil, aby si zase sedla, že kávu připraví sám.

V jedenáct se Dane posadil vedle Marlie a opatrně si ji opřel o rameno. Ruce měla na dotek jako led. Jemně jí zatřásl. „Marlie? Můžeš se ke mně zase vrátit, miláčku?“

Víčka se jí ani nezachvěla.

Počkal několik minut, znovu s ní zalomcoval a zavolal ji jménem. Všiml si, že se jí víčka nepatrně pohnula.

Začal jí třít ruce a paže ve snaze dodat její pokožce teplo. „Probud’ se a mluv se mnou, holčičko. No tak, probud’ se.“

Oči se jí začaly pomalu zavírat, a jak svalstvo opustila strnulost, zhroutila se mu v náručí. Ještě jednou s ní zatřásl, aby nepodlehla hlubokému spánku, podobnému bezvědomí. „Musíš na mě mluvit, Marlie. Ještě nemůžeš usnout.“

Se znatelným úsilím pohnula víčky a podívala se na něj. Byla otupělá, v očích měla nechápavý výraz. Jak se snažila zůstat při vědomí, z modrých hlubin se drala na povrch panika. Chvíli trvalo, než do očí vstoupil záblesk poznání, vzápětí jej vystřídala hrůza a mučivá úzkost.

„Jen klid,“ šeptal a pevně ji objímal. „Jsem tady, miláčku.“ Cítil chvění, jež jí zachvátilo nohy, šířilo se tělem vzhůru a každou vteřinou sílilo a nabývalo na úpornosti. Zvedl ruku a Trammell mu do ní vložil hrnek kávy. Pomalu jej přiložil k Marliiným třesoucím se rtům a nutil ji pít. Její plet’ teď získala popelavou barvu, jak se šok zhoršoval.

„Prosím,“ žadonila rozechvělým a téměř neslyšným hlasem. „Chci si lehnout.“

„Ted' ne. Napij se ještě kávy.“ Chtěl ji odnést do postele, v objetí ji chránit před hrůzami noci, ale nemilosrdně tu touhu potlačil.

„Vyprávěj mi o tom,“ naléhal a dodával hlasu na intenzitě. „Pověz mi, cos viděla.“

Zavřela oči a pokoušela se od něho odtáhnout.

„Sakra, Marlie!“ Tentokrát šla něha stranou, když s ní zalomcoval. „Povídej!“

Ústa se jí divoce chvěla a zpod víček jí vytryskly slzy. „Je tma,“ řekla. Zhluboka se nadechla a chvějivě vypustila vzduch z plic. Otevřela oči. „Elektřina nefunguje. Bouřka zasáhla vedení.“

Do tónu jejího hlasu se vloudila monotónnost, jak znovu prožívala hrůzostrašnou událost. Zahleděla se přímo před sebe a Dane se vzchopil. „Přišla domů dřív, než očekával. Je opilý. Postaví na prádelník pár svíček a zapálí je. Svíčky voní kadidlem, vloží je do malých skleněných svícňů. Páchnou. Svléká se, oblékne si župan. To je od ní milé. Ušetří mu práci. Jde do koupelny a umývá si obličej. Když se vrátí, už na ni čeká.“

„Panebože,“ vydechla Grace tiše, když si začala uvědomovat hrůzu toho, co slyšela. Toho, co Marlie prožila.

„Postaví se jí za záda, když se sklání, aby sfoukla páchnoucí svíčky. Spatří ho, otočí se. Nekřičí. Ony skoro nikdy nekřičí. Už je blízko, přiložil jí na hrdlo nůž.“

Říká si, že i když je ta pitomá husa opilý, patrně ví, co se děje. Výborně. Trest ztrácí smysl, pokud ty coury nechápou, proč je stihl. Přinutí ji, aby se svlékla. Je moc hubená; jsou jí vidět žebra. To se mu nelíbí. Je k smrti vyžděšená. Neodporuje, když jí poručí, aby si lehla. Dává přednost podlaze. Chová se k ní jemně, ale vidí jí na očích, že ví, s kým má tu čest, cítí jeho moc. To je příjemné, ale přichází o prvek překvapení.

Potom jí pomáhá vstát. Políbí ji na tvář, pohladí po hlavě. Mírně ji zatahá za vlasy, aby ji přiměl zaklonit hlavu, a ona k němu vzhledne. Prosím, říká. Už prosí. Žádná hrdost. Nikdy nemají hrdost. Usměje se na ni a pozoruje její oči, když poprvé ucítí ostří nože. Pak ji pustí a dostihy mohou začít.“

Trammell se s tlumeným zaklením prudce vztyčil.

Marlie se na nikoho z nich nedívala, nikoho neviděla. „Ale ona neutíká. Jen se na něj dívá. Řízne ji znovu. Vybízí ji: *Tak utíkej, ty mrcho*. Neposlechne ho. Napřáhne paži, zasáhne ho do obličeje. Pak se na něj vrhne, kope, mlátí kolem sebe, ječí. On je vztekem bez sebe. Takhle to vypadat nemělo. Kráva pitomá. Když to chce mít takhle, bude to mít. Řízne hluboko, znovu a ještě jednou, aby s tím byl rychleji hotov. Nenávidí ji. Je hloupá, všechno mu pokazila. Měl to být dostih jako v Preakness. Maryland, ó Maryland.“ Marlie poslední slova zazpívala.

„Ta žena leží na zemi; jeho bolí ruka. Už ani nesténá, když se do ní vnoří nůž. Vstává...“ Hlas jí náhle zakolísal. Dane cítil, jak sebou trhla, pak se zase začala třást.

„Co je?“ zeptal se tiše.

Z tváře jí vyprchala barva, oči získaly tvrdý výraz. „Podíval se do zrcadla,“ pronesla.

Když na ni Dane jen mlčky, nechápavě zíral, zopakovala to. „Podíval se do zrcadla. Vidí v něm sebe – a já vidím jeho!“

„Kristepane!“ Po celém těle mu naskočila husí kůže a v zádech ho zamrazilo. Trammell a Grace mlčeli jako zařezaní a upřeně na ni civěli.

„Je úplně holohlavý,“ zašeptala. „Holí si hlavu. Má hranatou čelist. Malé oči, posazené blízko sebe.“

Dane se neudržel. Vyskočil na nohy, mohutné tělo napjaté, připravené okamžitě jednat. „Povoláme policejní kreslířku,“ řekl.

„Bude s tebou pracovat na portrétu, který pak dáme do všech místních televizních stanic a novin.“ Konečně prolomili smůlu. „Zavolej Bonnessovi,“ obrátil se na Trammella. „Pověz mu, co se stalo. Taky musíme najít tu ženu. Marlie, jak vypadala?“ Otočil se k ní a zmlkl uprostřed věty. Hlava jí dopadla dozadu na lenoch pohovky, měla zavřené oči a ruce jí bezvládně spočívaly v klíně.

„Miláčku,“ řekl tiše. Podlehla naprostému vyčerpání. Nejraději by si dal pár facek, že před chvílí zapomněl na fyzické utrpení, kterým procházela. Okamžitě pustil z hlavy všechno ostatní. Oběť mohou vypátrat ostatní, ale o Marlii se dokáže postarat jen on. „Zaříd' to,“ přikázal Trammelovi a sklonil se, aby ji zvedl do náručí. „Odvezu ji domů.“

„Oba můžete zůstat tady,“ nabídl se Trammell, ale Dane zavrtěl hlavou.

„Po prvním probuzení je zmatená a chvíli trvá, než se vzpamatuje. Bude pro ni snazší, když se probudí ve známém prostředí.“

„Jak dlouho potrvá, než bude moct mluvit s kreslířkou? Bonness to bude chtít vědět.“

„Nejdřív v poledne. Spíš ve dvě ve tři odpoledne.“

„Tak dlouho nebude chtít čekat.“

„Bude muset.“ S pomocí Trammella a Grace odnesl Marlii k autu. Trammell otevřel dvířka, Dane ji položil na sedadlo, sklopil opěradlo a připjal jí bezpečnost pás.

„Budeš mě potřebovat?“ zeptala se Grace. Ustaraně se zadívala na Marliinu bledou tvář. „S radostí u ní zůstanu.“

„Zvládnou to. Bude spát nejméně dvanáct hodin.“

„Dobře. Zavolej mi, kdybys něco potřeboval.“

„Určitě,“ přikývl a políbil ji na tvář. „Díky za nabídku.“

Při jízdě mlhavou nocí se Marlie ani nepohnula. Protože už to zažil, nepůsobil mu její stav takové starosti jako poprvé, ale zároveň věděl, kolik ji to bude stát sil a jak dlouho bude trvat, než se zotaví. Tohle je naposledy, umínil si. Nedopustí, aby to musela prožívat znovu. Jakmile získají portrét vraha a předají jej médiím, rozehraje svůj plán.

Sotva dopravil Marlii domů a uložil ji do postele, zazvonil telefon. Popuzeně chňapl po sluchátku. „Hollister.“

Volal Bonness. „Na portrét nemůžeme čekat do zítřka. Ta zpráva se musí objevit v zítřejším tisku.“

„Musí to počkat,“ prohlásil Dane ostře. „Teď to nedokáže.“

„Musí.“

„Nic nemusí,“ odsekl. „Ona ani my nemáme na vybranou. Je vyčerpaná, téměř v bezvědomí, a trvá hodiny, než se probere.“

„Třeba by jí doktor mohl píchnout adrenalin nebo něco, co by ji z toho dostalo...“

Dane zaťal zuby, aby zdusil výbuch vzteku. „Zlomím ruku každému, kdo se k ní přiblíží s jehlou,“ varoval nelítostně a odměřeně.

Bonness ztratil řeč. Zarazil ho spíš varovný tón než samotná slova. Daneův hlas zněl vražedně. Přesto se poručík nevzdal: „Zatraceně, Hollistere, měl by sis uvědomit, co je pro tebe prvořadé...“

„V tom mám naprosté jasno,“ přerušil ho Dane. „Nikdo se jí nedotkne. Vypínám telefon, aby ji nerušilo zvonění. Kdybys mě potřeboval, zavolej na pípátko, ale neztrácej čas přemlouváním. Jestli máš nějaké pochybnosti o jejím stavu, promluv si s Trammellem.“

„Už jsem s ním mluvil,“ přiznal se poručík váhavě.

„Tak proč mi, sakra, voláš?“

„Myslel jsem, že bychom přece jen mohli něco udělat...“

„Už jsem ji dohnal dost daleko, abychom získali potřebou informací. Tenhle případ ji zasáhl silněji než předcházející. Bylo to rychlejší a tvrdší. Dejte jí pokoj a nechte ji vyspat. Slibuju, že se ozvu, jakmile se probudí.“

„Tak dobře.“ Bonness váhal. „Ale náčelník bude mít vztek. Když budeme mít portrét, měli bychom mít i svědka. Bude chtít vědět, kdo a kde ho viděl.“

„O portrétu se nezmíníš, dokud jej nebudeme mít k dispozici. Zatím mu řekni, že informátor z ulice má podezření, že došlo k další vraždě.“

„To je dobrý nápad. Fajn. Ale jestli to zjistí...“

„Sved’ to na mě,“ přerušil ho Dane netrpělivě. „Ať se klidně vzteká, já to vydržím. Ale každému, kdo se k ní bude chtít dostat, zdůrazni, že si to bude muset nejdřív vyřídit se mnou.“

„Provedu.“

Jakmile Dane zavěsil, vypořil telefon, a soustředil se na Marlii. Bezvhládně ležela na místě, kam ji položil, při dýchání se jí hrud’ jen nepatrně zdvihala. Všiml si, že během posledních týdnů zhubla. Až tohle skončí, odveze ji někam na slíbenou dovolenou, na nějaké tiché a klidné místo, kde nebudou dělat nic jiného než jíst, spát a milovat se.

Opatrně ji svlékl a nahou uložil do peřin. Co se k ní nastěhoval, na noc se do ničeho nepřevlékala. Podíval se na hodinky: patnáct minut po půlnoci. Pochyboval, že se mu podaří usnout, ale aspoň jí bude nablízku. I on by měl jít spát. Svlékl se taky, vklouzl do postele vedle ní a zašitil její hubené, hebké tělo ochranným valem vlastního tepla. Nevýrazná, sladká vůně její pokožky ho uklidnila. Zabořil tvář do husté záplavy tmavých vlasů. „Spi, holčičko,“ šeptal. „Postarám se o tebe.“

Pokoušel se ji vzbudit následující den v jedenáct, ale vůbec nereagovala. Pípátko ho přivádělo k šílenství už od rána. Bonness otravoval každou půlhodinu. Trammell zavolal dvakrát. Grace dokonce třikrát a chtěla vědět, zda může být v něčem nápomocná, a úpěnlivě ho nabádala, aby si konečně odpočinul.

Trammell přišel s nápadem, aby televizní a rozhlasové stanice odvysílaly zprávu, že došlo k další vraždě, ale zatím nebyla nalezena oběť. Zároveň měly požádat občany, aby se zašli podívat k sousedům a spojili se s příbuznými. Tato taktika pravděpodobně dohnala spoustu lidí k hysterii, když některého člena rodiny z nějakých důvodů nemohli sehnat, a když zprávu vyslechl náčelník Champlin, byl vzteky bez sebe. O starostu se pokoušela mrtvice. Copak si neuvědomují, že riskují soudní řízení? Už si představoval, jak tisíce lidí žalují policii kvůli vyvolávání emocionální tísně. Ačkoli dal k akci svolení, Bonness se schoval za Trammella. Když na Daneova parťáka náčelník zuřivě ječel do telefonu, Trammell nevzrušeně zdůraznil, že použitá taktika je precedenční záležitost a že při přírodních katastrofách a v naléhavých situacích, například při požáru, jsou lidé často požádáni, aby zkontrolovali své příbuzné a přátele. To náčelníka trochu uklidnilo, ale radost rozhodně neměl.

Po celém městě řinčely telefony a domovní zvonky.

Carroll Janes trávil lenivé dopoledne v posteli, a když v poledne pustil televizní zprávy, nevěděl, co si má myslet. Pokud poldové nenašli oběť, jak vědí, že nějaká existuje? Přesto ho to nevzrušilo. Byl si téměř jistý, že ho nikdo nespatrił ani z dálky, a i kdyby si ho všiml, nemohl ho identifikovat. Zívl a vypnul televizor. Ať pilně hledají.

V půl jedné se Daneovi podařilo Marlii probudit natolik, aby se napila vody a došla na záchod, ale jakmile jí pomohl zpátky do postele, okamžitě znovu usnula. Ve 12.55 se ozval pager. Číslo na displeji bylo Trammellovo. Dane je netrpělivě vytočil.

„Našli jsme ji,“ hlásil Trammell bezvýrazným hlasem. „Jmenovala se Marilyn Elrodová. Manžel se od ní odstěhoval. Ale poslouchal zprávy a od své přítelkyně zavolal do svého bývalého bytu. Když se mu manželka nehlásila, rozjel se tam. Její auto stálo na příjezdové cestě. Prý vždycky zajížděla do garáže, takže mu to bylo hned podezřelé. Ještě pořád má klíče od domu, tak si odemkl a našel ji v ložnici.“

„Marilyn,“ řekl Dane. „Ne Maryland. Marilyn.“

„Jo. Chceš, aby přijela Grace a zůstala u Marlie, abys mohl přijet na místo činu?“

Nelíbilo se mu, že by měl Marlii opustit, ale byla to jeho služební povinnost. „Pošli ji sem,“ houkl nevrle.

„Už je na cestě,“ oznámil Trammell. „Udělil jsem jí příslušné pokyny. Měla by tam být asi za pět minut.“

„Myslíš si, kdovíjak jsi chytřej, co?“

„Znám tě jak svoje boty, kamaráde.“

Grace jela rychleji, než Trammell předpokládal, protože vzápětí klepala na dveře.

Obvykle klidnou tvář měla ustaranou. „Jak je jí?“ ptala se ve dveřích.

„Ještě spí. Asi před hodinou se mi ji podařilo na pár minut probudit, ale ještě je omámená a nemyslí jí to. Okamžitě usnula, když jsem ji dovedl zpátky do postele.“ Během rozhovoru si Dane navlékl ramenní pouzdro a sako.

„Dneska mám odpolední směnu,“ oznámila Grace, když ho sledovala ke dveřím. „Vzala jsem s sebou uniformu, abych tady

mohla zůstat až do poslední chvíle, ale déle než do půl třetí se zdržet nemůžu. Víím, že ti to asi moc nepomůže,“ dodala omluvně.

Dane v duchu zaklel, ale momentálně neviděl jinou možnost. „To stačí. Až se probudí podruhé, bude o něco čilejší. Nech ji spát do dvou, pak ji přinut', aby s tebou mluvila. Řekni jí, kde jsem, a ujisti ji, že se vrátím, jak nejdřív to bude možné.“

Grace poslušně přikyvovala. Chystal se sejít po schodech z verandy, když se váhavě zeptala: „Dane? Hm... zajímalo by mně... totiž... Marlie... Může? Sakra,“ zajíkla se neklidně. „Nevím, jak to říct.“

Dane se otočil. Grace málokdy ztratila vyrovnanost. Viděl, že je v rozpacích, a tak zkusil hádat: „Zajímá tě, jestli ti může číst myšlenky?“

Grace skousla spodní ret. „Alex říká, že i ty to docela ovládáš,“ mumlala. „Ale... ano, může mi číst myšlenky?“

„Tvrdí, že to neumí.“ Jen ať se Grace taky trápí nejistotou, zda Marlie mluví pravdu, nebo ne. „Já myšlenky číst neumím. Náhodou jsem uhodl, na co se chceš zeptat, protože mě ta představa taky znepokojuje.“

Grace přikývla. Rozuměla mu dokonale. Dane zamířil k autu a ona rychle zavřela dveře před vlnou odpoledního horka. Držela se jeho pokynů a ve dvě začala s Marlií trást a mluvit na ni. S úlevou zpozorovala, že za necelou minutu Marlie otevřela oči. „Grace?“ ujišťovala se. Okolní svět viděla rozmazaně, jako by se opila.

Grace spokojeně vydechla. „Ano, to jsem já. Uvařila jsem kafe. Chceš se napít?“

Marlie polkla a snažila se rozehnat hustou mlhu, která ji obestírala smysly. „Ano,“ souhlasila konečně.

„Přinesu ji. Už neusínej.“

„Neusnu.“ Nebylo to snadné. Marlie se snažila pochopit, co se děje. Grace je u ní...kde je Dane? Stalo se mu něco? Poryv náhlé paniky rozptýlil mlhu a Marlie se posadila na posteli. Pod přikrývkou byla nahá; přitiskla si ji k tělu a rozhlížela se po místnosti ve snaze najít nějaký záchytný bod.

Grace se vrátila s hrnkem naplněným kávou jen do poloviny, aby jej Marlie mohla držet, aniž hrozilo nebezpečí, že se polije. „Kde je Dane?“ vyhrkla Marlie, oči ztemnělé úzkostí. „Je v pořádku?“

„Samozřejmě!“ Grace si všimla, jak je Marlie vyděšená, a tak usedla na postel a položila jí ruku na paži. „Nic mu není. Odjel asi před hodinou.“

„Odjel?“ Marlie zavřela oči. Za víčky se mihl noční výjev obklopený nejméně tuctem svíček, jejichž chvějící se plamínky se odrážely v tmavém zrcadle. Zatajila dech, když na ni neúprosně zaútočily střepinky paměti. „Co je dneska za den?“

„Sobota,“ odpověděla Grace.

„Tak k tomu došlo teprve včera večer.“ Zhluboka se nadechovala, aby ovládla ochromené smysly, a otevřela oči.

„Našli oběť. Dane je na místě činu.“ Grace se od Trammella dověděla, že místo činu přesně odpovídá Marliinu popisu. Kdyby včera večer nevyslechla Marliino líčení, nevěřila by, že je něco takového možné. Ale přesvědčila se o tom na vlastní oči. „Nechtěl tě nechat samotnou, tak jsem ho vystřídala.“

„Jsi hodná,“ poděkovala Marlie. „Po prvním probuzení těžko chápu souvislosti, tak je lepší, když je někdo se mnou.“ Než poznala Daneu, dostávala se z toho sama. Je příjemné mít někoho u sebe.

„Nemůžu se zdržet dlouho. Mám odpolední službu. Zvládneš to beze mě?“

„Nejspíš zase usnu.“ Marlie upíjela kávu. „Vadí Trammelovi, že občas pracuješ v noci?“

„Jasně. Kdybych měla ranní a on noční, taky by se mi to nelíbilo,“ ujistila ji Grace a oči jí zajiskřily. „Ale díkybohu je rozumný a nechce po mně, abych přestala chodit do práce nebo abych mu přizpůsobila svou pracovní dobu.“

„Začíná si zvykat. Včera večer několikrát padlo slovo „svatba“. Už nevypadal zdaleka tak zděšeně jako dřív,“ řekla Marlie.

Grace se na okamžik zamyslela. „Nepřipadalo ti, že jeho oči mají výraz splašeného koně?“ opáčila kriticky. „Pořád mu připomínám, že to byl jeho nápad a může si to kdykoli rozmyslet. On si zase myslí, že svatba je proti srsti mně. Neustále se mě snaží přesvědčit, že je to správné rozhodnutí, a přitom vlastně ujišťuje sám sebe.“

„Snad ho Dane nebude muset u oltáře podpírat.“

„Doufám, že se do té doby vzchopí. Spadli jsme do toho rovnýma nohama. Vymklo se nám to z ruky už při první schůzce. Alex je spokojený, když má situaci pevně pod kontrolou, a tenhle stav ho přivádí k šílenství.“

Grace projevila tolik taktu, že nevyzvídala o Marliině vztahu s Danem, a Marlie jí za to byla vděčná. Ačkoli spolu bydleli, dosud mezi sebou neměli jasno. Nikde ani náznak něčeho trvalejšího a na vysvětlování neměla Marlie sílu. Grace byla prima, ale Marlie nikdy neměla důvěrnou přítelkyni a ani v dospívání netrávila s kamarádkami spiklenecky rozesmáté noci, kdy by si navzájem otvíraly srdce a duše. Dane byl první člověk, s nímž si dlouhé hodiny prostě jen povídala.

„Chceš se osprchovat, než odejdu?“ zeptala se Grace. „Voda odplaví pocit malátnosti, Trammell říkal, že chtějí, abys co nejdřív začala pracovala s policejní kreslířkou na portrétu vraha.“

Marlie zapudila vzpomínku na jeho tvář. Teď se tím ještě nebude zabývat.

„Osprchuju se ráda. Pospíším si, abys nepřišla pozdě.“

Grace ji nechala o samotě a Marlie vstala. Byla ztuhlá a pohybovala se jen s obtížemi. Grace jí leccos objasnila, ale mnohé zůstalo zahaleno mlhou. Bude muset vyvinout značné úsilí, aby se později soustředila na portrét a popis pachatele, které měly být co nejvýstižnější.

Sprchovala se krátce a pustila si co nejstudenější vodu. Když se oblékla a vypila další hrnek kávy, cítila se líp. Grace váhala s odchodem, ale Marlie ji vystrčila ze dveří. Pak se přiměla bloumat po bytě, místo aby si znovu lehla, jak měla původně v úmyslu.

Jak dlouho bude Dane pryč? Odveze ji ihned na velitelství, aby začala pracovat na portrétu? Procházela, dokud jí nohy nevypověděly službu. Pak se natáhla na pohovku. Spánek ji přemohl téměř vzápětí, ale než ji pohltilo černé bezvědomí, zburcovala se k poslední, velmi neodbytné myšlence: jak dlouho potrvá, než se jeho tvář přestane objevovat pokaždé, když zavře oči?

~ 21 ~

Kreslířka byla malá baculatá rudovláska a jmenovala se Esther. Měla krátké hbité prsty potřísněné inkoustem, bystré oči a hlásek jako zvoneček. Její věk se pohyboval někde mezi třicítkou a padesátkou; vlasy měla hojně prokvetlé stříbrem, ale pleť hladkou a svěží. Jako většina umělců se oblékala do toho, co bylo právě po ruce. V tomto případě sáhla po teplácích ustřižených nad koleny a plandavé košili. Tenisky měla naboso.

S hrnkem kávy na posilněnou usedla Marlie vedle Esther a obě ženy společně vytvářely detaily vrahova obličeje. Byla to puntíkářská dřina zahrnující nekonečné tvary obočí, nosů, velikosti očí, rozmanitou šířku úst, plnost rtů, sklon čelistí, výstupků brady. Marlie dokázala zavřít oči a představit si jeho tvář, ale přenést ji na papír nebylo snadné.

Dane nevyrušoval, ale byl pořád nablízku a často doléval Marlii kávu. Táhl na šestou, když se vrátil domů a přiměl ji vstát z pohovky, kde ještě stále spala. Postaral se o ni s příkladnou péčí, ale cestou na policejní velitelství byl zamlklý a zachmuřený.

„Nosní hřbet by měl být vyšší,“ zamyslela se Marlie, když prohlížela nejnovější skicu. S policejními kresliči pracovala nesčetněkrát a věděla, co přesně potřebují znát. „A oči má o něco blíž u sebe.“

Esther provedla změny několika zručnými tahy tužky. „Je to lepší?“

„Lepší, ale ještě to není ono. Očí má jiné. Malé, nelítostné a blízko u sebe. Hluboko vsazené, obočí je rovné.“

„Zdá se, že to je pěkný hnusák,“ protahovala slabiky Esther a zatím přizpůsobila tvář podle Marliiných rad.

Marlie svraštila čelo. Byla vyčerpaná, ale přinutila se k soustředění. „Ne, po fyzické stránce ne. Dá se o něm říct, že je docela přitažlivý, dokonce i s holou hlavou.“

„Bundy byl taky fešácký d'ábel, i když ne zrovna vysněný ideál. Znovu se potvrzuje, že člověka podle vzhledu neodhadnete.“

Marlie se naklonila dopředu. Díky Estheřiným opravám se teď portrét podobal obličejí, jež měla vrytý v paměti. „To je ono. Udělejte o něco širší čelo a užší hlavu. Tak kulatou ji nemá.“

„Spíš jako Kojak, co?“ Rychlé tahy tužky změnily tvar hlavy.

„Stačí. Takhle je to dobré.“ Při pohledu na tvář na papíře se jí udělalo nevolno. „To je on.“

Dane stanul za Marliinými zády a upřel přísný pohled na hotovou skicu. Tak tohle je ten parchant. Konečně má i tvář. Teď bude šťvanou zvěř pro změnu on.

„Díky Esther,“ řekl.

„Jsem vám kdykoli k službám.“

Marlie vstala a protáhla se. trochu se podivila, jak má ztuhlé svalstvo. Trammell, který trpělivě čekal opodál, přistoupil k Daneovi a prohlížel si kresbu. „Nechám to namnožit,“ prohlásil. „Odvez Marlii domů a ulož ji do postele, než se zhroutí.“

„Nic mi není,“ odporovala, ale měla ztrhanou tvář a pleť kolem očí prozrazovala únavu. Dane se s ní nepřel. „Ještě ti zavolám,“ řekl Trammelovi, objal Marlii a vedl směrem ke dveřím. Když nastoupila do auta, snažila se zůstat vzhůru, ale víčka jí klesla dřív, než dojeleli na druhou křižovátku.

Dane ji odnesl dovnitř, položil na postel a rychle ji svlékl. „Dobrou noc, lásko,“ zašeptal a sklonil se nad ni, aby ji políbil. Ovinula mu paže kolem krku. „Drž mě v noci v náručí.“

„Budu. Klidně spi. Ráno ti bude líp.“

Druhý den ráno se probudila v jeho náručí. Když Dane viděl, že otevřela oči, otočil ji na záda, vztyčil se na nad ní, roztáhl jí stehna a ulehl jí mezi nohy. Jemně do ní pronikl a oba pomalu přivedl k vyvrcholení.

Jeho milování jí znovu dodalo sílu k životu a zatlačilo ošklivé zážitky do pozadí. Ještě dlouho spolu leželi v objetí, oba nadmíru uspokojeni vzájemnou blízkostí, než se konečně zeptala: „Řekni mi něco o té ženě.“

Dane ji políbil na spánek, jako by svou přítomností držel hrůzu v šachu. „Jmenovala se Marilyn Elrodová,“ začal. „Nedávno se rozešla s manželem, ale ten o ni měli přesto starost a zatelefonoval jí. Když se nehlásila, jel k ní domů. Vypadá, že ho to pořádně vzalo.“

Ale na to už je pozdě.“

„Marilyn,“ opakovala a vzpomněla si na souvislosti. „Ne Maryland. Marilyn.“

„Bouřka přerušila dodávku elektřiny v celé čtvrti. Oběť zapálila svíčky na prádelníku. Všechno ostatní probíhalo stejně jako v tvé vizi.“

„Prala se s ním?“

„Pravděpodobně. Měla zhmožděné klouby na prstech. Škoda, že mu nepoškrábala obličej. Aspoň bychom měli nějaké identifikační znamení.“ I když by to bezpochyby skončilo uřezanými prsty jako u Nadiny Vinickové, pomyslel si, ale o tomhle detailu se Marlii nikdy nezmíní. Když to neviděla ve své vizi, nebude jí zatěžovat mysl dalšími hrůzami.

„Že nemá poznamenaný obličej? Třeba ho kousla do rtu. Našla se jiná krev než její?“

„Zatím jsme nic nezjistili,“ odpověděl opatrně. Snažil se nemyslet na zběsilá jatka a nezměrné množství krve, jež skropilo místnost. Najít v té spoušti pár kapek cizí krve bylo nemožné. Museli

by mít štěstí, ale to se jim až doposud vyhýbalo. Nebýt Marlie, neměli by stopu ani teď.

„Ale ten chlap určitě má nějaké modřiny nebo zraněný ret.“

„Došlo k tomu v pátek večer. Zraněný ret se hojí rychle a málokdo si toho všimne. Pohmožděniny se ošetří ledem a zakryjí make-upem. Máme chytrého protivníka. Vyzná se.“

„Ale ty ho stejně dostaneš.“

„Ano,“ slíbil Dane hrozivě. „Dostanu ho.“

* * *

Carroll Janes vztekle zíral na nedělní vydání novin a odmítal uvěřit tomu, co viděl. Policejní skica byla hrozivě precizní, ačkoli na ní byl vyobrazen holohlavý a nikoli s hustými světlými kudrnami. Zmačkal noviny a odhodil je. V žaludku ho poprvé hryzlo na poplach, a to jeho vztek jen znásobilo. Takhle blízko se k němu neměli dostat! Pochopitelně ho nedostanou, ale tohle vůbec neměli vědět. Kdo ho viděl? Přisahal by, že si ho nikdo nevšiml. Neměla ta pitomá husa někde bezpečnostní kameru? To není možné, protože kdyby ji měla, přístroj by ho snímal i při jeho prvních dvou návštěvách v domě. Ledaže byla ta ženská tak zabedněná a nikdy videozáznam nekontrolovala. Ale policie by to udělala. Ne. Kameru vyloučil. Kdyby nějakou měla, našel by ji.

Jak se to mohlo stát? Co selhalo?

Uklidnil se aspoň tím, že jako obvykle po sobě nezanechal žádný důkazní materiál. Žádné vlasy, kousky kůže, otisky prstů ani stopy obuvi. Nůž patřil oběti a on jej nechal na místě. Nic, co by ho spojovalo s místem činu, si neodnesl. Byl v bezpečí.

Ale někdo ho viděl. Udělal chybu – což je naprosto nepřípustné – a někdo si ho všiml. Aby odčinil své selhání, musí toho člověka najít a odstranit ho.

„Pojedeš se mnou k Elrodovým?“ zeptal se Dane.

Marlie na něho v první chvíli ohromeně civěla, jako by nevěřila svým uším. Měla by do toho domu skutečně vejít...Od té představy se okamžitě odpoutala. Stačilo, že ji měla uloženou v mysli. Vejít do pokoje prosyceného pachem krve přesahovalo hranice její představivosti.

Daneova ústa se změnila v úzkou linku, když viděl, jak Marlie zbledla. Popadl ji za ramena, aby se nemohla odvrátit. „Vím, co říkám,“ vyhrkl ostře. „Vím, co tě to bude stát. Nežádal bych tě o to, kdybych nepotřeboval tvou pomoc. Všichni tápeme ve tmě a ty jsi naše jediné světlo. Je to sázka na černého koně, ale možná, že kdyby ses ocitla na místě, povedlo by se ti oněm zjistit víc.“

Poslední místo činu, na které se osobně dostavila, byla chatrč, kde přišel o život Dusty. Kde ona bezmocně ležela na zemi a dívala se, jak Gleen ubodal nožem vyděšeného chlapečka, stejně bezmocného jako ona. Věděla, že se těch vzpomínek nikdy nezbaví. Dane nehraje fér, když jí chce připojit k tak děsivým zážitkům další. Ví, čím prošla, ale on nic takového neprožil. Muka nemůže znát tak důvěrně jako ona.

Hleděla do divoce odhodlaných oříškových očí a cítila, že jeho vůle je silnější. Dokázala bych mu odolat, pomyslela si nejasně. Ale mnohem obtížnější bylo odolat naléhavým prosbám Nadiny Vinickové, Jackie Sheetsové nebo Marylin Elrodové. Viděla stíny všech tří žen volajících po spravedlnosti.

Proč se místo jeho mysli nepropojila s jejich vědomím? Musel si je vybrat podle nějakého klíče. Možná, že jedna z nich nebo všechny tři ho znaly jménem. Ale ji zasáhla jeho duševní energie a přinutila ji, aby se vcítila do jeho zla. Ale jednou už pronikla do mysli oběti.

To bylo tehdy, když prožívala Dustyho smrt. Málem zemřela také. Co jí to udělá, když ještě jednou duševně prožije bolest a hrůzu?

„Marlie?“ Dane s ní zlehka zatřásl a přiměl ji, aby na něho zaostřila zrak.

Napřímila ramena a odhodlala se. Ted' už se nemůže otočit zády, když se do toho pustila. „Tak dobře,“ prohlásila vyrovnaně. „Půjdu s tebou.“

Jakmile souhlasila, nemarnil čas. Během pěti minut vyrazili. Bylo těsně po poledni. V kostelech skončily bohoslužby, a když projížděli čtvrtí, v níž bydleli Elrodovi, ulice byly plné dětí. Seděla nehnutě v němém soustředění, oči měla upřené na ruce. Nevěděla, co ji čeká. Třeba nic. Možná prožije vizi znovu, možná pocítí něco nového.

A možná se podívá do zrcadla a ocitne se tváří v tvář vrahovi.

Zná ho, ví, že zabíjí bez slitování. Vychutnává to. Má škodolibou radost z hrůzy a bolesti svých obětí. Chodí v lidském převleku, ale je to zvrhlý netvor, který bude zabíjet tak dlouho, dokud ho někdo nezastaví.

Dane zastavil na příjezdové cestě. Dům byl obehnaný žlutou policejní páskou. Ačkoli od nálezů oběti uplynulo čtyřicet hodin, v okolí postávali lidé, ukazovali si na dům nebo jen okouněli a přetřásali těch několik detailů, jež získali z televize a z novin, a přidávali k nim další morbidní podrobnosti z řečí kolujících v sousedství.

„Domníváme se, že dovnitř vnikl přes garáž, když brzy večer odešla,“ řekl Dane a pevně držel Marlii za loket, zatímco kráčeli po cestičce k hlavním dveřím. Nazvedl policejní pásku, aby ji mohli podlézt. „Protože v době jejího návratu nefungovala elektřina, vrata od garáže se neotevřela. Nechala vůz na cestě a vešla hlavními dveřmi. Nefungoval ani bezpečnostní systém, ale to by stejně nebylo

nic platné. Nebyl propojený s vraty do garáže. Lidé provádějí hlouposti z nepochopitelných důvodů. Pan Elrod nám řekl, že některé dveře nechali nezajištěné, aby se při vstupu do domu nemuseli potýkat s bezpečnostním kódem. To na ně rovnou mohli pověsit nápis „Vstup pro zloděje“.

Odemkl dveře a pustil Marlii dovnitř. Bezpečnostní systém byl vypnutý, protože předcházející den do domu doslova proudili lidé. Marlie se zhluboka nadechla. Nebýt černého poprašku pokrývajících veškeré hladké plochy, dům by vypadal zdánlivě obyčejně. Byl vkusně zařízený a podle úrovně vybavení patřili jeho majitelé do vyšší vrstvy. Přemítala, jestli se sem někdo nastěhuje, zda tady pan Elrod bude moct spát, a pokud ne, jestli dům prodá. Třeba by jej koupil nějaký nic netušící přistěhovalec ze severu. Podle jejího názoru by dům měl být srovnán se zemí.

Rozhlížela se po prostorných, otevřených místnostech s vysokým stropem. Obestřel ji pocit konejšivého chladu; muselo se tady nádherně žít. Podlahy v přízemí pokrývala buď prkna z tvrdého dřeva, nebo luxusní dlaždičky. Mlčky procházela pokoji, snažila se uvolnit a co nejvíc otevřít mysl, ale nedokázala se zbavit hrůzné představy, že bude muset vyjít nahoru. Nechtěla, ale věděla, že se tomu nevyhne.

Možná kdyby počkali do zítřka. Ještě se zcela nezotavila z vize. Třeba právě proto se jí nedaří otevřít dveře duše dokořán a vpustit jimi dojmy a vjemy. Pohlédla na Danea a zavrhl nápad, který měla na jazyku. Nepřilepil se na ni, ale stanul na prahu každé místnosti, jíž procházela. Tvářil se zasmušile a měl naprosto neproniknutelný výraz. Vyzařovala z něj podivná nepřístupnost, jako by předem zamítal jakoukoli její prosbu.

„Zjistilas něco?“ zeptal se, když si všiml, že se na něj dívá.

Zavrtěla hlavou.

Nenaléhal. Nepřemlouval ji, aby se víc snažila. Nepopoháněl ji ani nenabádal, aby šla rovnou na místo činu. Jen stál a čekal, neúprosný, nesmiřitelný.

Ale jakmile položila ruku na zábradlí a nohu na první schod, chytil ji za paži. Zavrtal se do ní pohledem, v očích neproniknutelný výraz. „Jsi v pořádku?“

„Jsem.“ Zhluboka se nadechla. „Nedělám to ráda, ale zvládnu to.“

„Ujišťuju tě,“ zahučel, „že ani já si v tom nelibuju.“

Tázavě se na něj podívala. „Nikdy jsem si nic takového nemyslela.“

Vyšla do prvního patra. Umíněně ji následoval. Držel se těsně za ní a neslyšně našlapoval. Kde vrah čekal, až se Marilyn vrátí domů? Tento okamžik se do vize nepromítl; vize začala až ve chvíli, kdy se za ní vydal ztemnělým domem. Možná, že když se přerušil proud, opustil svůj úkryt a zaujal postavení, odkud viděl, jestli někdo přijíždí po cestě. Marlie se zastavila a v soustředění zavřela oči. Pokoušela se zachytit zbylou energii. Opatrně otevřela dveře své mysli a okamžitě na ni zaútočilo šumění statické elektřiny. Prudce práskla dveřmi a oči zase otevřela. Získala pocit mnoha osob a horečné činnosti. Do domu vstoupilo velké množství lidí a narušilo její psychické vjemy.

Dveře na konci dlouhé chodby byly otevřené. To byla Marylinina ložnice. Marlie k ní jistým krokem zamířila a Dane ji znovu popadl za paži. „Rozmyslel jsem si to,“ řekl nečekaně. „Nemusíš tam chodit.“

„Marylin Elrodová taky nemusela zemřít,“ odpověděla. „Ani Nadine Vinicková a Jackie Sheetsová, ani žádná z žen, které zavraždil předtím, než se sem přestěhoval.“ Věnovala mu mrazivý

úsměv a vytrhla paži ze sevření jeho ruky. „Nezapomeň, že už jsem tam byla. Byla jsem u toho, když se to stalo.“

Čtyřmi různými kroky se octla v místnosti. Zastavila se. Kdyby šla dál, musela by šlápnout na tmavě hnědé skvrny. Nebylo možné se jim vyhnout; krví byl potřísněný celý koberec, stěny i postel, a zdaleka nejrozsáhlejší skvrnu spatřila vedle postele, kde byl život Marylin Elrodové násilně ukončen. Pronásledoval ji po pokoji a ona mu dlouho vzdorovala. Zanechala po sobě jen vlastní krev, jež byla svědkem jejího utrpení. Na prádelníku stálo asi deset vonných svíček v malých skleněných svícnech. V zrcadle nad prádelníkem spatřila Marlie vraha jeho vlastníma očima.

Musela znovu otevřít dveře do své duše, aby se pokusila posbírat další nepatrné úlomky informací. Marylin si zaslouží, aby to aspoň zkusila.

„Teď na mě asi minutu nemluv, ano?“ požádala Danea tichým, téměř nezvučným hlasem. „Chci přemýšlet.“

Třeba je energie uspořádána ve vrstvách a ta nejčerstvější spočívá na vrchu. Zavřela oči, představila si vrstvy a každé z nich přidělila jinou barvu, aby je snáze odlišila. Nejprve musí zablokovat horní vrstvu, kterou zalidnili detektivové, uniformovaní policisté, soudní znalci, fotografové a dav, který vtrhl do domu po Marylinině smrti. Snažili se pomoci, ale teď překáželi. Přišel také pan Elrod a přidal další energetickou vrstvu.

Policistům a ostatním úředním osobám přisoudila modrou, panu Elrodovi červenou. Vrah měl černou barvu, hutné zlo, nepropouštějící a ni paprsek světla. Marylin ... Marylinina barva bude průzračně bílá.

Vytvořila si v mysli představu všech vrstev a usilovně se na ně soustředila, aby vypudila ostatní myšlenky. Existovala jen ve svém vlastním nitru, nořila se hlouběji, aby vyloučila rozptýlení svých

schopností. Velice opatrně odkryla modrou vrstvu a odložila ji stranou. Následovala červená, tenounká, protože pan Elrod příliš energie nevydal. I ta šla stranou.

Zbyly jen černá a bílá, ale obě vrstvy byly navzájem tak propletené, že si nebyla jistá, zda se je podaří oddělit. Vrah a oběť, zaklesnutí do sebe v souboji na život a na smrt. Marylin bitvu prohrála.

Zřetelně viděla, že kdyby se pokusila vrstvy od sebe oddělit, mohla by je poškodit a s nimi i informaci, kterou obsahovaly. Musí je nechat tak, jak jsou.

Nastala chvíle otevřít dveře. Duševně vstoupila do obou vrstev, jako by se nořila do mlhy, a rázem se obalila energií. Nechala se jí obklopit, zatímco pronikala do jejích pórů. Tehdy otevřela dveře.

Poryv zla ji málem zadusil, ale tenhle pocit už znala. Obrnila se, aby před ním neuhnula, ale naopak jej prozkoumala, a bránila se, aby mu nepodlehla jako poprvé. Nesmí připustit, aby znovu prožívala vraždu. Účinky by byly natolik ničivé, že by v pokusu nemohla pokračovat.

Vrstva zla ji obkroužila, ale zároveň se jí dotýkaly bílé výběžky a neustále ji burcovaly. Zbavila se jich a začetla se do energie černé vlny.

Neobjevila nic nového, nenarazila na žádné vodítko, které by naznačilo, podle čeho si vrah Marylin vybral. Znovu se jí dotkla bílá. Bylo v ní cosi neodolatelného, co neúnavně usilovalo o její pozornost. Marlie se zarazila. Nemůže prožít Marylininu smrt. Prostě to není možné.

Ale bílá vrstva si zatvrzele vynucovala pozornost. Vražedné zlo bylo zapuzeno do pozadí. Marlie to ve své mysli jasně viděla a byla ohromena, protože to nezpůsobila ona. Ještě jednou se zadívala do

oslnivé běloby a ten zlomek pozornosti stačil, aby bílá energie převládla.

Srdce jí sevřela panika, když ji zasáhla čirá hrůza. A pak se zvolna projevil pocit klidu a konejšivé vyrovnanosti.

Stála obklopená průzračnou bělostí. Nebyla to energie Marylininých posledních okamžiků ani zběsilého, bolestí naplněného zápasu o život. Energie pramenila z okamžiků poté, nikoli z minulosti, a vznikala přímo tady a teď.

Nebylo třeba vyřčených vět ani konkrétních slov. Marylin už netrpěla. Zdála se být pokojná. Ale ozval se pocit bezvýchodnosti. Zdráhala se odejít. Spravedlnosti nebylo učiněno zadost, váhy jsou vychýleny a Marylin nemůže odejít, dokud vrah nepřestane slídit nocí za nevinnými ženami.

Neměj strach, šeptala Marlie ve své mysli. Udělal chybu. Ted' ho Dane dostane.

Ačkoli ujištění bylo přijato příznivě, nic se nezměnilo. Marylin setrvává do vyřešení případu. Jakýsi zvuk pronikl do Marliina vědomí. Znervózňující a neodbytný. Instinktivně poznala jeho zdroj a reagovala automaticky.

Už musím jít. Volá mě.

Přesto se zdráhala přerušit kontakt s Marylin. Zaváhala a naposledy ucítila dotek bílé energie.

„Marlie! Sakra, dopověz mi!“

Otevřela oči a přímo před sebou spatřila Daneovu zlostnou, ustaranou tvář. Třásl s ní a její hlava prudce poskakovala dopředu a dozadu. Zavřela oči před nápirem nevolnosti. „Přestaň,“ zajíkla se.

Poslechl a přitáhl ji k sobě. Cítila, jak mu srdce naráží v prudkém rytmu do žeber. Držel jí hlavu přitisknutou ke své hrudi a jeho pevný stisk ji drtil hrudník.

„Cos to prováděla?“ zuřil. „Co se stalo? Půl hodiny jsi stála na místě a vypadala jsi jako vosková figurína. Neodpovídala jsi mi ani jsi neotevřela oči!“

Objala ho. „Promiň,“ zašeptala. „Neslyšela jsem tě. Soustředila jsem se.“

„Nenazval bych to pouhým soustředěním, zlato. Přivedla se do transu, a to se mi zatraceně nelíbí. Tohle už nikdy neuděláš, rozumíš?“

Uvědomila si, že ho vyděsila. Silní jedinci v takových situacích obvykle reagují zlobou a ani Dane nebyl výjimkou. Ve vzteku jí dokonce řekl „zlato“. Tak ji neoslovil od té doby, co mu řekla, že to nesnáší.

Sklonil k ní hlavu a zabořil jí čelo do vlasů. „Nebyl to dobrý nápad,“ mumlal. „Pojď, vypadneme odtud.“

Ale protože byl policista, v polovině schodiště se váhavě zeptal: Zachytila jsi něco?“

„Ne,“ odpověděla tiše. „Nic, co by vám pomohlo.“ Neřekla mu o Marylinině přítomnosti, tiché, ale odhodlané a trpělivě vyčkávající. Zůstane to jen mezi ní a Marylin.

Obě, i když každá jinak, se staly obětmi téhož zla. Dane otevřel dveře a vyšel ven. Byla mu těsně v patách. Ostré slunce ji udeřilo přímo do očí, na okamžik ji oslepilo, a tak se raději zastavila. Neviděla, že se k nim hrne skupinka lidí, všimla si jich, až se ocitli bezprostředně u ní.

„Jsem Cheri Vaughnová z televizní stanice WVTM,“ prohlásila mladá žena. „Doslechli jsme se, že policii pomáhá při dopadení orlandského zabijáka senzibilka jménem Marlie Keenová. Jste Marlie Keenová?“ po těch slovech jí vrazila do obličeje velký černý mikrofón.

Marlie ohromeně zůstala civět na štíhlou, elegantně oblečenou mladou reportérku a statného muže v šortkách s kamerou posazenou na rameni. U chodníku parkovala dodávka se jménem televizní stanice. Dav lidí, přilákaný kamerou, výrazně narostl. „Jsem detektiv Hollister,“ vyštěkl Dane. „Vstoupili jste do policejního pásma. Musíte odejít – okamžitě.“

Ale houževnatá slečna Vaughnová ho šikovně obešla a ještě jednou strčila Marlii mikrofon pod nos. „Jste zmíněná senzibilka?“

Marlii rázem zasáhl prudký závan zmatených dojmů. Nedokázala číst Daneovy myšlenky; jeho duševní štít byl neprostupný. Ale Cheri Vaughnová, ctižádostivá a mírně nervózní, nepředstavovala pro Marliiny schopnosti žádnou protivnici. Marlie se ani nemusela zvlášť snažit. Pravda na ni dolehla v ohlušujících vlnách.

Šok ji udeřil do žaludku a málem se zadusila, jak jí hrdlem stoupala žluč zrady. Jen jeden člověk věděl, kde se bude v tuhle chvíli pohybovat.

Prostoupil ji mrazivý chlad a náhle si připadala opuštěná. Zvolna a s kamennou tváří se otočila k Daneovi. V obličeji měl pořád onen zasmušilý výraz a pozoroval ji přimhouřenýma nelítostnými očima. Nedokázala se nadechnout. Z jejího pohledu vyzařovalo obvinění a zrada, když položila ruku na mikrofon.

„Tys ji na mě poštvál,“ řekla muži, kterého milovala, muži, který ji zneužil.

~ 22 ~

Marlie se obrátila k televizní reportérce. „Ano, jsem Marlie Keenová,“ oznámila nevzrušeně.

„Slečno Keenová, pomáháte orlandské policii lokalizovat vraha?“

„Ano.“ To jediné slovo znělo jako šlehnutí bičem. Stěží zadržovala zlost a pocit zrady.

Dane před ni natáhl ruku, jako by ji chtěl bránit před kamerou, ale Marlie mu paži srazila. Cheri Vaughnová nerušeně pokračovala: „Jakým způsobem jste policii pomohla, slečno Keenová?“

„Dala jsem jim popis vraha.“

„Copak můžete vědět, jak vypadá? Měla jste nějaké vize?“

A znovu si Dane stoupl před ní, drsnou tvář zruzněnou vztekem. Marlie ho obešla. Tohle přece chtěl, nebo snad ne? Teď vyloží karty pro změnu ona. „Něco takového. Znam vraha jako nikdo jiný. Není to vysněný ideál – pokud se vám ovšem nezdává o monstrech.“ prohlásila, když si vzpomněla na Estheřina slova. „Je to ubožák, zbabělec, který se baví vražděním žen...“

„To stačí!“ zařval Dane, sklopil kameru dolů a druhou rukou popadl Marlii za paži tak křečovitě, až jí zabořil prsty do svalů. „Okamžitě odsud odejděte.“

Cheri Vaughnová na něj mrkla s ustrašeným a zároveň vzrušeným výrazem. Marlie se ani nemusela vcítovat do emocí reportérky; věděla, jaký triumf prožívá. Přišla sem jako lovec senzací, doufala, že v případě neúspěchu získá aspoň nějaké informace, a narazila rovnou na zlatý důl. Její kariéra v televizní společnosti odstartovala směrem k nadoblačným výškám.

Aniž pustil její paži, Dane vlekl Marlii k autu, posadil ji, pak nastoupil sám. Zabouchl dvířka a otočil klíčkem. „Cos to, sakra, prováděla?“ procedil skrz sevřené zuby.

Cítila, že je rozzuřený doběla, ale neudělalo to na ni dojem. „Přesně to, cos po mně chtěl,“ odpověděla trpce. „Přilákala jsem pozornost vraha. Copak to nebyl smysl celé té akce?“

Danea napadlo, že to popře, ale uvědomil si, že to nemá smysl. Neuvěřila by mu. Mimoto jím doslova cloumal vztek a neměl na přesvědčování náladu. „Přilákat pozornost, to ano, ale ne dohnat ho k vražednému šílenství!“

„Teď si můžeš být jistý, že půjde po mně. Neodpustí mi útok na své ego.“ Upírala pohled přímo před sebe, aniž k němu jedinkrát otočila hlavu. Dane měl co dělat, aby se ovládl. Věděl, že se jí nebude líbit, když ji vystaví útoku médií, ale nečekal, že jí okamžitě dojde, že celou situaci předem naplánoval a že bude vraha popichovat a vysmívat se mu.

„Jaks to mohla vědět?“ zeptal se jí o chvíli později stejně pochmurným hlasem jako byla jeho tvář. „Četla jsi mi myšlenky?“

„Ty z toho máš pořád strach, co? Můžeš být klidný. Máš tak tvrdou lebku, že ke mně nepronikne ani náznak tvých myšlenek. Zato ta reportérka byla něco docela jiného. Klidně to mohla mít napsané na čele. Proč jsi jí nezavolał anonymně?“

„Zná mě i můj hlas. Mimoto jí dlužím laskavost za jistou informaci, kterou mi loni opatřila. Taková reportáž jí zajistí v televizi slávu.“

„Ať to stojí, co to stojí, hlavně když jí to pomůže, že jo? Zato mě klidně předhodiš vlkům,“ pronesla bezbarvě. Když pominul počáteční šok způsobený zradou, napadly ji další, neméně chmurné skutečnosti. Celé dny se trápila, že k ní nic necítí, vadilo jí, že spolu nikdy nemluvili o svém vztahu, a teď věděla proč. Pro Danea žádné

závazky neexistují. Prostě jen přešlapoval na místě do té doby, než vrah znovu zaútočil, aby mohl odstartovat svůj plán. Skvěle to na ni zahrál, když navrhl, aby se jela podívat na místo činu. Vzpomněla si, kolik úsilí ji stálo, aby vkročila do toho domu, a dostala ještě větší vztek.

„Nepředhodil jsem tě vlkům!“ odsekl.

„Že ne? Použil jsi mě jako návnadu.“

„Sakra, nedostane se k tobě! Snad si nemyslíš, že budu něco takového riskovat? Zařídil jsem, aby tě nahradila policistka. Už na nás čeká u tebe doma. Zbývá, aby sis zabalila věci, a odvezu tě na bezpečné, hlídané místo, kde zůstaneš, dokud nebude po všem.“

„Ne,“ řekla stejně bezbarvě jako předtím.

Udeřil pěstmi do volantu. „V tomhle se mi nesnaž odporovat, Marlie. Nemáš na vybranou.“

„Na žádné bezpečné místo nepůjdu.“ Představila si, že tam bude zavřená několik dní, možná týdnů, a neustále bude mít za zády nějakého hlídkujícího policistu. Něco takového by nesnesla. Už teď měla nervy nadranc a tohle by jednoduše nevydržela.

Velice vyrovnaně ji upozornil: „Můžu tě vzít do ochranné vazby a zamknout tě v cele, jestli ti to připadá přijatelnější. Ale myslím, že by se ti to nelíbilo.“

Prudce se k němu otočila, rozzuřená výhrůžkou. „Myslím, že by se to nelíbilo ani tobě, Hollistere. Nemůžu ti v tom zabránit, ale přísahám, že jestli to uděláš, sakramentsky ti znepríjemním život.“

„Proboha, přemýšlej trochu! Doma zůstat nemůžeš. Nebo si snad vážně myslíš, že tě chci použít jako návnadu?“

„A proč ne? Proč by ses měl před tím zastavit? Využití mých schopností bylo přece součástí tvého plánu, ne? Osobně si myslím, že nastěhováním jsi zašel příliš daleko, ale soudím, žes mě chtěl mít při ruce, kdybych měla další vizi, abys to mohl jaksepatří rozjet.“

S trhnutím k ní otočil hlavu. „Co to sakra meleš?“

„Kdyby ses mě zeptal, detektive, přistoupila bych na tvůj plán, kdybych tím měla vyhnat vraha z jeho doupěte. Nenávídím publicitu v médiích, protože mi zase zničí život, ale i to bych podstoupila. Zaráží mě ale, že jsi kvůli tomuhle případu neváhal obětovat své tělo!“

Vztekle dupl na brzdu, auto zastavilo a prudký pohyb vrhl Marlii dopředu. Naštěstí za nimi nejelo žádné vozidlo, jinak by do nich narazilo. Dane byl rozzuřený snad víc než ona. „To s tím nemá nic společného!“

„Že nemá? Mátló mě to od samého začátku. Můžeš upřímně říct, žes tenhle plán nevymyslel před tím, než ses ke mně nastěhoval?“

„Nevymyslel.“ Ať se propadnu, jestli lžu, blesklo mu hlavou.

„Já o tom nejsem přesvědčená.“

„Nastěhování nebylo součástí plánu.“

„Jednoduše jsi nemohl odolat, že?“ popíchla ho.

Hrubě ji popadl za ramena. „To si piš, že ne. Chtěl jsem tě, a když se naskytla příležitost se k tobě nastěhovat, chopil jsem se jí. Nebo si myslíš, že jsem vzrušení jen předstíral?“

„To nic nedokazuje. Připadá mi, že máš erekci, i když na tebe sedne moucha.“

Pokoušela se mu vytrhnout, ale sevřel ji ještě pevněji. Znovu se vzchopil, aby udržel vztek na uzdě. Příliš se mu to nedařilo. „Náš vztah s tím nemá nic společného. Jde o dvě naprosto odlišné věci.“

„Když to říkáš,“ protahovala líně, napodobujíc jeho přízvuk.

„Zatraceně, Marlie...“ Přerušilo ho zuřivé troubení klaksonu a vrhl nakvašený pohled do zpětného zrcátka. V řadě za nimi stálo několik aut. Šlápl na plyn. „Povíme si to doma a ty si zatím sbalíš,“ řekl rozhodně.

„Do žádného domu s policejním dozorem se nenastěhuju.“ Věta zněla neotřesitelně, neúprosně. „Zítra půjdu do práce jako obvykle. Tahle nešťastná záležitost nejspíš ovlivní i moje zaměstnání. Bezpochyby přijdu o místo, ale předem to nevzdám.“

„Nepřijdeš o místo!“

Civěla z okénka. On se tedy domnívá, že ji použije jako návnadu, a pak bude všechno jako dřív? „Můžeš si sbalit taky.“

Úkosem na ni pohlédl. „Co?“ V ochranné vazbě nemůžu zůstat s ní, uvědomil si bleskově.

„Chci, aby sis odvezl svoje věci.“

Odhodlání v jejím hlase poprvé prolomilo hráz jeho bublavého vzteku. Marlie nebyla jen rozrušená, ale hluboce, chladnokrevně rozzuřená a nevěřila jedinému jeho slovu. Sevřel se mu žaludek. Zhluboka se nadechl. „Dobře. Možná je to prozatím nejlepší řešení. Budu tě navštěvovat co nejčastěji...“

„Do hlídaného domu se nestěhuju. Copak nerozumíš anglicky?“

„Možná nerozumíš anglicky ty,“ řekl pomalu. „Miláčku, nedávám ti na vybranou. U sebe doma zůstat nemůžeš.“

„Tak se ubytuju v motelu nebo někde v podnájmu. Nikdo mě nebude držet pod zámkem jen kvůli tvým plánům. V mezích možností hodlám vést normální život. Půjdu do práce – pokud už mi nepíšíou výpověď – a budu dělat docela obyčejné věci, chodit na nákupy, do kina a do čistírny. Prvních dvaadvacet let života jsem strávila doslova jako trestanec. Ani mě nenapadne nechat se někde zavřít!“

Zabořil jí ruku do vlasů. Bože, nečekal, že se tak zarputile vzepře. S výjimkou prvního týdne, kdy se s ní seznámil, takovou Marlii neznal, a od té doby na její výbušnou povahu pozapomněl. Žena sedící vedle něho běsnila jako sopka a neměla v úmyslu

přistoupit na jakýkoli jeho návrh. Rozhodl se, že zatím bude mlčet a ustoupí.

Zbývající úsek jízdy proběhl v tichu. Před Marliiným domem parkovalo cizí auto a Trammellův sportovní vůz stál u chodníku. Marlie vystoupila, a aniž se na Danea podívala, vešla dovnitř. Čekali na ně Trammell, Grace a neznámá mladá policistka, která se Marlii podobala postavou a barvou vlasů. Když Marlie vešla, Trammell vstal, pohlédl na ni a uklouzlo mu: „Ach jo.“

Dane stanul na prahu hned vzápětí a dvěma prsty si významně přešel přes hrdlo, aby zabránil dalším Trammellovým komentářům. Marlie se otočila právě včas, aby gesto zahlédla. Vrhla na Trammella ledový pohled. „Tys v tom jel taky?“

Neklidně poposedl. „Teprve od včerejška.“ Zvykl si považovat Marlii za zranitelného člověka, který potřebuje ochranu, ale když v hlubokých modrých očích spatřil dosud neznámý výraz, zpozorněl. Dane mu vyprávěl o Gleenovi, ale až doposud si ji nedokázal představit jako ženu, která, ač svázaná a bezmocná, dokázala vzdorovat šílenému vrahovi. „Vidím, že z toho nemáš radost.“

„Jsem jen mírně rozrušená,“ odsekla ironicky. „Ještě jsem se úplně nevzpamatovala z útoku jednoho maniaka s nožem, a tak mi trochu vadí, mám-li být použita jako návnada pro dalšího.“

Dane sebou trhl. Takhle o tom neuvažoval. „Budeš v bezpečí,“ prohlásil. „Myslíš, že bych se do toho pouštěl, kdyby to pro tebe bylo nebezpečné.“

Naklonila hlavu na stranu a chvíli si ho upřeně prohlížela. „Ano,“ řekla konečně a zmizela v ložnici. Trammell zahvízdal skrz zuby. „Cítím potíže v ráji.“ Grace se na Danea zaškaredila. „Není divu,“ odtušila a vydala se za Marlií.

Policistka jménem Beverly Beaverová znepokojeně sledovala rozmluvu. „Akce Návnada se ruší?“

„Ne,“ odpověděl Dane. „Nic se nemění. Jakmile Marlii někam uklidím, vrátím se a probereme spolu podrobnosti. Máme čas. Ta senzace se objeví až ve večerních zprávách.“

„Jak se zbavíš novinářů? Ten zmetek se ke mně nepřiblíží, když se na zahradě usídlí dav novinářů a fotografů.“

„Příslušná televizní stanice to bude naoko považovat za vtip. Policejní velitelství se jakoby naštvě a náčelník prohlásí, že Marlie testovali a její tvrzení se nezakládá na pravdě. Ale vrah zavětrí a půjde po ní.“ Odmlčel se. „Jsi si jistá, že do toho chceš jít, Beverly?“

„Jsem. Podobám se jí postavou i barvou pleti a vlasů a prošla jsem náročným kurzem sebeobrany. Je to jediná možnost.“ Mluvila vyrovnaně, ale Dane se nenechal oklamat. Beverly měla pověst tygřice. Hořela netrpělivostí, aby mohla splnit svůj úkol, i když věděla, že si bude muset vraha pustit k tělu nepříjemně blízko, aby ho policie mohla usvědčit.

„Fajn.“ Vrhł spěšný pohled směrem k ložnici. „Odmítá policejní dohled.“

„Už jsme všechno zajistili,“ oznámil Trammell.

„To říkej jí. Je ochotná se přestěhovat, ale tvrdí, že se ubytuje v motelu nebo v podnájmu. Má na mě takový vztek, že nepřistoupí na žádný můj návrh.“

„Mám nápad. Třeba poslechne mě.“

„Zkus to.“

Marlie vzhlédla od zavazadel, která plnila svými věcmi, když Trammell ležérně vešel do ložnice. Grace jí pomáhala, vyndávala oděvy ze skříně a pokládala je na postel, kde je Marlie skládala a balila do tašek. Dane se opřel o zárubeň a zamračeně ji sledoval.

„Dane říká, že nechceš do policií střezeneho objektu,“ začal Trammell.

„To je pravda.“

Grace na ni vrhla rychlý, starostlivý pohled. „Marlie, je to pro tebe to nejlepší.“

„Tobě by se líbilo být uvězněná, pravděpodobně celé týdny? Zešilela bych. Udělám cokoli, abych policii pomohla, ale odmítám být za to potrestána.“

„To není trest,“ pokoušela se Grace o vysvětlení. „Je to pro tvou bezpečnost.“

„Zda jde o trest, či nikoli nejlíp posoudí ten, kdo se má příslušnému opatření podrobit,“ odvětila Marlie. „Nevadí mi být o samotě. Dokonce to mám ráda. Ale nesnesu, aby mě kdokoli omezoval.“

„V motelu je to dost nepohodlné,“ mínil Trammell. „Mám nápad. Ochranu potřebuješ tak jako tak. Co kdyby ses přestěhovala k Daneovi? Renovace je dokončena a nábytek přivezli včera. Budeš mít pohodlí a přes noc s tebou bude Dane.“

Zpražila ho ledovým pohledem. „To *není* dobrý nápad.“

„Je to jediné možné řešení,“ odporoval jí Trammell s vlídným úsměvem. „Vím, že to není zdaleka ideální, ale je to všeobecně přijatelný kompromis. Dane by tě nikdy nešoupl do ochranné vazby, raději si tě nastěhuje domů, ale pokud na tenhle návrh nepřistoupíš, tak se dostaneš pod policejní dohled, který nařídí přímo náčelník.“

Hrdlem jí stoupal bezmocný vztek, až ji téměř zadusil. Nechtěla bydlet u Danea, nechtěla být přinucena s ním žít. Trammell měl bohužel pravdu; náčelník ji nezná a nebude váhat, zda ji v jejím vlastním zájmu má, či nemá zadržet.

„Trammell se mýlí,“ prolomil Dane nastalé ticho. Nevzrušeně čelil jejímu zlobnému pohledu. „Já tě do ochranné vazby klidně vezmu. Budeš mě za to nenávidět, ale udělám to, když budu muset. Je to lepší než riskovat tvůj život. Takže, lásko, buď vězení, nebo já.“

Po jeho oznámení usoudila, že nemá na vybranou. Urychlila balení, poděkovala Beverly za odvalu, provedla ji domem, a už ji strkali ven. Trvala na tom, že pojede svým autem, a tak nedlouho poté parkovala u Daneova domu karavana tří vozů.

Dane už viděl změny, které Trammell provedl, a usoudil, že peníze nemohl investovat lépe. Nový nábytek byl pohodlný i vkusný. Obývací pokoj teď připomínal svěžestí a prostorem španělské patio. Z původního zařízení zůstala v domě jen postel, která byla poměrně nová. Když dům zdědil, vyměnil dvojlůžko prarodičů za obrovské lůžko. Jediný důvod, proč vydržel uplynulé týdny v Marliině dvojposteli, byl fakt, že v ní spala s ním, a tak mu ani nevadilo, že mu nohy přecházejí přes okraj.

Jestli měl kdy nějakou naději, že s ním bude sdílet tohle rozlehlé lože, rozplynula se ve chvíli, kdy si rázně odnesla své věci do druhé ložnice, jíž se také dostalo Trammellovy náležitě péče. Přesto Danea zaplavila vlna radosti. Marlie je u mě, pomyslel si blaženě, a na ničem jiném teď nezáleží. Zřejmě se chce se mnou nadobro rozejít, ale okolnosti se spikly proti ní a byla nucena zůstat. Jistě se mi naskytne možnost, jak prolomit zeď zloby, ujišťoval sám sebe.

Grace pomáhala Marlii s vybalováním. Několik minut uběhlo mlčky, než se Grace zeptala: „Ty na něj máš opravdu vztek, vid’?“

„Vztek není to pravé slovo. Nejenže mě použil jako návnadu, ale od začátku to byl hlavní důvod, proč se se mnou dal dohromady.“

Grace to zřejmě šokovalo. „To není možné!“

„Myslíš že ne? Nepopřel, že by ten svůj slavný plán neměl v hlavě už předtím, než se ke mně nastěhoval.“

„Alex se škodolibě radoval, že Dane je do tebe celý blázen. Přece musíš cítit, že tě miluje!“

„Pokud ano, nikdy se o tom ani slůvkem nezmínil. Vlastně jsme o našem vztahu vůbec nemluvili, s výjimkou sexu. Začínám si

myslet, že v tom nic jiného než sex není. Vylíhl se mu v hlavě tenhle plán a nebylo k zahození, že jsem náhodou vyhovovala i v posteli.“

Grace se nad jejími slovy zamyslela. „Vy jste spolu o svém vztahu nikdy nemluvili?“

„Nikdy. Zavolala jsem mu, když začala vize. Přijel, postaral se o mě a už tam prostě zůstal. Pak už jen vím, že si věšel oblečení do skříně.“

„Aha. Alex se hned na naší první schůzce přiznal, že v tom vězí až po uši,“ hučela si spíš pro sebe Grace. „A Alex není zrovna ten typ, který o svých citech vypráví na potkání.“ Znovu se zamyslela a pak prohlásila: „Máš pravdu. Všechno nasvědčuje tomu, že Dane se s tebou záměrně sblížil, aby získal tvou důvěru. A nastěhoval se k tobě, aby měl zprávy takřkajíc z první ruky.“

„Stručně řečeno mě využil.“

Když Grace vyšla z ložnice, zabodla do Danea mrazivý pohled. Trammell zachytil výraz v Daneově tváři a pobaveně pokrčil rameny. Daneovi to nepřipadalo ani trochu zábavné. Nic nenamítal, když se Grace s Trammellem zvedli k odchodu. Čím dříve bude s Marlií o samotě, tím dříve může začít s udobřováním. Ale co když ji nepřesvědčí?

Při představě, že by ji mohl ztratit navždy, ho ledově dloublo v žaludku. Marlie konečně vyšla z ložnice, aby zhlédla místní večerní zpravodajství. Podle očekávání byla předmětem nejdůležitějších zpráv.

„Stanice WVTM se dnes dověděla, že policie využívala při pátrání po orlandském zabijákovi schopností senzibilky Marlie Keenové. Reportérka WVTM Cheri Vaughnová dnes hovořila se slečnou Keenovou, která v doprovodu jednoho z vyšetřujících detektivů odcházela z domu poslední vražovy oběti, Marylin Elrodové.“

Obrázek se přepojil ze studia na záběry získané v terénu. Marlie chvíli mlčky sledovala reportáž a pak poznamenala:

„Zahrál jsi to skvěle. To, jak jsi je vyháněl a pořád ses tlačil přede mě, vypadalo přesně tak, jako bys mě chtěl utajit. Myslíš, že jsem z toho vyšla jako podivín, který dychtí po publicitě?“

„Ne tak docela,“ zahučel. Aspoň se mnou mluví, pomyslel si úlevně. Měl strach, že u ní bude až do konce života narážet na hradbu mlčení. Ne, nevyšla z toho jako podivín, aspoň ne pro vnímavější diváky. V její tváři se zračila potlačovaná zloba a neskrývaný odpor při popisu vraha. Na dalším záběru se objevil zpocený poručík Bonness, který se tvářil patřičně zkormouceně. Dane ho poučil, jak to má zahrát. Bonness se ve své roli necítil dobře, ale jeho nejistota vyhovovala záměru. Ano, Marlie Keenová je kontaktovala. Byli ochotni vyslechnout každého, kdo jim mohl nějakým způsobem pomoci při vyšetřování. Avšak výpověď slečny Keenové je nepřesvědčivá o jejích schopnostech a orlandská policie už s ní nebude spolupracovat.“

Následoval střih do studia. Senzační zprávy zchladilo několik jadrných poznámek na adresu policie, která plýtvá daněmi poplatníků na honičku vyvolanou představami jakési potřeštěné podvodnice. Sekvence končila informací, že Marlie Keenová, údajná senzibilka, pracuje v účetně místní banky; následovalo jméno peněžního ústavu.

„A mám po práci,“ pronesla nevzrušeně.

Daneovy prsty sevřely plechovku s pivem. „Řekl jsem ti...“

„Vím, co jsi mi řekl. A taky vím, že plácáš nesmysly.“

Zaťal zuby. „Naposledy tě ujišťuju, že jsem se s tebou nesblížil proto, abych tě použil jako návnadu.“

„Ne? Kdy přesně tě tenhle skvělý plán napadl? Nemyslím to ironicky. Je to sakra dobrý nápad. Nejspíš uspěje. Ale kdy tě to napadlo?“

Nemusel přemýšlet. Věděl přesně, kdy se mu plán vylíhl v hlavě. Rozhodl se nelhat. „Během zpátečního letu z Denveru.“

Povytáhla obočí. „Chceš říct, že ještě dřív, než jsi za mnou přišel a uskutečnil první služební pokus o seznámení?“

„Ano,“ zavrčel.

„Je to drobátko divně načasované, nemyslíš?“

„Chtěl jsem tě už předtím!“ zařval. „Ale byla jsi podezřelá a nemohl jsem si s tebou nic začít. Jakmile jsem tě očistil od podezření, měl jsem volnou ruku.“

Usmála se. „A nejspíš tě jen čirou náhodou napadlo, že mě můžeš použít jako návnadu, co? Ujišťuju tě, že proti tvému plánu nic nemám. Ale příčí se mi, žes k jeho uskutečnění využít osobní vztah – i když pro tebe příliš osobní zřejmě nebyl.“

Před očima se mu rudě zatmělo. Měl takový vztek, že doslova cítil, jak ztrácí trpělivost. Vstal a odešel z domu, aby neprovedl něco, čeho by později litoval.

Do háje, tohle nevypadá dobře. Jak mohla zpochybnit to, co mezi nimi vzniklo? Něco takového dosud neprožíval s žádnou ženou a ona se domnívá, že to pro něj nic neznamena. Obešel zahradu. Nepolevující večerní horko ho dusilo. Když měl pocit, že se uklidnil, vrátil se dovnitř, ale Marlie se zatím zavřela do ložnice.

Možná to tak bylo lepší. Oba měli natolik zjitřené emoce, že by nedokázali vést rozumný dialog. Zítra, až se oba uklidní, to mohou zkusit znovu.

Carroll Janes sledoval večerní zpravodajství. Takhle se tedy o něm dověděli! Zpropadená senzibilka. Kdo by si to byl pomyslel? S takovou možností ve svém plánu nepočítal. Poldové jí zřejmě příliš nedůvěřují, ale při pouhém pohledu na ni ho mrazilo v zádech. Co to

říkala...? Jak může být tak zlomyslná? Nazvala ho ubožákem, zbabělcem. Když pominul okamžik ublíženosti, zmocnil se ho vztek. Že není ničí vysněný ideál? Co ta husa může vědět?

Vzápětí si však uvědomil, že ve skutečnosti toho ví zbytečně moc. Poldové jí nedůvěřují – prozatím –, ale faktem zůstává, že ta mrcha představuje reálné nebezpečí. Přiblížila se mu víc než kdokoli jiný. Jediný způsob, jak ho mohla vidět, byla psychická vize. Při té představě si připadal k zešílení zranitelný.

Ne, v žádném případě nedopustí tu potupu, aby jeho pád zapříčinila nějaká zmatená senzibilka! Vzápětí si roztrpčeně uvědomil, že není zmatená. Ta ženská má opravdu mimořádné schopnosti. Vize je jediný způsob, jak ho mohla vidět.

Dokud žije, Carroll Janes není v bezpečí.

Řešení je jednoznačné. Senzibilka musí zemřít.

~ 23 ~

Následující den Janes zavolal do práce, že mu není dobře. Marlie Keenová byla v telefonním seznamu. Vyhledal její adresu v plánu města. Neměl času nazbyt. Musí se jí zbavit co nejdřív. Pak si rozmyslí, zda se z Orlanda odstěhuje, nebo ne. Obvykle setrval v jedné oblasti déle, ale ta senzibilní mrcha mu pořádně zavařila: poskytla jim jeho portrét. Policajti sice berou její svědectví na lehkou váhu, uvažoval, ale až jí udělím lekci za opovážlivost stejně jako těm třem hříšnicím, půjde mi o krk.

Tušil léčku, ale situace pro něj byla tak nebezpečná, že musel jednat. Nic neriskoval; zaměnil svou poznávací značku se značkou automobilu jisté postarší dámy, která bydlela v činžáku a jen málokdy jezdila vozem. Po akci vrátím značky na původní místo, plánoval v duchu. Kdyby nějaký podezřívavý policajt sledoval projíždějící vozidla v ulici, kde bydlí Marlie Keenová, a vydal se po stopách příslušného čísla, zjistil by, že patří paní Velmě Fisherové. V registru vozidel mu ale sdělí, že tato dáma má úplně jiný typ auta, než viděl. Zmatený polda se vydá zkontrolovat vůz paní Fisherové, ale mezitím už na něm bude zase namontována správná značka. Příčinnivý policajt znejistí a nakonec si začne myslet, že se asi spletl při zapisování čísla.

Než vyrazil, pečlivě si upravil světlé kudrny. Podle jeho skromného úsudku je taková pozoruhodná hlava vynikající převlek. A oni hledají zlosyna tělem i duší. Geniální způsob, jak změnit vzhled, protože jeho hlavu si lidé zapamatují nejsnáze. Budou si prohlížet blondáté kučery, a nikoli tvář pod nimi, nebo – v případě, že by byl spatřen v noci – si všimnou jen hladké lebky. Mám to úžasně promyšlené, pochválil se.

Stáhl okénko a pustil rádio. To byla další část psychologické lsi: policajti nepředpokládají, že by na sebe upozornil hlasitě vyřvávajícím rádiem. Jestli na něj opravdu nastražili léčku, jistě nečekají, že srdnatě projede kolem, aby si ho mohli pořádně prohlédnout. Už jen proto ho nikdy nedostanou. On lehce dokáže předvídat jejich akce a reakce, ale oni nemají tušení o brilantnosti jeho uvažování. A není divu. Jak může blbeček bez fantazie pochopit myšlenkové pochody člověka s bujnou představivostí?

Lhostejně přejel kolem jejího domu a vrhl směrem k němu stejně lhostejný pohled. Na příjezdové cestě stálo auto. Proč není v práci? Ve zprávách jasně oznámili, že je zaměstnaná v bance. V ulici parkovalo podezřele mnoho aut. Znovu ho zamrazilo v zádech. Ničeho konkrétního si nevšiml, ale už sebemeně nepochyboval. Tohle je rozhodně past.

Další průjezd neriskoval. Vrátil se domů, vyměnil poznávací značky a zamyslel se. Jestli je to léčka, poldové tu mrchu vypakovali z domu. Zašili ji někam, kde bude v bezpečí. Není možné, aby ji vypátral, natož aby se k ní dostal.

Nebo se mýlí? Třeba si policajti myslí, že past sklapne rychleji, nechají-li tu mrchu bydlet doma a normálně chodit do práce.

Je jediná možnost, jak to zjistit. Vyhledal telefon banky, kde pracovala, a vymačkal příslušná čísla. Už po prvním zazvonění se ohlásil znuděný ženský hlas.

„Marlii Keenovou z účtárny,“ vypálil na ni Janes.

„Okamžik.“

Další zvonění. „Účtárna.“ Další ženský hlas.

„Marlii Keenovou, prosím.“

„Vydržte.“ Slyšel, že žena říká jakoby z dálky, což svědčilo o tom, že zakryla mikrofon dlaní: „Marlie, linka dvě.“

Janes zavěsil. Je v práci.

Tlumeně se zasmál a zamířil k autu. Jsou to ale tupohlavci! To je nic lepšího nenapadlo? Pověsím se na ni, až pojede z práce, rozhodl se. pokud pojede směrem domů, odpojím se, abych neriskoval, že si mě v ulici někdo všimne.

Zbývalo najít vhodné, chráněné místo, kde by počkal, až půjde z banky.

Vyhlédl si ji, když šla na oběd; pamatoval si husté hnědé vlasy a štíhlou postavu. Srdce mu bušilo vzrušením, ale hned se disciplinovaně ovládl. Nemohl si dovolit chybovat z nerozváženosti a spěchu.

Sledoval ji s přidušeným chichotáním. Divná senzibilka, když netuší, že sedím ve třetím autě za ní. Přesto mě ohrožuje, a to je nepřipustné.

Koupila si oběd v restauraci s rychlým občerstvením a vrátila se do banky. Ted' není vhodné, aby se k ní přiblížil. Trpělivě čekal na další příležitost.

Ve čtyři odpoledne vyšla z banky. Pozorně sledoval parkoviště. Nikde žádná čekající vozidla, ovšem s výjimkou jeho auta. Tlumeně si pobrukoval, když se zařadil za třetí vůz jedoucí za ní a udržoval stálou vzdálenost.

Cestou se nikde nezastavovala. Jela rovnou k jakémusi menšímu domku ve starší orlandské čtvrti. Zapamatoval si adresu a pokračoval v jízdě. Zašel do knihovny a adresu vyhledal v městském seznamu; dům patřil Daneu Hollisterovi. Janes povytáhl obočí a zazubil se. to jméno zná. Poslední dobou se často objevovalo v novinách. Detektiv Hollister vyšetřoval vraždy ubodaných žen. To je ale náhodička!

O rozhovor ji nepožádal bankovní ředitel ani jeho zástupce. Ale tihle dva si pozvali vedoucího oddělení účetnictví, a v takové situaci

Marlie nemusela mít zvláštní psychické schopnosti, aby poznala, co se chystá. Nepřekvapilo ji, že jakmile se vedoucí oddělení vrátil se zasmušilým výrazem ve tváři, pozval ji k sobě do kanceláře. Prý je jim to nesmírně líto, ale jejich přednostním zájmem jsou klienti, a tak dále, a tak dále. Jinými slovy jí naznačil, že v pátek bude v práci naposledy. Připadalo jim velkomyslné, že ji v bance nechají ještě tak dlouho.

Napadlo ji, že by na oplátku také mohla projevit velkomyslnost a odejít ještě týž den – po tom její nadřazení bezpochyby toužili, ale ušlechtilý nápad záhy zavrhla.

Na dobromyslnost neměla náladu. Zlost ji neopustila ani cestou k Daneovu domu. Vlastně s ní cloumal takový vztek, že neměla myšlenky na nic jiného. Zuřila od chvíle, kdy zjistila, že ji Dane zradil, a nečekala, že v blízké budoucnosti záchvat vzteku opadne.

Sotva se převlékla do něčeho pohodlnějšího, zaslechla přijíždět auto. Podívala se z okna v domnění, že se vrací Dane, ale místo toho spatřila, jak se ze sportovního vozu souká Trammelova štíhlá postava. Šla otevřít.

„Ahoj, cukroušku.“ Na ukazováčku pohupoval slunečními brýlemi, sklonil se a políbil ji na tvář.

Povytáhla obočí v údivu nad nezvykle srdečným projevem. „Proč ty sladké řečičky?“ zeptala se hodně jízlivě.

Zazubil se a zvedl ruce vzhůru. „Nestřílej. Nemám zbraň. Vidím, že horké čelo ještě nezchladlo.“

„Jsi předsunutá hlídka, která má zjistit, jestli se nechystám k útoku?“

„Nic takového. Dane se pár minut zdržel a jsme toho názoru, že bys neměla být sama.“

„Díky za účast.“

„To nezní upřímně,“ škádlil ji, ale klidné tmavé oči si ji pozorně měřily.

„Dostala jsem výpověď,“ odsekla. „Nemám náladu na vtipkování. Díky jejich ušlechtilým srdcím smím zůstat v práci do konce týdne.“

Odfrkl. „Já bych odešel ještě dneska.“

„Já taky, kdyby právě po tom tolik neprahli. Napiješ se něčeho studeného?“

„Jen když to nebude alkohol.“

„Žádný problém. Limonádu, džus, čaj nebo kolu?“

„Čaj.“

„Jdu na to,“ řekla a lehkomyšlně, spíše sama pro sebe zahučela: „Moudrý to muž. Ví, že řidič nesmí pít.“

„Nepiju ani jindy. Nesvědčí mi to,“ vysvětloval. Šel s ní do kuchyně. „Už ses tady zabydlela?“

„Nebrala bych to tak vážně. Odložila jsem to na neurčito.“ Vyndala z kredence dvě sklenice, hodila do nich kostky ledu, až po okraj je naplnila čajem, který uvařila ráno před odchodem do práce. „Citrón?“

„Ne, díky. Čaj piju neochucený, nedávám si do něj ani citrón ani rum.“

Se smíchem si s ním přitůkla.

Trammell upíjel chladný nápoj a nespouštěl z ní pohled. „Odpustíš mu?“

Pokrčila rameny. „Fígl s televizí mě tolik nenaštval jako fakt, že si pohrával s mými city, jak by řekl rodilý Jižan.“

„Vážně si myslíš, že mu na tobě ani trochu nezáleží?“

„Pokud ano, tak se o tom nikdy nezmínil. Vadí mi, že se ke mně záměrně choval tak, abych se do něj zamilovala, a pak moje city zneužil.“

„Když má hodně práce, občas nevidí a neslyší,“ poznamenal taktně. „Sedneme si?“

„Máš v úmyslu ho obhajovat?“ zeptala se, když usedli ke stolu.

„Ne tak docela, ale znám Danea líp než kdo jiný, včetně tebe nebo kohokoli z jeho rodiny. Oni s ním strávili jen dětství a pubertu; tys s ním jen spala. Já jsem s ním riskoval život. Znáám ho jako svoje boty.“

„Domníváš se, že je při vyšetřování schopen někoho chladnokrevně využít?“

„Pochopitelně. Je to přece policajt. A já taky. Ale ve vztahu k tobě nikdy chladnokrevně nejednal. Jak to říct, abych nevybočil z mezí slušnosti?“ přemítal a zadíval se do stropu. „Vzpomínáš si, jak jsi poprvé přišla do Bonnessovy kanceláře a hned jste se s Danem pustili do křížku?“

Přikývla.

„Abych se vyjádřil ohleduplně, v tu chvíli ho měl tak tvrdýho, až se mu málem roztrhly kalhoty.“

Marlie se téměř zalkla čajem. Prudce se zaklonila v židli a otřásla se smíchem. Línými kočičími pohyby natáhl Trammell své dlouhé nohy a se spokojeným výrazem čekal, až se Marlie uklidní.

„Danea si vážím víc než kohokoli jiného,“ pokračoval po chvíli. Nedíval se na ni, ale upřeně pozoroval zbytky tajícího ledu ve sklenici. Přitom se mu ve tváři usadil nevýrazný, jakoby sebeironizující úsměv. „Nedal jsem se k policii z idealistických pohnutek; byl jsem k smrti znuděný a připadalo mi to jako zajímavé povolání. S Danem nás dali dohromady po prvním roce služby a od té doby jsme spolu. Věřím málokomu, ale Dane je jako skála, o kterou se můžu opřít, ať se děje cokoli. Ani on není idealista. Je dokonce cyničtější než já.“

Má smysl pro dobro a zlo, a ten zatím nikdy nezradil. Já vidím jen odstíny šedi, ale Dane vnímá černou a bílou. Ví, že kvůli některým věcem stojí za to se bít a je ochoten postavit se do první linie. Je to statečný a rovný chlap – a ani si to neuvědomuje. Zároveň je starý ostrílený jižanský samorost, takříkajíc sůl země. Je protřelý a všemi mastmi mazaný vykuk, chytrý jako liška. Ale umí být i nekompromisní tvrdák, když je třeba. Ale když jde o ženské, zjihne jako beránek. Když jsme sloužili v terénu, smáli jsme se mu pokaždé, když se nachomýtl k nějaké dopravní nehodě. Byla-li v nesnázích nějaká žena a třeba si jen držela pohmožděnou ruku, zatímco vedle ní na zemi nějaký chlap krvácel ze všech otvorů v těle, Dane jako by raněného ani neviděl. Namířil si to rovnou k ní, ujišťoval se, jestli je v pořádku, a choval se k ní tak kavalírsky, že mu každá v tu ránu klečela u nohou. Jakmile si uvědomil, že ignoroval ležícího chlapa, upadl do rozpaků a my se mohli potřhat smíchem.“

„Nemusíš mě přesvědčovat, že se umí dobře postarat o nemohoucího člověka. O tom já sama moc dobře vím,“ odušila suše.

„Nejspíš nemusím. Jen se snažím říct, že nikdy předtím jsem ho neviděl v takovém rozpoložení, v jakém je s tebou. Vždycky měl nějakou přítelkyni, ale žádná z nich pro něho neznamenalala tolik, aby ho to ovlivnilo i v práci. Až ty. Nedokáže tě pustit z hlavy. Doháníš ho k šílenství. Byl kvůli tobě tak rozzuřený, že mu to ani nemyslelo. Pro mě to je ta nejzábavnější podívaná za posledních několik let. On možná ani neví, že je do tebe zamilovaný, ale věř mi, nevzdá se tě. Znáám ho. Jestli odtud odejdeš, bude ti v patách.“

Nevěřicně se na něj zadívala. „Copak je možné, aby člověk nepoznal, že je zamilovaný? To mi vysvětlí.“

„Nikdy se mu to ještě nestalo.“

„A tobě se to už stalo? Myslím, než jsi poznal Grace.“

Očividně nebyl ve své kůži. Těžce polkl. „Hm, ne.“

„A poznals to. Já jsem taky nikdy dřív nebyla zamilovaná, ale teď jsem to poznala.“

„Dane je tvrdší oříšek než většina ostatních.“

„Tak o tom něco vím,“ přisvědčila. „Nedokážu přecítit jediný jeho pocit.“

Trammell zařičel smíchy, ale rychle vystřízlivěl. Vrhla na ni znepokojený pohled. „A mně bys dokázala číst myšlenky?“

Vesele se na něj zašklebila, spokojená, že ho zahнала do úzkých. „Nezkoušela jsem to.“

„A co u Grace?“

„Do soukromí svých přátel nezasahuju,“ řekla odměřeně.

„Cituješ jakýsi Kód cti senzibilů?“

„Ne, ale zkrátka by to nebylo zdvořilé. Odjakživa jsem se snažila pocity ostatních spíš potlačit než je přijímat.“

Zaslechli bouchnutí dveří u auta. „To je Dane,“ mínili Trammell a vyprázdnil sklenici. „Přemýšlej o tom, Marlie, dej mu šanci, ať se z něho všichni nezblázníme. Dneska se choval vyloženě nebezpečně.“

„Zvážím tvůj názor na věc,“ slíbila. „Ale moje konečné rozhodnutí závisí na něm.“ Ještě před deseti minutami se domnívala, že ke konečnému rozhodnutí už dospěla, ale po Trammellově vysvětlení o tom nebyla přesvědčená.

Dane vešel, zpocený a popuzený. S výrazem jakési nakvašené touhy spočinul pohledem nejprve na Marlii, pak na čaji, který popíjeli. Sám si naplnil sklenici a s povzdechem si sedl. „To byl vypečený den.“

„To mi povídej,“ odušila Marlie sladce. „Dostala jsem padáka.“

Chvilí na ni civěl, pak zoufale sklopil hlavu. „Do hajzlu.“

„Já mizím,“ oznámil Trammell s úsměvem věnovaným Marlii.
„Uvidíme se ráno, kámo.“

Dane neodpověděl. Marlie upíjela čaj. Trammell se ke dveřím vyprovodil sám. Ticho v kuchyni začínalo být dusivé. Marlie prohlásila: „Až bude po všem, myslím, že se odstěhuju zpátky do Colorada.“

Dane zvedl hlavu. Opálená pokožka měla bledý odstín a jeho rty tvořily tenkou linku. „Ne,“ pronesl potichu.

Opřela se v židli a založila paže na prsou. „Co máš v úmyslu? Chceš mi zase vyhrožovat ochrannou vazbou? Myslím, že by ti to neprošlo.“ Odsunula židli, vstala a odnesla sklenici do dřezu.

Umyla ji a položila na odkapávač, když ji dvě pevné ruce uchopily za ramena a prudce otočily, takže mu stanula tvář v tvář. odtáhla se co nejdál dozadu, ale kredenc jí bránila v ústupu. Těžce na ni nalehl a kyčlemi jí drtil boky. Tvář měl napjatou.

„Nepustím tě. Sakra, Marlie, jak můžeš vůbec mluvit o odchodu, když se mezi námi tolik stalo?“

„Mluvíš o našem vztahu?“ vyjela, zavrtěla boky a vzápětí ucítila jeho erekci. „To je jen sex.“

„Je to víc než jen sex, sakra!“

„Opravdu? Z mého pohledu nikdy o nic jiného nešlo,“ popichovala ho. Chvěl se vztekem a jí to působilo radost. Così zběsilého a ublíženého v jejím nitru chtělo, aby prožíval stejnou bolest jako ona.

Déle se už ovládat nedokázal. Jeho oříškové oči zezelenaly. „Kristepane, jestli nejde o nic jiného než o sex, proč si ho neužít?“ pronesl zastřeným hlasem a zvedl ji do náručí.

Marlii se zatočila hlava a přimkla se k němu, zatímco ji odnášel do ložnice. Srdce jí divoce tlouklo, v žilách horec pěníla krev. Chtěla z něho strhat oděv a vrhnout se na něj. Láska, zloba a touha vířily v

nerozlišitelné změti. Zatím nedokáží komunikovat slovně, protože se zalykají vztekem, ale vzniklou propast možná překlenou jejich těla. Když ji hrubě hodil na postel, vztáhla ruku, popadla ho za košili a stáhla ho na sebe.

Potýkali se spolu v urputném mlčení. Tvrdě se jí přísál na ústa a ona se mu zakousla do spodního rtu. Když zaklel, postižené místo jemně vsála do úst. Ve snaze svléknout ji co nejrychleji jí utrl knoflík u kalhot. Zápolila s jeho zipem, konečně jej rozeplula a hladově vklouzla rukou do slipů. Dlaň jí naplnil jeho ztopořený a pulzující penis, jehož vrchol už byl nedočkavě zvlhlý.

Dýchal přerývaně a hlasitě. Strhl z ní kalhotky, jediným pohybem na ni dolehl a stehny jí rozevřel nohy. Pronikl do ní s divokou naléhavostí. Vyjekla, překvapená nečekaně hrubým pohybem, ale okamžitě mu ovinula nohy kolem boků.

V několika následujících žhavých hodinách jako by okolní svět neexistoval. Žár zapadajícího slunce přešel v polostín. Zpočátku se s ní Dane miloval se zběsilou silou odrážející zlobu, rozmrzelost a napětí, jež ho užíraly. Marlie mu nezůstala nic dlužna; kousala ho, zarývala mu nehty do kůže a vycházela mu vstříc prudkými pohyby pánve.

Nemluvili. Při prvním divokém milování nezbyval prostor na myšlenky ani na slova. Poté leželi v tichém vyčerpání, jejich těla dosud spojená. Pouto, které právě obnovili, bylo čímsi jedinečné a příliš křehké, aby se od sebe tak záhy odloučili. Usnuli a Marlie se probudila o něco později, když se s ní znovu začal milovat.

Tentokrát byl něžný, nespěchal. S tlumenými omluvami jí zlíbal modřiny, které na jejím hebkém těle zanechaly jeho hrubé stisky. Jazykem se jemně dotýkala krvavých pŕlměsíčků, jež mu na pokožce vykroužila svými nehty. Milovali se dlouze a pomalu a on ustal v

pohybech pokaždé, když cítil, že se blíží jeho vyvrcholení. Slastný okamžik chtěl protahovat donekonečna.

Oba si zřetelně uvědomovali, že nepoužil kondom. Vzpíral své tělo na předloktích, zatímco se v ní zkušeně pohyboval. Vzájemně si hleděli do očí, v nichž se zračilo vědomí, že Dane nepoužil ochranu. Když už déle neokázal zadržovat orgasmus a ona už dvakrát dospěla k vyvrcholení, popadla ho za hýždě a vtáhla ho co nejhlouběji do sebe. Chvěl se a svíjel pod náparem slasti a jeho horké semeno jí zmáčelo lůno.

Ale čas pro slova dosud neuzrál. Jejich propletená těla znovu ukolébal spánek a šero přešlo ve tmu. Marlie se probudila jako první. Tělo ji nádherně bolelo a cítila, jak v ní vzrůstá touha po tom, co bolest způsobilo. Dane ještě spal, ale když ho začala hladit v klíně, okamžitě se pohnul. Překulil se na záda a objal ji pažemi, když se octla nad ním.

„Zůstaň se mnou,“ zašeptal a blaženě zavřel oči, když jeho penis obemklo její horké lůno.

Zaváhala, ale pak ucítila, jak v ní jeho erekce postupně mohutní. „Zůstanu,“ slíbila tiše a začala sena něm zvolna pohybovat.

Daneova slova se nedala považovat za horoucí vyznání, ale po dravém milování nepochybovala o jeho upřímnosti. Teď to nebyl policista, který se snaží dopadnout vraha; byl prostě jen muž, překypující touhou po své milence. Zatím se k ničemu nezavázal, aspoň ne slovy, ale spojení těl ji přesvědčilo. Vše ostatní může počkat.

Carroll Janes to promyslel velmi obezřetně. Ta mrcha musí být sama, a to znamená, že by měl detektiva Hollistera nějakým způsobem odlákat.

Na linku 911 volat nemůže. Spojovatelka by okamžitě zjistila, dokud telefonuje. Vytočil rovnou číslo policejního velitelství. Sám sebe považoval za výtečného herce. Byl pyšný na poplašený tón, když vyhrkl: „Byla zavražděna žena! Zabil další – byl to on! Přísahám, že to byl on. Je pořezaná. Všude samá krev! Pobodaná k nepoznání. Viděl jsem ho, když odcházel. Měl holou lebku stejně jako na tom obrázku!“

„Uklidněte se,“ chlácholil ho komisi hlas. „Nerozumím vám. Zopakujte to.“

Janes si dal záležet, aby dýchal dostatečně nahlas. „Byla zavražděná další žena.“

Viděl jsem utíkat holohlavýho chlapa. Rozsekal ji na kusy. Všude je krev...” Předstíral, že se zalyká nevolností.

„Uklidněte se, pane. Kde jste? Můžete mi říct adresu?“

Janes odrecitoval adresu na opačném konci města. Zakoktal se v názvu ulice a v čísle domu, aby to znělo opravdově. Pak zavěsil a čekal.

Stál v telefonní budce vzdálené dva bloky od Hollisterova domu.

Zazvonil telefon. Dane po něm skočil. Chvilí poslouchal a pak řekl: „Jedu tam.“ Skulil se z postele a začal se oblékat.

Marlie se vztyčila na lokti. „Co se děje?“

„Další vražda,“ odpověděl úsečně. „Myslí si, že to byl on.“

Zavrtěla hlavou. „Nebyl.“

Zarazil se. „To je pravda. Tys přece nic necítila.“

„Ani náznak. Nebyl to on.“ Vstala a začala se také oblékat.

Vzdychl. „Patrně je to jen další okopírovaná vražda. Mrzí mě to, miláčku.“

„Nemůžeš za to,“ řekla. „Máš službu. Musíš tam jet.“

Přitáhl si ji do náručí a pevně ji k sobě přitiskl. „Nevím, jak dlouho se zdržím.“

Třela se tváří o jeho hrud' a vychutnávala žhavou vůni pokožky. „Pustím si televizi a počkám na tebe.“

Zvedl jí obličej vzhůru a sklonil se pro polibek. „Kdybys náhodou usnula, probudím tě.“

„Platí.“

„Musíme si promluvit,“ připomněl jí odhodlaně.

„Já vím. Už běž.“

Vykročil ke dveřím, ale otočil se k ní. Vysunul horním zásuvku v nočním stolku a vyndal odtud pistoli. Zkontroloval ji, ujistil se, že komora je plná nábojů a že zbraň je zajištěna. „Měj to po ruce. Umíš s tím zacházet?“

Přikývla. Chyběly jí zkušenosti, ale věděla, jak pistole funguje. Vždyť žila nějaký čas sama v horách a tenkrát uznala, že by si měla osvojit aspoň základy střelby.

Ještě jednou ji políbil. „Dobrá. Buď opatrná, nos ji všude s sebou a neotvírej nikomu cizímu. Zavolám na dispečink a pošlu sem strážmistra. Měl by tady být během pěti minut.“

Ozvu se ti, až se budu vracet, abys mě omylem netrefila.“

„Řekla jsem, že na tebe počkám.“

„Opatrnosti není nikdy dost. To platí pro nás oba,“ dodal vážně.

„Já vím.“

Když odešel, zapnula televizor, usadila se na pohovku a přepínala, v naději, že objeví nějaký zajímavý pořad.

Neuplynulo ani pět minut od Daneova odchodu, když se s bušícím srdcem prudce vzpřímila. Naskočila jí husí kůže. Tělem se jí rozlil nutkavý pocit znepokojení.

Náhle se jí před očima mihly ruce v černých rukavicích, jedna z nich držela štípačky a nořila se do změti drátů. Děsivý výjev byl krátký, ale stačil, aby se dovtípila.

Prudce oddychovala ve snaze nasát do plic dostatek kyslíku ze vzduchu, který ji najednou dusil. Bože, tak přece jen zaútočil! A Dane odešel. Že by ten telefonát byl falešný poplach, aby vrah odlákal pozornost policie a mohl jít po Beverly? Policistka zůstala bez pomoci!

Marlie vrávorala k telefonu. Před očima se jí mihla představ. Strnula na místě. V mysli viděla, jak se štípačky prokousávají umělou hmotou a dráty.

V tu chvíli dům potemněl.

~ 24 ~

Marlie ztuhla, oslepena náhlou tmou, ochromena hrůzou a drtivým poznáním. On nepase po Beverly, jde po ní – a je před domem!

Zavřela oči, víčka křečovitě stiskla k sobě a burcovala své myšlenky. Měla by se pokusit utéct, ale kterými dveřmi? Předním, nebo zadním vchodem? Nebo ten chlap stojí u okna? U kterého? U kterého?

Ted' opatrně proříznu síť. Tak. Zbývá odřezat drobná vlákna pletiva, pěkně jedno po druhém...

Zoufale zaháněla vizi. Bože, teď jí nesmí podlehnout. Pak by byla bezmocná. Ale nikdy nedokázala odolávat dlouho, zatím se jí nepodařilo žádnou vizi potlačit ani ovládnout. Až doposud ji každá vize naprosto převálcovala, znehybnila.

Vím, že ta mrcha je někde uvnitř. Ale nemá kam utéct. Už můžu začít vychutnávat vítězství, pocit moci...

„Ne,“ zasténala Marlie šeptem. Zoufale vyvolávala v mysli představu nehmotných dveří, jež se naučila otvírat a zavírat. Stačilo dveře zavřít a zadržet ho za nimi.

Uvidíme, kolik bude mít odvahy, až jí svalem projede čepel nože. Ne, nebudu spěchat. Poprvé ji jen lehce škrábnu...

Vjemy se přesni přelévaly v černých vlnách. Zlo bylo tak mocné, až ji dusilo. Blížil se a jeho přítomnost ji drtila. Neměla dost sil, aby mu dokázala vzdorovat.

Ten zatracenej zámek na okně ne a ně povolit. Nenávidím zdržování. Tělem se mu s hřměním prohnal žhavě bílý plamen zuřivosti. Když to nejde takhle... Vztekle zavrčel a vrazil pěst v rukavici do skla.

Slyšela třesk a řinkot rozbitého skla, ale vize jí duněla v mozku, přehlušila všechno ostatní a ona nebyla s to určit, odkud hluk přichází. Mohlo to být třeba přímo za ní, ale on z ní vysál veškerou sílu. Nedokázala se ani otočit.

Dane. Ach, bože. Dane! Nechtěla, aby ji viděl v roli pobodané oběti.

Jakmile nastoupil do auta, Dane zavolal na dispečink a požádal, aby k jeho domu neprodleně poslali hlídkový vůz.

„Deset hodin, čtyři minuty. Bude to trvat deset, spíš patnáct minut. Máme rušnou noc.“

„Musí to být dřív,“ naléhal Dane mrazivým hlasem.

„Pokusím se. Záleží na tom, který vůz je volný.“

Dane zaváhal. Nechtěl Marlii nechávat tak dlouho o samotě, ale jeho povinností bylo odjet na místo činu, ať šlo o falešný poplach, nebo ne. Protože obhlížel místo činu i v předchozích případech, musel zjistit, jestli se jedná o stejného pachatele. Nechal jsem jí svou pistoli a co nevidět u ní bude hlídka, uklidňoval se. Marlii se nic nestane.

Opakoval si to ještě několik mil jízdy, ale náhle zajel k chodníku a zastavil. Do háje, nějak se mu to nezdá. Něco není v pořádku. Zmocnil se ho pocit hrůzy, který sílil každou vteřinou a přibývající mílí, ale nevěděl, z čeho pramení.

Není pochyb, že byla hlášena podvržená vražda. Nebylo to nic neobvyklého. Jednu už vyšetřovali. Ale tady něco nehraje.

Zapnul vysílačku. „Tady Hollister. Už k mému domu dorazil hlídkový vůz?“

„Ještě ne. Ale je na cestě.“

Zachvátila ho bezmocnost. „Máte něco nového k tomu ubodání, co bylo před chvílí hlášeno?“

„Nic nového... Vlastně počkejte...“ Dane naslouchal praskání statické elektřiny a konečně se ozval hlas dispečera. „Na místě už je policista a právě nám volal, že to vypadá na planý poplach.“

Daneovi se zatmělo před očima. Mozek mu pracoval na plné obrátky. „Tu vraždu nahlásil muž nebo žena?“

„Muž.“

„Do prdele!“ Zařval do vysílačky. „Okamžitě se spojte s hlídkou u střeženého domu. Ověřte, jestli je všechno v pořádku. Falešný poplach mohl být záměrný.“

„Rozumím. Zůstaňte na příjmu.“

Dane čekal ve ztemnělém voze, po obličeji mu stékal pot. Za minutu zapraskalo v mikrofonu. „Všechno je v pořádku, Dane. Je tam ticho jako na hřbitově.“

Zavrtěl hlavou. Věděl, že něco neklape. Ale co? Kde?

Falešný poplach byl záměrný, aby odlákal z Marliina domu ochranku. Ale Marliino místo zaujala Beverly, léčka nevyšla...

Ztuhl, jak mu v mozku vybuchla nálož smrtelného děsu. Přece jen to vyšlo – jenomže tomu hajzlovi! Marlie!

Znovu se ozvalo řinčení skla, jak opakovaně udeřil do okna. Marlie si vybavila imaginární dveře a představil asi, jak se k nim blíží vize obestoupená černočerným, odporným zlem. Viděla sebe samu, jak celým tělem tlačí do dveří, snaží se je zavřít, oddělit se od vize. Musí odolat; když se jí to nepodaří, zemře. Měla jedinou možnost: nenechat se tou vizí ovládnout. Věděla, že to dokáže. Byla silnější než dřív. Dokážu to, opakovala si v duchu.

Pistole. Ležela vedle ní na pohovce. Otevřela oči a vrhla se ve směru, kde tušila pohovku. Vize z ní už odsála část síly a nohy jí podklesly. Ztěžka dopadla na zem, ale nataženou rukou se dotkla

pohovky. S vypětím se vzepřela na všech čtyřech, zachytávala se za polštáře a usilovně tápala po pistoli.

Konečně ji nahmatala. Byla chladná a těžká, ale dotek kovu jí dodával pocit jistoty. Třesoucími se prsty odjistila uzávěr.

Konečně jsem uvnitř. Za chvíli budu u ní. Až se jí do těla vnoří tenhle dlouhý a smrtící nůž s čepelí ostrou jako žiletka...

Dveře! Vší vůlí je znovu zabouchla. On musí zůstat na druhé straně. Nesmím ho pustit dovnitř, poručila si.

Slyšela, jak jí dech proudí z hrdla v dušených vzlycích. Tiše. Musí být zticha, nabádala se. Plazila se do rohu místnosti, aby měla v zádech zeď a nemohl k ní přijít zezadu. Dům tonul v téměř naprosté tmě, protože byly stažené žaluzie. V tom měla výhodu. Dům znala, věděla, kde v tu chvíli je. Bude ji muset hledat. Musím být tiše, úplně tiše, přikazovala si. A neotvírat dveře.

Ale kde je on? Hřmění v uších přehlušilo všechno ostatní, otupilo ji dunění vlastní krve proudící žilami.

Uchopila pistoli oběma rukama. Dane. Dane, který nikdy nechodil neozbrojený. Díky, Dane. Díky za tu příležitost. Miluji tě.

Tak kde je ten zmetek?

Zavřela oči a v duchu pootevřela dveře.

Kde je ta mrcha? Mohl bych rozsvítit baterku, ale teď ne, ještě ne. Tak ona si myslí, že se přede mnou schová? Copak neví, jak se těším na honičku? Ovšem, že to ví. Chytrá mrška. Že by byla v koupelně? Podívám se. Tady není...

Práskla dveřmi. Cítila tlak jeho duševní energie. Otevřela oči a přinutila se upřít zrak směrem k chodbě, kde byla koupelna. Nezářej na jedno místo, Marlie, domlouvala si. Jestli s tím nepřestaneš, neuvidíš ho. Těkej očima, nedívej se na jedno místo. Jeho pohyb ti neunikne.

Je to on? Je to ten tmavý stín, který se k ní blíží? Neodvážila se znovu otevřít dveře ve své mysli. Ted' ne. Jestli je to on, tak už je dost blízko. Vrhne se na ni dřív, než stačí pohnout rukou. Ale je to opravdu on, nebo je to jen obraz její fantazie?

Rozsvítilo se osluňující světlo, oslepilo ji a přízračný hlas tiše zazpíval: „Dobrý večééér...“

Zmáčkla spoušť.

Před domem se téměř současně sjelo několik aut. Dane vydal rozkaz, aby hlídky rozsvítily světla a zapnuly sirény. Utěšoval se mlhavou nadějí, že ho vyplaší. Řítil se ulicemi jako šílenec a cestou se modlil. Bylo mu jedno, jestli promarní šanci k jeho dopadení. Bože, prosím, ať ho hlídkáři vylekají. Ať ještě není uvnitř. Nedopust', aby už byl na odchodu. Prosím, Bože. Marlii ne...

Dupl na brzdu, až se vůz zběsile zhoupl. Vyskočil a rozběhl sek domu dřív, než se auto zastavilo. V domě byla tma. Bože, ne!

Něco těžkého udeřilo Danea do zad a srazilo k zemi. Se zuřivým vrčením vyskočil na nohy, pěst připravenou k útoku. Trammell bleskově popadl přítele za paži. „Ovládej se!“ zařval Trammell, obličej divoce zkřivený. „Když tam vtrhneš naslepo, nepomůžeš jí. Udělej to tak, jak se to dělat má!“

Kolem nich se rojili policisté v uniformách, kteří vzápětí obklíčili dům. Ale Dane myslel jen na Marlii. Setřásl Trammellovu ruku a prudce vrazil do dveří. Byly zamčené. Vrhł se proti nim jako zdivočelé zvíře a pod jeho vahou se oťrásly v rámu. Byly to pevné dveře, vyztužené ocelí. Bezpečnostní zámek byl nejlepší svého druhu. Nepovolil. Zato závěsy nevydržely. Šrouby se vytrhly ze dřeva s mučivým zaskřípěním.

Když viděl, že Danea nezastaví, Trammell se přidal a oba společnými silami vysadili dveře ze zárubní. S chraplavým

Marliiným jménem na rtech se Dane vrhl do tmavých útrob domu. Zakopl o něco měkkého a těžkého a padl na podlahu. Na nekonečný, mučivý okamžik se mu zastavilo srdce. I čas jako by přestal ubíhat.

„Ach Bože,“ vydechl hlasem, jenž nebyl jeho. „Přineste světlo.“

Jeden ze strážmistrů vytáhl dlouhou těžkou baterku, kterou měl zasunutou za páskem, a rozsvítil ji. Mocný kužel světla dopadl na Danea, jenž se s výrazem čiré hrůzy krčil na zemi, a na Trammella, který vypadal stejně zničeně. Kužel světla odhaloval jejich pohledům postavu v černém; oholená lebka se matně leskla. Muž ležel na zádech, nevidomý pohled upíral vzhůru. Pach krve a smrti byl nesnesitelný. Kolem těla se vytvořila tmavě rudá kaluž.

„Dane.“ Při zvuku téměř neslyšného šepotu všem přítomným naskočila husí kůže.

„Dane, já jsem tady.“

Ruka s baterkou prudce zamířila do kouta a Marlie se pod zásahem světla přikrčila, zavřela oči a odvrátila hlavu. Bělost její halenky rušila tmavá mokrá skvrna. Oběma rukama svírala pistoli.

Dane neměl sílu vstát. Plazil se k ní, neschopen uvěřit, že zůstala naživu. Uchopil její bradu do roztřesené ruky a odhrnul jí vlasy z obličeje. „Miláčku. Bože, miláčku.“

„Pořezal mě,“ řekla, jako by se omlouvala. „Postřelila jsem ho, ale nepřestal. Tak jsem pořád střílela.“

„Tos udělala dobře,“ vydechl a stěží zadržoval zvířecí vztek. Ruce se mu chvěly, ale s nesmírnou něhou ji složil na zem. „Klidně lež, zlatíčko. Podívám se na to zranění.“

„Myslím, že to není vážné,“ mínila uvážlivě. „Zasáhl mě na rameni a na levém boku. Ale jsou to jen říznutí. Nebodl mě.“

Stěží se ovládal. Jen vědomí, že ho potřebuje, mu zabránilo, aby se nevrhl na mrtvé tělo a neroztrhal je na kusy. Kristepane! Už

podruhé v životě ji napadl šílenec s nožem. Jak může být tak klidná, když on se třese jako osika?

„Přeštípal dráty,“ říkala. Její hlas najednou zněl vyčerpaně. „Jsem strašně unavená. Jestli proti tomu nic nemáš, povím ti to později.“

„Jistě, miláčku.“ Přitlačil dlaň na krvácející ránu na boku. „Klidně spi. Budu u tebe, až se probudíš.“

Tichounce vzdychla a zavřela oči. Dane si uvědomoval, že dům se plní lidmi, ale ani nezvedl hlavu.

„Dane,“ ozval se Trammell. „Přijela pohotovost. Měl bys uhnout, aby se k ní dostali.“

„Zastavuju krvácení,“ oznámil ochraptěle.

„Já vím. Už je to skoro dobré. Bude v pořádku, kamaráde. Všechno bude jako dřív.“ Objal ho a jemně odtáhl od Marlie. Jeho místo zaujali lékaři. „Odvezeme ji do nemocnice. Ale bude v pořádku. Slibuji,“ řekl jakýsi člověk v bílém plášti.

Dane zavřel oči a nechal se Trammellem odvést.

„Opravdu se cítím skvěle. Mohla bych jít domů,“ prohlásila Marlie následující ráno. Zívla. „Jen mě zmohla únava, jak jsem odolávala vizi.“

„A ztratě krve,“ doplnil ji Dane. „Možná zítra.“

Měla napůl zvednutý podhlavník lůžka a s výjimkou silných obvazů na rameni a kolem pasu se zdála být docela v pořádku, i když Daneovu kritickému oku připadala příliš bledá.

Strávil s ní v nemocnici celou noc. Až do konce života si bude pamatovat chvíli, kdy mu došlo, že byl odlákán, aby nechal Marlii bez ochrany. Trvalo mu věčnost, než se k ní dostal, a další nekonečné minuty se dobýval do domu. V nemocnici panoval naprostý zmatek; všude byli policisté a novináři, kteří se pokoušeli dostat k Marlii, a

Dane se s tím vším vyrovnával jen stěží. Jakmile ho lékaři pustili k jejímu lůžku, dokázal ji jen držet za ruku a ujišťoval se, že je opravdu v pořádku.

Vložil se do toho Trammell. vzal si na starost reportéry, různé jim znemožnil vstup do Marliina pokoje, ale slíbil, že druhý den ráno se bude konat tisková konference. Bonnesse i náčelníka Champlina k Daneovi nepustil. Zavolal Grace, a ta přivezla Daneovi i Marlii čisté oblečení a hygienické potřeby. Dane se osprchoval a oholil, ale vyčerpané rysy v obličeji prozrazovaly daň, kterou splatil probdělé noci. Nebýt Trammella, nepřečkal by ty děsivé hodiny ve zdraví.

Daneův přítel strávil v nemocnici větší část noci. Odešel až za svítání a zase se vrátil, elegantně oblečený jako vždy, ačkoli i na něm byla patrná únava. Grace zůstala s nimi.

Marlie stiskla tlačítko, jímž se upravil podhlavník postele do vzpřímenější polohy. Cítila se báječně a nejraději by odjela domů. Řezné rány sice bolely a musela se hýbat opatrně, ale celkem vzato ji nic netrápilo. Zůstala naživu. Neodbytný pocit zla, jež ji drtil dlouhé týdny, se vytratil. Slunce svítilo jasněji a vzduch voněl svěžestí.

„Vylíčila jsem vám všechno, k čemu včera v noci došlo,“ prohlásila. „Ted’ chci vědět, co jste zjistili dnes ráno.“ Dane se neubránil úsměvu, když slyšel, jak bezstarostně hovoří. „Na mě nekoukej. Nic nevím.“

Grace si protáhla dlouhé nohy. „Jasně, Alexi, vyklop to.“

Trammell se opřel o okenní parapet. „Našli jsme jeho auto zaparkované dva bloky od domu a prověřili poznávací značku. Jmenoval se Carroll Janes. Před pěti měsíci se přestěhoval z Pittsburghu. Pittsburgská policie má v registru několik nevyřešených vražd odpovídajících našemu schématu. Prohledali jsme mu byt a objevili blondatou paruku, kterou patrně nosil, když zrovna nevráždil. Byl zaměstnaný v Danworthově obchodním domě, v

zákaznickém oddělení. Tam si zřejmě vyhlížel oběti. Když mu někdo pořádně zvedl mandle...“

„Tak *tohle* měly společné...“ mumlal Dane. „Všechny nakupovaly u Danwortha. Vzpomínám si, jak přítelkyně Jackie Sheetsově říkala, že Jackie byla nešťastná z halenky, která se jí po prvním praní rozpadla. Páni, měl jsem stopu přímo před nosem, dokonce mě napadlo, že nakupují ve stejném obchodáku, ale pak jsem to zavrhl s tím, že tam chodí celé město.“

„Nesmíš si to vyčítat,“ radila Marlie jedovatě. „Nejsi jasnovidec.“

Chvilí trvalo, než pochopil. Už vypadá líp, usoudil v duchu jak se postupně zotavuje z šoku, z obličeje se jí vytrácí napjatý výraz.

„Carroll Janes,“ pronesla Grace. „Nezvyklé mužské jméno.“

„To je fakt. Proto jsme ho neobjevili na těch seznamech. Vyškrtli jsme ho, protože nám připadalo, že jde o ženskou,“ vysvětloval znechuceně Trammell. „Tak jako tak o něm moc nevíme. Nikdy nezjistíme, co ho k tomu vedlo. Ale na tom asi nezáleží. Takovej neřád si nezaslouží žít.“

Marlie si všimla, jak sebou Dane trhl. Noční události nesl mnohem hůř než ona. Těžko snášel pomyšlení, že byla vystavena tak krutému násilí. Ona si však kupodivu připadala jaksi silnější. Netěšilo ji, že zabila člověka, ale ani se neužírala vinou. Kdyby zaváhala, nepřežila by. Ovládla vizi a tentokrát nad ní zvítězila. Carroll Janes je mrtvý. Marilyn Elrodová, Nadine Vinicková, Jackie Sheetsová a ostatní ženy, které zabil, byly konečně pomstěny.

Dane ji vzal za ruku a pohrával si s jejími prsty. Zavřel oči, když ho znovu zaplavil nezřízený pocit úlevy. Grace strčila Trammella do lokte. „Už musíme jít,“ oznámila. „Měla bych se připravit do služby.“

„Dobrá,“ přikývl Dane. Když odešli, otevřel dveře a vyklonil se na chodbu, aby upoutal pozornost uniformovaného policisty, který držel stráž. „Nepouštějte sem žádné návštěvy,“ upozornil. „Ani starostu. Nikoho.“

„Doktoři mě možná přehlasují, Hollistere,“ varoval strážník.

„Doktory pustit můžete. Ale ať nejdřív zaklepou.“ Zavřel dveře a zaujal původní místo vedle Marliina lůžka. Pohládl ji po tváři, urovnal vlasy.

Zvedla ruku a dotkla se jeho tváře. „Opravdu mi nic není. Raději bych byla doma než tady.“

Zlíbal jí prsty, jeden po druhém. „Bud' trpělivá. Jestli tě doktor chce sledovat dalších čtyřadvacet hodin, určitě k tomu má důvod. Chci mít jistotu, že jsi v pořádku, než tě propustí. Moc mi to pomůže.“

Jeho tvář nic neskrývala. Už se přestal chovat zdrženlivě. Po tom, co prožil, se už nikdy nebude pokoušet skrývat, co k ní cítí. Včera v noci ji málem ztratil; život je příliš krátký a nečekaně nejistý, aby si mohl dovolit váhat a pochybovat.

S vážným výrazem jí odhrnul vlasy z obličeje. „Včera večer jsme si to nestihli mezi sebou vyjasnit.“

„Máš pravdu. Trochu se nám to vymklo z ruky, vid'?“

„Ještě máš na mě vztek?“

Pousmála se. „Ne.“

„Přísahám, že jsem tě nevodil za nos, jen abych měl situaci pevně v rukou. Ve skutečnosti jsem chtěl mít pevně v rukou jen tebe.“

Odfrkla. „Páni, to je romantika.“ Ale usmívala se.

„Neumím být romantický. Ale vím, že tě chci a nevzdám se tě. Tohle se mi v životě nestalo, a tak jsem asi leccos zmotál. Nechtěl jsem nic uspěchat, čekal jsem, jak se náš vztah bude vyvíjet.“

Vzhledem k těm příšerným událostem jsem na tebe nechtěl naléhat a ani tě do ničeho nutit. Už tak jsi měla dost zamotanou hlavu.“

Pobaveně se kousla do rtu. A jéje: Trammell měl možná pravdu. Dane nejspíš opravdu nepozná, jestli je zamilovaný, a netuší, že žena od něj očekává, jak se vyjádří.

Zhluboka se nadechla. V tu chvíli si zřetelně uvědomovala, jak moc by chtěla, aby se jejich vztah vyvíjel správným směrem. Třeba jsem se chovala nejednoznačně i já a on neví, co si má myslet. Co kdybych ho trochu nat'ukla? napadlo ji.

„Je sex to jediné, co ode mě chceš?“ zeptala se a napjatě čekala na jeho odpověď.

„Proboha, ne!“ vybuchl. „Miláčku, pověz mi, co chceš ty. Když mi to řekneš, třeba bych s tím mohl něco udělat, ale nenechávej mě tápat ve tmě. Jak tě mám přesvědčit, že mi na tobě záleží?“

Zabořila se do nemocničního lůžka a upřela na něj nevěřící pohled. „Dane, zatím jsi mi něco takového ani nenaznačil. Nemám tušení, co ke mně cítíš!“

Teď se zase zatvářil nevěřičně on. „Co tím, sakra, chceš říct? Jak to, že nemáš tušení, co k tobě cítím?“ divil se upřímně.

Obrátila oči v sloup. „Bože můj, ten chlap je ale natvrdelej! Jak to mám vědět, když mi nic neřekneš? Věčně ti opakuju, že tvoje myšlenky neumím číst. Řekni to pěkně srozumitelně, Dane. Miluješ mě? To potřebuju vědět.“

„Samozřejmě, že tě miluju!“ zařval dotčeně.

„Tak to řekni!“

„Miluju tě, sakra!“ Vyskočil a vztyčil se nad lůžkem, ruce založené v bok. „A co ty? Jedeme v tom společně, nebo jsem na to sám?“

Nejraději by ho praštila, ale věděla, že nesmí namáhat sešité rány. Spokojila se tedy s odpovědí: „Ne, nejsi na to sám.“

„Tak to řekni!!“

„Miluju tě, sakra!“ zaječela stejně útočně jako on.

Jeden druhého chvíli mlčky probodával pohledem a Daneovi se mocně dmula hrud', jak těžce oddychoval. Konečně se mu z tváře vytratilo napětí. „Tak to bychom měli.“ Znovu se posadil.

„Co bychom měli?“ chtěla vědět.

„Ty miluješ mě a já miluju tebe.“

„Co s tím provedeme? Vyhlásíme příměří?“

Zavrtěl hlavou a vzal ji za ruku. „Vezmeme se.“ Políbil ji konečky prstů. „A nebudeme čekat šest měsíců jako jistí naši přátelé. Svatba bude tenhle víkend. Nejdéle do týdne.“

Marlie zatajila dech a po tváři se jí rozlil zářivý úsměv. „Jsem přesvědčená, že to zvládneme o víkendu.“

Chtěl ji obejmout, ale bál se, aby jí neublížil. Zadíval se na ni a znovu ho ohromilo, jak je klidná. Napadl ji vrah, ona do něho vyprázdnila celý zásobník, a přesto vypadala... pokojně. Z rovnováhy ji nevyvedla ani představa manželství.

Začal setrást, ten den už poněkolkáté. „Omlouvám se,“ vyhrkl a výraz v jeho očích jí napověděl, kam se vy myšlenkách zatoulal. „Bože, miláčku, strašně jsem to zvorál. Nechtěl jsem tě vystavit nebezpečí. Nechápu, jak tě našel.“

Její modré oči byly ještě bezednější než obvykle. „Třeba to tak mělo být. Třeba mě našel mou vlastní vinou. Měla jsem souhlasit s policejním dohledem. Je možné, že ke konci mě cítil stejně jako já jeho. Co když jsem byla jediná, kdo proti němu měl nějakou šanci? Jen já jsem věděla, kde je a co právě dělá. Zbývá spousta otázek. Ale odpověď se už nikdy nedovíme. Ale jsem v pořádku, Dane, ve všech ohledech.“

„Miluju tě. Když jsem si představil, že tě ...“ Hlas se mu zlomil. Déle už to nevydržel. Nesmírně opatrně ji vzal do náručí a zvedl z lůžka, pak usedl a choval ji na klíně, obličej zabořený do jejích vlasů.

„Já vím. Taky tě miluju.“ Neohradila se, že pohyb jí rozproudil krev v ranách ani že ji svírá příliš pevně. Toužila po jeho dotecích, po bezpečí a teple jeho objetí. Přitiskla se k němu. „Dane?“

„Hm?“

„Musím ti něco říct.“

Zvedl hlavu. „Copak?“

„Víš jistě, že si mě chceš vzít?“

„Vím to jistě. Proč se ptáš?“

„Vím, jak tě znepokojují moje duševní schopnosti. A před svatbou se ti musím se vším svěřit. Už zase umím to, co před lety. Vlastně umím ještě víc, protože to dokážu ovládat.“

Nezaváhal ani na okamžik. Jestli Marlii chce, musí ji brát takovou, jaká je, včetně jejích psychických schopností. „Ale moje myšlenky číst nemůžeš, že ne?“

„Ne. Jsi nejneproniknutelnější člověk, jakého jsem kdy poznala. Hrozně se mi ulevilo, když jsem zjistila, že do tvých myšlenek se nedostanu.“

Spokojeně se zašklebil a letmo ji políbil na spánek. „To by na věci nic neměnilo. Stejně si tě vezmu.“

„Ale něco si přece *můžu* ověřit,“ připustila. „Když za sebou budeš mít špatný den, přede mnou to nezatajíš, jako to dělávají ostatní policisté. Nepodaří se ti to zastrčit na dno paměti, protože budu předem vědět, co se stalo.“

„To přežiju.“ A jak snadno, dodal v duchu. V té chvíli byl přesvědčený, že s ní může žít, i kdyby byla fakír s mezinárodní působností a létala na kouzelném koberci. „Jestli ti nevádí, že budeš

manželka policajta, tak já můžu být manžel proslulé senzibilky. Co na tom? Tak hrozné to být nemůže.“

~ Epilog ~

Dane se vypoťácel z postele, pohlédl na Marlii, zezelenal a řítíl se na záchod. Vztyčila se na lokti a lehce nevěřičně hodnotila situaci. „To já jsem těhotná,“ volala za ním. „Proč trpíš ranními nevolnostmi ty?“

Když se po několika minutách vrátil, ještě byl poněkud pobledlý. „Jeden z nás to musí vytrpět,“ prohlásil. Zasténal a dopadl na postel. „Myslím, že dneska do práce nedojdu.“

Jemně ho dloubla nohou. „Ale dojdeš. Sněz suchý toust a hned ti bude líp. Víš, že Trammell si z tebe bude utahovat, když nepřijdeš.“

„Už si ze mě utahuje,“ hučel Dane do polštáře. „Jediné, co mu brání, aby to všem nevyklopil, je fakt, že i já na něho vím něco stejně potupného. Je to nerozhodně.“

Odhrnula přikrývku a vstala z postele. Cítila se báječně. Zpočátku jí bylo trochu špatně od žaludku, ale nikdy nezvracela, a i to se brzy upravilo. Zato Dane pravidelně zvracel za ni, ráno co ráno, i když bylo teprve pár dní po Novém roce a Marlie byla jenom v šestém měsíci. Platil daň za to, že ji přivedl do jiného stavu bezprostředně po svatbě.

„Jsem zvědavá, jak zvládneš porodní bolesti a samotný porod,“ dobírala si ho a uličnický na něj mrkla.

Zakvílel. „Na to nechci ani pomyslet.“

Nezvládl to vůbec. Jako opora při porodu naprosto selhal. Od chvíle, kdy jí začaly porodní bolesti, ocítl se v agónii. Sestřičky ho nekriticky milovaly. Položily ho na lůžko vedle ní, aby ji mohl držet za ruku. Zdálo se, že mu to přináší úlevu. Byl bledý a zpocený a pokaždé, když měla stah, cítil jej taky.

„To je překrásné,“ rozplývala se jedna starší sestra a láskyplně Danea pozorovala.

„Kdyby tohle dokázali všichni tatínkové, možná by na světě byla nějaká spravedlnost.“

Marlie ho poplácala po ruce. Byla na všechno připravená, i na neustále se zvětšující bolesti, které v té chvíli dosahovaly meze snesitelnosti. Připadala si těžkopádná a vysílená a tlak v pánvi byl tak silný, až hrozilo, že ji roztrhne, ale přesto nevycházela z údivu nad svým manželem. To já bych přece měla vnímat pocity ostatních! opakovala si překvapeně. Dane protřpěl každý měsíc, každou bolest společně s ní. Přemítala, jak asi vypadají porodní bolesti u chlapa.

„Bože, blíží se další stah,“ sténal, popadl ji za ruku, ale to už cítila, jak jí tuhne břicho.

Dopadla na lůžko a rychle oddychovala ve snaze nalézt vrchol bolesti a nechat se jím unášet.

„Bude to jedináček,“ funěl. „Další dítě mít nebudeme. Přísahám, že ne. Bože, kdy už to bude?“

„Brzy,“ odpověděla. Cítila, jak jí útroby sevřel mocný, hluboký stah. Jejich dítě se narodí zanedlouho.

Spatřilo světlo světa za půl hodiny. Dane se porodu nezúčastnil. Lékař mu musel dát sedativum na zmírnění bolesti. Ale když se Marlie probudila z lehké dřímoty, bledý a vyčerpaný seděl na židli vedle její postele a v náruči držel oddychující uzlíček.

Jeho drsnou tvář rozzářil úsměv. „Bylo to těžké,“ prohlásil, „ale zvládli jsme to. Chlapeček je úžasný. Jednoduše dokonalý. Ale i přesto bude jedináček.“